

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

27.C.115

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

Ex

Praefectura

URIZIA

T O M V S V I

C V R A V I T

IO. PETR. SCHMIDIUS

MITAVIAE

APVD IACOBVM FRIDER. HINZIVM

M D C C L X X V I I I I .

B. St.

I-Ga-4/VII.

RECEIVED

RECEIVED

RECEIVED

“Ονειρος, ἢ Ἀλεκτρυών.

Μίκυλλος, Ἀλεκτρυών καὶ Σίμων.

ΜΙΚ. **Α**λλὰ σε, ὦ κάκιστε ἀλεκτρυών, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψειε, Φθονερὸν ἄνω καὶ ῥξύφωνον ὄντα, ὅς με πλατύντα, καὶ ἡδίστω ὀνείρω ξυνόντα, καὶ θαυμασὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονέντα, διάτορον τι καὶ γεγωνὸς ἀναβοήσας, ἐπήγειρας, ὡς μηδὲ νύκτωρ γέν τὴν πολὺ σὲ μισρωτέραν πενίαν διαφύχοιμι. καίτοι εἴγε χρὴ τεκμαίρεσθαι τῇ τε ἡσυχίᾳ, πολλῇ ἔτι οὔσῃ, καὶ τῷ κρύει, μηδέπω με τὸ ὄρεθρινὸν ὥσπερ

Somnium, seu Gallus.

Micyllus, Gallus et Simon.

ΜΙΚ. **Α**t te, scelestissime galle, Iupiter ipse obterat, invidum adeo et clamosum animal, qui me diuitem, et iucundissimo in somnio versantem, et admirabili quadam felicitate beatum, penetrabili illo tuo acutoque clamore excitaueris, vt ne nocte quidem paupertatem, multum vel te impuriorem, effugere liceat: cum tamen, si quidem ex illo multo adhuc silentio est conicere, et frigore quod nondum me, vt
Luc. Op. T. VI. A solet

ὥσπερ εἶωθεν ἀποκναίοντι (γνώμων γὰρ ἔτος
 αἰψευδές αὐτός μοι, προσελαυνέσης ἡμέρας) ἀδέ-
 πω μέσση νύκτες εἰσίν. ὁ δὲ αὖπνος ἔτος, ὥσ-
 περ τὸ χρυσὸν ἐκείνο κώδιον φυλάττων, ἀφ'
 ἑσπέρας εὐθύς ἤδη κέκραγεν· ἀλλ' ἔτι χαίρων
 γε· ἀμυνῆμαι γὰρ εὐθύς σε, ἣν μόνον ἡμέρα
 γένηται, συντρίβων τῇ βακτηρίᾳ· νῦν γὰρ μοι
 πράγματα παρέξεις, μεταπηδῶν ἐν τῷ σκότῳ.
 ΑΛΕΚ. Μίκυλλε δέσποτα, ὥμην τι χαριεῖ-
 σθαί σοι φθάνων τῆς νυκτός, ἵπποσον δυνάμην,
 ὡς ἔχοις ὀρθρεύμενος διανύειν τὰ πολλὰ τῶν
 ἔργων. ἦν γὰρ πρὶν ἀνατεῖλαι ἥλιον μίαν κρη-
 πίδα ἐργάσαιτο, προσοδὲ ἔση τῆτο ἐς τὰ ἄλφι-
 τα πεπονηκώς. εἰ δέ σοι καθεύδειν ἤδιον,
 ἐγὼ

solet mane, enecat (certissimum quippe hoc mihi
 aduentantis diei indicium) media nondum nox
 sit. At hic peruigil, tanquam aureum illud vel-
 lus custodiret, a vespera inde statim clamat: sed
 certe non sic auferet. Vliscar enim te cum pri-
 mum illuxerit, et baculo tibi dispergam cere-
 brum: nunc enim negotium mihi facesseres ex-
 filiando in tenebris. GALL. Micylle, here,
 gratum tibi me putabam facturum, si noctis
 quantum possem *cantu* anteuerteterem, vt posses,
 ante lucem aggressus laborem, illa multa tua
 opera absolueres: si enim ante solis exortum cre-
 pidam vnā perficias, lucro tibi iste labor ad-
 victum cesserit. Sin dormire tibi iucundius est,
 equidem

ἔγω μὲν ἡσυχάσομαι σοι, καὶ πολὺ ἀφωνότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων. σὺ δὲ ὄρα ὅπως μὴ ἔκαρ πλατῶν, λιμώττης ἀνεγρόμενος.

ΜΙΚ. ὦ Ζεῦ τεράσιε, καὶ Ἡράκλεις ἀλεξίκακε, τί τὸ κακὸν τῷτό ἐσιν; ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρυών. ΑΛΕΚ. Εἴτά σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοιῷτον, εἰ ὁμόφωνος ὑμῖν εἰμι;

ΜΙΚ. Πῶς γὰρ ἔ τέρας; ἀλλ' ἀποτρέπετε, ὦ θεοί, τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν. ΑΛΕΚ. Σὺ μοι δοκεῖς, ὦ Μίκυλλε, κομιδῇ ἀπαίδευτος εἶναι, μηδὲ ἀνεγνωκέναι τὰ Ὀμήρου ποιήματα, ἐν οἷς καὶ ὁ τῷ Ἀχιλλέως ἵππος ὁ Εἰάνθος, μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν, ἔσηκεν ἐν μέσῳ τῷ πολέμῳ διαλεγόμενος, ἔπη ὅλα ῥαψωδῶν,

equidem tacebo tibi, et piscibus ipsis magis mutus ero. Sed tu vide, ne, diues per quietem, excitatus deinde esurias.

2. ΜΙΚ. O Iupiter prodigialis, o depulsoz malorum Hercules, quid hoc mali est? humana voce gallus locutus est! GALL. Tum tibi prodigium esse videtur hoc, si eadem qua vos vocatvtr? ΜΙΚ. Qui enim non sit prodigium? Sed auerruncate Dii a nobis inalum. GALL. Vide-ris mihi, Micylle, literarum omnino rudis esse, nec legisse Homeri poëmata, in quibus Xanthus Achillis equus, valere longum iusso hinnitu, stetit medio in bello loquens, versus totos con-fuens,

δῶν, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ νῦν, ἄνευ τῶν μέτρων,
 ἀλλὰ καὶ ἐμαντεύετο ἐκείνος, καὶ τὰ μέλλοντα
 προεθέσπιζε, καὶ ἔδεν τι παράδοξον ἐδόκει ποι-
 εῖν, ἔδὲ ὁ ἀκῶν ἐπεκαλεῖτο, ὥσπερ σὺ τὸν
 ἀλεξίνακον, ἀποτρόπαιον ἡγάμενος τὸ ἀκῆσμα.
 καί τοι τί ἂν ἐποίησας, εἴ σοι ἡ τῆς Ἀργῆς τρο-
 πὴς ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ ἡ Φηγὸς ἐν Δωδώνῃ
 αὐτόφῳνος I) ἐμαντεύετο; ἢ εἰ βύρσας εἶδες
 ἐρπύσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίοντα
 καὶ ἐφθα, περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς; ἐγὼ
 δέ, Ἑρμῆ πάρεδρος ὢν, λαλίστα καὶ λογιω-
 τάτα

Iuens, non vt ego nunc extra modulos: verum
 ille vaticinabatur etiam et diuinabat futura, nec
 tamen inopinatum quid videbatur facere; nec
 qui audiebat, inuocabat ita depulforem malo-
 rum, abominandumue putabat, quod audiret.
 Verum quid fecisses, si tibi illa Argus naus ca-
 rina locuta esset, vt quondam illa Dodoῆae fagus
 sua voce vaticinata est? aut si tergora vidisses re-
 pentia, et boum carnes mugientes, semiaffas et
 elixas, confixas verubus? Ego vero Mercurio af-
 fiduus comes, loquacissimo et eloquentissimo
 Déo-

I. αὐτόφῳνος] Quid hoc sit, et quando O-
 racula dici coeperint αὐτόφῳνα, ex No-
 stro discas Ἀλεξ. c. 26. vix enim apud
 alium iuuenies. *du Soul.*

τάτῃ θεῶν ἀπάντων, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοδίαιτος
 ὑμῖν καὶ σύντροφος, ἔχαιρεπῶς ἔμελλον ἐκμα-
 θήσεσθαι τὴν ἀνθρωπίνην Φωνήν. εἰ δὲ ἐχέ-
 μυθήσῃν ὑπόσχοιό μοι, ἔκ ἂν ὀκνήσαιμί σοι
 τὴν ἀληθευέραν αἰτίαν εἰπεῖν τῆς πρὸς ὑμᾶς ὁ-
 μοφωνίας, καὶ ὅθεν ὑπάρχει μοι ἔτω λαλεῖν.

MIK. Ἀλλὰ μὴ ὄνειρος καὶ ταῦτά ἐστιν, Ἀ-
 λεκτρῶν ἔτω πρὸς ἐμὲ διαλεγόμενος; εἰπέ δ'
 ἔν πρὸς τῷ Ἑρμῇ, ὃ βέλτιστε, ὅ, τι καὶ ἄλλο
 σοι τῆς Φωνῆς αἴτιον. ὥς δὲ σιωπήσομαι, καὶ
 πρὸς ἑδένα ἐρῶ, τί σε χρὴ δεδιέναι, τίς γάρ
 ἂν πιθεύσειέ μοι, εἴ τιμι διηγοίμην ὡς ἀλεκτρυό-
 νος αὐτὰ εἰπόντος ἀκηκῶς; AΛΕΚ. Ἀκουε
 τοῖνον.

Deorum omnium, ac caeteroquin contubernalis
 vester atque convictor, non multum laboraturus
 eram in addiscendo vestro sermone. Si vero lan-
 ctum mihi silentium promiseris, non pigrabor
 verioremi tibi causam meae cum sermone vestro
 communionis dicere, et vnde sic loqui mihi
 contigerit.

3. MIC. Verum nonne somnium et hoc est,
 gallus ita mecum loquens? Dic ergo, per Mer-
 curium, optime, quae etiam alia tibi fit loque-
 lae causa. Vt vero taceam, et ad neminem
 quidquam dicam, quid est quod metuas? Quis
 enim crederet mihi, si cui narrarem, tanquam
 qui de gallo ista dicente audierim? GALL.

τοίνυν. παραδοξότατόν σοι λόγον εὔ οἶδ' ὅτι λέγω, ὦ Μίκυλλε. ἔτασὶ γὰρ ὁ νῦν σοι ἀλεκτρυὼν Φαινόμενος, ἔκ πρό πολλ' ἄνθρωπος ἦν.

ΜΙΚ. "Ηκαστά τι καὶ πάλα τοιῦτον ἀμείλει περὶ ὑμῶν, ὡς ἀλεκτρυὼν τις νεανίσκος Φίλος γένοιτο τῷ "Αρει, καὶ συμπίνει τῷ θεῷ καὶ συγκωμᾶζοι, καὶ κοινωνοίη τῶν ἐρωτικῶν. ὁπότε γὰρ ἀπίοι παρὰ τὴν Ἀφροδίτην μοιχεύσων ὁ "Αρης, ἐπάγασθαι καὶ τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ ἐπειδήπερ μάλισα τὸν Ἥλιον ὑφειρώτο, μὴ κατιδὼν ἐξείπῃ πρὸς τὸν Ἥφαιστον, ἔξω πρὸς ταῖς θύραις ἀπολείπειν αἰεὶ τὸν νεανίσκον, μήνυσοντα ὁπότε φαίνοι ὁ Ἥλιος· εἴτα ποτὲ κατακαίμηθῆναι μὲν τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ προδῶ-
 ναί

Audi ergo. Remotum ab omnium opinione esse, quod tibi dico, bene noui Micylle. Hic enim, qui nunc tibi gallus esse apparet, non ita multo ante homo erat. MIC. Audiui quiddam tale olim sane de vobis, Gallum quendam iuuenem amicum fuisse Martis, potasse cum Deo et comissatum iuisse, et amoribus illius subseruisse. Quoties enim abiret ad Venerem Mars adulterii causa, adduxisse etiam Gallum: cumque Solem praesertim suspectum haberet, ne rem visam Vulcano enuntiaret; extra ad ianuas reliquisse semper iuuenem, indicaturum sibi, quando Sol appareret. Tum obdormivisse aliquando Gallum, suum-

νοι τὴν Φρερὰν ἄκοντα· τὸν δὲ Ἥλιον λαθόν-
 τα ἐπιστῆναι τῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ τῷ Ἄρει ἀφρόν-
 τιδι ἀναπαυομένῳ, διὰ τὸ πιθεῖν τὸν Ἀλε-
 κτρυόνα μηνῦσαι αὐν, εἴ τις ἐπίοι, καὶ ἔτω τὸν
 Ἥφαιστον παρ' Ἠλίου μαθόντα συλλαβεῖν αὐ-
 τὸς, περιβαλόντα καὶ σαγηνεύσαντα τοῖς δε-
 σμοῖς, ὃ πάλα μεμηχανήτο ἐπ' αὐτὰς· ἀφε-
 θέντα δὲ, [ὡς ἀφείδη] 2) τὸν Ἄρην ἀγανα-
 κτῆσαι κατὰ τῷ Ἀλεκτρυόνοσ, καὶ μεταβαλεῖν
 αὐτὸν εἰς τατὶ τὸ ὄρνεον αὐτοῖς ὅπλοις, ὡς ἀν-
 τὶ τῷ κρέαντι τὸν λόφον ἔχειν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ.
 διὰ τῷτο ὑμᾶς ἀπολογεμένους τῷ Ἄρει, ὅτ' ἔ-
 δὲν

suumque praesidium imprudentem prodidisse: So-
 lem vero non animaduersum adstitisse Veneri et
 quiescenti sine cura Marti, qui crederet indica-
 turum, si quis adueniret, Gallum. Atque ita
 Vulcanum a Sole edoctum ipsos comprehendisse,
 iniectis vinculis irretitos, quae olim illis parasset.
 Dimissum vero Martem iratum Gallo, illum ipsis
 cum armis in auem cognominem mutasse, vt pro
 galea cristam haberet in capite. Eam ob caus-
 lam vos, vt excusetis vos Marti, cum nihil iam
 A 4 prodest,

2. ὡς ἀφείδη] Tam manifesta haec est expli-
 catio praemissi participii ἀφείδη, vt vix
 mihi temperarim, quin contra Edd. omnes
 eiecissim. Sed ne temerarius videar, vncis
 vt suspectum seclusi. Reitz.

δὲν ὄφελος, ἐπειδὴν αἰσθησθε ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον, πρὸ πολλῶν βοᾶν, ἐπισημαινομένους τὴν ἀνατολὴν αὐτῶν.

ΑΛΕΚ. Φασὶ μὲν καὶ ταῦτα, ὦ Μίκυλλε. τὸ δὲ ἐμὸν ἑτεροῖον τι ἐγένετο, καὶ πάντα ἑναγχοῦς εἰς ἀλεκτρούνα σοι μεταβέβηκα. ΜΙΚ. Πῶς; ἐθέλω γὰρ τῷτο μάλιχα εἰδέναι. ΑΛΕΚ. Οἶσθα ἄρα τὸν Πυθαγόραν Μνησαρχίδην Σάμιον; ΜΙΚ. Τὸν σοφιστὴν λέγεις; τὸν ἀλαζόνα, ὃς ἐνομοθέτει μήτε κρεῶν γεύεσθαι, μήτε κυάμους ἐσθίειν, ἥδισον ἐμοὶ γὰρ ὄψον ἐκτραπέζον ἀποφαίνων 3); ἔτι δὲ καὶ πείθων τοὺς ἀνθρώ-

prodest, cum sentiat orientem Solem, canere diu ante, eiusque ortum significare.

4. GALL. Aiunt quidem et ista Micylle. Mea autem ratio alia fuit, qui plane nuper in gallum transferim. MIC. Quomodo? velim enim hoc maxime scire. GALL. Nosti igitur Pythagoram Mnesarchi F. Samium? MIC. Sophistam illum ais, superbum, qui legem tulit, de carnibus non gustandis, de non edendis fabis, *qua lege* suauissimum mihi quidem pulmentum, et facillimum concoctu, a mensis remouit: qui praeterea persuasit

3. γὰρ — ἀποφαίνων] Non agnoscit ἀπονον *Flor.* Ed. ante ἀποφαίνων. *du Soul.* Duas habeo de hoc loco coniecturas: vnam, vt ἀπονον transponamus, et adiiciamus copulam,

ἀνθρώπῳ ἐς πέντε ἔτη μὴ διαλέγεσθαι. ΑΛΕΚ.
 Ἰσθι δῆτα καὶ κείνο, ὥς πρὸ τοῦ Πυθαγόρου,
 Εὐφορβὸς γένοιτο. ΜΙΚ. Γόητα, Φασί, καὶ
 τερατὰ γὰρ τὸν ἄνθρωπον, ὧ ἀλεκτρυόν. ΑΛΕΚ.
 Ἐκεῖνος αὐτὸς ἐγὼ σοὶ εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας, ὥς
 παύξ, ὧ ἀγαθὲ, λοιδορούμενός μοι, καὶ ταῦτα,
 ἐκ εἰδῶς οἷός τις ἦν τὸν τρόπον. ΜΙΚ. Τᾷτ'
 αὐ

suasit hominibus, vt per quinque annos inter se
 non colloquerentur. GALL. Noris ergo illud
 quoque, eum ante Pythagoram fuisse Euphor-
 bum. MIC. Impostorem aiunt et praestigiato-
 rem fuisse hominem, o galle. GALL. Ille ipse
 ego tibi adsum Pythagoras: itaque desine, bone
 vir, mihi maledicere, idque cum nescias, quibus
 moribus fuerim. MIC. Hoc iam multum illo

A 5

por-

pulam, hoc modo, ἥδιστον ἐμοὶ γὰρ ὄψον
 καὶ ἄπῳνον, eo sensu, quem in interpreta-
 tione posui. Altera est, an forte legendum
 sit ἄπῳνον, qua ratione locum seruare pos-
 set suum, et iungi cum ἐκτεράπεζον. Nem-
 pe ἄπῳνον significare puto contrarium no-
 minis εὐωνος: quemadmodum hoc denotat
 facile emtu, parabile, vile; ita ἄπῳνον fue-
 rit, quod non prostat venale, nec proinde
 facile emi potest. *Gesner.* Si καὶ additum
 vsquam inuenissem, transpositionem *Gesneri*
 etiam in textum recepissem. Iam vero satis
 habui lectionem *Fl.* reuocare, sensum opti-
 mum exhibentis. *Reitz.*

αὐτῷ μακροῦ ἐκείνῃ τερατωδέερον, ἀλεκτρῶν Φι-
λόσοφος. εἶπε δὲ ὁμῶς, ὦ Μνησάρχου παῖ,
ὅπως ἡμῖν ἂντὶ μὲν ἀνθρώπου ὄρνις; ἂντὶ δὲ
Σαμίας Ταναγραῖος 4) ἀναπέφνηας; ἔπιθανὰ
γὰρ ταῦτα, ἔδὲ πᾶνυ πισεῦσαι ῥάδια, ἐπεὶ καὶ
δύο ἤδη μοι τετηρημένα δοκῶ πᾶνυ ἀλλότρια
ἐν σοὶ τῷ Πυθαγόρῃ. ΑΛΕΚ. Τὰ ποῖα; ΜΙΚ.
Ἐν μὲν, ὅτι λάλος εἶ, καὶ κρακτικός· ὁ δὲ σιω-
πᾶν ἐς πέντε ἔλα ἔτη, οἶμαι, περὶναι· ἕτερον
δὲ καὶ παντελῶς παράνομον. ἔγὰρ ἔχων ὅ, τι
σοι παραβάλοιμι, κυάμῃς χθές, ὡς οἶσθα,
ἔχων, ἤκον· καὶ σὺ οὐδὲν μελλήσας ἀνέλεξας
αὐτὰς·

portentofius, gallus philosophus! Verum dic ta-
men Mnesarchi fili, quomodo nobis pro homine
avis, pro Samio autem Tanagraeus factus sis:
nec enim probabilia sunt ista, neque valde credi-
tu facilia, cum praesertim duo iam mihi obser-
vasse in te videar plane a Pythagora aliena.
GALL. Quaeenam? MIC. Vnum, quod lo-
quax es, et clamorosus; at ille tacere quinque,
puto, annos solidos hortabatur: alterum autem
omnino etiam legibus illius aduersum. Cum
enim non haberem quod tibi obicerem in cibum,
fabas heri, quod scis, habens domum veni, et tu
nihil

4. Ταναγραῖος] Nimirum Tanagram Galli pa-
triam suam non minus ac Rhodum nobilita-
runt. Plin. 10, 21. 24. Gesner.

αὐτὴς· ὥς ἢ ἐψεύσθαι σοι ἀνάγκη, καὶ ἄλλω εἶναι, ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι παρανενομηκεῖναι, καὶ τὸ ἴσον ἡσεβηκεῖναι κυάμῃς φαγόντα, ὥς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τῶ πατρὸς ἐδηδύκεις.

ΑΛΕΚ. Οὐ γὰρ αἶσθαι, ὦ Μίνυλλε, ἥτις αἰτία τούτων, οὐδὲ τὰ πρόσφορα ἐκάσῃ βίῳ· ἐγὼ δὲ τότε μὲν ἐκ ἡσθιον τῶν κυάμων, φιλοσόφην γάρ· νῦν δὲ φαγοίμι ἂν, ὀρνιθικὴ γὰρ καὶ ἐκ ἀπέρρητος ἡμῖν ἡ τροφή. ἀλλ' εἰ σοὶ φίλεν, ἄκκε πῶς ἐκ Πυθαγόρα τούτο νῦν εἶμι, καὶ ἐν ὅσοις πρότερον ἐβιότευσα βίοις, καὶ ἀτινα τῆς μεταβολῆς ἀπολέλαινα ἐκάστης. ΜΙΚ. Λέγοις ἂν, ὥς ἔμοι γε ὑπερήδισον ἂν τὸ ἄκκαμα·
· γένοιτο,

nihil cunctatus illas legisti. Itaque alterutrum necesse est, aut mentitum te et alium esse, aut si sis Pythagoras, legem a te violatam, et aequè factum impie, cum fabas deuorasti, quam si caput parentis edisses.

5. GALL. Videlicet non nosti Mytille, quae sit horum causa, neque quae unicuique vitae conueniant. At ego tum fabas non edebam; philosophabar enim; iam vero licet edam; gallinaceus enim, nec interdictus ille nobis cibus. Sed si placet audi, quomodo ex Pythagora hoc nunc sim, et in quibus ante vitis vixerim, et quid ex vnaquaque mutatione commodi vel incommodi ad me peruenerit. ΜΙΚ. Dixeris: nam mihi quidem supra quam dici potest iucundum
dum

γένοιτο, ὥς εἴ τις αἵρεσιν προθῆῃ, πότερον
 μᾶλλον ἐθέλω σε ἀκέειν τὰ τοιαῦτα διεξιόντος,
 ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκείνον αὐθις ὄρᾶν,
 τὸν μικρὸν ἐμπροσθεν, καὶ οἶδα, ἐπότερον ἂν
 ἐλοίμην, ἔτως ἀδελφὰ ἡγάμα τὰ σὰ τοῖς ἡδί-
 σοις Φανείσι, καὶ ἐν ἰσῇ τιμῇ ὑμᾶς ἄγω, σέ τε,
 καὶ τὸ πολυτίμητον ἐνύπνιον. ΑΛΕΚ. Ἐτι
 γὰρ σὺ ἀναπεμπάζῃ τὸν ὄνειρον, ὅς τις ποτὲ ὁ
 Φανείς σοι ἦν, καὶ τινὰ ἰνδάλματα μάταλα δια-
 φυλάττεας, κενὴν, καὶ ὡς ὁ ποιητικὸς λόγος,
 ἀμνηνὴν τινὰ εὐδαιμονίαν τῇ μνήμῃ μεταδιδώκων;

ΜΙΚ. Ἀλλ' ἔδ' ἐπιλήσομαι ποτε, ὦ ἀλε-
 κτρυὼν, εὖ ἴσθι, τῆς ὀψεως ἐκείνης. ἔτως μοι
 πολὺ

dum fuerit audire: adeo ut si quis mihi optio-
 nem proponat, utrum malim te audire talia enar-
 rantem, an illud beatum undique somnium,
 quod paullo ante *mibi obtigit*, rursus somniare,
 nesciam utrum praeoptem: adeo geminos arbi-
 tror tuos *sermones* visis iucundissimis, et in ae-
 quali vos honore habeo, te, et pretiosissimum
 illud somnium. GALL. Adhuc nimirum re-
 tractas illud somnium, quodcumque demum fuit,
 quod tibi oblatum est, et vana quaedam simula-
 cra illius seruas, inanem, et poetico verbo fuga-
 cem quandam felicitatem memoria persequens.

6. MIC. Ego vero nunquam, galle, obliui-
 scar, bene noris, illius visi: adeo multo mihi
 melle

πολὺ τὸ μέλι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος καταλιπὼν ὥχετο, ὡς μόγις ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτῷ, εἰς ὕπνον αὐθις κατασπώμενα. εἶον ἔν ἐν τοῖς ὡς τὰ πτερὰ ἐργάζεται σρεφόμενα, τοιῷτον γάργαλον παρείχετό μοι τὰ ὀρώμενα. ΑΛΕΚ. Ἡράκλεις, δεινὸν τινα φῆς τὸν ἔρωτα τῷ ἐνυπνίῳ, εἶγε πτηνὸς ὢν, ὡς Φασι, καὶ ὄρν ἐχὼν τῆς πτήσεως τὸν ὕπνον, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεωγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς ἔτω καὶ ἐναργὲς φαινόμενος· ἐθέλω γὰρ ἀκῆσαι οἷός τις ἐστίν, ἔτω σοι τριπόθητος ὢν. ΜΙΚ. Ἐτοίμος λέγειν. ἡδὺ γὰρ τὸ μεμνήσθαι τι, καὶ διεξιέναι τι περὶ αὐτῷ. σὺ δὲ πηνίκα, ὦ Πυθαγόρα, διηγήσῃ τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν;

ΑΛΕΚ.

melle in oculis relicto abiit, ut vix aperiam prae illo palpebras, in somnum rursus tractas. Quale quid igitur conuersae in auribus plumae efficiunt, talem illa visa praestitere mihi titillationem. GALL. Mirum, Hercule, mihi narras, amorem insomni; si volucre cum sit, et terminum sui volatus somnum habeat, iam transilit lineam, et apertis oculis commoratur, mellitum adeo, et manifesto conspiciendum se praebens. Volo igitur audire, quale sit, quod adeo tibi sit desiderabile. MIC. Paratus sum dicere: suaue enim est recordari, et aliquid de illo narrare: tu vero, Pythagora, quando de mutationibus expo-

ΑΛΕΚ. Ἐπειδὴν σὺ, ὦ Μίκυλλε, παύσῃ ὄνει-
 ρώπτων, καὶ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ
 μέλι; τὸ νῦν δὲ πρότερος εἶπὲ, ὡς μάθω εἴτε
 διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν 5), εἴτε διὰ τῶν
 κερατίνων σοι ὁ ὄνειρος ἦκε πετόμενος. ΜΙΚ.
 Οὐδὲ δι' ἐτέρας τῶν, ὦ Ποθαγόρα. ΑΛΕΚ.
 Καὶ μὴν Ὅμηρος δύο ταύτας μόνας λέγει. ΜΙΚ.
 Ἐα χαίρειν τὸν λῆρον ἐκείνον ποιητὴν, ἔδεν εἰ-
 δότα ὄνείρων πέρι. οἱ πένητες ἴσως ὄνειροι διὰ
 τῶν τοιᾶτων ἐκφοιτῶσιν, οἷους ἐκεῖνος ἐώρα,
 ἐδὲ πάνυ σαφῶς, τυφλὸς αὐτὸς ὢν. ἐμοὶ δὲ
 διὰ χρυσῶν τινων πυλῶν ὁ ἥδιστος ἀφίκετο, χρυ-
 σᾶς

expones? GALL. Cum tu, Micylle, somniare
 desieris, et deterferis mel a palpebris. Iam vero
 prior dicito, vti audiam, vtrum per eburneas
 portas, an per corneas aduolaucrit tibi somnium.
 MIC. Per neutram harum, Pythagora. GALL.
 Verum Homerus solas istas duas refert. MIC.
 Valere iube nugatorem illum poetam, somnio-
 rum imperitum. Paupercula forte insomnia per
 illas exeunt, qualia ille, nec ipsa satis dilucide,
 caecus homo, videbat. At mihi per aureas quas-
 dam portas venit dulcissimum, aureum et ipsum,
 et

5. Ἐλεφαντίνων πυλῶν] Somnia vana emitti
 per portam eburneam, vera per corneam,
 vid. etiam ap. Virgil. Aeneid. VI, 894. *Sunt
 geminae somni portae* etc. Reitz.

σῆς καὶ αὐτὸς, καὶ χρυσᾷ πάντα περιβεβλημέ-
νος, καὶ πολὺ ἐπαγόμενος χρυσίον. ΑΛΕΚ.
Παῦε, ὦ Μίδα βέλτισε, χρυσολόγων. ἀτέ-
χῳς γὰρ ἐκ τῆς ἐκείνῃ σοι εὐχῆς τὸ ἐνίπνισιν,
καὶ μέταλλα 6) ὅλα χρυσίῳ κακοιμῆσθαι μοι
δοκεῖς.

ΜΙΚ. Πολύ, ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον,
πολύ: πῶς οἶε καλὸν, οἷαν τὴν αὐγὴν ἀπα-
σράπτειν; τίποτε ὁ Πίνδαρός φησι περὶ αὐτῆς
ἐπαίνων; ἀνάμνησον γάρ με, εἴπερ οἶσθα, ὅπο-
τε ὕδωρ ἄριστον εἰπὼν, εἶτα τὸ χρυσίον θαυ-
μάζει, εὖ ποιῶν, ἐν ἀρχῇ εὐθὺς τῇ καλλίστῃ
τῶν

et auro vestitum vndique, multum quoque auri
secum adferens. GALL. Define, bone Mida,
aurum loqui. Sine dubio enim ex illius voto
istud tibi somnium, et tota auri metalla somniasse
mihi videris.

7. MIC. Multum, Pythagora, aurum vidi,
multum: quam putas pulchrum! quo splendore
fulgens? Quid tandem Pindarus in illius laude
dicit? in memoriam me repone, si nosti, cum
vbi aquam dixit optimam, deinde aurum admi-
ratur, bene ille quidem, in principio statim pul-
cherri-

6. μέταλλα] Metalla Latini et Graecis scri-
ptoribus sunt loca, vnde metalla effodiuntur.
Gracuius.

τῶν ἀσμάτων ἀπάντων. ΑΛΕΚ. Μῶν ἐκείνο
ζητεῖς,

Ἄριστον μὲν ὕδωρ·

Ὁ δὲ χρυσὸς, αἰθρόμενον πῦρ

Ἄτε διαπρέπει νυκτὶ,

Μεγάνορος ἔξοχα πλάττει;

ΜΙΚ. Νὴ Δία, αὐτὸ τῆτο. ὥσπερ γὰρ τῆμόν
ἐνύπνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, ἔτως ἐπαυεῖ τὸ
χρυσίον. ὡς δὲ ἤδη μάθης οἷόν τι ἦν, ἄκυσον,
ὦ σοφώτατε ἀλεκτρυών. ὅτι μὲν ἐκ οἰκόσιτος
ἦν χθές, οἶσθα· Εὐκράτης γὰρ με ὁ πλάσιος
ἐντυχὼν ἐν ἀγορᾷ, λασάμενον 7) ἤκειν ἐκέλευε
τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ δεῖπνον.

ΑΛΕΚ.

cherrimi canticorum omnium. GALL. Num
illud quaeris,

Aqua est illa quidem optima:

Aurum at, ardida flamma

Veluti nocte lucet,

Super inclyta munera Pluti est.

MIC. Per Iouem, hoc ipsum. Velut enim so-
mnium meum vidisset Pindarus, sic laudat au-
rum. Vt vero iam scias, quale fuerit, audi, gal-
le doctissime. Heri me domi non coenasse, no-
sti. Eucrates enim diues in foro me cum vidis-
set, a balneo venire iussit hora dicta ad coenam.

8. GALL.

7. λασάμενον] Vera hic obseruatur verbi
medii potestas, i. e. *quum lauerim me*. Reitz.

ΑΛΕΚ. Οἶδα πάνυ τῆτο, πεινάσας παρ' ὄλην τὴν ἡμέραν, ἄχρι μοι βαθείας ἤδη ἐσπέρας ἦκες ὑποβεβρεγμένος, τὰς πέντε ἐκείνους κυάμης κομίζων, ἔ πάνυ δαψιλὲς τὸ δεῖπνον ἀλεκτρυόني ἀθληθῆ ποτε γενομένῳ, καὶ Ὀλύμπια ἐκ ἀφανῶς ἀγωνισαμένῳ. ΜΙΚ. Ἐπεὶ δὲ δειπνήσας ἐπανῆλθον, ἐκάθευδον εὐθύς, τοὺς κυάμης σοι παραβαλὼν. εἰτά μοι κατὰ τὸν Ὀμηρον, ἀμβροσίην διὰ νύκτα θεῖός τις, ὡς ἀληθῶς, ὄνειρος ἐπίσας. . . ΑΛΕΚ. Τὰ παρὰ τῷ Εὐκράτει πρότερον, ὦ Μίκυλλε, διήγησαι, καὶ τὸ δεῖπνον, οἷον ἐγένετο, καὶ τὰ ἐν τῷ συμποσίῳ πάντα. κωλύει γὰρ οὐδὲν αὐτίς σε δειπνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τοῦ δεῖπνου ἐκεί-

8. GALL. Probe equidem noui, qui tota die esurierim, donec mihi sero vespere aliquantum vino madidus domum veniens, quinque illas fabas ferres, coenam non valde lautam Gallo, qui athleta quondam fuerit, nec fine gloria certauerit Olympia. MIC. A coena igitur redux, obiectis tibi fabis, cubitum statim concessi. Tum mihi, vt Homerus ait, *Nocte sub ambrosia diuinum*, vere, *somnium adesse*. . . GALL. Illa prius, quae apud Eucratem acta sunt, Micylle, narra, et coenam qualis fuerit, et conuiuii rationem vniuersam. Neque enim quidquam prohibet, quo minus denuo coenes, et tamquam somnium.

Luc. Op. T. VI.

B

quod.

ἐκείναι προάγοντα, καὶ ἀναμνησκόμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.

ΜΙΚ. Ὡμην ἐνοχλήσεν, καὶ ταῦτα διηγόμενος. ἐπεὶ δὲ σὺ προθυμῇ, καὶ δὴ λέγω. οὐ πρότερον, ὧ Πυθαγόρα, παρὰ πλουσίῳ τινὶ δειπνήσας ἐν ᾧπαντι τῷ βίῳ, τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ ἐντυγχάνω χθὲς τῷ Εὐκράτει· καὶ ἐγὼ μὲν προσειπὼν αὐτὸν, ὥσπερ εἰώθειν, δεσπότην, ἀπηλλαττόμην, ὥς μὴ κατασχύναιμι αὐτόν, ἐν πενιχρῷ τῷ τρίβωνι συμπαρομαρτῶν. ὁ δὲ, Μίκυλλέ, φησι, θυγατρὸς τήμερον ἐσιῶ γενέθλια, καὶ παρεκάλεσα τῶν φίλων μάλα πολλὰς. ἐπεὶ δὲ τινὰ φασὶν αὐτῶν μαλακῶς ἔχοντα οὐχ οἷόν τε εἶναι ξυνδειπνεῖν μεθ' ἡμῶν,
σὺ

quoddam illius coenae effingas, et memoria cibos quasi ruminando retractes.

9. MIC. Putabam molestum tibi me futurum, si illa etiam enarrarem. Quando autem et tu vis, sane dico. Nunquam ante illum diem, Pythagora, cum tota vita mea apud diuitem coenassetem, bona quadam fortuna heri incido in Eucratem. Atque ego cum illum, ut solebam, salutassetem Dominum, abibam, ne pudori ipsi essem affectator cum paupere ac detrito palliolo. At ille, Micylle, inquit, natalicias hodie filiae meae epulas celebros, et vocavi amicorum plurimos. Quando autem aiunt quendam illorum, morbo impeditum, non posse coenare nobiscum,
tu

σὺ ἀντ' ἐκείνῃς ἦκε λασάμενος, ἣν μὴ ὄγε κλη-
θεὶς αὐτὸς εἶπῃ ἀφίξεσθαι, ὡς νῦν γε ἀμφί-
βολός ἐσι. τῷτο ἀκῆσας ἐγὼ, προσκυνήσας,
ἀπήειν εὐχόμενος ἅπασιν θεοῖς ἡπίαλόν τινα, ἢ
πλευριτίν, ἢ ποδάγραν ἐπιπέμψαι τῷ μαλακι-
ζομένῳ ἐκείνῳ, ἔ' ἔφεδρος ἐγὼ, καὶ ἀντιδειπνός,
καὶ διάδοχος ἐκεκλήμην· καὶ τὸ ἄχρι λουτρῆ,
αἰῶνα μήκισον ἐτιθέμην, συνεχῆς ἐπισκοπῶν 8),
ὅποσάπην τὸ σοιχεῖον εἶη, καὶ πηνίκα ἤδη λε-
λῆσθαι δέοι. καὶ περὶ δὲ ποτε ὁ καιρὸς ἀφίκετο,
πρὸς

tu pro illo veni a balneo, nisi ipse qui vocatus
est, adhuc condicat. Nam adhuc quidem dubius
est. His ego auditis, illoque adorato, discessi
vota faciens omnibus Diis, vt febricolosum hor-
rorem, aut pleuritin, aut podagram illi aegroto
immitterent, cui subfessor ego, et coenae vica-
rius atque successor vocatus eram. Atque tem-
pus illud vsque ad balneum, saeculum computa-
bam longissimum, respiciens saepe, quot pedum
umbra solarii esset, et quando me lotum esse
oporteret. Et cum tandem venisset tempus, ce-
leri-

B 2

8. ἐπισκοπῶν] *respiciens, quot pedum esset so-
larii umbra.* Veteres enim tempus metie-
bantur pedibus ad proprii corporis umbram.
Pollux lib. VI. c. 8. τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαι-
ροντο τὸν καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδῶ·
ἣν καὶ σοιχεῖον ἐπάλαν. *Graenius.*

πρὸς τάχος ἑμαυτὸν ἀπορρίψας ἀπέρχομαι,
κοσμίως μάλ᾽ ἐσχηματισμένος, ἀντιςρέψας τὸ
τριβώνιον, ὡς ἐπὶ τῷ καθαρωτέρῳ γένοιτο ἡ
ἀναβολή.

Καταλαμβάνω τε πρὸς ταῖς θύραις ἄλλας τε
πολλὰς, καὶ δὴ καίκεϊνον, Φοράδην ὑπὸ τεττά-
ρων κεκομισμένον, ὃ με ὑποδειπνεῖν ἔδει, τὸν
γοσεῖν λεγόμενον· καὶ ἐδήλω δὲ πονήρως ἔχων.
ὑπέσενε γέν, καὶ ὑπέβηττε, καὶ ἐνεχρέμπετο
μύχιόν τι, δυσπρόσοδον, ὠχρὸς ὢν ὅλος, καὶ
διωδικῶς, ἀμφὶ τὰ ἐξήκοντα ἔτη σχεδόν. ἐλέ-
γετο δὲ Φιλόσοφός τις εἶναι τῶν πρὸς τὰ μετ-
ράκια Φλυαρέντων. ὁ γέν πώγων μάλ᾽ αὖτε
γινός

leriter me in pedes coniicio, abeo, in decentem
maxime habitum compositus, conuerso palliolo,
vt purior pars extra obuersa esset.

10. Ac deprehendo ad ianuam cum alios mul-
tos, tum illum quoque, a quatuor hominibus
in lectica gestatum, cui ego substitutus conuiuia
esse debebam, illum, qui aegrotare dicebatur;
et manifestum erat illum male habere; subinde
enim ingemiscebat, et tussiebat, ex imis recessi-
bus, ita vt prope ipsum accedere metueres, pal-
lidus totus, atque tumidus, sexagenarius circi-
ter: dicebatur vero philosophus esse de eo ge-
nere, qui garrere solent apud adolescentulos.
Barba quidem ei plane caprina erat, supra mo-
dum

γικὸς ἦν, ἐς ὑπερβολὴν κερῶν· καὶ αἰτῶμένῃ
 δὲ Ἀρχιβίῃ τῷ ἱατρῷ, διότι ἔτις ἔχων ἀφί-
 κето, Τὰ καθήκοντα, ἔφη, ἔχρῃ προδιδόναι,
 καὶ ταῦτα Φιλόσοφον ἄνδρα, καὶ μυρία νόσοι
 ἐμποδῶν ἰσῶνται. ἠγγίσταται γὰρ Εὐκράτης ὑπερ-
 σωρᾶσθαι πρὸς ἡμῶν. ἔμενεν εἶπον ἐγὼ, ἀλλ'
 ἐπαινέσεται σε, ἦν οἴκοι παρὰ σεαυτῷ μᾶλλον
 ἀποθανεῖν ἐθέλοις, ἢ περ ἐν τῷ συμποσίῳ συν-
 αναχρεμψάμενος τὴν ψυχὴν μετὰ τῷ Φλέγμα-
 τος. ἐκείνος μὲν οὖν ὑπὸ μεγαλαφροσύνης οὐ
 προσεποιεῖτο ἀκηκοέναι τῷ σκώμματι· ἐφί-
 ζαται δὲ μετὰ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λελαμένος,
 καὶ ἰδὼν τὸν Θεσμόπολιν (τῷτο γὰρ ὁ Φιλόσο-
 φος ἐκαλεῖτο) Διδάσκαλέ, Φησὶν, εὐμὲν ἐποίη-
 σας αὐτὸς ἡκὼν πρὸς ἡμᾶς· ἔμενον δ' ἄν τι σοι
 ἐγένετο,

dum tonforem inuitans. Atque accusante illum
 Archibio medico, quod ita sese habens veniret,
officium, inquit, non decet deferere, virum prae-
 sertim philosophum, si vel sexcenti morbi obsistant:
 contemptum enim se a nobis putaret Eucrates. Quin,
 dicebam ego, laudabit te, si domi apud te potius
 mori velis, quam in convivio ipsam cum pituita
 animam extussumens. Ille quidem magnitudine
 quadam animi se audisse dictum dissimulabat.
 Adest vero paullo post lotus Eucrates ac videns
 Thesmopolin, hoc enim vocabatur philosophus,
 Bene tu quidem, inquit, fecisti, Magister, ad nos
 cum venisti: sed nihil damni facturum eras, nam

ἐγένετο, καὶ ἀπόντι γὰρ ἅπαντα ἐξῆς ἐπέσταλτο ἄν. καὶ ἅμα λέγων εἰσῆει χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, ἐπερειδομένῳ καὶ τοῖς οἰκέταις.

Ἐγὼ μὲν ἔν ἀπιένῳ παρσκευαζόμεν· ὁ δὲ ἐπιστραφεὶς, καὶ ἐπιπολὺ ἐνδοιάσας, ἐπεὶ με πᾶν σκυθρωπὸν εἶδε, Πάριθι, ἔφη, καὶ σὺ, ὦ Μίκυλλε, καὶ συνδείπνει μεθ' ἡμῶν· τὸν υἱὸν γὰρ ἐγὼ καλεύσω ἐν τῇ γυναικωνίτιδι μετὰ τῆς μητρὸς ἐστιαθῆναι, ὡς σὺ χώραν ἔχης. εἰσῆειν οὖν μίτην λύκος χανὼν παρὰ μικρόν· αἰσχυρόμενος ὅτι ἐδόκεν ἐξεληλαμένῳ τῷ συμποσίῃ τὸ παιδίον τῷ Εὐκράτῃ. καὶ περὶ δὲ κατακλίνεσθαι καιρὸς ἦν, πρῶτον μὲν ἀράμενοι, ἀνέθεσαν τὸν Θεσμόπολιν, ἐκ ἀπραγμόνως, νῆ
Δία,

absenti etiam omnia deinceps missurus eram: et cum his verbis intrat manus illi praebeens seruis insuper innixo.

II. Ego igitur abire parabam, cum ipse conversus, multumque dubitans, cum vultu me valde deiecto videret, *Accede, inquit, tu etiam Micylle, et coena nobiscum. Filium enim iubebo in gynaeconiide epulari cum matre, ut locum tu habeas.* Intro igitur eo, tantum non frustrarians lupo, erubescens quod conuiuium expulisse viderer filium Eucratis. Cum accumbendi iam tempus esset, primo sublatum apposuerunt Thesmopolin non sine labore quinque, puto,
iuvē-

Δία, πέντε, οἶμαι, νεανίσκοι εὐμεγέθεις, ὑπ-
 αυχένια περιβύσαντες αὐτῷ πάντοθεν, ὡς δια-
 μένοι ἐν τῷ σχήματι, καὶ ἐπιπολὺ καρτερεῖν
 δύναιτο. εἴτα μηδενὸς ἀνεχομένῃ πλησίον κα-
 τακῆσθαι αὐτῶ, ἐμὲ κατακλίνεσι φέροντες,
 ὡς ὁμοτράπεζοι 9) εἶημεν. τὰντεῦθεν ἐδειπνῶ-
 μεν, ὦ Πυθαγόρα, πολυούφον τι καὶ ποικίλον
 δειπνον, ἐπὶ χρυσῶ πολλῶ, καὶ ἀργύρῃ· καὶ ἐκ-
 πώματα ἦν χρυσᾶ, καὶ διάκονοι ὠραῖοι, καὶ
 μουσουργοί, καὶ γελωτοποιοί, καὶ ὅλως, ἡδί-

57

iuvenes bene magni, ceruicalibus illum fulcien-
 tes vndique, vt eo situ maneret, ac durare ali-
 quamdiu posset. Deinde quod nemo prope il-
 lum accumbere sustineret, me eo detrudent, vt
 eadem mensa vteremur. Hinc igitur coenauim-
 us, Pythagora, multi cibi coenam et variam,
 aurique multi atque argenti. Et pocula erant
 aurea, et ministri formosi, et symphoniaci, et
 ridicularii: atque in vniuersum, suauissime tem-

B 4

pus

9. ὁμοτράπεζοι.] Non hoc solum videtur velle
 Micyllus, eodem se in lecto accubuisse, sed
 mensae societatem indicat, non modo illam
 communem, verum etiam peculiarem. Nem-
 pe mensa etiam minor suppellex, tabula,
 lanx, in qua vni vel duobus sua cibi portio
 apponitur. Notum est illud Aen. VII, 15.
Hecus etiam mensas consumimus. Gesner.

ση τίς ἦν ἡ διατριβή, πλὴν ἀλλὰ ἐν με ἐλύπε
 ἔ μετρίως, ὁ Θεσμύπολις ἐνοχλῶν, καὶ ἀρετὴν
 τινὰ πρὸς με διεξιῶν, καὶ διδάσκων, ὡς αἱ δύο
 ἀποφάσεις μίαν κατάφασιν ἀποτελεῖσι, καὶ
 ὡς εἰ ἡμέρα ἐστὶ, νύξ ἔκ ἐστιν, ἐνίοτε δὲ καὶ ἑ-
 ρατα ἔφασκεν εἶναί μοι, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ἐ-
 δὲν δομομένῳ προσφιλοσοφῶν συνέρει, καὶ ὑπε-
 τέμνετο τὴν εὐφροσύνην, ἔκ ἐὼν ἀκέρει τῶν
 κιθαριζόντων, ἢ ἀδόντων. τῆτο μὲν σοι, ὦ
 ἀλεκτρυὼν, τὸ δεῖπνον. ΑΛΕΚ. Οὐχ ἡδισον,
 ὦ Μίκυλλε, καὶ μάλιστα ἐπεὶ συνεκκληρώθης τῷ
 λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι.

ΜΙΚ. Ἄκχε δὴ καὶ τὸ ἐνύπνιον. ἤμην γὰρ
 τὸν Εὐκράτην αὐτὸν ἀπαιδα ὄντα, ἔκ οἷδ' ὅπως
 ἀπο-

pus traducebatur: nisi quod vnum male me ha-
 bebat, nempe non mediocriter molestus mihi
 Thesimopolis, qui quandam mihi Virtutem nar-
 raret, doceretque, negationibus duabus vnam
 effici affirmationem; et, si dies sit, noctem non
 esse; et, cornua dicebat me habere; ac talia mul-
 ta, philosophiam mihi non petenti impertiens,
 continuato sermone blaterabat, interpellabatque
 hilaritatem, qui non pateretur citharam pulsanti-
 bus canentibusque attendere. Habes, galle,
 coenam. GALL. Non iucundissimam, Micylle, ma-
 xime cum fors te ad delirum illum fenem detulerit.

12. MIC. Iam audi etiam Somnium. Vide-
 batur mihi ipse Eucrates, orbus nescio quomo-
 do,

ἀποθνήσκων, εἶτα προσκαλέσαντά με, καὶ δια-
 θήκας θέμενον, ἐν αἷς ὁ κληρονόμος ἦν πάντων
 ἐγώ, μικρὸν ἐπισχόντα, ἀποθανεῖν· ἐμαυτὸν
 δὲ παρελθόντα εἰς τὴν ἑστίαν, τὸ μὲν χρυσίον
 καὶ τὸ ἀργύριον ἐξαντλεῖν σκάφαις τισὶ μεγά-
 λαις, ἀνάον τε καὶ πολὺ ἐπιρρέον· τὰ δ' ἄλλα,
 τὴν ἐσθῆτα, καὶ τραπέζας, καὶ ἐκπώματα, καὶ
 διακόνας, πάντα ἐμὰ, ὡς τὸ εἶκός, εἶναι. εἶ-
 τα ἐξήλαυνεν ἐπὶ λευκᾷ ζεύγας, ἐξυπτιάζων,
 περίβλεπτος ἅπασι τοῖς ὄρωσι καὶ ἐπέφθονας.
 καὶ προσέθεον πολλοί, καὶ περιῖππευον, καὶ εἴ-
 ποντο πλείους. ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆτα τὴν ἐκείνην
 ἔχων, καὶ δακτυλίας βαρεῖς ὅσον ἐκκαίδεκα ἐξ-
 ημμένους τῶν δακτύλων, ἐκέλευον ἐξίασιν τινα
 λαμ-

do, moribundus aduocare me; et testamento
 condito, quo heres ex asse scriptus eram ego,
 paullo post mori. Me autem adita hereditate
 aurum quidem et argentum scaphis quibusdam
 magnis haurire, perpetuo et copiose adfluens:
 reliqua autem, vestem, mensas, pocula, mini-
 stros, mea esse nimirum omnia. Tum albis eue-
 hebar bigis, supinus, conspiciendus omnibus,
 qui me viderent, et inuidendus. Ac praecurre-
 bant multi, ac circa me equitabant, plures au-
 tem sequebantur. Ego autem vestem habens il-
 lius et anulos, quam graues! sexdecim, aptos
 digitis, iubebam conuiuium quoddam splendi-
 dum

λαμπράν εὐτρεπισθῆναι ἐς ὑποδοχὴν τῶν Φίλων. οἱ δὲ, ὡς ἐν ὀνείρῳ εἰκὸς, ἤδη παρῆσαν, καὶ τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο (10), καὶ ὁ πότος συνεκροτεῖτο· ἐν τῷ ὄντα με, καὶ Φιλοτησίας προπίνοντα ἐν χρυσαῖς Φιάλαις ἐκίετο τῶν παρόντων, ἤδη τῷ πλακῦντος εἰσκομιζομένῃ, ἀναβοήσας ἀκαίρως, συνετάραξας μὲν ἡμῖν τὸ συμπόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέζας, τὸν δὲ πλῆτον ἐκείνον διασκηδάσας, ὑπηνέμιον φέρεσθαι παρεσκεύασας. ἄρά σοι ἀλόγως

dum parari, ad excipiendos amicos. Illi vero, ut in somnio etiam fieri probabile est, iam aderant. Ac coena iam referebatur; iam instaurabatur potatio. In hoc iam eram, et amicitiae poculum in aureis phialis propinabam praesentium unicuique; iam placenta efferebatur, cum tu intempestiuo cantu perturbasti nobis conuiuium, mensas euertisti, diuitias illas dissipasti, et ut ludibrium ventis volaret effecisti. Numquid

10. τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο] Verbum hoc, ad mortuorum curam et sepulturam pertinens, non sine lepore ad finem coenae, et ciborum ablationem refertur, cum saturati cibo conuiuae ad laetiores inuitatiunculas et pocula vberiora transeunt. Itaque probaui lectionem Ald. 2. et Hagen. ἐκκομιζομένῃ. Gesner.

γως ἀγανακτῆσαι κατὰ σὲ δοκῶ, ὡς τρεῖς πε-
ρον ἂν ἡδέως ἔτι εἶδον τὸν ὄνειρόν μοι γενόμενον;

ΑΛΕΚ. Οὕτω Φιλόχρυσος εἶ καὶ Φιλόπλα-
τος, ὦ Μίκυλλε, καὶ μόνον τῆτο ἐξ ἅπαντος
θαυμάζεις, καὶ ἡγῇ εὐδαιμον εἶναι πολὺ κεντῆ-
σθαι χρυσίον; ΜΙΚ. Οὐκ ἐγὼ μόνος, ὦ Πυ-
θαγόρα, τῆτο, ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτός, ὅποτε Εὐ-
φορβος ἦσ-θα, χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἐξημμένος
τῶν βοσρύχων, ἐξήεις πολεμήσων τοῖς Ἀχαιοῖς,
καὶ ἐν τῷ πολέμῳ, ἐν-θα σιδηροΦορεῖν μᾶλλον
ἢ χρυσοΦορεῖν ἄμεινον ἦν· σὺ δὲ καὶ τότε ἤξίας
χρυσῷ διαδεδεμένους τὰς πλοκάμους ἔχων δια-
κινδυνεύειν. καὶ μοι δοκεῖ Ὅμηρος διὰ τοῦ-
το Χαρίτεσσιν ὁμοίως εἰπεῖν σὺ τὰς κόμας,
ὅτι

quid sine ratione indignari tibi videor, qui tri-
bus mihi perpetuis noctibus si adhuc contingeret
illud somnium, lubens illud viderem?

13. GALL. Adeone amans es auri atque divi-
tiarum, Micylle, et tantum hoc ex omnibus ad-
miraris, et beatum esse putas multum possidere
aurum? MIC. Non ego solus, Pythagora, hoc
facio, sed tu etiam ipse, cum Euphorbus esses,
aurum atque argentum de cincinnis suspensum
gerens in pugnam contra Achiuos exhibas, in
bello, inquam, vbi ferrum gestare quam aurum
praestabat. Tu vero tum etiam volebas reuin-
ctos auro cincinnos habens subire pericula. Et
videtur mihi ob id ipsum *similes*. Gratiis vocasse
comas

ὅτι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφῆκωντο· μακρῷ γὰρ ἀμείνους δηλαδή καὶ ἐρασιμώτερας ἐφαίνοντο συναναπαπλεγμέναι τῷ χρυσῷ, καὶ συναπολάμπεσσαι μετ' αὐτῶ. καίτοι τὰ μὲν σὰ, ἡ χρυσοκόμη, μέτρια, εἰ Πάνθ' υἱὸς ὢν, ἐτίμας τὸ χρυσίον. ὁ δὲ πάντων θεῶν πατήρ, καὶ ἀνδρῶν, ὁ Κρόνος καὶ Ῥέας, ὡς ποτε ἡράσθη τῆς Ἀργολικῆς ἐκείνης μείρακος, ἐκ ἔχων εἰς ὃ, τι ἐρασιμώτερον αὐτὸν μεταβάλοι, εἰδὲ ὅπως ἂν διαφθεῖραι τῶ Ἀκρίσι τὴν Φρυγίαν, ἀκχεῖς ἤδη πρὸς χρυσίον ἐγένετο, καὶ ῥυεῖς διὰ τῶ τέγους, συνῆν τῇ ἀγαπωμένῃ. ὥς τε τί ἂν σοι τὸ ἐπὶ τῷ ἐτι λέγοιμι; ἔσας μὲν χρεῖας παρέχεται ὁ χρυσός· ὡς δὲ οἷς ἀνπαρῇ, καλὰς

comas tuas Homerus, quod argento constringebantur et auro. Longe nimirum praestantiores videbantur et amabiliiores, implexae auro et cum illo lucentes. Atque illud de te quidem mediocre est, si, Panthi filius, magni aurum fecisti. Verum ille Deum pater atque hominum, Saturni ille et Rheae filius, qui quondam Argolicae illius puellae amore captus est, cum non haberet in quod amabilius se mutaret, neque Acrisii custodiam quomodo corrumperet, iam audisti alicubi, ut aurum factus illapsusque per tegulas, cum amasia congressus sit. Quid ergo post illud tibi dicam amplius? Quot aurum utilitates praestet? Quam illos, quibus adfit, pulchros ipsos

καλὰς τε αὐτὰς, καὶ σοφὰς, καὶ ἰσχυρὰς ἀπεργάζεται, τιμὴν καὶ δόξαν συνάπτων, καὶ ἐξ ἀφανῶν καὶ ἀδόξων ἐνίοτε περιβλέπτους καὶ κισιόμους ἐν βραχεὶ τίθῃσι.

Τὸν γὰρ τοῦτο γέν μοι τὸν ἐμὲ τεχνον οἶσθα, τὸν Σίμωνα, ὃς πρὸ πολλῶν δειπνήσαντα παρ' ἐμοί, ὅτε τὸ ἔθνος ἦπεν τοῖς Κρονίοις, δύο τάμεις τῶ ἀλλᾶντος ἐμβαλῶν. ΑΛΕΚ. Οἶδα, τὸν σιμόν, τὸν βραχύν, ὃς τὸ κεραμεῦν τρυβλίον ὑφελόμενος, ὥχετο ὑπὸ μάλης ἔχων, μετὰ τὸ δεῖπνον, ὃ μόνον ἡμῖν ὑπῆρχεν. εἶδον γὰρ αὐτὸς, ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Οὐκ ἔν ἐκεῖνος αὐτὸ κλέψας, εἴτα ἐπωμόσατο θεοὺς τυσοῦν τοὺς, ἀλλὰ τί ἔκ ἐμήνυες, καὶ ἐβόας τότε,

ipfos et sapientes et fortes reddat, honore ipsis conciliato et gloria? quamque ex obscuris ignobilibusque interdum conspicuos breui reddat ac celebres?

14. Nosti enim vicinum meum, artificii mei hominem, Simonem, qui non ita diu est, cum mecum coenauit, cum coquerem ex fractis leguminibus pulticulam, Saturnalibus, iniectis duobus de farcimine frustis. GALL. Noui, si-mum illum, breuem, qui fictilem quam solam habebamus patellam furatus, et sub ala occultans abiit post coenam. Vidi enim ipse, Micylle. ΜΙΚ. Igitur ille furatus, tot deinde peierauit Deos? Sed cur non indicabas, et clamabas tum, galle,

ὦ ἀλεκτρυὼν, ληϊζομένους ἡμᾶς ἐρῶν; ΑΛΕΚ.
 Ἐκέκκυζον, ὃ μόνον μοι τότε δυνατόν ἦν. πῶς
 δ' ἐν ὁ Σίμων; ἐώκεις γάρ τι περὶ αὐτῶ ἐρεῖν.
 ΜΙΚ. Ἀνεψιὸς ἦν αὐτῷ πλάσιος ἐς ὑπερβολήν,
 Δριμύλος τ' ἔνομα· ἔτος ζῶν μὲν ἔδδ' ὀβολὸν ἔ-
 δωκε τῷ Σίμωνι· πῶς γὰρ; ὃς ἔδδ' αὐτὸς ἤπτε-
 το τῶν χρημάτων; ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῶην,
 ἅπαντα ἐκέῃνα κατὰ τὰς νόμους, Σίμων II.)

ὁ τὰ
 galle, cum spoliari nos videres? GALL. Cu-
 curriebam, quod solum tum poteram. Quid
 ergo Simon? videbaris enim de illo dicturus ali-
 quid. MIC. Patruelis erat ipsi locupletissimus,
 Drimylus nomine. Hic, quamdiu vixit, nec
 obolum dedit Simoni. Quomodo enim? qui
 nec ipse opes suas attingeret? Postquam vero
 nuper mortuus est, illa omnia ex lege *beres* Simo
 ille

II. ἅπαντα ἐκέῃνα — Σίμων] Illud, ὃ τὰ
 ῥάνια τὰ πιναρά, ita Lucianum est, ut
 qui illi ereptum eat, non nosse virum vi-
 deatur. Sed neque non commode (in su-
 toris praesertim semidocti sermone familiari,
 et ad sapientiam ostendendam abrupto)
 iungi videntur ista ἅπαντα ἐκέῃνα ἐξελαύ-
 νει. Quae absconderat Drimylus, quae at-
 tingere ausus non fuerat, ea Simon *exigit*,
 protrahit e tenebris et prodire in lucem at-
 que conspectum iubet, dum illis qua domi
 qua in publico utitur etc. Si τῷ ἐξελαύ-
 νει placeat solennem illam in equo vel curru
 proce-

ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλεί-
χων ἄσμενος ἐξελαύνει, ἀλκρυγῇ καὶ ὑσγίνοβα-
Φῇ 12) ἀμπεχόμενος, οἰκέτας, καὶ ζεύγη, καὶ
χρυσᾶ ἐκπώματα, καὶ ἐλεφαντόποδας τραπέ-
ζας ἔχων, ὑφ' ἀπάντων προσκυνέμενος, οὐδὲ
προσβλέπων ἔτι ἡμᾶς. ἐναγχος γὰρ ἐγὼ μὲν
ιδὼν προσιόντα, Χαῖρε, ἔφην, ὦ Σίμων. ὁ δὲ
ἀγανακτήσας, Εἶπατε, ἔφη, τῷ πτωχῷ, μὴ
κατασμικρύνειν μου τοῦμομα· οὐ γὰρ Σίμων,
ἀλλὰ

ille cum pannis sordidis, ille qui patellam ligur-
riebat, laetus *domo* exigit, purpuras indutus et
hysgina, seruos, et bigas, et aurea pocula, et
mensas eburneis pedibus habens, adorandus ab
omnibus, nos neque respiciens amplius. Nu-
per enim ego procedentem videns, *Salve*, dice-
bam, *Simo*. At ille indignatus, *dicite*, inquit,
mendico, meum nomen ne deminuat: neque enim Si-
mon

procedendi significationem servare: tunc
ἄσμενος illud iungendum cum περιλεί-
χων, et intelligendum ad ἀπαντα ἑκείνα,
et quae sequuntur, verbum ἔχει. *Gesner*.

12. ὑσγίνοβαΦῇ] *Aelian*. V. H. III. c. 9. Φλό-
γινα ἐνδεδυκότες καὶ ὑσγίνοβαΦῇ. Vbi *Pe-
ritz*. ex *Salmas*. Exerc. Plin. p. 272. docet,
colorem ὑσγίνοβαΦῇ medium fuisse inter
coccum et purpuram, propiorem tamen
purpurae. *Reitz*.

ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι. τὸ δὲ μέγιστον
 ὅτι καὶ ἐρῶσιν αὐτῶ καὶ αἱ γυναῖκες· ὁ δὲ θρύ-
 πτεται καὶ πρὸς ταύτας, καὶ ὑπερορᾷ, καὶ τὰς
 μὲν προσίεται, καὶ ἰλιώσ ἔσιν, αἱ δὲ ἀπειλῶσιν
 ἀνελεῖν αὐτὰς, ἀμελῆμεναι. ὁρᾷς ὅσων ἀγα-
 θῶν ὁ χρυσὸς αἴτιος, εἴ γε καὶ μεταποιεῖ τὰς
 ἀμόρφους, καὶ ἐρασμίκας ἀπεργάζεσθαι, ὥσπερ ὁ
 ποιητικὸς ἐκείνος κεδρός. ἀκούεις δὲ καὶ τῶν
 ποιητῶν λεγόντων·

ὦ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιστον κτέρας 13). καὶ,
 Χρυσὸς γὰρ ἔσιν, ἔς βροτῶν ἔχει κράτη.
 ἀλλὰ τί μεταξὺ ἐγέλασας, ὦ ἀλεντρύων;

ΑΛΕΚ.
mon vocor, sed Simonides. Maximum vero illud
 est; quod eum amant etiam mulieres: at ille
 apud has quoque delicatum se facit, easque de-
 spicit: et alias quidem admittit propitius; aliae
 vero minantur, futurum ut mortem sibi consci-
 fiant, si porro negligantur. Vides, quantorum
 bonorum aurum causa sit; siquidem deformes
 etiam refingit, et, ut poeticeus ille cestus, reddit
 amabiles. Audis vero et poetas dicentes:

Pecunia ingens generis humani bonum; et,

Pecunia in res regimen humanas tenet.

Sed quid inter haec ridebas, galle?

15. GALL.

13. κτέρας] Κτέρας hic locum habere non
 videtur. *Guier.* Recipiatur ergo pro eo
 βροτοῖς ex Eurip. vertaturque, *Aurum res*
iucundissima mortalibus. Reitz.

ΑΛΕΚ. "Οτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μικυλλε, καὶ
 τὸ τὰ ὅμοια τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησαι περὶ τῶν
 πλυσίων. οἷδ', εὖ ἴσθι, πολὺ ἀδλιώτερον
 ὑμῶν τὸν βίον βιάσι. λέγω δέ σοι, καὶ πένης
 καὶ πλυσίος πολλάκις γενόμενος, καὶ ὅπαντος
 βίῃ πεπειραμένος· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς
 εἴσῃ ἐκείτω. ΜΙΚ. Νῆ Δία, καιρὸς γὰρ ἦδη
 καὶ σὲ εἰπεῖν ὅπως ἡλλάγῃς, καὶ ἃ σύνοισθα τῷ
 βίῳ ἐκείτω. ΑΛΕΚ. "Αγε, τρῶτόν γε προ-
 σιδῶς, μηδένα με σὲ εὐδαιμονέστερον βιοῦντα
 θεωρεῖναι. ΜΙΚ. Ἐμᾶ, ὦ Ἀλεκτροῦν; ἔτοι-
 ποι γένοιτο. προάγεις γάρ με λειδορεῖσθαι, σαι,
 ἀλλὰ εἰπὲ ἀπὸ Εὐφόρβου ἀρχάμενος, ὅπως
 εἰς

15. GALL. Quod ignorantia quadam tu et-
 iam, Micylle, similiter ac reliquum vulgus, de-
 ceptus es circa diuites. At illi, bene noris, mul-
 to miseriorem quam vos vitam agunt. Hoc tibi
 dico, qui et pauper et diues saepe fuerim, et vi-
 tae vniuscuiusque fecerim experimentum: paullo
 post autem tu quoque scies singula. MIC. Sic
 per Iouem: tempus enim iam est, vt dicas, quo-
 modo mutatus fueris, et quorum de vnaquaque
 vita tibi sis conscius. GALL. Audi ergo. Ve-
 rum hoc ante noris, neminem mihi visum, te
 qui viueret beatior. MIC. Me, galle? Ita tu
 beatus sis! irritas enim me, vt tibi maledicam.
 Verum dic ab Euphorbo inde facto initio, quo-
 Luc. Op. T. VI. C modo

ἔς Πυθαγόραν μετεβλήθης, εἴτα ἐξῆς ἄχρι τῆς
ἀλεκτρυόνης· εἰκὸς γάρ σε ποικίλα καὶ ἰδεῖν καὶ
παθεῖν, ἐν πολυειδέσσι τοῖς βίοις.

ΑΛΕΚ. Ὡς μὲν ἐξ Ἀπόλλωνος 14) τὸ πρῶ-
τον ἡ ψυχὴ μοι καταπταμένη εἰς τὴν γῆν ἐνεδν
ἔς ἀνθρώπου σῶμα, ἦν τινα τὴν καταδίκην ἐκ-
τελέσῃ, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν, ἄλλως τε ἄτε
ᾧσιον ἄτε ἐμοὶ εἶπεν, ἔτε σοὶ ἀκχεῖν τὰ τοιαῦ-
τα. ἐπεὶ δὲ Εὐφορβος ἐγενόμην . . . ΜΙΚ.
Ἐγὼ δὲ πρό γε τούτου, ὦ θαυμάσιε, τίς
ἦν, τοῦτό μοι πρότερον εἶπε, εἰ καὶ γὰρ ποτε
ἠλλάγην ὥσπερ σύ. ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα.
ΜΙΚ.

modo mutatus sis in Pythagoram, ac deinceps
vsque ad gallum: verisimile enim est multa vi-
disse te ac passum, in diuersis adeo vitis.

16. GALL. Quomodo ex Apolline primum
anima mea deuolans in terram hominis corpus
subierit, quam ita poenam luerit, longum fuerit
dicere: et alioqui neque dicere mihi talia fas est,
neque tibi audire. Cum vero Euphorbus essem . . .
MIC. Ego vero ante haec, o admirabilis, quis
fuerim, hoc mihi prius dicito. Vtrum ego quo-
que, sicut tu, immutatus sum? GALL. Ita sane.
MIC.

14. ἐξ Ἀπόλλωνος] Seruat decorum Lucia-
nus. Volebat suspicionibus quibusdam ho-
mines inducere Pythagoras, vt crederent,
se esse Apollinem. Vid. Iamblicus l. 177.
et Porphyry. l. 28. Gesner.

MIK. Τίς ἔν' ἤρ, εἴ τι ἔχεις εἰπῆν; ἐθέλω γὰρ
 τῷτο εἰδέναι. ΑΛΕΚ. Σὺ; μύρουξ Ἰνδικὸς
 τῶν τὸ χρυσοῦν ἀγορεύόντων. MIK. Εἶτα
 ὥκνην ὁ καποδαμῶν ὀλίγον τῶν ψηγμάτων ἤκει
 εἰς τὸν βίον, ἐξ ἡκείνου ἐπισιτισάμενος (1); ἀλ-
 λά καὶ τί μετὰ τῷτο ἔσομαι, εἴπε' εἶνός γάρ
 εἰδέναι σε. εἰ γὰρ τι ἀγαθὸν εἴη, ἀπάγξομαι
 ἤδη ἀνασὰς ἀπὸ τῆς πικρίας, ἐφ' ἧς σὺ ἔσηκας.
 ΑΛΕΚ. Οὐκ ἂν μάθεις τῷτο ἔδριμξ μηχανῇ.

ΓΕΛΩ

MIC. Quis igitur fui? numquid habes dicere?
 volo enim hoc scire. GALL. Tu formica Indica
 de eo genere, quae aurum effodiunt. MIC.
 Tum pigratus sum miser, paucarum micarum
 sumto inde viatico in hanc vitam venire? Ve-
 rum etiam, quid post ero, mihi dic: verisimile
 enim est te scire. Si enim bonum quid fuerit,
 surgam statim, et ab ipso illo, in quo tu modo
 insistis, clauo me suspendam. GALL. Nullo
 istud modo resciscas.

C 2

17. Ve-

15. ὥκνην — ἤκειν — ἐπισιτ.] Nihil deest
 ad sensum, modo aliter construantur verba,
 quam adhuc factum, aut leuissima transpo-
 sitione iuventur, ad quam Gesneri versio
 prouum iter monstrat. Conf. supr. Alex. c.
 6. ἐπεσιτίσαντό τε τὰ ἀρνηντα, infra
 Icar. c. 11. Βῆ Accus. c. 28. ἐπεὶ δὲ ἰκα-
 νῶς ἐπεσιτίσατο. Vnde videbis, non esse
 ala, comeda, ut vulgo, sed in viaticum capto,
 s. de frumento mihi prospicio. Reitz.

Πλὴν ἀλλὰ ἐπεὶ περ· Εὐφορβος ἐγενόμην (ἐπ-
 ἀνέμει γὰρ ἐπ' ἐκείνα) ἐμαχόμεν ἐν Ἰλίῳ, καὶ
 ἀποθανὼν ὑπὸ Μενελάῳ, χρόνῳ ὕστερον ἐς Πυ-
 θαγόραν ἦκον. Τέως δὲ περιέμενον κοῖκος ἐσῶς,
 ἄχρι δὴ ὁ Μνήσαρχος ἐξεργάσθηται μοι τὸν οὐ-
 κον. ΜΙΚ. Ἀσιτος ὦν, ὦ τᾶν, καὶ ἄποτος;
 ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. ἔδδ' ἐγὼ εἶδει τέτων, ἢ μόν-
 ῳ τῷ σώματι. ΜΙΚ. Οὐκ ἔν τὰ ἐν Ἰλίῳ πρό-
 τερόν μοι εἶπέ· τριαῦτα ἦν οἷά Φησιν Ὅμηρος
 γενέσθαι αὐτά; ΑΛΕΚ. Πόθεν ἐκείνος ἠπίστα-
 το, ὦ Μίκυλλε, ὅς γιγνομένων ἐκείνων, κάμη-
 λος ἐν Βάκτροις ἦν. ἐγὼ δὲ τοσούτον σοι Φημί
 ὑπερφυῖς μηδὲν γενέσθαι τότε, μήτε τὸν Αἴαν-
 τα

17. Verum enim vero cum Euphorbus essem,
 ad illa enim redeo, pugnavi ad Ilium, interfe-
 ctusque a Menelao, interiecto aliquo tempore
 veni in Pythagoram: interim vero sine domo
 mansi, dum pararet mihi Mnesarchus domici-
 lium. MIC. Cibine, o noster, expertus es po-
 tus? GALL. Nimirum. neque enim indige-
 bat his, nisi solum corpus. MIC. Numquid er-
 go res Iliacae, hoc mihi prius dicito, tales sunt,
 quales gestas esse Homerus ait? GALL. Vnde
 iste sciret, Micylle? qui, cum ista fierent, Ca-
 melus esset in Baetris? Ego vero tantum tibi
 dico: supra naturam tum factum esse nihil, nec
 fuisse tum, neque ita magnum Aiacem, neque Hele-

τα ἔτω μέγαν, μήτε τὴν Ἑλένην αὐτὴν ἔτω
καλὴν, ὡς οἴονται. εἶδον γὰρ λευκὴν μὲν τινα
καὶ ἐπιμήκη τὸν τράχηλον, ὡς εἰκάζειν κύβη
θυγατέρα εἶναι· τὰλλα δέ, πᾶν πρῶτον
ἡλικιωτὶν σχεδὸν τῆς Ἑκάβης, ἣν γε Θησεὺς
πρῶτον ἀρπάσας, ἐν Ἀφιδναίς εἶχε, κατὰ τὸν
Ἡρακλέα γενόμενος· ὁ δὲ Ἡρακλῆς πρότερον εἶ-
λε Τροίαν κατὰ τὰς πατέρας ἡμῶν, τὰς τότε
μάλισα. διηγεῖτο γὰρ μοι ὁ Πάνθος ταῦτα,
κομιδῇ μεράκιον ὦν, ἐωρακέναι λέγων τὸν Ἡ-
ρακλέα. ΜΙΚ. Τί δέ, ὁ Ἀχιλλεὺς παῖςτος ἦν,
ἄριστος τὰ πάντα, ἢ μῦθος ἄλλος καὶ ταῦτα;
ΑΛΕΚ. Ἐκείνῳ μὲν οὐδὲ συνηνέχθην, ὦ Μί-
κυλλε, οὐδ' ἂν ἔχομ' ἰσοῦς αὐτῷ ἀκριβῶς τὰ
παρὰ

Helenam ipsam ita pulchram, vt putant. Vidī
enim candidam quidem aliquam, longo collo, vt
cycni filiam agnosceres, caeterum valde anum,
et Hecubae fere aequalem; quam Theseus pri-
mum raptam habuerit Aphidnis, qui cum Her-
cule vixit. Hercules autem prius Troiam cepe-
rat, patrum, qui tum erant, nostrorum circiter
aetate. Narrabat mihi enim ista Panthus, di-
cens, visum a se, puero admodum, Herculem.
MIC. Quid vero, Achillesne talis fuit, praestan-
tissimus vndique? an haec quoque temere confi-
cta? GALL. Cum illo nihil mihi negotii fuit,
Micylle. Neque possum tibi accurate adeo, quae
C 3 apud

παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς λέγειν· πόθεν γάρ, πολέ-
μιος ὢν; τὸν μέντοι ἑταῖρον αὐτῷ τὸν Πάτρο-
κλον ἔχασπῶς ἀπέκτεινα, διαλάσας τῷ δό-
ρατι. ΜΙΚ. Εἴτά σε ὁ Μενέλαος μακρῷ ὑπε-
ρέτερον· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τὰ Πυθαγό-
ρα δέ, ἤδη λέγε.

ΑΛΕΚ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Μίκυλλε, σοφιστῆς
ἄνθρωπος ἦν, χρηὴ γάρ, αἶμαι, ἀληθῆ λέγειν.
ἄλλως δὲ ἐκ ἀπαίδευτος ἔδ' ἀμελέτητος τῶν
καλλίστων μαθημάτων· ἀπεδῆμυσα δὲ εἰς Αἴ-
γυπτον, ὡς συγγασοίμην τοῖς προφῆταις ἐπὶ
σοφίᾳ, καὶ ἐς τὰ ἄδυτα κατελθὼν, ἐξέμαθον
τὰς βίβλους τὰς Ὠρε καὶ Ἰσίδος, καὶ αὖθις εἰς
Ἰταλίαν ἐκπλεύσας, οὕτω διέσθηκα τοὺς κατ'
ἐκείνα

apud Graecos acta sunt, dicere. Quomodo
enim? qui essem hostis. Verum ipsius Patro-
clum amicum non magno negotio hasta traie-
ctum interemi. MIC. Deinde te multo etiam
minori Menelaus. Sed satis de his. Iam dic
de Pythagora.

18. GALL. In vniuersum, Micylle, Sophista
fui: oportet enim, puto, vera dicere: alioquin
nec illiteratus, nec inexercitatus rerum optima-
rum disciplina. Peregrinatus sum in Aegyptum,
vt de sapientia conferrem cum prophetis; atque
admissus in adyta, Hori libros et Isis edidici:
tum rursus naui in Italiam delatus, eo adduxi
Grae-

ἐκεῖνα Ἑλλήνας 16), ὥς θεὸν ἤγον με· ΜΙΚ.
 Ἦκετα ταῦτα, καὶ ὥς δέξαις ἀναβεβιωκέναι
 ἀποθανόν, καὶ ὥς χρυσᾶν τὸν μηρὸν ἐπιδείξαις
 ποτε αὐτοῖς. ἐκείνο δέ μοι εἶπέ, τί σοι ἐπῆλ-
 θε νόμον ποιήσασθαι μήτε κρεῶν, μήτε κυά-
 μων ἐσθίειν; ΑΛΕΚ. Μὴ ἀνάνητα τὰ ποιῶντα
 ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Διὰ τί, ὦ ἀλεκτριών; ΑΛΕΚ.
 Ὅτι αἰσχύνομαι λέγειν πρὸς σέ τὴν ἀλήθειαν
 ὑπὲρ αὐτῶν. ΜΙΚ. Καὶ μὴν ἔδην ὀκνεῖν ἔχρη
 λέγειν πρὸς ἄνδρα σύνοικον, καὶ Φύλον· ἀεσπό-
 την γὰρ ἔκ αν εἶποιμι ἔτι. ΑΛΕΚ. Ἰδὼν ὑγίης,
 ἔδδ

Graecos istius regionis, ut me pro Deo habe-
 rent. MIC. Audiui ista, teque putatum esse re-
 vixisse post mortem, et ostendisse iis aliquando
 femur aureum. Verum illud mihi dic, quid in
 mentem tibi venit, ut legem ferres de carnibus
 fabisque non edendis? GALL. Noli perqui-
 rere talia, Micylle. MIC. Quid ita, galle?
 GALL. Quia pudet me verum tibi de illis di-
 cere. MIC. Sed nihil cunctari te oportebat ad
 virum contubernalem et amicum; dominum
 enim non amplius dixerim. GALL. Sanum ni-
 hil

C 4

16. κατ' ἐκεῖνα Ἑλλήνας] L. Bos de Ellipsi
 p. 93. super hoc loco ait: κατ' ἐκεῖνα di-
 ci pro κατ' ἐκεῖνα μέρη τῆς γῆς. Adeo-
 que reddendum, Graecos, qui isthic erant.
 Reitz.

ἔδὲ σοφὸν ἦν, ἀλλ' ἐώρων ὅτι εἰ μὲν τὰ συνή-
θη, καὶ ταῦτά τοις πολλοῖς νομίζοιμι, ἤκιστα
ἐπισπάσομαι τὰς ἀνθρώπους εἰς τὸ θαῦμα· ὅσα
δὲ ἂν ξενίζοιμι 17), τοσάτω καινότερος ἄμην
κῦτοῖς ἔσεσθαι. διὰ τῆτο καινοποιεῖν εἰλόμην,
ἀπόρρητον ποιησάμενος τὴν αἰτίαν, ὡς εἰκάζον-
τες ἄλλοι ἄλλως, ἅπαντες ἐκπλήττωνται, καθ-
άπερ ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν χρησμῶν. Μ. I K.
Ὅρα; καταγελαῖς μὲ καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει 18)
τοσάτον, ὅσον Κροτωνιατῶν, καὶ Μεταπόν-
τιων, καὶ Ταραντίνων, καὶ τῶν ἄλλων ἀφώνων σοι
ἐπομέ-

hil neque sapiens erat. Sed videbam, si con-
sueti et eadem, quae vulgus, in legibus pone-
rem, in admirationem me non perducturum esse
homines. Quo magis autem peregrina statu-
rem, tanto magis novum atque admirabilem me
illis putabam futurum. Itaque novare quaedam
institui, arcanam eius rei fingens causam, ut
coniecturis utentes alii aliis, omnes admiratione
percellerentur, ut in obscuris oraculis. MIC.
Vides? non minus me pro mea parte derides,
quam Crotoniatis et Metapontinos et Tarenti-
nos, et reliquos, qui muti te sequebantur, ado-
rabant.

17. ὅσα δὲ ἂν ξενίζοιμι] Ante ξενίζοιμι, μάλ-
λον intelligendum relinquitur. Reitz.

18. ἐν τῷ μέρει] Similis locutio est apud Ari-
stoph. Ran. I. vbi Scholiastes exponit ἐν τῷ
ἴσῳ μέρει. Reitz.

ἐπομένων, καὶ προσκυνοῦντων τὰ ἱχθῆ, ἀπὸ
πατῶν ἀπολιμπάνοις.

Ἀποδυσάμενος δὲ τὸν Πυθαγόραν, τίνα μετὰ
ἡμφιάσω μετ' αὐτόν; Α Λ Ε Κ. Ἀσπασίαν
τὴν ἐκ Μιλήτης ἐτάξαον. ΜΙΚ. Φεῦ τὰ λόγια,
καὶ γυνὴ γὰρ ἐγένετο ἐν ταῖς ἄλλαις, ὁ Πυθαγό-
ρας; καὶ ἦν ποτε χρόνος, ὅτε καὶ σὺ οἰατόνηες,
ὡ ἀλεκτρυόνων γενναύτατε, καὶ συνησθα Περ-
ικλεῖ, Ἀσπασία ᾤσα; καὶ ἐκύεις ἀπ' αὐτοῦ;
καὶ ἔρια ἔχανες, καὶ κρόκην κατῆγες, καὶ ἐγυ-
ναικίζε ἐς τὸ ἐταιρικόν; Α Λ Ε Κ. Πάντα ταῦ-
τα ἐποίην, ἔ μόνος, ἀλλὰ καὶ Τυρρσίας πρὸ
ἐμῆ, καὶ ὁ Ἐλάτῃ πᾶς ὁ Καίνευς, ὥς ἐπόσα
ἀν' ἀποσκώψης εἰς ἐμέ, καὶ εἰς ἐκένας ἀποσκώψας
ἔσῃ.

rabantque, quae tu inambulans relinqueres,
vestigia.

19. Exuto vero Pythagora, quem post ea in-
duisti? GALL. Aspasiā, meretricem Mile-
siā. MIC. Vah quid ais? Mulier etiam inter
alia fuit Pythagoras? fuitque tempus aliquando,
vbi oua etiam tu pareres, gallorum generosissi-
me. Consueuisti itaque cum Pericle, quum ef-
fes Aspasia? et vterum ex eo gestasti, et lanas
carpsisti, et deduxisti fila, et meretricium gynae-
ceum habuisti? GALL. Feci haec omnia equi-
dem, non solus, sed etiam Tiresias ante me,
et Elatis Caeneus filius. Quaecumque igitur in
me ieceris ridicula, eadem in illos ieceris. MIC.

ἔση. ΜΙΚ. Τί ἔν, πότερος ὁ βίος ἡδίων σοι ἦν, ὅτε ἀνὴρ ἦς, ἢ ὅτε σε ὁ Περικλῆς ᾤπιεν; ΑΛΕΚ. Ὁραῖς, οἷον τᾷτο κρώτησας, καὶ τῷ Τειρεσίᾳ συνενεγκλῆσαν τὴν ἀπόκρισιν; ΜΙΚ. Ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ εἴπῃς, ἱκανῶς ὁ Εὐριπίδης διέκρινε τὸ τοιῆστον, εἰπὼν, ὡς τρεῖς ἂν θεοὶ παρ' ᾠσπίδα σῆναι, ἢ ἅπαξ τεκεῖν. ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μικυλλε, ἐκ οἷς μακρὰν εὐδύνεσθαι· ἔση γὰρ πατερὶ γυνὴ καὶ σὺ ἐν πολλῇ κτῇ παρίδωι παλλακίαις. ΜΙΚ. Οὐκ ἀπάγχῃ, ὦ ἀλεγεινὸν, ἅπαντας οἰόμενος Μιλησίου, ἢ Σαμίου εἶναι; σὲ ἔν Φασί, καὶ Πυθαγόραν ἔντα τὴν ἔραν λαμπρὸν, παλλακίαις Ἀσπασίαν γεγεῖσθαι πῶ τυράννῳ.

Τίς

Quid ergo? vtra tibi vita fuit iucundior, cum vir esses, an cum subagitaret te Pericles? GALL. Scis, quid interrogaris? nec Tiresiae profuisse responsum? MIC. Sed etsi tu non dicas, fatis Euripides illud diremit, cum dixit, malle se ter cum clypeo stare *in acie*, quam semel parere. GALL. Quin admonebo te Micylle, cum non ita multo post ex partu laborabis: eris enim aliquando mulier tu quoque, et saepe, in multiplici illo orbe. MIC. Non abis in malam rem, galle, qui putes omnes Milesios esse aut Samios. Igitur aiunt, te etiam cum Pythagoras esses et forma splendida, saepe Aspasiā fuisse tyranno.

20. Ec-

Τίς δὴ μετὰ τῇ Ἀσπασίᾳ ἀνὴρ, ἢ γυνὴ αὐ-
 θίς ἀνεφάνης; ΑΛΕΚ. Ὁ Κυνικός Κράτης·
 ΜΙΚ. Ὡ Διοσκόρω, τῆς ἀνομοιότητος, ἐξέταί-
 ρας Φιλόσοφος; ΑΛΕΚ. Εἶτα βασιλεὺς, εἶτα
 πένης, καὶ μετ' ὀλίγον, Σατράπης, εἶτα ἵπ-
 πος, καὶ κολοῖος, καὶ βάτραχος, καὶ ἄλλα μυ-
 ρία· μακρὸν δ' ἂν γένοιτο καταριθμήσασθαι
 ἑκάστα, τὰ τελευτάῃα δὲ ἀλεκτρυὸν πολλὰκις
 ἥσθη γὰρ τῷ βίῳ· καὶ παρὰ πολλὰς ἄλλαις δε-
 λούσας, βασιλεῦσι, καὶ πένησι, καὶ πλουσίαις
 τὰ τελευτάῃα καὶ σοὶ νῦν σύνεμε καταγεληῶν
 ὀσημέρῃ σὲ ποτνωμένῃ καὶ οἰμώζοντος ἐπὶ τῇ
 πανίᾳ, καὶ τὰς πλεσίεας θανυμάζοντος, ὑπ' ἀ-
 γνοίας τῶν ἐκείνοις προσάντων κακῶν. εἰ γὰρ
 ἤδεις

20. Equis vero post Aspasiam vir, aut quae
 mulier denuo prodiisti? GALL. Cynicus Cra-
 tes. MIC. O Iouis pueri! quae dissimilitudo,
 ex meretrice Philosophus. GALL. Tum rex,
 deinde pauper, et paullo post Satrapa, deinde
 equus, et graculus, et rana, et sexcenta alia.
 Sed longum fuerit enumerare singula. Denique
 vero gallus saepe fui (gaudeo enim hac vita)
 et apud multos alios serviens, reges, pauperes,
 diuites; postremo nunc tecum vivo, deridens
 quotidie te conquerentem et deplorantem tuam
 paupertatem, et admirantem diuites, ignorantia
 malorum quae ipsis adfunt. Si enim scires curas
 illo-

ἤδεις τὰς Φροντίδας αὐτῶν, αἷς ἔχουσιν, ἐγέ-
 λασας ἂν ἐπὶ στυγρῷ πρῶτον οἰηθέντι ὑπερυ-
 δαμονεῖν αἰετὸν τὸν πλέσιον. ΜΙΚ. Οὐκὲν, ὦ
 Πυθαγόρα, ἢ ὅ, τι μάλισα χαίρεις καλέμενος,
 ὥς μὴ ἐπιταράττοιμι τὸν λόγον, ἄλλοτε ἄλ-
 λον καλῶν. ΑΛΕΚ. Διοίσεις μὲν ἔδειν, ἦν τε
 Εὐφορβόν, ἦν τε Πυθαγόραν, ἦν τε Ἀσπασίαν
 καλῆς, ἢ Κράττητα, πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἰ-
 μι· πλὴν τὸ νῦν ὀρώμενον τέτο, ἀλεκτρυόνα
 ὀνομάζων ἄμεινον ἂν παῖοις, ὥς μὴ ἀτιμάζοις
 εὐτελὲς εἶναι δοκεῖν τὸ ὄρνεον, καὶ ταῦτα, ποσ-
 αῦτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς ἔχον.

ΜΙΚ. Οὐκὲν, ὦ ἀλεκτρυόν, ἐπεὶδὴ ἀπάν-
 των σχεδὸν ἤδη τῶν βίων ἐπειράσθης, καὶ πάντα
 οἶσθα,

illorum, quas habent, ipsum te rideres, qui
 prius putaueris ex omni parte beatum semper
 esse diuitem. MIC. Igitur Pythagora, aut quo
 maxime nomine gaudes, ne confundam sermo-
 nem, alias alium vocans. . . GALL. Nihil qui-
 dem interfuerit, siue Euphorbum, siue Pythago-
 ram, siue Aspasiā vocaueris, siue Cratetem:
 omnia enim ego haec sum. Verum si, id quod
 nunc video, gallum nominaueris, melius fece-
 ris, ne contumeliosus sis in auem, quae vilis vi-
 detur, cum tamen tot in se animas habeat.

21. MIC. Igitur, galle, cum omnia prope
 vitae genera expertus sis, et omnia noueris, dic
 mihi

εἶσθαι, λέγοις ἂν ἤδη σαφῶς, ἰδίᾳ μὲν τὰ τῶν
 πλεσίων, ὅπως βιῶσιν, ἰδίᾳ δὲ τὰ πτωχικὰς
 ὡς μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῆς, εὐδαιμονέστερον
 ἀποφαίνων με τῶν πλεσίων. ΑΛΕΚ. Ἰδὲ δὴ
 ἔτῳς ἐπίσχεψαι, ὦ Μίκυλλε, σοὶ μὲν ἔτε πο-
 λέμῃ πολὺς λόγος, ἣν λέγεται ὡς οἱ πολέμιοι
 ἐπελαύνουσιν, ἔδὲ φροντίζεις μὴ τὸν ἀγρὸν τέ-
 μωσιν (19) ἐμβалόντες (20), ἢ τὸν παράδεισον
 συμπατήσωσιν, ἢ τὰς ἀμπέλους δηιώσωσιν, ἀλ-
 λὰ τῆς σάλπιγγος ἀκῶν μόνον, εἴπερ ἄρα, πε-
 ριβλέπεις τὸ κατὰ σεαυτὸν, οἱ τραπόμενοι χερῇ
 σωθῇ-

mihi iam diserte et separatim tum diuitum ra-
 tiones, quomodo vivant, tum pauperum; ut
 cognoscam, vere ne dicas ista, cum beatiorem
 me diuitibus pronuncias. GALL. Nimirum
 hoc modo rem considera, Miculle. Tibi belli
 non multa cura est, si dicantur hostes inuadere:
 neque sollicitus es, ne irruptione facta agrum
 populentur, aut hortos conculcent, aut exci-
 dant vineam. Sed tuba audita tantum, si modo
 illud quoque, pro te circumspicis, quo te salutis
 causa

19. τὸν ἀγρὸν τέμωσιν] Respicitur ad arbores
 et fegetes, quas hostis succidit. Reitz.

20. ἐμβалόντες] Intellecto εἰαυτὰς. Est au-
 tem hoc verbo huic ita proprium, ut fere
 perpetuo sic absolute ponatur, quando pro
 inuadere, s. iniicere se aliquo, ponitur. Reitz.

σωθῆναι, καὶ τὸν κίνδυνον διαφυγεῖν. οἱ δ' εὐ-
 λαβῆνται μὲν καὶ ἀμφ' αὐτοῖς, ἀνικῶνται δὲ
 ἔρῳντες ἀπὸ τῶν τειχῶν ἀγόμενα καὶ φερόμενα
 ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἀγροῖς καὶ ἦν τε εἰσφέρειν 21)
 δέη, μόνοι καλῶνται· ἦν τε ἐπεξίσταται, προκιν-
 δυνεύουσι στρατηγῶντες ἢ ἱππαρχῶντες· σὺ δὲ
 οἰσυνίην ἀσπίδα ἔχων, εὐσαλῆς καὶ κῆφος οἰς
 σωτηρίαν, ἑτοιμος ἐσιῶσθαι τὰ ἐπινίκια, ἐποι-
 δῶν θύῃ ὁ στρατηγὸς νενικηκώς.

Ἐν

caussa conuertas, et periculum effugias: at illi
 et sibi timent, et anguntur cum vident de moe-
 nibus, agi ferrique, in agris quaecunque habue-
 rant. Et si tributum pendendum fit, vocantur
 foli; et si erumpendum, primi subeunt, vel toto
 ducendo exercitu, vel certe equitatu, pericula;
 Tu vero scutum habens vimineum, expeditus
 ac leuis ad euadendum, paratus ad obeundas
 epulas, cum post victoriam triumphale imperator
 sacrificium celebrat.

22. In

21. εἰσφέρειν] Locutio manca. Supple χρή-
 ματα εἰς τὸν πόλεμον, vt *Plutarch.* in casu
 non absimili. Non inusitatum tamen est
 pro *tributum soluere*, solum dicere, εἰσφέ-
 ρειν, sine vlla adiectione. Atque hinc est
 quod εἰσφορά fit idem ac τέλοςμα, tribu-
 tum. *Leedes.*

Ἐν εἰρήνῃ τὲ αὖ, σὺ μὲν τῷ δήμῳ ὦν, ἀνά-
 βὰς εἰς ἐκκλησίαν, τυρρυνεῖς τῶν πλεσίων, οἱ
 δὲ Φρίττασι, καὶ ὑποπτήσασσι, καὶ διανομαῖς
 ἰλάσκονταί σε. λετρά μὲν γὰρ ὡς ἔχουσιν καὶ αἱ
 γῶνας καὶ θεσμάτα καὶ τὰλλα διαρκῆ ἅπαντα
 ἐκείνοι ποιῶσι, σὺ δὲ ἐξετασῆς καὶ δοκιμασῆς
 πικρὸς ὥσπερ δεσπότης, ἔδὲ λόγῳ μεταδιδῶς 22)
 ἐνίστε, καὶ σοι δοκῇ, κατεχαλάζησας αὐτῶν
 ἀφθόνους τὰς λίθους, ἢ τὰς ἐσίας αὐτῶν ἐδή-
 μευσας· ἔτε δὲ συκοφάντην δέδίας αὐτὸς, ἔτε
 ληστὴν, μὴ ὑφέληται τὸ χρυσίον, ὑπερβὰς
 τὸ θριγκίον, ἢ διορύξας τὸν τοῖχον, οὔτε
 πρῶγμα-

22. In pace rursus tu quidem, de plebe vnus
 in concionem escendens tyrannidem exerces in
 diuites; at illi horrent, et metuunt, et placant
 te diuisionibus. Balnea enim vt habeas, et cer-
 tamina, et spectacula, et reliqua quantum satis
 est, elaborant illi omnia: tu verò exactor atque
 censor acerbus, tamquam dominus, ne sermo-
 nem quidem interdum illis impertis. Et cum
 tibi videtur, grandine illos lapidum obruis, aut
 bona illorum publicas. Neque vero calumni-
 torem ipse metuis, neque latronem, ne aurum
 tibi vel lorica domus superata, vel pariete per-
 follo,

22. ἔδὲ λόγῳ μεταδιδῶς] Ad ostracismum
 puto, et tacita illa testarum, vt Romae ta-
 bellarum, suffragia respicit. Gesner.

πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς καταράτοις οἰκονόμοις διαπυκτεῶν, καὶ πρὸς τοσαύτας Φροντίδας μεριζόμενος· ἀλλὰ κρηπίδα συντελέσας, ἑπτὰ ἔβολας τὸν μισθὸν ἔχων, ἐπαναστὰς περὶ δέιλην ὀψίαν, θασάμενος, ἦν δοκῇ, σαπέροδον τινα, ἢ μαινίδας, ἢ κρομύων κεφαλίδας ὀλίγας πριάμενος, εὐφραίνεις αὐτὸν, ἄδων τὰ πολλὰ, καὶ τῇ βελτίσῃ πενίᾳ προσφιλοσοφῶν.

Ὡς δὲ διὰ ταῦτα ὑγιαίνεις τε, καὶ ἐρῶσαι τὸ σῶμα, καὶ διακατερεῖς πρὸς τὸ κρῖος. οἱ πόνοι γὰρ σε παραδήγοντες ἐκ εὐκαταφρόνητον ἀνταγωνιστὴν ἀποφαίνουσι πρὸς τὰ δοκῶντα τοῖς ἄλλοις ἀμαχαεῖναι. ὥς δὲ σοι τῶν χαλεπῶν
τέτων

fosso, furripiat: neque molestias habes putandi rationes, aut debita repetendi, aut cum scelestis dispensatoribus conflictandi, nec inter tot cūras distraheris: sed perfecta crepida, septem obolorum mercedem habens, circa seram vespertam surgens, et lotus, si videtur, saperda aliqua emta, aut maēnis aliquot, aut paucis ceparum capitibus, ipse te exhilaras, canens saepe et cum optima illa paupertate philosophatus.

23. Itaque his de causis bene vales, et robusto es corpore, et frigoris patiens. Labores enim acuunt te, et aduersarium non contemnendum reddunt contra ea, quae inuicta aliis videntur. Itaque nullus tibi de difficilibus istis morbis insidia-

τέτων νοσημάτων ἐπιβλεῦει. ἀλλ' ἦν ποτε
 κεΦος πυρετὸς ἐπιλάβηται, πρὸς ὀλίγον ὑπη-
 ρετήσας αὐτῷ ἀνεπήδησας εὐθύς, ἀποσεισάμε-
 νος τῇ ἀσιτίᾳ, ὁ δὲ Φεύγει αὐτίκα Φοβηθεὶς
 σε· ψυχρὲ τε ὄρων ἐμφορέμενον, καὶ μακρὰ
 ριμῶζειν λέγοντα ταῖς ἰατρικαῖς περιόδοις 23).
 οἱ δὲ ὑπ' ἀκρασίας ἄθλιοι, τι τῶν κακῶν οὐκ
 ἔχουσι, ποδάγρας, καὶ φθόας, καὶ περιπνευ-
 μονίας, καὶ ὑδέρους; ταῦτα γὰρ τῶν πολυτελῶν
 ἐκείνων δειπνῶν ἀπόγονα. τοιγαρὲν οἱ μὲν αὐ-
 τῶν ὥσπερ ὁ Ἰκαρος ἐπιπολὺ ἄραντες αὐτὰς,
 καὶ πλησιάσαντες τῷ ἡλίῳ, ἐκ εἰδότες ὅτι κη-
 ρῶ

fidiatur. Sed si quando levis te febricula inua-
 dat, pauxillo interiecto tempore, tuo solius mi-
 nisterio vsus, statim iterum depulso per inediam
 morbo exsilis. Nempe e vestigio ille fugit, te
 metuens, cum videt te frigidam ad satietatem bi-
 bere, et plorare iubere medicos illos circuitus.
 Verum isti per intemperantiam suam miseri quid
 malorum non habent, podagras, tabes, et pul-
 monis inflammationes, et hydropes? haec enim
 suntuosarum illarum coenarum suboles. Itaque
 alii illorum Icari instar cum multum se sustule-
 re, et appropinquarunt ad solem, ignari cera sibi
 compa-

23. περιόδοις] Conf. T. I. Nigr. §. 22. ἰα-
 τροῖς περιέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων. Reitz.
 Luc. Op. T. VI. D

ῥῷ ἤρμοσθ' αὐτοῖς ἢ πτέρωσις, μέγαν ἐνίοτε τὸν
πάταγον ἐποίησαν, ἐπὶ κεφαλὴν ἐς πέλαγος
ἐμπεσόντες· ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον μὴ πά-
νυ μετέωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρόνησαν, ἀλλὰ πρόσ-
γεια, ὡς νοτίζεσθαι ἐνίοτε τῇ ἀλμῇ τὸν κη-
ρὸν, ὡς τὸ πολὺ ἔτοι ἀσφαλῶς διέπτησαν.

MIK. Ἐπιεικεῖς τινὰς καὶ συνετὰς λέγεις. ΑΛΕΚ.

Τῶν μέντοι γε ἄλλων, ὦ Μίκυλλε, τὰς ναυα-
γίας πάνυ αἰσχροῦς ἴδοις ἂν, ὅταν ὁ Κροῖσος πε-
ριτετιλμένος τὰ πτερὰ, γέλωτα παρέχῃ Πέρ-
σαις, ἀναβαίνων ἐπὶ τὴν πυρὰν, ἢ Διονύσιος
καταλυθεὶς τῆς τυραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γράμ-
ματα διδάσκῃ, μετὰ τηλικαύτην ἀρχὴν παιδίᾳ
συλλαβίζειν ἀναγκάζων.

MIK.

compactum esse illud alarum remigium, ma-
gnum non nunquam strepitum, praecipites in
mare delapsi excitant. Qui vero Daedali instar
non nimis alta neque sublimia petunt, sed vicina
terrae, ut marina adspargatur nonnunquam cera,
illi fere secure transuolant. MIC. Aequos nem-
pe et prudentes viros dicis. GALL. Verum cae-
terorum naufragia turpia sane videas, cum euul-
sis Croesus alis ludibrium Persis praebeat suo in-
rogum adscensu; aut extincta tyrannide Diony-
sius Corinthi doceat literas, ac post tantum im-
perium syllabas colligere cogat pueros.

24. MIC.

ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ ἀλεκτρυών, σὺ δὲ ἐπὶ
 τε βασιλεὺς ἦσθα (Φῆς γὰρ καὶ βασιλεῦσαι)
 ποῖε τινὸς ἐπειράθης ἐκείνῃ τῇ βίᾳ; ἦπε παν-
 ευδαίμων ἦσθα, τὸ κεφάλαιον ὃ, τι πέρ ἐστ
 τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων, ἔχων. ΑΛΕΚ. Μὴ
 δὲ ἀναμνήσῃς με, ὦ Μίκυλλε, ἔτω τρισάθλιος
 ἦν τότε. τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν, ὅπερ εἶφησθα,
 πανευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἐνδὸν δὲ μυρίαὶ ἀ-
 νίας συνών. ΜΙΚ. Τίσι ταύταις; παρὰδόξα
 γὰρ, καὶ ἔκ παντὶ πρὸς Φῆς. ΑΛΕΚ. Ἦρχον
 μὲν ἐκ ὀλίγης χώρας, ὦ Μίκυλλε, καμφόρου
 τινὸς, καὶ πλήθει ἀνθρώπων, καὶ καλλεὶ τῶν
 πόλεων ἐν ταῖς μάλισα θαυμαζέσθαι ἀξίας, πο-
 ταμοῖς τε ναυσιπόροις κατὰ ῥέομινος, καὶ θα-
 λάττῃ

24. MIC. Dic mihi, galle, tu cum rex esses,
 nam regnasse etiam te dicis, qualem illam exper-
 tus es vitam? Ecquid ex omni parte beatus fui-
 sti, cum caput quod est bonorum omnium, ha-
 beres? GALL. Noli me admonere, Micylle,
 adeo ter infelix tum eram, qui, cum externis
 omnibus, quod modo dicebas, beatus vndique
 viderer, innumerabilibus intus conflictarer miseriis.
 MIC. Quibusnam illis? mira enim dicis et vix
 credibilia. GALL. Imperabam equidem regio-
 ni non paruae, Micylle, fertilissimae, et ob mul-
 titudinem hominum, vrbiumque pulchritudi-
 nem; admirandae ut quae maxime, quae flumi-
 nibus perlueretur navium patientibus, et portu

λάττη εὐόρμῳ χρωμένης. καὶ στρατιὰ ἦν πρὸς
 λή, καὶ ἵππος συγκεκροτημένη, καὶ δορυφορικὸν
 ἐκ ὀλίγον, καὶ τριήρεις, καὶ χρημάτων πλῆ-
 θος ἀνάριθμον, καὶ χρυσὸς ὁ κοῖλος πάμπολυς,
 καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς 24) τραγωδία πᾶσα, ἐς
 ὑπερβολὴν ἐξωγκωμένη· ὥστε, ὅποτε προΐοιμι,
 οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύναν, καὶ θεόν τινα ἐρᾶν
 ᾤοντο, καὶ ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις συνέθεον ὀψόμενοί
 με· οἱ δὲ καὶ ἐπὶ τὰ τέγη ἀνιόντες, ἐν μεγάλῳ
 ἐτίθεντο ἀκριβῶς ἐωρακέναι τὸ ζεῦγος, τὴν
 ἐφεσρίδα, τὸ διάδημα, τοὺς προπρόμποντας,
 τὰς ἐπομένους· ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὅπῃ με ἦνία καὶ
 ἔσρε-

verteretur mari. Exercitus erat multus, equitatus
 exercitatusissimus, satellitium non paruum, trire-
 mes, et pecuniarum vis innumerabilis, auri cae-
 lati plurimum, et aliud imperii choragium ad
 excessum usque exaggeratum. Itaque si quando
 procederem, vulgus quidem me adorare, et
 Deum se quendam videre arbitrari, et alii super
 alios ad me videndum concurrere: alii etiam te-
 stis conscensis, magnum putabant accurate vidisse
 bigas, togam, diadema, praecedentes, sequen-
 tes. Ego vero, quot me res angerent ac torque-
 rent

24. τῆς ἀρχῆς] τραγωδία τῆς ἀρχῆς est
 regii fastus choragium, omnia, quibus reges
 superbiunt, et suam ostendant potentiam.

Graenius.

ἔσρεφεν, ἐκείνοις μὲν τῆς ἀγνοίας συνεγίγνωσκον, ἑμαυτὸν δὲ ἤλεεν, ὅμοιον ὄντα τοῖς μεγάλοις ἐκείνοις Κολοσσοῖς, οἷας ἡ Φειδίας, ἡ Μύρων, ἡ Πραξιτέλης ἐποίησεν. ἐκείνων γὰρ ἕκαστος, τὰ ἐκτὸς, ὁ μὲν Ποσειδῶν ἡ Ζεὺς ἐστὶ πάγκαλος, χρυσοῦ (25) τε καὶ ἐλέφαντος ξυνεργασμένος, κεραυνόν, ἡ ἀστραπὴν, ἡ τρίαιναν ἔχων τῇ δεξιᾷ· ἣν δὲ ὑποκρύψας ἰδῆς τὰ ἐνδοθέν, ὅψαι μοχλᾶς τινας καὶ γόμφους, καὶ ἤλαθ διχμπᾶξ πεπερονημένους, καὶ κορμᾶς καὶ σφῆνας, καὶ πίτταν, καὶ πηλόν, καὶ τοιαύτην τινα.

rent mihi conscius, illorum quidem ignoscebam ignorantiae, me ipsum vero miseraber, qui similis essem magnis illis Colossis, quales Phidias, aut Myro, aut Praxiteles, fecerunt. Illorum enim vnusquisque extra aut Neptunus est, aut Iupiter pulcherrimus vndique, ex auro elaboratus aut ebore, fulmen aut fulgur, aut tridentem tenens dextra. Si vero interna inspicias, vinctes quosdam videas et paxillos, et clauos per interiora adactos, et stipites quosdam et cuneos, et picem luto mixtam, et multam intus habitantem

D 3

in

25. χρυσοῦ] MS. *Graecii* ἐκ χρυσοῦ. Quod vulgata habet ἑλλειπτικῶς, id MS. plane exhibet. Solent nempe Graeci saepissime materiam, vnde quid factum sit, ponere in secundo casu, per ellipsin praepositionis ἐκ vel ἀπό. *Ientius.*

να πολλὴν ἀμορφίαν ὑποικερᾶσαν· ἐὼ λέγειν
 μυῶν πληθός, ἢ μυγαλῶν ἐμπολιτευόμενον αὐ-
 τοῖς ἐνίστε. τοιῶτόν τι καὶ βασιλεία ἐστίν.

ΜΙΚ. Οὐδέπω ἔφησθα τὸν πηλὸν, καὶ τὰς
 γόμφας, καὶ μοχλὰς, οἳ τινες εἶεν τῆς ἀρχῆς,
 ἀδὲ τὴν ἀμορφίαν ἐκείνην τὴν πολλήν, ἣτις ἐστίν.
 ὥς τόγε ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμενον, καὶ τοσού-
 των ἄρχοντα, καὶ προσκυνέμενον δαιμονίως,
 ὅοικεν ἔτως Κολοσσιᾷ παραδείγματι. θεσπέ-
 σιον γάρ τι καὶ τῶτο. σὺ δὲ καὶ τὰ ἔνδον ἤδη
 τῷ Καλοσσῷ λέγε. ΑΛΕΚ. Τί πρῶτον εἰπώ-
 σοι, ὦ Μίκυλλε; τὰς φόβας, καὶ τὰ δῆγματα,
 καὶ ὑποψίας, καὶ μῖσος τὸ παρὰ τῶν συνόντων,
 καὶ

in eo genere deformitatem. Mitto dicere mu-
 rium multitudinem, aut mustelarum, qui ciui-
 tatem sibi in illis nonnunquam constituere. Ta-
 le quid etiam regnum est.

25. MIC. Nondum dixisti lutum, et paxil-
 los, et vectes, qui sint imperii, nec multam il-
 lam, quae sit, deformitatem. Nam illud inuehi
 in publico, conspici, tot hominibus imperare,
 et numinis instar adorari sic satis simile est Co-
 lossaeo exemplo: excellentissimum enim quid-
 dam etiam hoc. Tu vero iam interiora quoque
 huius Colossi dicito. GALL. Quid primum tibi
 dicam, Micylle, metus, et morsus, et suspicio-
 nes, et odium a familiaribus, et insidias; ac pro-

καὶ ἐπιβλαῖς, καὶ διὰ ταῦτα, ὕπνον τε ὀλίγον,
ἐπιπόλαιον καὶ κείνον, καὶ ταραχῆς μετὰ ὀνεί-
ρατα, καὶ ἐννοίας πολυπλάκας, καὶ ἐλπίδας αἰεὶ
πονηρὰς, ἢ τὴν ἀσχολίαν, καὶ χρηματισμούς,
καὶ δίκας, καὶ ἐκτρατείας, καὶ προσάγματα,
καὶ συνδήματα, καὶ λογισμῶς; ὅφ' ὧν οὐδὲ
ἄναρ ἀπολαῦσαί τινος ἡδέος ἐγγίγνεται, ἀλλὰ
ἀνάγκη ὑπὲρ πάντων μόνον διασκοπεῖν, καὶ
μυρία ἔχειν πράγματα·

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, —

Ἵπνος ἔχε γλυκερὸς, πολλὰ Φρεσὶν ἐρμαιίνοντα,
καὶ ταῦτα ῥεγκόντων Ἀχαιῶν πάντων. λυ-
πεῖ δὲ τὸν μὲν Λυδὸν υἱὸς κωφὸς ὦν· τὸν Πέρ-
σην δὲ Κλέαρχος Κύρῳ ξενολαγῶν· ἄλλον δὲ
Δίῳν;

propter ista somni parum, idque ipsum non pro-
fundum *et placidum*, et plena terroris insomnia;
et spes semper malas: an occupationem nimiam,
et agendi respondendique necessitatem, et iudi-
cia, et expeditiones, et imperia, et conuentio-
nes, et rationes? a quibus omnibus nec per
quietem frui suauitate vlla contingit, sed necesse
est pro omnibus dispicere vnum, et innumerabi-
les habere molestias.

Nec enim Agamemnoua Attriden

Somnus habet dulcis, voluentem pectore multa,
idque stertentibus Achiuis omnibus. Dolo-
re afficit Lydum mutus filius; Persam Cleer-
chus in Cyri gratiam peregrinum militem le-

Δίων, πρὸς ἕς τιςι τῶν Συρακυσίων κοινολογούμενος· καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπακνήμενος, καὶ Περδικκᾶν Πτολεμαῖος, καὶ Πτολεμαῖον Σελευκος· ἀλλὰ καὶ κείνα λυπεῖ, ὁ ἐρώμενος πρὸς ἀνάγκην ξυνών, καὶ παλλακίς ἄλλω χαίρεσα, καὶ ἀποσησέσθαι τινες λεγόμενοι, καὶ δύο ἢ τέταρες τῶν δορυφόρων πρὸς ἀλλήλους διαψιθυρίζοντες. τὸ δὲ μέγιστον ὑφορᾶσθαι δεῖ τὰς Φιλτάτας μάλισα, καὶ ἐκείνων αἰεὶ τι δεινὸν ἦξεν ἐλπίζειν 26). ὁ μὲν γὰρ ὑπὸ τῆ παιδὸς ἀπέθανεν ἐκ Φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῆ ἐρωμένης, τὸν δὲ ἄλλον ἴσως ὁμοιότροπος θάνατος κατέλαβεν.

MIK.

gens: alium Dion cum Syraculanorum quibusdam caput conferens; alium laudatus Parmenio, et Perdiccam Ptolemaeus, et Ptolemaeum Seleucus. Verum illa quoque dolorem adferunt, si amasius coactus praebeat, et alio gaudeat pellex, et si defecturi dicantur quidam, et duo vel quatuor satellitum inter se susurrent. Quod vero maximum, suspectos habere oportet carissimos maxime, et ab illis semper aliquid venturum mali metuere. Nam ille a filii sui veneno mortuus est, hic et ipse a suo amasio; alterum vero similis forte mors oppressit.

26. MIC.

26. ἐλπίζειν] De mali expectatione ἐλπίζειν vid. supra *Tyrant.* c. 3. ἐλπίζω *Long. Rust.* I. p. 7. de quavis expectatione: εἰδέν ὧν ἤλπισεν. *Reitz.*

ΜΙΚ. Ἀπαγε. δεινὰ ταῦτα Φῆς, ὦ ἀλσ-
πτρών. ἐμοὶ γὰρ πολὺ ἀσφαλέςτερον σκυτο-
τομεῖν ἐπικευφότα, ἢ πίνειν ἀπὸ χρυσοῦς Φιά-
λης, κωνεῖω καὶ ἀκονίτῳ συνανακραθεῖσαν Φι-
λοτησίαν· ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν, εἰ παρολι-
σθοῖ τὸ σμιλίον, καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τῆς
ἐπ' εὐθύ, ὀλίγον τι αἰμάξαι τῷ δακτύλῳ εντε-
μόντα· οἱ δὲ, ὡς Φῆς, θανάσιμα εὐωχῶνται;
καὶ ταῦτα μυρίοις κακοῖς συνόντες. εἴτ' ἐπειδὴν
πύσωσιν, ὅμοιοι μάλιστα φαίνονται τοῖς τραγι-
κοῖς ὑποκριταῖς, ὧν πολλοὺς ἰδεῖν ἐς, τέως
μὲν Κέρκερας δῆθεν ὄντας, ἢ Σισύφους, ἢ Τη-
λέφους, διαδήματ' ἔχοντας, καὶ ξίφῃ ἐλεφαν-
τόκω-

26. MIC. Apage, tristia sunt quae dicis,
galle. Mihi ergo multo securius est inclinato
corpore scindere coria, quam aurea in phiala bi-
bere temperatum cicuta et aconito amicitiae po-
culum. Periculum autem mihi quidem, si fallat
scalprum, et a recta incisione aberret, cruentare
vulnuscule parvam partem digiti: at illi, ut nar-
ras, mortiferas epulantur coenas, atque infinitis
versantur in malis. Deinde cum cecidere, simil-
limi videntur tragicis actoribus, quorum multos
videre est aliquamdiu quidem, Cecropes nempe
cum sunt, aut Sityphi, aut Telephi, diademata
habere et gladios eburneis capulis, et iubam flu-

τόκωπα, καὶ ἐπίσεισον κόμην 27), καὶ χλαμύ-
δα χρυσόπασον. ἦν δὲ, οἷα πολλὰ γίνεται,
προσκρᾶσας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ κατα-
πέσῃ, γέλωτα δηλαδὴ παρέχει τοῖς θεαταῖς,
τῷ προσωπείῃ μὲν συντριβέντος αὐτοῦ διαδή-
ματι, ἡμαγμένης δὲ τῆς ἀληθοῦς κεφαλῆς τῷ
ὑποκριτῷ, καὶ τῶν σκελῶν ἐπιπολὺ γυμνωμέ-
νων, ὡς τῆς τε ἐσθῆτος τὰ ἔνδοθεν φάνεσθαι
ῥάκια δύσθηνα ὄντα, καὶ τῶν ἐμβάδων τὴν ὑπό-
δεσιν ἀμορφοτάτην, καὶ ἔχι κατὰ λόγον τῷ
ποδός.

Etuantem, et chlamydem auro distinctam. Si
vero, qualia multa accidunt, fallente inani ve-
stigio illorum aliquis in media scena concidat,
risum nempe praebet spectantibus, fracta cum
ipso diademate persona, cruentatoque vero acto-
ris capite, et cruribus magnam partem denudatis,
ut appareat, interiora vestitus esse panniculos
miseros, et cothurnorum subligationem defor-
missimam, nec ad pedis rationem respondentem.

Vides

27. ἐπίσεισον κόμην] Κόμη ἐπίσεισος est *coma*
promissa, quae flagellat ceruices, quae motu
corporis aut aurae facile mouetur. *Pollux*
IV, 19. ubi agit de personis Comicis: τῷ
δὲ ἐπίσεισῳ σφατιώτῃ ὄντι, — ἐπίσεισόν-
ται αἱ τρίχες. *Militi* vero, qui a *coma* di-
cebatur ἐπίσεισος, — mouentur seu vibran-
tur capilli. *Graevius*.

ποδός. ὁρᾷς ἔπως με καὶ εἰκάζειν ἐδίδαξας ἤδη,
 ᾧ βέλτιστε ἀλεκτρυών; ἀλλὰ τυραννὶς μὲν τοιού-
 τόν τι ὤφθη ἔσα, ἵππος δὲ, ἢ κύων, ἢ ἰχθύς,
 ἢ βάτραχος ὅποτε γένοιτο, πῶς ἔφερει ἐκείνην
 τὴν διατριβήν;

ΑΛΕΚ. Μακρὸν τᾷτεν ἀνακινεῖς τὴν λόγον,
 καὶ οὐ τοῦ παρόντος καιρῷ, πλὴν τόγε κεφά-
 λαιον 28), ἃδεῖς ἔσις ἐκ ἀπραγμονέσεως τῶν
 βίων ἔδαξέ μοι τῷ ἀνθρωπείῳ, μόναις ταῖς Φυ-
 σικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρεῖαις ἐμμεμετρημένος;
 τελώνην δὲ ἵππον, ἢ συκοφάντην βάτραχον,
 ἢ σο-

Vides quomodo iam me quoque similitudine uti
 docueris, galle optime. Sed tyrannis quidem
 talis tibi vila est. Quoties vero equus, aut ca-
 nis, aut piscis, aut rana fuisti, illam quomodo
 tulisti commorationem?

27. GALL. Longum hunc sermonem mo-
 ves, nec praesentis temporis. Verumtamen hoc
 caput est, nulla harum vitarum non magis,
 quam est hominum, tranquilla mihi visa est,
 quippe quae solis se naturalibus cupiditatibus
 et necessitatibus metiretur. Publicanum vero
 equum, aut calumniatorem ranam, aut Sophi-
 stam

28. τόγε κεφάλαιον] Nigr. c. 1. ἐν κεφα-
 λαίῳ *summarium* est. Quom. Hist. c. 28. αὐ-
 τὰ δὲ κεφάλαια, ipsa capita et *summaria*.
 Char. c. 2. τὰ κεφάλαια τῶν γεγεμε-
 νων. Reitz.

ἡ σοφιστὴν κολοιὸν, ἡ ὀψοποιὸν κώνωπα, ἡ κί-
ναιδον ἀλεκτρυόνα, καὶ τὰλλα, ὅσα ὑμῖς ἐπι-
τηδεύετε, ἐκ ἂν ἰδοῖς ἐν ἐκείνοις.

ΜΙΚ. Ἀληθῆ ταῦτα ἴσως, ὦ ἀλεκτρυόν.
ἐγὼ δὲ ὅγε πέπονθα, ἐκ αἰσχύνομαι πρὸς σέ
λέγειν. ἐδέσσω δύναμαι ἀπομαθεῖν τὴν ἐπιθυ-
μίαν, ἣν ἐκ παίδων εἶχον πλῆσιος γενέσθαι·
ἀλλὰ μοι καὶ τένυπνιον ἔτι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν
ἔσηκεν, ἐπιδεικνύμενον τὸ χρυσίον· καὶ μάλιστα
ἐπὶ τῷ κατὰ κράτος Σίμωνι ἀποπνίγομαι, τρυ-
φῶντι ἐν ἀγαθοῖς τοσέτοις. ΑΛΕΚ. Ἐγὼ σε
ἰάσομαι, ὦ Μίκυλλε, καὶ ἐπείπερ ἔτι νύξ ἐστιν,
ἐξαναστὰς ἔπε μοι, ἀπάξω γὰρ σε πρὸς αὐτὸν
ἐκείνον τὸν Σίμονα, καὶ εἰς τὰς τῶν ἄλλων
πλῆ-

stam graculum, aut coquum culicem, aut cinae-
dum gallum, aut reliqua, quibus vos studētis,
in illis non videas.

28. ΜΙΚ. Vera haec forte, galle. Ego vero
quomodo affectus sim, dicere apud te non eru-
besco. Nondum possum dediscere cupiditatem,
quam habui a pueris, ditescendi. Verum mihi
et insomnium adhuc stat ante oculos, aurum
ostendens, et maxime de execrabili illo Simone
angor, qui in tantis bonis delicate viuit. GALL.
Ego te, Micylle, sanabo. Et, quando adhuc nox
est, surge, sequere me. Abducam enim te ad
ipsum illum Simonem, et in aliorum diuitum
domos,

πλεσίῳν οἰκίας, ὡς ἴδοις οἷα τὰ παρ' αὐτοῖς
 ἔσι. ΜΙΚ. Πῶς τᾷτο, κεκλεισμένων τῶν θυ-
 ρῶν; εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν με συναναγκάσεις;
 ΑΛΕΚ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς, ἔπερ ἱερός
 εἰμι, ἐξαίρετον ἔδωκέ μοι τᾷτο, ἦν τις τὸ ἔ-
 ραιον πτερόν τὸ μήκισον, ὃ δὲ ἀπαλότητα ἐπι-
 καμπές ἔσι. ΜΙΚ. Δύο δ' ἔσι σοι τοιαῦτα.
 ΑΛΕΚ. Τὸ δεξιὸν τοίνυν, ὅτῳ ἂν ἐγὼ ἀπο-
 σπάσας παράσχῳ ἔχειν, ἐς ὅσον ἂν βέλωμαι,
 ἀνοίγειν τε ὁ τοιᾶτος πᾶσαν θύραν δύναται,
 καὶ ὁρᾶν τὰ πάντα, ἔχ' ὁρώμενος αὐτός. ΜΙΚ.
 Ἐλελήθεις με, ὦ ἀλεκτρῶν, καὶ σὺ γόης ὦν.
 ἐμοὶ δ' ἔν ἦν τᾷτο ἅπαξ παράσχης, ὅψει τὰ
 Σίμωνος πάντα ἐν βραχεῖ δεῦρο μετενηνεγμένα·
 μετοί-

domos, vt videas, qualis sit illorum conditio.
 MIC. Quomodo hoc clautis ianuis? nisi forte
 parietes perfodere nie cogas? GALL. Minime.
 Sed Mercurius, cuius sacer sum, eximium hoc
 mihi dedit, si quis longissimam in cauda pen-
 nam, quae propter mollietiem inflectitur. . .
 MIC. Duae sunt tales. GALL. Dextram igitur
 si cui habendam praebeam, quamdiu volue-
 ro, ille aperire ianuam vnamquamque potest,
 et videre, non visus ipse, omnia. MIC. Ne-
 sciebam, te quoque, galle, praestigiatores esse.
 Si ergo hanc mihi semel commodaueris, videbis
 huc translata breui tempore Simonis omnia, eo
 enim

μετοίσω γὰρ αὐτὰ παρελθών. ὁ δὲ αὖθις πε-
ριτρώζεται ἀποπίνων 29) τὰ καπτύματα.
ΑΛΕΚ. Οὐ θέμις γενέσθαι τῆτο. παρήγγει-
λε γὰρ ὁ Ἑρμῆς, ἦν τοιᾶτόν τι ἐργάσῃται ὁ
ἔχων τὸ πτερόν, ἀναβοήσαντά με καταΦωρᾶσαι
αὐτόν. ΜΙΚ. Ἀπίθανον λέγεις· κλέπτῃν
τὸν Ἑρμῆν αὐτόν ὄντα τοῖς ἄλλοις Φθονεῖν τῷ
τοιᾷτε. ἀπίωμεν δ' ὅμως· ἀφ' ἑξομαί γὰρ τῷ
χρυσίῳ, ἦν δυνώμεν. ΑΛΕΚ. Ἀπότιλον, ὦ
Μίκυλλε, πρότερον τὸ πτίλον. τί τῆτο; ἄμ-
Φω

enim abiens huc ea transferam: ille vero rursus
arrodet, dum producit, soleas. GALL. Ne-
fas est hoc fieri. Praecepit enim mihi Mercu-
rius, si tale quid agat, qui pennam habeat, ut
cantu meo, quo is deprehendatur, efficiam.
MIC. Non est verosimile quod dicis. Furem
Mercurium ipsum invidere illud aliis. Sed ta-
men abequinus, abstinebo enim auro, si potero.
GALL. Evelle prius, Micylle, pennam. Quid
hoc?

29. ἀποπίνων] Hoc vetus futorum crimen est,
ore illos et dentibus extendere coria. *Mar-
tialis* de futore, quem *Simonis* huius *Lucia-
nei* archetypum dicas, adeo similis est 9, 74.
*Dentibus antiquas solitus producere pelles,
Et mordere luto putre vetusque solum.* E-
quidem non dubito, dedisse *Lucianum*
ἀποτείνων, quod inter dictantem et scriben-
tem facillime in ἀποπείνων mutari potuit.
Certe sic interpretatus sum. *Gesner.*

Φω ἀπέτιλας; ΜΙΚ. Ἀσφαλέςτερον ἔτως, ὦ ἀλεκτρυών, καὶ σοὶ ἦττεν ἄμορφον τὸ πρᾶγμα ἂν εἴη, ὡς μὴ χωλεύοις διὰ θάτερον τῆς ἐρᾶς μέρος.

ΑΛΕΚ. Εἶεν· ἐπὶ τὸν Σίμωνα πρῶτον ἀπι-
μεν, ἢ παρ' ἄλλον τινὰ τῶν πλεσίων; ΜΙΚ.
Οὐμενεν, ἀλλὰ παρὰ τὸν Σίμωνα, ὅς ἀντὶ δι-
συλλάβου τετρασύλλαβος ἦδη, πλατήσας, εἶναι
ἀξιοῖ. καὶ δὴ πάρεσμεν ἐπὶ τὰς θύρας. τί ἔν
ποιῶ τὸ μετὰ τῆτο; ΑΛΕΚ. Ἐπίθες τὸ πτε-
ρὸν ἐπὶ τὸ κλεῖθρον. ΜΙΚ. Ἴδὲ δὴ, ὦ Ἡρά-
κλεις, ἀναπεπέτασαι ὥσπερ κλειδί ἡ θύρα.
ΑΛΕΚ. Ἡγὼ ἐς τὸ πρόσθεν, ὁρᾷς αὐτὸν ἀ-
γρυπνῶντα, καὶ λογισόμενον; ΜΙΚ. Ὅρῶ, νῆ
Δία, πρὸς ἀμαυράν γε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλ-
λίδα,

hoc? euellisti ambas. MIC. Sic tutius est,
galle, et tibi minus deforme fuerit, ne claudi-
ces alterutra caudae parte.

29. GALL. Sit ita. Ad Simónem primo abi-
mus, an ad alium quendam diuitum? MIC.
Non sane. Sed ad Simonem, qui pro dissyllabo
quadrissyllabus iam, diues factus, esse postulat.
Et sane adsumus ad ianuam. Quid ergo post
haec agam? GALL. Admoue pennam ad se-
ram. MIC. En tibi. O Hercules! aperta est
velut clauī ianuā. GALL. Praecede porro, vi-
den' illum vigilantem et subducentem rationes?
MIC. Video, per leuē, ad obscuriusculana
quidem

λιδα, καὶ ὥχρὸς δ' ἔσιν ἐκ οἷδ' ὀπόθεν, ὡς
 ἄλεκτρυόν, καὶ κατέσκληκεν ὅλος, ἐκτετηκὼς
 ὑπὸ Φροντίδων δηλαδὴ, ἔ γάρ νοσεῖν ἄλλως
 ἐλέγετο. ΑΛΕΚ. "Λικισον ἅ Φησιν, εἴτη γὰρ
 ὅθεν ἄτως ἔχει. ΣΙΜ. Οὐκὲν τάλαντα μὲν
 ἐβδομήκοντα ἐκείνα πάνυ ἀσφαλῶς ὑπὸ τῇ
 κλίνῃ κατορώρυκται, καὶ εἰς ὅλως εἶδε· τα
 δὲ ἐκκαίθενα εἶδε, οἶμαι, Σωσύλος ὁ ἱππονό-
 μος ὑπὸ τῇ Φάτνῃ κατακρύπτοντά με· ὅλως
 γὰρ περὶ τὸν ἱππῶνά ἐσιν, ἔ πάνυ ἐπιμελὴς
 ἄλλως, εἰς Φιλόπονους ὦν. εἰκὸς δὲ διηρηπᾶ-
 σθαι πολλῷ πλείω τᾶτων. ἢ πόθεν γὰρ ὁ Τί-
 βιος τὰριχον αὐτῷ ἄτω μέγαν ὠψώνηκεν ἐχθρὸς;
 ἐλέγε-

quidem et fitientem lucernam. Est autem palli-
 dus, nescio vnde, galle: et totus exaruit, tabe-
 factus nimirum a curis: nec enim alias aegrotare
 dictus est. GALL. Audi, quae dicit. Scies
 enim, vnde sic habeat. SIM. Ergo talenta qui-
 dem septuaginta illa, secure omnino sub lecto
 sunt defossa, et nemo omnino vidit. Sed sexde-
 cim illa, vidit me, puto, Solyus equiso occul-
 tare sub praesepio. Semper enim nunc circa sta-
 bulum versatur (*in stab. occupatus est*) qui alias
 omnino nec eius curiosus, nec laboris est amans.
 Verisimile autem est, multo his plura esse dire-
 pra. Vnde enim alias tantum sibi salsamentum
 obsonasset heri Tibius? dicebatur vero etiam
 inau-

ἐλέγετο δὲ τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον ἐωνῆσθαι πέντε
 δραχμῶν· ὅλως τὰ μὲν ἔτοι σπαθῶσι τῷ κα-
 κοδαίμονος· ἀλλ' ἐδὲ τὰ ἐκπώματα ἐν ἄσφα-
 λεί μοι ἀπόκειται, τοσαῦτα ὄντα. δέδια γέν
 μή τις ὑπορύξας τὸν τοῖχον, ὑφέληται ταῦ-
 τα. πολλοὶ Φθονῶσι, καὶ ἐπιβελεύσιν μοι,
 καὶ μάλιστα ὁ γείτων Μικυλλός. ΜΙΚ. Νῆ Δία,
 σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγώ, καὶ τὰ πρύβλια ὑπὲρ μά-
 λης ἄπειμι ἔχων. ΑΛΕΚ. Σιώπησον, ὦ Μί-
 κυλλε, μὴ καταφωρέσῃ παρόντας ἡμᾶς. ΣΙΜ.
 Ἄριστον γέν ἄγρυπνον αὐτὸν φυλάττειν· ἅπα-
 σαν περίεμι διαναστὰς ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν· τίς
 ἔστος; ὁρᾷ σέ γε, ὦ τοιχωρύχῃ, μὰ Δία· ἐπεὶ
 κίων γε ὧν τυγχάνεις, εὖ ἔχει. ἀριθμήσω
 αὐτίς

inaurem emisse contubernali suae drachmis quin-
 que. Omnino mea infelices isti per luxum dif-
 perdunt. Sed neque tot pocula in tuto mihi
 sunt reposita: metuo igitur ne quis perfosso pa-
 riete, ea subducatur. Multi invident mihi et infi-
 dianur, et maxime Micyllus vicinus. ΜΙΚ.
 Ita me Iupiter: tui nempe similis ego, et pa-
 tellas sub ala habens abeo. GALL. Tace, Mi-
 cylle, ne adesse nos deprehendat. ΣΙΜ. Opti-
 mum igitur fuerit, ut somno me abstineam:
 omnem surgens circumeo domum. Quis hic?
 Equidem te video perfosso parietum, per Io-
 vem. . . Quandoquidem columna es, bene ha-

Luc. Op. T. VI.

E

bet.

αὐθις ἀνορύξας τὸ χρυσίον, μὴ τι με πρῶν διέ-
λαθεν. ἰδὲ πάλιν ἐψόφημέ τις ἐπ' ἐμέ, δηλα-
δὴ πολιορκῆμαι, καὶ ἐπιβλεύομαι πρὸς ἀπάν-
των. πᾶ μοι τὸ ξιφίδιον, ἂν λάβω τινά; θά-
πτωμεν αὐθις τὸ χρυσίον.

ΑΛΕΚ. Τοιαῦτα μὲν σοι, ᾧ Μίνυλλε, τὰ
Σίμωνος. ἀπίωμεν δὲ καὶ παρ' ἄλλον τινά, ἕως
ἔτι ὀλίγον τῆς νυκτὸς λοιπὸν ἐστίν. ΜΙΚ. Ὁ
κακοδαίμων, οἷον βιοῖ τὸν βίαν· ἐχθροῖς ἔτω
πλετῆν γένοιτο· κατὰ κόρης γέν πατάξας αὐ-
τὸν, ἀπελθῆν βάλωμαι. ΣΙΜ. Τίς ἐπάταξέ
με, λησεύομαι ὁ δυσυχής. ΜΙΚ. Οἴμωζε,
καὶ διαγρύπνει, καὶ ἄμοιος γίγναι τὰ χρῶμα τῷ
χρυσῷ.

bet. Numerabo iterum effossum aurum, num-
quid me forte nuper fugit? En iterum aliquis
prope me dedit strepitum. Nempe obsideor, et
clanculum oppugnor ab omnibus. Vbi mihi
pugio? si quem deprehendero. Sepeliamus rur-
sus aurum.

30. GALL. Talis tibi Simonis conditio.
Abeamus vero etiam ad alium quendam, dum
pauillum adhuc noctis superest. MIC. Infelix!
qualem viuit vitam! inimicis ita diuitibus esse
contingat! Percussa ergo illius mala, volo disce-
dere. SIM. Quis me percussit? a latronibus
miser pereor! MIC. Plora et vigila, et similis
quantum ad colorem auro tuo euade, illi inta-
bescens.

χρυσῷ, προσετηκῶς αὐτῷ. ἡμεῖς δὲ, εἰ δοκεῖ,
Γνίφωνα τὸν δανεισὴν ἰδῶμεν, ἔμμελάν δὲ καὶ
ἔστος οἰκεῖ. ἀνέωκται αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα.

ΛΛΕΚ. Ὅρας ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον
ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τὰς τόνκας, καὶ
τοὺς δακτύλους κατεσκληνότεα 30), ἐν δεήσει
μετ' ὀλίγον πάντα ταῦτα ληπόντα, σίλφην,
ἡ ἐμ-

bescens. Nos vero, si videtur Gniphonem vi-
deamus danistam: non procul autem hic etiam
habitat. Aperta nobis ianua.

31. GALL. Vides vigilantem et hunc prae-
curis, computantem vsuras ad digitos, aridum
tabe, quem paullo post oportebit relictis hisce
E 2 omni-

30. καὶ τὰς δακτύλους κατεσκληνότεα] Tole-
rabile forte diuiti incommodum, si digiti
foli occallescant, tractanda multum pecunia.
Sed blatta, culex, musca fit, et iam est, hic
Gniphon, totus contabuit, ἐκτέτηκεν ὅλος,
vt statim dicetur. Quid igitur sibi volunt
hic digiti? ad computationem pertinent vsu-
rarum. Puto nempe legendum, quod in-
terpretatus sum, ἀναλογιζόμενον τὰς τόνκας
κατὰ τὰς δακτύλους. Si cui audax nimium
videatur mutatio; ponat per ἓν διὰ δυοῖν
iuncta ἀναλογιζόμενον τὰς τόνκας καὶ τὰς
δακτύλους. nam reuera et vsuras et digitos
numerat, qui vsuras computat digitis vel
ad digitos. Gesner.

ἢ ἐμπίδα, ἢ κυνόμυϊαν γενέσθαι; ΜΙΚ. Ὁρῶ
 νακοδαίμονα, καὶ ἀνόητον ἄνθρωπον, εἰς τοῦτον
 πολὺ τῆς σίλφης, ἢ ἐμπίδος ἄμεινον βιζντα·
 ὡς δὲ καὶ ἕτος ἐκτέτηκεν ὁλὸς ὑπὸ τῶν λογι-
 σμῶν· ἐπ' ἄλλον ἀπίωμεν.

ΑΛΕΚ. Παρὰ τὸν σὸν Εὐκράτην, εἰ δεκεῖ·
 καὶ ἰδὲ γὰρ ἀνέωκται καὶ αὕτη ἡ θύρα, ὥς τε
 εἰσίσωμεν. ΜΙΚ. Ἄπαντα ταῦτα μικρὸν ἔμ-
 προσθεν ἐμὰ ἦν. ΑΛΕΚ. Ἐτι γὰρ σὺ ὄνειρο-
 πολεῖς τὸν πλάστον; ὁρᾷς γέν' τὸν Εὐκράτην αὐ-
 τὸν μὲν ὑπὸ τῷ οἰκέτῃ πρεσβύτην ἄνθρωπον;
 ΜΙΚ. Ὁρῶ, νῆ Δία, καταπυγροσύνην τινα,
 καὶ πασχητiasμόν, καὶ ἀσέλγειαν ἐκ ἀνθρωπί-
 νην·

omnibus, blattam, aut culicem, aut muscam
 fieri? MIC. Video miserum et deinentem ho-
 minem, ne nunc quidem blatta aut culice me-
 lius viventem, quam vero hic quoque totus pu-
 tandis rationibus contabuit! Ad alium abeamus.

32. GALL. Ad Eucraten, si videtur. Et
 ecce aperta et haec est ianua. Ingrediamur ergo.
 MIC. Isthac omnia paullo ante mea erant.
 GALL. Adhuc enim diuitias tu somnias?
 Vides igitur Eucraten ipsum a suo seruo . . .
 hominem fenem? MIC. Video, ita me Iupiter,
 paedicationem, et morbum pathicum; et libidi-
 nem

νην· τὴν γυναῖκα δὲ ἐτέρωθι ὑπὸ τῷ μαγείρου
μοιχευομένην καὶ αὐτήν.

ΑΛΕΚ. Τί ἔν ἐθέλοις ἂν καὶ τέτων κληρο-
νομεῖν, ὦ Μίκυλλε, καὶ πάντα ἔχειν τὰ Εὐ-
κράτης; ΜΙΚ. Μηδαμῶς, ὦ ἀλεκτρυών· λιμῶ
πρότερον ἀπολοίμην ἢ τοιῦτόν τι πείσωμαι.
Χαιρέτω τὸ χρυσίον, καὶ τὰ δεῖπνα, δύο ὀβο-
λοι ἔμοι γε πλεόνος ἐσι μᾶλλον, ἢ τοιχωρυχεῖ-
σθαι πρὸς τῶν οἰκετῶν. ΑΛΕΚ. Ἀλλὰ νῦν,
ἡμέρα γὰρ ἤδη ἀμφὶ τὸ λυκαυγὲς αὐτὸ, ἀπίω-
μεν οἴκαδε παρ' ἡμᾶς· τὰ λοιπὰ δὲ εἰσαυθις
ᾔψει, ὦ Μίκυλλε.

nem non humanam: uxorem vero altero in an-
gulo a coquo adulterio pollui ipsam quoque.

33. GALL. Quid ergo velisne istorum quo-
que heres fieri, Micylle, et omnia habere Eu-
cratis? MIC. Nequaquam, galle. Fame in-
teream potius, quam tale quid patiar. Valeat
aurum et coenae, duo oboli diuitiae mihi sint
potius, quam ut paries mihi sic perfodiatur a ser-
vis. GALL. Sed nunc, dies enim iam circa
ipsum diluculum est, domum ad nos abeamus.
Reliqua alias, Micylle, videbis.

Ἰκαρομένιππος, ἢ Ὑπερνέφελος.

Μένιππος καὶ Ἐταῖρος.

MEN. Οὐκὲν τρισχίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς ἁ-
διοι μέχρι πρὸς τὴν σελήνην, ὁ πρῶ-
τος ἡμῖν ἡμέρας. πάντεσσι δὲ ἐπὶ τὸν ἥλιον
ἄνω παρασάγγα πρὸς πεντακόσιοι. τὸ δὲ ἀπὸ
τῶν εἰς αὐτὸν ἤδη τὸν ἄρανόν, καὶ τὴν ἀνέ-
πολιν τὴν τῷ Διὸς, ἀνοδόν, καὶ ταῦτα γένοιτο
εὐζώνῳ ἀετῷ μιᾷς ἡμέρας. ΕΤΑΙΡ. Τί ταῦ-
τα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε, ἀστρονομεῖς, καὶ
ἰσυχῇ πῶς ἀναμετρεῖς; πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαι
σε παρακολυθῶν, ἡλίας καὶ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ
Φορτικὰ ταῦτα ἡμέρας τινος, καὶ παρα-
σάγγας ὑποξενίζοντος. MEN. Μὴ θαυμάσης,
ὦ

Icaromenippus, siue Hypernephelus.

Menippus et Sodalis.

MEN. Igitur ter mille haec erant a Terra inde
stadia ad Lunam usque, quae prima
nostra mansio. Hinc ad Solem sursum parasan-
gae circiter quingentae. Hinc vero in ipsum
caelum, et arcem Iouis arduam . . . et haec
fuerint expedito aquilae vnus diei. SOD. Quid
haec, per Gratias, Menippe, de astris disputas,
et immurmurans ea velut dimetiris? olim enim,
dum sequor, te audio, Soles et Lunas, insuper
vero etiam grandia nomina, mansiones quasdam
et parasangas, peregrina ratione memorare.
MEN.

ὦ ἐταῖρε, εἰ μετέωρα καὶ διαέθια δοκῶ σοι λέγειν· τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς ἑμαυτὸν λογίζομαι τῆς ἐναγχος ἀποδημίας. ΕΤΑΙΡ. Εἵτα, ὦ γὰρ, καὶ θάπερ οἱ Φοίνικες, ἄστροις ἐτεκμαίρεται τὴν ὁδόν; ΜΕΝ. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἄστροις ἐποιέει τὴν ἀποδημίαν. ΕΤΑΙΡ. Ἡράκλεις, μακρόν γε τὸν ὄνειρον λέγεις, εἴ γε σ'autὸν ἔλαθες κατακοιμηθεὶς παρασάγγας ὄλης.

ΜΕΝ. "Ονειρον γὰρ, ὦ τὰν, δοκῶ σοι λέγειν, ὅς ᾤρετ' ἰως ἀφ' ἵγμαι παρὰ τῷ Διὶ; ΕΤΑΙΡ. Πῶς ἔφησθα; Μένιππος ἡμῖν Διοπετῆς πάρεστιν ἐξ ἔραν; ΜΕΝ. Καὶ μὴν ἐγὼ σοι παρ' αὐτῷ ἔκειναι τῷ πάντῳ Διὶ ἤκω τήμερον, θαυμάσια καὶ ἀκέσας καὶ ἰδὼν· εἰ δὲ ἀπισεῖς, καὶ αὐτὸ τῷτο

MEN. Noli mirari, Sodalis, si fablimia atque aëria videar tibi dicere. Summam enim apud me nuperae peregrinationis repeto. SOD. Tum tu, o noster, sicut Phoenices stellis signabas viam? MEN. Non, ita me Iupiter; sed ipsis in astris peregrinatus sum. SOD. Longum Heracle somnium narras, si imprudens parasangas totas dormisti.

2. MEN. Somnium nempe tibi videor narrare, qui modo de Ioue tibi adsum. SOD. Quid ais? Menippus nobis a Ioue demissus e caelo adest? MEN. Ego vero ab ipso tibi illo summo Ioue aduenio hodie, rebus auditis visisque mirabilibus. Si non credis, at ego hoc ipso nomine

τῆτο ὑπερφυαίνομαι, τὸ πέρα πίσεως εὐτυ-
χεῖν. ΕΤΑΙΡ. Καὶ πῶς ἔγωγε, ὦ θεσπέσιε,
καὶ Ὀλύμπιε Μένιππε, γεννητὸς αὐτὸς, καὶ
ἐπίγειος ὢν, ἀπισεῖν δυνάμην ὑπερνεφέλω ἀν-
δρὶ, καὶ ἵνα κατ' Ὅμηρον εἶπω, τῶν ἔρανι-
ων ἐνί; ἀλλ' ἐκείνᾳ μοι φράσον, εἰ δοκεῖ, τίνα
τρόπον ἤρθης ἄνω, καὶ ἐπόθεν ἐπορίσω κλίμα-
κα τηλικαύτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ
τὴν ὄψιν ἐπ' ἅνυ εἰκας ἐκείνῳ τῷ Φρυγί, ὥς
καὶ ἡμᾶς εἰκάσεν καὶ σὲ οἶνοχρήσεντ' ἀπάρ-
πυσον γεγονέναι πρὸς τᾷ ἀστῆ. ΜΕΝ. Σὺ μὲν
πάλαμ σκώπτων ὄγλος εἶ, καὶ θαυμαστὸν ἔδεν,
εἴ σοι τὸ παράδοξον τῆ λόγχ' μύθῳ δοκεῖ πρᾶ-
Φερες· ἀτὰρ ἔδεν ἐδέησέ μοι πρὸς τὴν ἀνοδὸν,
ἔτε

vehementer delector, quod ultra fidem beatus
sum. S O D. Et quomodo ego, diuine atque
Olympie Menippe, natus ipse et terrestris qui
sum, fidem negare possim viro supra nubes clato,
et, ut secundum Homerum dicam, caelicolarum
vni? Sed illud mihi dic, si videtur, qua ratione
sursum sublatus sis, et vnde copia tibi tantarum
scalarum obtigerit? Quantum enim ad speciem,
non valde similis illi Phrygi es, ut etiam conii-
cere possimus, te quoque ad pincernae forte of-
ficium in sublime raptum ab aquila. ΜΕΝ.
Apparet olim te ridere: nec mirum, si remota
a vulgi opinionibus narratio, fabulae similis tibi
videtur. Sed nihil opus mihi ad ascensum ne-
que

ἄτε τῆς κλίμακος, ἄτε παιδίνα γενέσθαι τοῦ
 αἰτέ. οἰκῆα γὰρ ἦν μοι τὰ πτερὰ. ΕΤΑΙΡ.
 Τῷτο μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον ἔφη-
 σθα, εἶγε πρὸς τοῖς ἄλλοις; ἐλελήθεις ἡμᾶς ἰε-
 ραῖ τις ἢ κολοῖος ἐξ ἀνθρώπων γενόμενος. ΜΕΝ.
 Ὁρθῶς, ὦ ἑταῖρε, καὶ ἐκ ἀπὸ σκοπῆς εἰκασάς.
 τὸ Δαίδαλειον γὰρ ἐκείνο σέφισμα τῶν πτερῶν
 καὶ αὐτὸς ἐμηχανησάμην.

ΕΤΑΙΡ. Εἶτα, ὦ τολμηρότατε πάντων,
 ἐκ ἐδδοίκεις μὴ καὶ σύ περ τῆς θαλάσσης κατα-
 πεσὼν, Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ
 Ἰκάριον ἀποδείξης ἐπὶ τῷ σεαυτοῦ ὀνόματι;
 ΜΕΝ. Οὐδαμῶς. ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος, ἄτε
 κηρῷ τὴν πτέρωσιν ἡμοσμένος, ἐπειδὴ τάχιζα
 πρὸς

que scalis fuit, neque ut amasius fierem aquilae,
 qui meas mihi alas habuerim. SOD. Iam supra
 ipsum Daedalum est, quod narras, si quidem
 praeter caetera, nobis non sentientibus, accipi-
 ter vel graculus ex homine factus es. ΜΕΝ.
 Recte sodalis, nec *procul* a scopo coniecisti.
 Daedaleum enim illud alarum commentum ipse
 quoque machinatus sum.

3. SOD. Tum tu, audacissime omnium, non
 metuebas, ne tu quoque, in quamcunque maris
 regionem delapsus, Menippeum quoddam pela-
 gus nobis, sicut Icarium, tuo signatum nomine
 faceres? ΜΕΝ. Nequaquam. Nam Icarus, cu-
 ius pennae cera aptae erant, cum primum illa

πρὸς τὸν ἥλιον ἐκείνος ἐτάλη, πτερορρύσας, εἰ-
κότως κατέπεσεν· ἡμῖν δὲ ἀκήρωτα ἦν τὰ ὠκυ-
πτερα. ΕΤΑΙΡ. Πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ οὐκ
εἶδ' ὅπως ἡρέμα με προσάγεις πρὸς τὴν ἀλή-
θειαν τῆς διηγήσεως. ΜΕΝ. Ὡς δέ πως· ἀετὸν
εὐμεγέθη συλλαβὸν, ἔτι δὲ γῦπα τῶν καρτε-
ρῶν, ἀποτεμὼν αὐτᾶς ὠλένας τὰ πτερὰ, μᾶλ-
λον δὲ καὶ πᾶσαν ἐξαρχῆς τὴν ἐπίνοιαν, εἴ σοι
σχολή, δέξαιμι. ΕΤΑΙΡ. Πάνυ μὲν οὖν, ὥς
ἐγὼ σοι μετέωρός εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων, καὶ πρὸς
τὸ τέλος ἤδη κέχηναι τῆς ἀκροάσεως. μὴ δὲ πρὸς
Φιλίᾳ με περιίδης 1), ἄνω πα τῆς διηγήσεως
ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρητημένον.

ΜΕΝ.

ad solem liquefacta esset, defluentibus pennis
non potuit non decidere: at nostrae sine cera
fuerunt alae. SOD. Quid ais? iam enim ne-
scio quomodo sensim me ad veritatem narratio-
nis perducis. ΜΕΝ. Sic fere. Aquilam cepi
bene magnam, et vulturem de robustis illis, ho-
rum alis abscissis . . . sed potius totum ab initio
inde consilium, si tibi otium est, persequar.
SOD. Omnino vero. Suspensus enim sum ex-
pectatione narrationis tuae, et fini auditionis
inhio. Ne vero, per ego te Philium Iouem ob-
secro, me contemnas, ab initio tuae narrationis
auribus quasi suspensum.

4. ΜΕΝ.

1. με περιίδης] Vsum talium formularum in
preci-

MEN. Ἄκουε τοίνυν. ἐ γάρ ἀσεϊόν γε τὸ
 θέαμα, κνηνόντα φίλον ἐγκαταλιπεῖν, καὶ
 ταῦτα, ὡς σὺ φῆς, ἐκ τῶν ὤτων ἀπηρτημέ-
 νον. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ἐξετάζων τὰ κα-
 τὰ τὸν βίον, γελοῖα, καὶ ταπεινά, καὶ ἀβέβαια
 τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὗρισκον, πλεῖστες λέγω,
 καὶ ἀρχαί, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπερδὴν ἀσχο-
 λίαν τῶν ἀληθῶς σπερδαίων ὑπολαβὼν, ἀνα-
 κύπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀποβλέπων ἐπε-
 ρώμην. καὶ μοι ἐν ταῦθα, πολλὴν τινα παρεῖ-
 χε τὴν ἀπορίαν, πρῶτον μὲν αὐτὸς ἔτος ὁ ὑπὸ
 τῶν σοφῶν καλούμενος κόσμος. οὐ γὰρ εἶχον
 εὑρεῖν ἄθ' ὅπως ἐγένετο, ἔτε τὸν δημιουργόν,
 ἔτε

4. MEN. Audi ergo: nec enim lepidum est
 spectaculum, hiantem amicum destituere, cum-
 que suspensum, ut tu ais, auribus. Ego enim
 cum primum examinandis vitae rationibus, ridi-
 cula, et humilia, et infirma, humana omnia de-
 prehendiſsem, diuitias dīco, et imperia, et po-
 testates: contemtis illis, (qui studium circa ista
 obſtare putarem, ne rebus studio vere dignis va-
 care liceret) tollere oculos, et ad ipsum hoc
 vniuersum respicere, tentabam. Et hic mihi
 multam dubitationem obiecit primo quidem ipse
 hic, qui a sapientibus mundus vocatur. Neque
 enim inuenire poteram, quomodo exſtitisset, ne-
 que

prohibus declaramus ad Φιλοπατρ. c. 3. pr.
 Gesner.

ἄτε ἀρχὴν, ἔθ' ὃ, τι τὸ τέλος ἐστὶν αὐτῆ. ἔπειτα δὲ κατὰ μέρος ἐπισκοπῶν, πολὺ μᾶλλον ἀπορεῖν ἠναγκάζεσθην· τὰς τε γὰρ ἀστέρων ὡς ἔτυχεν 2) τῆ ἔραν ἑ διερρέιμηντας, καὶ τὸν ἥλιον αὐτὸν τί ποτε ἦν ἄρα ἐπύθεον εἰδέναι, μάλιστα δὲ τὰ κατὰ τὴν σελήνην ἀτοπὰ μοι, καὶ παντελῶς παράδοξα κατεφαίνετο, καὶ τὸ πολυεὲς αὐτῆς τῶν σχημάτων ἀπόρρητόν τινα τὴν αἰτίαν ἔχειν ἐδοκίμαζον. ἔ μὲν ἀλλὰ καὶ ἀστραπὴ διαίξασα, καὶ βροντὴ καταρρέαγείσα, καὶ ὑστὸς, ἢ χιών, ἢ χάλαζα κατενεχθεῖσα, καὶ ταῦτα δυσείκασα πάντα καὶ ἀτέκμαρτα ἦν.

Où-
que opificem, neque principium, neque finem illius, quis esset. Deinde per partes cum considerarem, multo magis etiam cogebam dubitare. Stellae enim videbam forte fortuna per caelum sparsas, et Solem ipsum, quid tandem esset, cupiebam cognoscere. Praesertim vero Lunae natura mihi admirabilis, et omnino a sententiis meis aliis remota videbatur: et multiplicem illius figurarum diuersitatem occultam quandam causam habere putabam. Verum etiam fulgur illud impetu per omnia ruens, et prorumpens tonitru, et pluuias, aut nix, aut grando delabens; haec quoque omnia vel coniectura, vel signis erant mihi imperuestigabilia.

5. Ita

2. ὡς ἔτυχεν] Sine ordine, temere. Vid. Bud.
Comm. L. G. p. 471. Reitz.

Οὐκ ἂν ἐπειδὴ περὶ ἔτῳ διεκείμην, ἄριστον εἶναι ὑπελάμβανον παρὰ τῶν φιλοσόφων· τούτων ταῦτα ἔλασα ἐκμαθεῖν. ὥρμην γὰρ ἐκείνας πᾶσαν γε ἔχειν ἂν εἰπεῖν τὴν ἀλήθειαν. ἔτῳ δὲ τὰς ἀρίστας ἐπιλεξάμενος αὐτῶν, ὡς ἐνὴν τεκμήρισθαι, προσώπου τε σκυθρωπότητι 3), καὶ χροῶς ὠχρότητι, καὶ γενεῖς βαδύτητι (μάλα γὰρ ὑψαγόμεναι τινές, καὶ ἔρανογνώμονες αἱ ἄνδρες αὐτίκα μοι κατεφάνησαν) τέτοις ἐγχερίσας ἐμαυτὸν, καὶ συχνὸν ἀργύριον, τὸ μὲν αὐτόθεν ἤδη καταβαλὼν, τὸ δὲ εἰσαὐθις ἀποδώσειν ἐπὶ κεφαλαίῳ τῆς σοφίας διαμολορησάμενος,

5. Ita igitur animo affectus cum essem, optimum factu iudicabam, de philosophis hisce discere singula. Putabam enim, illos certe, quidquid verum est, posse dicere. Sic ergo delectis illorum optimis, quantum colligere licebat e vultus tristitia, et colore pallido, et menti hirsutiae, valde enim altiloqui et coeli consulti homines statim mihi videbantur: his ergo me cum commissem, magna vi pecuniae partim e vestigio repraesentata, partim in futurum pro summa et fastigio sapientiae promissa, postulabam doceri,

3. σκυθρωπότητι] Solemne fuisse hypocritiae triste ac seuerum tueri, eodemque nomine non semel ab Luciano exagitari philosophos, vid. *Elfuer. Obseruatt. ad Matth. VI, 16. Reitz.*

νος, ἤξιεν μετεωρολόσχης 4) τε διδάσκεισθαι, καὶ τὴν τῶν ὅλων διχόσμησιν καταμαθεῖν. οἱ δὲ τοσῶτον ἄρα ἐδέησάν με τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἀγνοίας ἀπαλλάξαι, ὥς τε καὶ εἰς μείζους ἀπορίας φέροντες ἐνέβαλον, ἀρχάς τινας, καὶ τέλη, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ ὕλας, καὶ ιδέας, καὶ τὰ τοιαῦτα ἐσημέραι με καταχέοντες. ὃ δὲ πάντων ἔμοιγ' ἔν ἐδόκει χαλεπώτατον, ὅτι μηδὲν ἄτερος θατέρῳ λέγοντες ἀκόλυσθον, ἀλλὰ μαχόμενα πάντα, καὶ ὑπεναντία, ὅμως πείθεσθαι τὲ με ἤξιεν, καὶ πρὸς τὸν αὐτῷ λόγον ἔκαστος ὑπάγειν ἐπειρᾶντο. ΕΤΑΙΡ. "Ατοπον λέ-

γεις,
quomodo de sublimitate rerum disputandum esset, et ornatum huius vniuersi ediscere. At illi, tantum aberat vt veteri illa me ignorantia liberarent, vt in multo etiam maiores me dubitationes conicerent, principia quaedam, et fines, et atomos, et inania, et materias, et formas, et talia quotidie mihi offundentes. Quod autem omnium mihi videbatur difficillimum, illud erat, quod cum nemo illorum quidquam diceret, in quo sequeretur alterum, sed pugnantia omnia et sibi contraria, tamen persuadere mihi postulabant, et ad suam quisque rationem tentabant traducere. SOD. Mira narras, si viri sapientes de

4. μετεωρολόσχης] *Aristoph.* in *Nub.* passim Socratem hoc nomine traducit; vt μετεώρων speculatorem ac nugatorem. *Reitz.*

γῆς, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ ἄνδρες, ἐσαΐαζον πρὸς αὐτὰς περὶ τῶν ὄντων, καὶ ἃ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον.

MEN. Καὶ μὴν, ὦ ἐταῖρε, γελάσῃ ἀκέσας τὴν τε ἀλκζονεϊάν μὲν, καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τερατρεγίαν· οἷγε πρῶτα μὲν ἐπὶ γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τῶν χαμαὶ ἐρχομένων ἡμῶν ὑπερέχοντες, ἀλλ' ἔδὲ ὀξύτερον τῷ πλησίον δοδρακότες, ἔνιοι δὲ ὑπὸ γήρως, ἢ ἀργίας ἀμβλυώπτοντες, ὅμως ἔραν' τε πέρατα διορᾶν ἔφασκον, καὶ τὸν ἥλιον περιεμέτρην, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην ἐπεβάτευον, καὶ ὥσπερ ἐν τῶν ἀσέρων καταπεσόντες, μεγέθη τε αὐτῶν, καὶ σχήματα διεξήεσαν. καὶ πολλάκις, εἰ τύχοι
μηδὲ

de natura rerum inter se dissederunt, nec eadem de iisdem rebus senserunt.

6. MEN. Quin tu ridebis, sodalis, si audias superbiam illorum, et prodigiosam in disputando audaciam: qui primum constituti in terra, et nihilo nobis, qui humi repinus, eminentiores, sed neque acutius quouis alio cernentes, quidam vero etiam prae senectute vel pigritia caecutientes, tamen et caeli se fines peruidere dicerent, et Solis circuitum metirentur, et per ea, quae supra Lunam sunt, incederent: et, tanquam de stellis delapsi, magnitudines illarum et formas enarrarent: quique, cum saepe fortasse, neque
Mega-

μηδὲ ὅπασοι γάδιοι Μεγαρόθεν Ἀθήναζε εἰσιν
 ἀκριβῶς ἐπιστάμενοι, τὸ μεταξὺ τῆς σελήνης,
 καὶ τῆς ἡλίου χωρίον ὀπόσων εἴη πηχῶν τὸ μέγε-
 θος, ἐτέλμων λέγειν, αἴρος τὲ ὕψη, καὶ θα-
 λάττης βάθη, καὶ γῆς περιόδους ἀναμετρῶντες,
 ἔτι δὲ κύκλους καταγράφοντες, καὶ τρίγωνα ἐπὶ
 τετραγώνοις διασχηματίζοντες, καὶ σφαίρας
 πινὰς ποικίλας, τὸν ἔρανόν δῆθεν αὐτὸν ἐπιμε-
 τρῶντες.

Ἔπειτα δὲ κακῶς πῶς ἐκ ἄγνωμον αὐτῶν,
 καὶ παντελῶς τετυφωμένον, τὸ περὶ τῶν ἔτιως
 ἀδῆλων λέγοντας, μηδὲν ὡς εἰκάζοντας ἀπεφαί-
 νεσθαι, ἀλλ' ὑπερδιατείνεσθαι τε, καὶ μηδε-
 μίαν τοῖς ἄλλοις ὑπερβολὴν ἀπολιμπάνειν μόνον·
 ἔχι

Megarīs quot stadia sint Athenas vsque, accurate
 noscent, interiecta inter Lunam, et Solem regio
 quot sit vlnarum, auderent dicere: aërilque alti-
 tudines, et profunditates maris, et terrae cir-
 cuitus dimetientes, insuper vero describentes
 circulos, et triangula super quadratis formantes,
 et sphaeras quasdam varias, caelum nempe
 ipsum permetientes.

7. Deinde vero illud etiam quis neget impu-
 dens et omnino inflatum? quod de rebus adeo
 obscuris cum agant, nihil pro coniectura profe-
 runt, sed ultra modum contendunt, nec ullam
 aliis excessus facultatem relinquunt, ac tantum
 non

εἰς διασπινόμενας, μύδραν μὲν εἶναι τὸν ἥλιον, κατοικεῖσθαι δὲ τὴν σελήνην, ὑδατοποτεῖν δὲ τὰς ἀστέρας, καὶ τῷ ἡλίῳ καθάπερ ἰμονιᾷ τικετὴν ἱκμάδα ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνασπῶντος, καὶ ἅπασιν αὐτοῖς τὰ ποτὸν ἐξῆς διανέμοντος.

Τὴν μὲν γὰρ ἐναντιότητα, ὁπόση τῶν λόγων, ῥᾶδιον καταμαθεῖν. καὶ σκόπει πρὸς Διὸς εἰ ἐν γεγόνων ἐστὶ τὰ δόγματα, καὶ μὴ σπάνυ πᾶσι διεσηκῶτα. πρῶτα μὲν γὰρ αὐτοῖς ἡ περὶ τῷ κόσμῳ γνώμη διάφορος, εἶγε τοῖς μὲν ἀγέννητός τε, καὶ ἀνώλεθρος εἶναι δοκεῖ· οἱ δὲ καὶ τὸν δημιουργὸν αὐτῷ καὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ τρόπου εἶπεν ἐτόλμησαν· ὅς καὶ μάλιστα ἐθαύμαζον, θεὸν μὲν τινα ταχυτίτην τῶν ὅλων ἐφί-

non deierant, candentem massam esse Solem, habitari Lunam, aquam bibere stellas, cum Sol tanquam puteali fune quodam humorem e mari hauriat, et omnibus deinceps potum dispenset.

8. Quanta quidem sit inter sententias illorum pugna, facile est discere. Et vide, per Iouem te rogo, vtrum vicinae sint hae sententiae, et non plurimum inter se dissidentes. Primo enim illis sententia de mundo diuersa est, quandoquidem aliis generationis et interitus expers esse videtur; alii vero opificem illius et modum constructionis dicere ausi sunt, quos vel maxime admiratus sum, qui Deum quidem aliquam artificem

Lac. Op. T. VI.

F

huius

ἐφιστάντας, ἔ' πρᾶξιθέντας δὲ ἔ'τε ὅθεν ἦσαν,
 ἔ'τε ὅπῃ ἐς ὧς, ἕκαστα ἐτεκταίνετο. καίτοι πρό-
 γε τῆς τῆ παντὸς γενέσεως, ἀδύνατον καὶ χρό-
 νον καὶ τόπον ἐκινεῖν. ΕΤΑΙΡ. Μάλα τινὰς,
 ὦ Μένιππε, πολμητὰς, καὶ θαυματοποιῶνς ἄν-
 δρας λέγεις. ΜΕΝ. Τί δ' εἰ ἀνάσκειας, ὦ θαυ-
 μάσιε, περὶ τῶν ἰδεῶν, καὶ ἀσωμάτων, ἃ διεξ-
 ἔρχονται, ἢ τὰς περὶ τῆ πέραςτός τε καὶ ἀπεί-
 ρου λόγους; καὶ γὰρ αὖ καὶ αὕτη νεανικὴ αὐτοῖς
 ἡ μάχη· τοῖς μὲν τέλει τὸ πᾶν περιγράφει,
 τοῖς δὲ ἀτελεῖς τῆτο εἶναι ὑπολαμβάνουσιν. οὐ
 μὴν ἀλλὰ καὶ παμπόλλας τινὰς εἶναι τὰς κόσμους
 ἀπεφαίνοντο, καὶ τῶν ὡς περὶ ἑνὸς αὐτῶν δια-
 λεγομένων κατεγύγνωσκον. ἕτερος δέ τις, ἔκ
 εἰρηνι-

huius vniuersi constituerunt, non adiecerunt au-
 tem, neque vnde veniens, neque vbi consistens,
 fabricatus sit omnia: cum tamen ante exortum
 huius vniuersi neque tempus neque locum co-
 gitare possimus. SOD. Audaces fane quosdam
 et praestigiatores homines narras. ΜΕΝ. Quid
 vero si audias illos, carissime, de ideis et incor-
 poreis quae disputant, aut illorum de fine et in-
 finito sermones? Nam haec rursus vehemens illis
 pugna est, aliis fine quodam totum hoc circum-
 scribentibus: aliis autem infinitum hoc esse pu-
 tantibus. Verum etiam multos quosdam esse
 mundos pronunciabant, et eos, qui tanquam de
 vno disputarent, damnabant. Alius vero qui-

εἰρημικὸς ἀνὴρ, πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι ἐδόξαζε.

Περὶ μὲν γὰρ τῶν θεῶν, τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅπερ τοῖς μὲν ἀριθμὸς τις ὁ θεὸς ἦν. οἱ δὲ καὶ τὰ κυνῶν, καὶ χηνῶν, καὶ πλατάνων ἐπόμνυτο. καὶ οἱ μὲν τὰς ἄλλας ἅπαντας θεὰς ἀπελάσαντες, ἐνὶ μόνῳ τὴν τῶν ὅλων ἀρχὴν ἀπέγεμον· ὥςτε ἡρέμα καὶ ἄχθεσθαί με, τοσαύτην ἀπορίαν θεῶν ἀνέχοντα. οἷδ' ἔμπροσθεν ἐπιδαψιλευόμενοι, πολλὰς τε αὐτὰς ἀπέφανον, καὶ διελόμενοι, τὸν μὲν τινα πρῶτον θεὸν ἐπεκάλαν, τοῖς δὲ τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἔνεμον τῆς θεότητος. ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἀμορφον ἡγοῦντο εἶναι τὸ θεῖον· οἱ δὲ ὡς πε-
ρὶ

dam vir non pacificus, bellum patrem vniuersorum esse sentiebat.

9. De Diis enim quid opus etiam est dicere? vbi quibusdam numerus erat Deus; alii vero per canes, et anferes, et platanos deierabant. Et alii quidem reliquis Diis omnibus exactis, vni soli rerum omnium imperium tribuebant, adeo vt intra me aegre ferrem, cum tantam audirem Deorum inopiam: alii contra liberaliores, et multos pronunciabant, et diuisis provinciis, vnum quendam primum Deorum vocabant, aliis secundum aut tertium diuinitatis honorem tribuebant. Praeterea quidam incorporeum quidam et forma carens dicebant Deum; alii de eo

ἐν σώματι αὐτῶν διανοῶντο. εἴτα καὶ προνοεῖν
 τῶν κατ' ἡμᾶς πραγμάτων ἔπασιν ἐδόκεν οἱ
 θεοί· ἀλλ' ἦσαν τινες, οἱ τῆς συμπάσης ἐπιμε-
 λείας αὐτὰς ἀφίεντες, ὥσπερ ἡμεῖς εἰώθαμεν
 ἀπολύειν τῶν λειτουργιῶν τὰς παρηβηκότας· ἔ-
 δὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασιν ἡ
 εἰκότας αὐτὰς εἰσάγῃσιν. ἔνιοι δὲ, ταῦτα
 πάντα ὑπερβάντες, ἔδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι θεοῦς
 τινας

tanquam de corpore cogitabant. Tum etiam cu-
 ram gerere rerum nostrarum non omnibus vide-
 bantur Dii: sed erant quidam qui omni illos cura
 soluerent, uti nos solemus seniores liberare mi-
 nisteriis. Nulla enim in re non comicis satelli-
 tiis similes illos introducunt. Alii haec omnia
 supergressi nec esse omnino Deos credebant,
 sed

5. τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι] Sciendum
 est, δορυφόρος dici etiam saepe abusive de
 quibusvis comitibus, qui alios comitantur;
 unde δορυφορεῖν simpliciter pro comitari.
 Unde etiam commode in Comoedia δορυ-
 φορήματα dicuntur illae personae, quae
 alias personas comitantur, iisque adstant in
 scena, nihil loquentes, nihil agentes, quae
 alio nomine κωφὰ πρόσωπα, personae mu-
 tae vocantur. Et hasce intelligit auctor per
 κωμικὰ δορυφορήματα. Βοτ. Obs. Crit.
 p. 67.

τινας ἐπίσσουν, ἀλλ' αἰδέσποτον καὶ ἀνηγεμό-
νautον φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀπελπίσανον.

Τοιγάρτοι ταῦτα ἀκῶν, ἀπίσῃν μὲν ἔκ ἐ-
τόλμων ὑψιβρεμέταις τε καὶ ἡϋγενείοις ἀνδρά-
σιν. ἔ μὴν εἶχόν γε ὅπη τῶν λόγων τραπόμε-
νος ἀνεπίληπτόν τι αὐτῶν εὖροιμι, καὶ ὑπὸ θα-
τέρῃ μηδαμῇ περιτρεπόμενον. ὥς δὴ τὸ Ὀμη-
ρικὸν ἐκείνο ἀτεχνῶς ἐπασχον· πολλάκις μὲν
γὰρ ἀνώρησα πιθεύειν τινὶ αὐτῶν, ἕτερος δὲ
με θυμὸς ἔρυκεν. ἐφ' οἷς ἅπασιν ἀμύχανῶν,
ἐπὶ γῆς μὲν ἀκῶσεσθαι τι περὶ τέτων ἀληθές,
ἀπεγίγνωσκον· μίαν δὲ τῆς συμπάσης ἀπορίας
ἀπαλλαγὴν ὥμην ἔσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθεὶς
πῶς,

sed sine domino, sine duce ferri mundum pa-
tiebantur.

10. Haec igitur audiens fidem negare non au-
debam altifremis et bene barbatis viris; nec ta-
men habebam, ad quam partem disputationum
conuersus aliquid reprehensione vacuum reperi-
rem, et ab alio nunquam euersum. Itaque pla-
ne Homericum illud vsu mihi venit. Nam sae-
pe quidem impetus me capiebat vt vni illorum
crederem, prohibebat at impetius alter. Propter
quae omnia expers consilii, in terra auditorum
me de hisce rebus verum, desperabam. Vnam
autem dubitationis liberationem putabam futu-
ram, si ipse volucris quacumque ratione factus

πως, ἀνέλθοιμι εἰς τὸν ἕρανόν. τῆτα δέ μοι
 παρείχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα μὲν καὶ ἡ ἐπιθυ-
 μία, καὶ ὁ λογοποιὸς Αἰσωπος, ἀστοῖς καὶ καν-
 θάροις ἐνίοτε, καὶ καμήλοις βάσιμον ἀποφαί-
 νων τὸν ἕρανόν. αὐτὸν μὲν ἐν πτεροφυῆσαι
 ποτε ἔδεμιᾷ μηχανῇ δυνατὸν εἶναι μοι κατε-
 φαίνεται. εἰ δὲ γυπὸς ἡ ἀστὴ περιθείμην πτε-
 ρὰ (ταῦτα γὰρ μόνον διαρκέσαι πρὸς μέγεθος ἀν-
 θρωπίνου σώματος) τάχα ἂν μοι τὴν πεῖραν
 προχωρήσαι. καὶ δὲ συλλαβὼν τὰ ὄρνεα, θα-
 τέρω μὲν τὴν δεξιὰν πτέρυγα, τῷ γυπὸς δὲ τὴν
 ἑτέραν ἀπέτεμον εὖ μάλα. εἴτα διαδήσας, καὶ
 κατὰ τὰς ὤμους τελαμῶσι καρτεροῖς ἀρμολά-
 μενος, καὶ πρὸς αἵεροισι τοῖς ὠκυπτέροισι λαβῆς
 τινας

in coelum ascenderem. Huius autem rei mihi
 spem praebebat maxime quidem cupiditas, tum
 vero et fabularum auctor Aesopus, qui aquilis
 aliquando et scarabaeis, quin camelis viam in
 caelum aperuit. Atque ut ipsi mihi nascerentur
 alae, id quidem nulla ratione fieri posse, appa-
 rebat: si vero vulturis aut aquilae mihi applica-
 rem alas, has enim solas sufficere ad humani cor-
 poris magnitudinem, forte successurum mihi
 experimentum. Comprehenfis ergo auibus, al-
 terius dextram alam, vulturis autem alteram cu-
 riose amputavi. Tum reuinctas cum circa hu-
 meros loris validis aptassem, et vbi extremae pen-

τινας τὰς χερσὶ παρασκευάσας, ἐπειρώμην ἐμ-
αυτῷ τὸ πρῶτον ἀναπηδῶν, καὶ ταῖς χερσὶν
ὑπηρετῶν, καὶ ὥσπερ οἱ χῆνες ἐπὶ χαμαιπετῶς
ἐπαυρόμενος, καὶ ἀκροβατῶν. Ἄμα μετὰ τῆς
πτήσεως. ἐπεὶ δὲ ὑπήκεέ μοι τὸ πρᾶγμα, τολ-
μηρότερον ἤδη τῆς πείρας ἠπτόμην· καὶ ἀνελ-
θὼν ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, ἀφῆκα ἐμαυτὸν κατὰ
τῷ κρημνῷ φέρον ἐς αὐτὸ τὸ θέατρον.

Ὡς δὲ ἀκινδύνως κατεπτόμην, ὑψηλὰ ἤδη καὶ
μετέωρα ἐφρόνεν, καὶ ἄρα ἀπὸ Πάρνητος ἢ
ἀπὸ Ὑμηττῆ, μέχρι Γερανείας ἐπατόμην, εἴτ'
ἐκεῖθεν ἐπὶ τὸν Ἀκροκόρινθον ἄνω· εἴτα ὑπὲρ
Φολῆς καὶ Ἐρυμάνθου, μέχρι πρὸς τὸν Ταύγε-
τον. ἤδη δ' ἔν μοι τῷ τολμήματος μαμελετη-
μένε,

pennae sunt, ansas quasdam parasse manu; ipse me primum experiebar, exultans et subser-
viens manibus, tollens me, anserum instar, de humo paullulum, et cum volatu extremis etiam digitis progrediens. Cum vero obediret mihi negotium, iam audacius tentabam experimenta, atque conscensa arce inde me per praeceptum in theatrum ipsum demisi.

II. Cumque sine periculo deuolasse, alta iam et sublimia sapiebam, soluensque a Parnethe vel Hymetto, Geraneam usque volabam; atque hinc deinde ad summam Corinthi arcem: deinde supra Pholoën et Erymanthum, usque ad Taygetum. Iam igitur meditatus audax facinus, cum

μένε, τέλειός τε καὶ ὑψιπέτης γενόμενος, ἐκ
 ἔπι τὰ νεοττῶν ἐφρόταν· ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὀλυμ-
 πον ἀναβὰς, καὶ ὡς ἐνὴν μάλισα κέφως ἐπισι-
 τισάμενος, τὸ λαπὸν ἔτενον· εὐθὺ τῷ ἔρανῳ,
 τὸ μὲν πρῶτον ἰληγιῶν ὑπὸ τῷ βάθῃ, μετὰ
 δὲ ἔφερον καὶ τῷτο εὐμαρῶς. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐ-
 τὴν ἤδη τὴν σελήνην ἐγεγόρευε, πάμπλου τῶν
 νεφῶν ἀποσπάσας 6), ἡσθόμην κάμνοντος ἐμ-
 αὐτῷ, καὶ μάλισα κατὰ τὴν ἀριστερὰν πτέρυ-
 γα τὴν γυπινὴν. προσελάσας ἔν, καὶ καθεζό-
 μενος ἐπ' αὐτῆς, διανεπαύομην, ἐς τὴν γῆν ἀνω-
 θεὸν ἀποβλέπων. καὶ ὥσπερ ὁ τῷ Ὀμήρῳ Ζεὺς
 ἐκεῖ-

perfectus essem et altissimus, non amplius quae
 pullorum sunt cogito, sed consensio Olympo,
 viatico adsumto quam poterat fieri levissimo,
 caeterum recta versus caelum tendo, primo qui-
 dem vertigine mihi ob profunditatem oboriente,
 deinde autem id ipsum quoque fero facilius.
 Cum vero ad ipsam iam Lunam delatus essem,
 multum relictis a tergo nubibus, fatigatum me
 sensi, et maxime ala sinistra, vulturina. Appul-
 sus ergo ibi affedi, interquiescens et in terram
 de superiori loco despiciens, et, vt Homericus
 ille

6. ἀποσπάσας] Vide, quae de hoc verbo hac
 significatione notatu digna attulit *Hemsterb.*
ad Deor. Dial. XX. n. 23. Versio *Gesneri* ve-
 rum sensum *Luciani* est adsecuta. *Reitz.*

ἐμοῖνος, ἄρτι μὲν τὴν τῶν ἵπποπόλων Θρηάκων
καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. μετ' ὀλί-
γον δέ, εἰ δόξειέ μοι, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Περ-
σίδα, καὶ τὴν Ἰνδικήν. ἐξ ὧν ἀπάντων ποιμή-
λης τινὸς ἡδονῆς ἀνεπιμπλάμην. ETAP. Οὐκ
ἔν καὶ ταῦτα λέγοις ἄν, ὦ Μένιππε, ἵνα μηδὲ
καθ' ἓν ἀπολειπώμεθα τῆς ἀποδαρμάας, ἀλλ'
εἴ τι σοι καὶ ὁδὸν πάρεργον ἰσάρεται, καὶ τὲρ
εἰδῶμεν. ὡς ἔγωγε εἰς ὀλίγα πραττάκῳ ἀνάσ-
σθαι, σχήματος περὶ γῆς τε, καὶ τῶν ἐπ' αὐ-
τῆς ἀπάντων, οἷα σοι ἄνωθεν ἐπισκοποῦντι
κατεφαίνετο. MEN. Καὶ ὁρῶς γάρ, ὦ ἑταῖ-
ρε, εἰκάσεις. διόπερ ὡς οἶόν τε ἀναβάς ἐπὶ τὴν
σελήνῃ

ille Iupiter, iam equestrium Thracum terram ad-
spiciens, iam Myſorum, paullo poſt autem, ſi
videretur mihi, Graeciam, Perfidem, et Indiam:
e quibus omnibus varia quadam voluptate per-
fundebat. SOD. Igitur illa quoque dixeris;
Menippe, ne vel vnum quiddam illius nos pere-
grinationis fugiat: ſed ſi quid etiam obiter tibi
obſervatum ſit, illud quoque ſciamus. Nec
enim pauca me auditurum expeſto equidem, de
figura terrae, omniumque quae in illa ſunt, qua-
lia tibi, e loco ſuperiore intuenti, viſa ſint.
MEN. Recte iſtuc, ſodalis, cōmicis. Itaque
quatenus fieri poteſt, eſcendens in Lunam, co-

σελήνην, τῷ λόγῳ συνάποδῆμαι τε καὶ συνεπι-
σκόπει τὴν ὅλην τῶν ἐπὶ γῆς διάθεσιν.

Καὶ πρῶτόν γε μοι πάνυ μικρὰν δόκει τινα
τὴν γῆν ὄραν, πολὺ λέγω τῆς σελήνης βραχυ-
τέραν· ὥς ἐγὼ ἄφνω κατακύψας ἐπὶ πολὺ ἡ-
πόρεν, πᾶ εἴη τὰ τηλικαῦτα ὄρη, καὶ ἡ τοσαύ-
τη θάλασσα. καὶ εἶγε μὴ τὸν Ῥοδίων κολλοσ-
σὸν ἐθεασάμην, καὶ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον
εἰ ἴσθαι, παντελῶς ἂν με ἡ γῆ διέλαθε. νῦν δὲ
ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα καὶ ὑπερανεστηκότα, καὶ ὁ
Ὡκεανὸς ἡμέμα πρὸς τὸν ἥλιον ὑποσίλβων, διε-
σήμανέ μοι γῆν εἶναι τὸ ὁρώμενον. ἐπεὶ δὲ ἄ-
παξ τὴν ἄψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπηρεισάμην, ἅπας
ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος ἤδη μοι κατεφαίνετο,
κα-

gitatione mecum peregrinare, et vniuersam eo-
rum, quae in terra sunt, positionem considera.

12. Et primum puta, paruam omnino terram
te quandam videre, multum dico Luna mino-
rem; adeo ut ego subito despiciens multum du-
bitarem, ubi essent tanti montes, et ingens adeo
mare. Et nisi Rhodiorum illum Colossium vi-
dissem, et illam ad Pharum turrim, plane me,
bene noris, tellus effugisset. Iam vero illa ex-
celsa et eminentia, et placide refulgens ad So-
lem Oceanus, terram esse, quod videretur, mihi
indicarunt. Cum vero semel visum intentum fi-
xissem; tota iam hominum vita mihi apparuit,
non

καὶ κατὰ ἔθνη μόνον καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
 σαφῶς οἱ πλέοντες, οἱ πολεμῦντες, οἱ γεωρ-
 γῶντες, εἰ δικαζόμενοι, τὰ γυναῖκα, τὰ θηρία,
 καὶ πάνθ' ἀπλῶς, ὅποσα τρέφει ζείδωρος ἀρχή.
 ΕΤΑΙΡ. Παντελῶς ἀπιθана Φῆς ταῦτα,
 καὶ αὐτοῖς ὑπεναντία. ὅς γάρ ἀρτίως, ὦ Μεν-
 ιππε, τὴν γῆν ἐζητεῖς ὑπὸ τῇ μεταξὺ διαστή-
 ματος ἐς βραχὺ συνεσαλμμένην, καὶ εἶγε μὴ ὁ
 κολοσσὸς ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἂν ἄλλο τι ᾤηθης
 ὁρᾶν, πῶς νῦν καθάπερ Λυγκεὺς τις ἄφνω γε-
 νόμενος, ὅπαντα διαγινώσκεις τὰ ἐπὶ γῆς, τὰς
 ἀνθρώπους, τὰ θηρία, μικρὰ δέιν, τὰς τῶν ἐμ-
 πίδων νεοττίας;

MEN.

non per gentes modo et vrbes, sed ipsi distincte
 qui nauigarent, qui praelium committerent,
 qui colerent agrum, qui caussus agerent, tum
 mulierculae, animalia, et simpliciter quae tellus
 alma nutrit omnia. SOD. Omnino improbabi-
 lia sunt quae dicis, et sibi inuicem contraria.
 Qui enim modo Terram, Menippe, quaerebas
 ab interiecto spatio in paruitatem contractam, et
 nisi Colossus eam tibi indicasset, forte aliud vi-
 dere tibi visus esses: quomodo nunc, tamquam
 Lynceus aliquis factus subito, quaecumque supra
 tellurem sunt cognoscis, homines, animalia, et
 parum abest quin culicum pullicem?

13. MEN.

MEN. Εὖ με ὑπέμνησας. διὰ γὰρ μάλα καὶ ἐχρῆν εἰπεῖν, τῆτο οὐκ οἶδ' ὅπως παρέλιπον· ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν μὲν ἐγνώρισκα τὴν γῆν ἰδὼν, τὰ δ' ἄλλα ἔχ' οἷός τε ἦν καθορᾶν ὑπὸ τῷ βάθει, ἅτε τῆς ὀψews μηκέτι ἐφικνυμένης, πάνυ μ' ἦνίκα τὸ χρεῖμα, καὶ πολλὴν παρεῖχε τὴν ἀπορίαν. καταφείδ' ὄντι μοι, καὶ ὀλίγα δᾶν δεδακρυμένῳ, ἐφίσταται κατόπιν ὁ σοφὸς Ἐμπεδοκλῆς, ἀνδρακίας τις ἰδεῖν, καὶ σποδᾶ πλέως, καὶ καταπτημένος. καὶ γὰρ μὲν, ὡς εἶδον (εἰρησεται γὰρ) ὑπεταράχθην, καὶ τινα σεληνάλον δαίμονα ὡήθην ὄρᾶν. ὁ δὲ Θάρρει, Φησὶν, ὦ Μένιππε,

Οὐτίς

13. **MEN.** Bone facis quod me admones. Quod enim maxime dicendum erat, illud nescio quomodo praetermiserim. Cum enim ipsam quidem terram visu agnoscerem, reliqua vero perspicere ob profunditatem non possem, visu iam non amplius pertingente, valde me ea res angebat, et multam praebebat sollicitudinem. Cum autem demisso essem animo, et tantum non lacrimarer, a tergo mihi adstat sapiens Empedocles, carbonarius ad speciem et cinere oppletus, et assatus. Ego vero cum viderem, dicetur enim, aliquantum perturbatus Lunarem quendam me genium videre putabam equidem. At ille, bono, inquit, animo esto, Menippe,

Non

Οὐτὶς τοι θεός εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν εἴ-
σκεις;

ὁ Φυσικός ἔτός εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ
εἰς τὰς κρατῆρας ἑμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον 7)
ὁ καπνὸς με ἀπὸ τῆς Αἴτνης ἀναρπάσας, δεῦρο
ἀνήγαγε, καὶ νῦν ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ ἀεροβα-
τῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτέμαι δρόσον. ἦναι τοί-
νυν σε ἀπελύσων τῆς παρεσχῆς ἀπορίας. ἀνιᾷ
γὰρ σε, οἶμαι, καὶ σρέφει, τὸ μὴ σαφῶς τὰ
ἐπὶ γῆς ἔρᾶν. εὖ γε ἐποίησας, ἦν δ' ἐγὼ, βέλ-
τισε Ἐμπεδοκλεῖς. καὶ πειδὰν τάχιστα κατα-
πτῶμαι πάλιν ἐς τὴν Ἑλλάδα, μεμνήσομαι
σπένδειν τέ σοι ἐπὶ τῆς καπνοδόχης· καὶ τὰς
νεμη-

*Non tibi Diuus ego: quid me immortalibus
aequas?*

*Physicus ille sum Empedocles. Cum enim in cra-
teras ipse me deiecissem; vapor me de Aetna corre-
ptum hac appalit. Ex iam in Luna habito multum
incedens per aera, et rore pascor. Venio igitur ex-
soluturus te praesentis sollicitudine. Angit enim te,
puto, et torquet, quod non distincte, quae in terra
sunt vides. Bene sane facis, inquam, optime
Empedocles, et cum primum in Graeciam iterum
deuolauero, memor ero, ut libem tibi in fenario,*

7. φέρων ἐνέβαλον] Vide de hac phrasi Hem-
sterb. ad *Dial. Morr.* VI. §. 3^a. Reitz.

νεμηϊάαις πρὸς τὴν αελήνην τρεῖς ἐγχαυῶν προσ-
εὔχεσθαι. ἀλλὰ, μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα, ἦδ' ὅς,
καὶ τῷ μισθῷ χάριν ἀΦῖγμα· πέπονθα δέ τι
τὴν ψυχὴν, ἰδὼν σε λελυπημένον. ἀτὰρ οἶσθα
ὅ, τι δράσας, ὄξυδερκὴς γενήσῃ;

Μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἦν μὴ σύ μοι τὴν ἀχλὺν
πῶς ἀΦέλῃς ἀπὸ τῶν ὀμμάτων. νῦν γὰρ δὴ
λημῶν εἰ μετρίως δοκῶ. καὶ μὴν εἰδέν γε, ἦδ'
ὅς, ἐμῷ δεήσει. τὸ γὰρ ὄξυδερκὲς αὐτὸς ἦδη
γῆθεν ἤκεις ἔχων. τί ἔν τῷτό ἐσιν; εἰ γὰρ εἶδ',
ἔφην. καὶ οἶσθα, ἦδ' ὅς, ἀετῷ τὴν πτέρυγαν
τὴν δεξιὰν περικείμενος; καὶ μάλλα, ἦν δ' ἐγὼ.
τί ἔν πτέρυγι καὶ ὀφθαλμῷ κοινόν ἐσιν; ὅτι,
ἦδ'

*et nouilaniis ad lunam ter hians te adorem. Ve-
rum ita me Endymion, inquit, non hac veni mer-
cedis causa. Sed animo commotus sum, cum te
tristem viderem. Verum scin' quo facto acutum
visum pascisci possis?*

14. Non equidem, per Ionem, inquam, nisi tu
mibi caliginem quodammodo abstergas ab oculis:
nunc enim lippire non mediocriter mibi videor.
Quin tu, inquit, nihil mea opera indigebis, qui
acumen illud ipse iam de terra allatum habeas.
Quid mirur hoc est? neque enim noui, inquam.
An nescis, inquit, te dextram aquilae alam alliga-
tam habere? Ego vera, inquam. Quid vero olae
et oculo commune est? Quod, inquit, multum vi-
sus

ἦδ' ὅς, παραπολὺ τῶν ἄλλων ζώων αἰτός ἐστιν
 ὀξύωπέσματος, ὥς·ε μόνος ἀντίον δέδορκε τῷ ἡ-
 λίῳ· καὶ τῆτό ἐστιν ὁ βασιλεὺς, καὶ γνήσιος αἰ-
 τός, ἣν ἀσκαρδαμυκτὶ πρὸς τὰς ἀκτῖνας βλέπη,
 Φασὶ ταῦτα, ἣν δ' ἐγώ· καὶ μοι ἤδη μεταμέ-
 λει, ὅτι δεῦρο ἀνιῶν ἔχῃ τῷ ὀφθαλμῷ τῆ αἰ-
 τῆ ἐνεσέμην, τὰς ἐμὰς ἐξελών, ὥς νῦν γὰρ ἡμι-
 τελὴς ἀφῆγμαι, καὶ ἐ πάντα βασιλικῶς ἐσκευ-
 ασμένος· ἀλλ' ἔοικα τοῖς νόθοις ἐκείνοις, καὶ
 ἀποκηρύκτοις. καὶ μὴν παρὰ σοί, ἦδ' ὅς, αὐ-
 τίνα μάλα τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν ἔχειν βασι-
 λικόν. ἣν γὰρ ἐθελήσης, μικρὸν ἀνασῶς, ἐπι-
 σχῶν τῆ γυπὸς τὴν πτέρυγα, θατέρᾳ μόνῃ
 πτερύξασθαι, κατὰ λόγον τῆς πτέρυγος, τὸν
 δεξιὸν ὀφθαλμὸν ὀξυδερκὴς ἔσῃ· τὸν γὰρ ἕτε-
 ρον,

*fus acumine reliquis animantibus praeſtat aquila:
 adeo ut ſola contra ſolem obſueatur: et ob id
 ipſum eſt rex et vera germanaque aquila, ſi nihil
 niſtans radios intueatur. Aiunt iſta, inquam. Ec-
 iam poenitet me, quod buc cum eſcenderem, non
 ereptis meis oculis, aquilinos eorum loco mihi im-
 poſui: qui ſic imperfectus venerim, nec regie per-
 omnia inſtructus; ſed ſimilis ſum ſpuris iſtis ea
 abdicatis. Quin penes te eſt, inquit, ſtatim alte-
 rum oculum habere regium. Si enim volueris fur-
 gens paulum, recensa vulturis ala, alteram ſolam
 mouere, pro ratione alae dextro oculo acutum cer-
 nes:*

ρον, ἡδεμία μηχανή μὴ ἐν ἀμβλύτερον δεδορ-
 κέναι, τῆς μερείους ὄντα τῆς χειρόνος. ἄλλης, ἣν
 δ' ἐγὼ, εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μόνος ἀστῶδες βλέποι.
 ἡδὲν γὰρ ἂν ἔλαττον γένοιτο· ἐπεὶ καὶ τὰς τέ-
 ατονας πολλάκις ἑωρακέναι μοι δοκῶ, θατέρω
 τῶν ἐΦθαλμῶν ἄμεινον πρὸς τὰς κανόνας ἀπεν-
 θύνοντας τὰ ξύλα. Ταῦτα εἰπὼν, ἐποίησεν ἅμα
 τὰ ὑπὸ τῷ Ἐμπεδοκλέῳ παρεγγελημένα· ὁ δὲ
 κατ' ὀλίγον ὑπαπιῶν, ἐς κηπνὸν ἡρέμα διελύετο.
 Καίπειδ' ἰδὼν τὰ χεῖρας ἐπτερυξάμην, αὐτίκα με
 Φῶς πάμμεγα περιέλαμψε, καὶ τὰ τέως λαι-
 θάνοντα πάντα διεφάνετο. κατὰκύψας γοῦν
 ἐς τὴν γῆν, ἑώρων σαφῶς τὰς πόλεις, τὰς ἀν-
 θρώπους, τὰ γιγνόμενα, καὶ ἔτι ἐν ὑπαίθρῳ
 μόνον,

*nes: alter enim oculus fieri non potest quin obtusius
 cernat, qui deterioris partis sit. Satis fuerit, in-
 quam, et si dexter solus aquilinum cernat: neque
 enim quidquam mihi decesserit: quandoquidem fa-
 bros etiam vidisse mihi videor alterutra oculorum
 melius ad regulas ligna dirigere. Cum his verbis
 simul facio, quod praeceperat Empedocles. Ille
 vero sensim se subducens in fumum paulatim
 dissolvitur.*

15. Vix coeperam mouere alam, cum statim
 ingens me lux circumfulget, et quae adhuc la-
 tuerant, apparent omnia. Despiciens enim in
 terram, dilucida video vrbes, homines, eorum-
 que facinora, neque ea solum quae sub diplo fie-
 rent,

μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅποια οἴκοι ἔπραττον, οἰόμενοι
 λανθάνειν. Πτολεμαῖον μὲν συνόντα τῇ ἀδελ-
 Φῇ, Λυσιμάχῳ δὲ τὸν υἱὸν ἐπιβλεπόντα, τὸν
 Σελεύχῳ δὲ Ἀντίοχον Στρατονίκη διανεύοντα
 λάθρα τῇ μητρίᾳ, τὸν δὲ Θετταλὸν Ἀλέξαν-
 δρον ὑπὸ τῆς γυναίκος ἀναιρέμενον, καὶ Ἀντί-
 γονον μοιχεύοντα τῇ υἱᾷ τὴν γυναῖκα, καὶ Ἀτ-
 τάλῳ τὸν υἱὸν ἐγχέοντα τὸ Φάρμακον. ἐτέρω-
 θι δ' αὖ Ἀρσάκην Φονεύοντα τὸ γυναιον, καὶ
 τὸν εὐνᾶχον Ἀρβάκην, ἔλκοντα τὸ ξίφος ἐπὶ
 τὸν Ἀρσάκην· Σπαρτίνοσ δὲ ὁ Μῆδος ἐκ τῆ
 συμποσίᾳ πρὸς τῶν δορυφορέωντων εἴλημετο ἔξω
 τῆ ποδὸς, σκύφῳ χρυσῷ τὴν ὀφρὺν κατηλοη-
 μένος. ὅμοια δὲ τέτοίσις ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ παρὰ
 Σκύθαις, καὶ Θραξὶ γιγνόμενα ἐν τοῖς βασι-
 λείοις

rent, sed quae domi etiam, cum latere se puta-
 rent: Ptolemaeum coeuntem cum sorore, insi-
 diantem Lysimacho filium, Seleucum Antiochi
 F. furtim innuentem nouercae, interfectum ab
 vxore Alexandrum Thessalum, et Antigonum
 stupro socrum suam polluentem, et miscentem
 Attalo venenum filium: et rursus ab altera parte
 mulierculam quam Arsaces interficeret, et Eunu-
 chum Arbace, dum gladium stringit in Arsa-
 cen. Spartinus autem Medus e conuiuio a sa-
 tellitibus foras trahebatur pede, scypho aureo
 contusus circa supercilium. Similia hisce et apud
 Scythas et Thraces fieri in regibus videre erat,
Luc. Op. T. VI. G adul-

λείοις ἦν ὄρᾱν, μοιχεύοντας, Φονεύοντας, ἐπι-
βλεύοντας, ἐρπάζοντας, ἐπιορκῶντας, δεδιό-
τας, ὑπὸ τῶν οἰκιοτάτων προδιδομένους.

Καὶ τὰ μὲν τῶν βασιλέων τοιαύτην παρέσχε
μοι τὴν διατριβήν· τὰ δὲ τῶν ἰδιωτῶν πολὺ
γελοιότερα. καὶ γὰρ αὖ κακείνας ἐώρων, Ἑρμό-
δωρον μὲν τὸν Ἐπικέρειον, χιλίων ἔνεκα δρα-
χμῶν ἐπιορκῶντα, τὸν Στωϊκὸν δὲ Ἀγαθοκλέα
περὶ μισθῷ τῷ μαθητῇ δικαζόμενον, Κλεινίαν
δὲ τὸν ῥήτορα ἐκ τῷ Ἀσκληπιείῳ Φιάλην ὑφαι-
ρᾶμενον, τὸν δὲ Κυνικὸν Ἡρόφιλον ἐν τῷ χα-
ματυπείῳ καθεύδοντα. τί γὰρ ἂν τὰς ἄλλας
λέγοιμι, τὰς τοιχαρυχῶντας, τὰς δικαζομένας,
τοὺς δανεῖζοντας, τοὺς ἀπαιτοῦντας: ὅπως
γὰρ ποικίλη καὶ παντοδαπὴ τις ἦν ἡ θεά.

ETAIP.

adulteros, homicidas, insidiatores, raptōres, per-
iuros, metuentes, proditos a familiarissimis.

16. Ac regum quidem res sic me detinuerunt.
Privatorum autem multo magis ridiculae. Nam
illos etiam videbam, Hermodorum Epicureum
propter mille drachmas peierare; Stoicum Aga-
thoclem de mercede litigare cum discipulo; Cli-
niam rhetorem ex Aesculapii templo phialam
subducere; Cynicum Herophilum pernoctare in
fornice. Quid enim dicam alios? qui parietes
perfoderent, qui causas haberent, qui fenori
darent, qui exigent? in vniuersum enim va-
rium quoddam et omnigenum erat spectaculum.

SOD.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένιππε, καλῶς εἶχε λέγειν. ἔοικε γὰρ ἔ τὴν τυχεῖσαν τερπωλὴν σοι παρεσχῆσθαι. ΜΕΝ. Πάντα μὲν ἐξῆς διελθεῖν, ὦ Φιλότῃς, ἀδύνατον, ὅπερ γε καὶ ὁρᾶν αὐτὰ ἔργον δυσχερὲς ἦν. τὰ μέντοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο, οἷα Φησὶν Ὅμηρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος· ἔ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίνας, καὶ γάμοι, ἐτέρωθι δὲ δικαστήρια, καὶ ἐκκλησίαι, καὶ ἄτερων δὲ μέρος ἔθυε τις· ἐν γειτόνων δὲ πενθῶν ἄλλος ἐφαίνετο, καὶ ὅτε μὲν ἐς τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι, πολεμῶντας ἂν ἐώρων τὰς Γέτας· ὅτε δὲ μεταβαίην ἐπὶ τὰς Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν ἦν ἰδεῖν. μικρὸν δὲ ἐπικλίνας τὸν ὀφθαλ-

SOD. Verum etiam talia bene esset si diceres. Videntur enim non vulgarem tibi praeuisse voluptatem ΜΕΝ. Omnia quidem deinceps ut enarrem, amice, fieri non potest, cum etiam videre illa difficile fuerit. Verum summa rerum capita talia videbantur, qualia Homerus ait fuisse, in scuto *expressa*. Hic enim epulae erant ac nuptiae, ab altera parte iudicia et conciones; alia parte sacrificabat aliquis, in vicinia autem lugens alius apparebat. Et quoties ad Geticam respicerem, pugnantes videbam Getas; quoties vero transirem ad Scythas, videre erat errantes in plaustris: paulum vero deflexo in partem alteram

ὀφθαλμὸν ἐπὶ θάτερα, τὰς Αἰγυπτίους γεωργῶντας ἐπέβλεπον. καὶ ὁ Φοῖνιξ δὲ ἐνεπορεύετο, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλήσεν, καὶ ὁ Λάκων ἐμασιγῶτο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο.

Ἀπάντων τέτων ὑπὸ τὸν αὐτὸν γινομένων χρόνον, ὥρα σοι ἤδη ἐπινόειν ὁποῖός τις ὁ κυκλῶν ἔτος ἐφαίνετο. ὥσπερ ἂν εἴ τις παρασησάμενος πολλὰς χορευτὰς, μᾶλλον δὲ πολλὰς χορὰς, ἔπειτα πρὸς ἄξειε τῶν ἀδόντων ἐκάσῃ τὴν συνωδίαν ἀφέντα, ἴδιον ἄλλειν μέλος. Φιλοτιμημένε δὲ ἐκάσθ, καὶ τὸ ἴδιον περαίνοντος, καὶ τὸν πλησίον ὑπερβαλέσθαι τῇ μεγαλοφωβία προθυμημένε, ἄρα ἐνθυμῇ πρὸς Διὸς οἷα γένοιτ' ἂν ἡ ὥδή; ΕΤΑΙΡ. Παντάπασιν, ὦ Μένιππε,

oculo, colentes agrum Aegyptios videbam; mercaturam exercebat Phoenix, et Cilix latrocinebatur, flagellis caedebatur Laco, Atheniensis litigabat.

17. Cumque eodem tempore fierent haec omnia, iam potes cogitare, quis iste cinnus visus sit. Velut si quis saltatoribus conductis pluribus, vel choris potius, deinde iubeat, canentium unumquemque, relicto concentu, suum sibi carmen canere: studiose autem faciente unoquoque, et suum peragente canticum, et superare vocis magnitudine alios conante, numquid cogitatione comprehendis, per Iovem, qualis ille cantus futurus sit? SOD. Omnino equidem, Menippe,

ἴππε, παγγέλοιος καὶ τεταραγμένη. MEN.
 Καὶ μὴν, ὦ ἑφ᾽ αἶρε, τοιᾶτοι πάντες εἰσὶν οἱ
 ἐπὶ γῆς χορευταί, καὶ τοιαύτης ἀναρμοσίας ὁ
 τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται, ἔμονον ἀπω-
 δὰ Φθεγγομένων, ἀλλὰ καὶ ἀνομοίων τὰ σχή-
 ματα, καὶ τὰναντία κινεμένων, καὶ ταυτὸν ἔ-
 δὲν ἐπινοκντων, ἄχρῃς ἂν αὐτῶν ἕκασον ὁ χο-
 ρηγὸς ἀπελάσῃ τῆς σκηνῆς, ἐκ ἔτι δεῖσθαι λέ-
 γων. τέντεῦθεν δὲ ὅμοιοι πάντες ἤδη σιωπῶν-
 τες, ἐκ ἔτι τὴν συμμιγῇ ἐκείνην καὶ ἄτακτον
 ῥοδὴν ἀπαδόντες, ἀλλ' ἐν αὐτῷ γε ποικίλῳ καὶ
 πολυειδεῖ τῷ θεάτρῳ πάντα μὲν γελοῖα δῆπε-
 ςεν ἦν τὰ γιγνόμενα.

Μάλι-

ippe, ridiculus maxime et confusus. MEN.
 Verum, sodalis, tales sunt omnes in terra saltato-
 res: et ex talī inconcinnitate vita hominum con-
 structa est, non voces modo dissonas edentium,
 sed figura etiam et habitu dissimilium, contra-
 rioque se motu mouentium, et nihil idem cogi-
 tantium, donec vnumquemque illorum de scena
 choragus exigat, non amplius illo opus esse di-
 cens. Ab eo inde tempore similes omnes iam
 tacentes, nec amplius confusum illum et inordi-
 natum cantum inuicem turbantes. Verum in
 ipso hoc vario et multiformi theatro ridicula sci-
 licet erant, quae fierent, omnia.

Μάλιστα δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἐπῆει μοι γελαῖν τοῖς
 περὶ γῆς ὄρων ἐρίζουσι, καὶ τοῖς μέγα Φρο-
 νῆσιν ἐπὶ τῷ τὸ Σικυώνιον πεδίον γεωργεῖν, ἣ
 Μαραθῶνος ἔχειν τὰ περὶ τὴν Οἰνόην, ἣ Ἀχχε-
 νῆσι πλεῖθρα κεντῆσθαι χίλια. τῆς γὰρ Ἑλ-
 λάδος ὅλης, ὡς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο, δα-
 κτύλων ἄσης τὸ μέγεθος τεττάρων, κατὰ λό-
 γον, οἶμαι, ἣ Ἀττικὴ πολλοσημόριον ἦν. ὥς
 ἐνενόχον ἐφ' ὁπόσῃ τοῖς πλεσίοις τέτοις μέγα
 Φρονεῖν κατελείπετο. σχεδὸν γὰρ ὁ πολυπλε-
 θρότατος αὐτῶν, μίαν τῶν Ἐπικαρείων ἀτό-
 μων ἐδόκει μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ δὴ
 καὶ ἐς τὴν Πελοπόννησον, εἶτα τὴν Κυνερίαν
 γῆν

18. Maxime vero filios ridere subiit, qui de
 terrae finibus contendunt, et qui magni sibi vi-
 dentur eo, quod Sicyonium campum exercent,
 aut Marathonis ea habent, quae sunt vicina Oe-
 noae, aut Acharnis iugera mille possident. Cum
 enim vniuersa, ut tunc mihi ex alto videbatur,
 Graecia quatuor digitos lata esset; ea portione
 Attica aliquota de plurimis pars erat. Cogita-
 bam igitur, quantillum esset, in quo diuitibus
 illis, ut magni sibi viderentur, relinqueretur.
 Fere enim, qui illorum plurima iugera possidet,
 vnam de Epicuro indiuiduis particulis mihi vide-
 batur colere. Despiciens autem in Peloponne-
 sum quoque, ac Cynuriam deinde terram vi-
 dens,

γῆν ἰδὼν, ἀνεμνήσθην περὶ ὅσα χώρια, κατ'
 ἄδεν Φακᾶ Αἰγυπτίᾳ πλατυτέρᾳ, τοσῶτοι ἔπε-
 σον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μιᾶς ἡμέρας·
 καὶ μὴν εἴ τινα ἴδοιμι ἐπὶ χρυσῷ μέγα Φρονᾶν-
 τα, ὅτι δακτυλίδες τε εἶχεν ὀκτώ, καὶ Φιάλας
τέτταρας, πᾶν καὶ ἐπὶ τέττῳ ἂν ἐγέλων 8).
 τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς μετάλλοις, μεγ-
 χαῖον ἦν τὸ μέγεθος.

ETAIP.

dens, recordatus sum, de quantilla regione,
 quae lente Aegyptia latior non videretur, tot
 Argiuorum et Lacedaemoniorum die vno ceci-
 derint. Verum etiam auro sibi placentem si
 quem viderem, quod anulos haberet octo, et
 phialas quatuor, vehementer hunc quoque ride-
 bam. Pangaeus enim totus cum metallis gra-
 num milii magnitudine aequabat.

G 4

19. SOD.

8. ἂν ἐγέλων] Vertitur vulgo *ridebam*; mal-
 lem *risissem*: primo quia ἂν additur, tum
 quia optatius εἴ τινα ἴδοιμι praemittitur:
 denique quod mox adiungat, *vix grani ma-*
gnitudine adparuisse totum Pangaeum cum
ipsis metallis. Cum igitur vix hoc visu di-
 stinguere potuerit, qui anulos cuiusquam
 videre potuit? Immo εἴ τινα ἴδοιμι est: *se-*
quem videre potuissem. Adeoque neutrum
 vidit. Sed quia cogitatione vidisse dici pot-
 erit, et sic etiam risisse, versionem non at-
 tigi. Renz.

ΕΤΑΙΡ. ὦ μακάριε Μένιππε, τῆς παρὰ
 δόξης θέας. αἱ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διὸς, καὶ οἱ
 ἄνδρες αὐτοί, πηλίκοι διαφαίνοντο ἄνω; ΜΕΝ.
 Οἶμά σε πολλάκις ἤδη μυρμηκῶν ἀγορὰν ἑωρα-
 κέναι, τὰς μὲν εἰλημένους, ἐνίους δ' ἐξιόντας,
 ἑτέρας δὲ ἐπανιόντας. αὐθις εἰς τὴν πόλιν· καὶ
 ὁ μὲν τις, τὴν κόπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἀρπάσας
 ποθὲν ἢ κυάμῃ λέπος, ἢ πυρρῇ ἡμίτομον, θεῖ
 φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς κατὰ λόγον
 τῇ μυρμηκῶν βίῃ, καὶ οἰκοδόμους τινάς, καὶ δη-
 μαγωγὰς, καὶ πρυτάνεις, καὶ μασιχὰς, καὶ Φι-
 λосоφους. πλὴν αἶγε πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι
 ταῖς μυρμηκίαις μάλιστ' ἐώκεσαν. εἰ δέ σοι δο-
 κεῖ μικρὸν τὸ παράδειγμα, τὸ, ἀνθρώπους εἰ-
 κάζει

19. SOD. O beate Menippe, admirabilis spe-
 ctaculi nomine. Vrbes autem, per ego te Io-
 vem, et ipsi viri quanti superne videbantur?
 ΜΕΝ. Puto iam saepe te formicarum forum vi-
 disse, discurrentes in orbem alias, alias exeun-
 tes, alias redeuntes rursus in oppidum: atque
 alia stercus egerit, alia raptum vndecumque fa-
 bae corticem, aut triticum dimidiatum, cum illo
 currit. Verisimile autem est esse apud illas, pro
 portione vitae formicarum, et architectos quos-
 dam, et demagogos, et senatores, et musicos,
 et philosophos. Verum ipsa cum suis viris op-
 pida formicetis maxime similia sunt. Si vero
 parua tibi videatur comparatio, conferre homi-
 nes

κᾶσαι τῇ μυρμηκῶν πολιτείᾳ, τὰς παλαιούς
μύθους ἐπίσχεψαι τῶν Θετταλῶν. εὐρήσεις γάρ
τὰς Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτατον Φῦλον, ἐκ
μυρμηκῶν ἀνδρας γεγονότας. ἐπειδὴ δ' ἐν πάν-
τα ἱκανῶς ἐωρᾶτο, καὶ καταγεγέλασέ μοι, δια-
σείσας ἑμαυτὸν, ἀνεπτώμεν

Δώματ' ἐς αὐγίόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας
ἄλλους.

Οὕτω σάδιον ἀνεληλύθειν, καὶ ἡ Σελήνη, γυ-
ναικείαν Φωνὴν προιεμένη, Μένιππε, Φησιν;
ἔτως ὄναιο, διακόνησά μοι τι πρὸς τὸν Δία.
λέγοις ἂν, ἣν δ' ἐγὼ, βαρὺ γὰρ ἔδεν, ἣν μὴ τὸ
Φέρειν δέη. Πρεσβείαν, ἔφη, τινὰ ἔχασα χερσὶν
καὶ δέησιν ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τῷ Διὶ. ἀπεί-
ρηκα

nes formicarum ciuitati, antiquas Thessalorum
fabulas considera. Inuenies enim Myrmidonas,
pugnacissimam gentem, homines ex formicis or-
tos. Cum ergo satis omnia visa mihi pariter ac
derisa essent, concusso corpore euolauī

*Adque Iouem aegida habentem et caetera nu-
mina Dium.*

20. Stadium nondum euolaueram, cum mu-
liebrem Luna vocem emittens, Menippe, inquit,
ita tibi bene succedat! ministra mihi apud Iouem
aliquid. Dixeris, inquam, nihil enim graue est,
nisi forte ferendum aliquid sit. Legationem, in-
quit, non difficilem, et preces defer a me ad Iouem.

ρηκα γάρ, ὦ Μένιππε, πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ
 τῶν Φιλοσόφων ἀκέχασα, οἷς ἔδέν ἕτερόν ἐστιν
 ἔργον, ἢ τὰ μὰ πολυπραγμονεῖν, τίς εἰμι, καὶ
 πηλίκη, ἢ καὶ δι' ἣν τινα αἰτίαν διχότομος ἢ
 ἀμφίκευτος 9) γίγνομαι. καὶ οἱ μὲν κατοικεῖ-
 σθαι τέ με Φασίν· οἱ δὲ, κατόπτρε δίκην ἐπι-
 κρέμασθαι τῇ θαλάσῃ· οἱ δὲ ὅ, τι ἂν ἕκαστος
 ἐπινοήσῃ, τὐτό μοι προσάπτεισι. τὰ τελευ-
 τᾶν δὲ, καὶ τὸ Φῶς αὐτὸ κλοπιμαῖόν τε καὶ
 νόθον εἶναι Φασί μοι, ἄνωγεν ἦκον παρὰ τοῦ
 ἡλίου, καὶ ἐπαύονται, καὶ πρὸς τῆτόν με, ἀ-
 δελφὸν ὄντα μὲ, συγκρεῖσαι, καὶ στασιάσαι προαι-
 ρέμε-

*Patientiam enim consumpsi, Menippe, omnem, multa
 illa et molesta audiendo a Philosophis, quibus nul-
 lum aliud opus est, quam curiose de me disputare,
 quae sim? quanta? virum, et quam ob causam di-
 midata aut gibbosa sum? Et alii etiam habitari
 me aiunt, alii, speculi instar impendere mari, alii,
 quidquid quisque excogitauerit, illud mihi applicant.
 Denique ipsam quoque lucem furtivam esse mihi
 et adulterinam aiunt, quae desuper a Sole veniat:
 nec desinunt etiam cum hoc fratre me meo commit-
 tere, et dissidium inter nos excitare velle. Nec
 enim*

9. διχότομος, ἢ ἀμφίκευτος] Verte, diuidua,
 aut utrinque iurgida, i. e. aequa portione di-
 visa; aut maior dimidia, minor plena.
 du Soul.

ἐρέμενοι· ἔ γὰρ ἰκανὰ ἦν αὐτοῖς ἃ περὶ αὐτοῦ εἰρήκασι τῇ ἡλίᾳ, λίθον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύδρον διάπυρον.

Καίτοι πόσα ἐγὼ συνεπίσχωμαι αὐτοῖς, ἃ πράττεισι τῶν νυκτῶν, αἰσχρὰ καὶ κατὰπτυσα, οἱ μεθ' ἡμέραν σκυθρωποὶ, καὶ ἀνδρώδεις τὸ βλέμμα, καὶ τὸ σχῆμα σεμνοί, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν ἀποβλεπόμενοι; καὶ γὰρ μὲν ταῦτα ὁρῶσα, ὁμῶς σιωπῶ. ἔ γὰρ ἡγῆμαι πρέπειν ἀποκαλύψαι καὶ διαφωτίσαι τὰς νυκτερινὰς ἐκείνας διατρίβας, καὶ τὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκάστη βίον. ἀλλὰ κἄν τινα ἴδω αὐτῶν μοιχεύοντα, ἢ κλέπτοντα, ἢ ἄλλο τι τολμῶντα νυκτερινώτατον, εὐθὺς ἐπισπασαμένη τὸ νέφος, ἐνεκαλυψάμην, ἵνα μὴ δείξω ταῖς πολλοῖς γέροντας

enim satis illis erant, quae de ipso Sole dixerunt, lapidem illum esse, et massam ignitam.

21. *Quamquam quot ego illis conscia sum, quae noctibus faciunt turpia et despuenda, seueri interdum, et viriles obtutu, et habitu graues, et conspiciendi plebeiis. Atque ego videns ista tamen taceo: nec enim decere arbitror revelari atque illuminari illas noctium transigendarum rationes, et illam vniuscuiusque in scena vitam. Verum si quem illorum video adulterium committentem aut furantem, aut aliud quid patrantem maxime nocturnum, statim nube contracta me inuoluo, ne ostendam mul-*
titu.

ροντας ἀνδρας βαθεῖ πώγωνι καὶ ἀρετῇ ἐνασχλη-
 μονῶντας. οἱ δὲ ἄδεν ἀνιᾶσι, διασπαράττον-
 τές με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες·
 ὦσε, νῆ τὴν Νύκτα, πολλάκις ἐβλευσάμην
 μετοικῆσαι ὅτι πορρώτατῳ, ἢ αὐτῶν τὴν πε-
 ρίεργον ἂν γλῶτταν δίσφυγον. μέμνησο οὖν
 ταῦτα γε ἀπαγγέλλαι τῷ Δίῳ, καὶ προσθεῖναι
 δ' ὅτι μὴ δυνατόν ἐσί μοι κατὰ χώραν μένειν,
 ἣν μὴ τὰς Φυσικὰς ἐκείνης ἐπιτρέψῃ, καὶ τοὺς
 διαλεκτικὰς ἐπισομίσῃ, καὶ τὴν σοὺν κατασκά-
 ψῃ, καὶ τὴν Ἀκαδημίαν καταφλέξῃ, καὶ παύ-
 σῃ τὰς ἐν περιπάτῳ διατριβάς· οὕτω γὰρ
 ἂν εἰρήνην ἄγοιμι, ὅσημέρᾳ πρὸς αὐτῶν γεω-
 μετρούμενη.

Ἔσα

titudini viros senes, in barba prolixa, et in virtu-
 tis professione turpiter se gerentes. At illi nihil
 remittunt lacerare me sermonibus, et omnibus con-
 tumeliis afficere. Itaque, per Noctem, saepe cogi-
 tavi migrare quam longissime, ut illorum linguam
 male sedulam effugerem. Memento igitur ista re-
 nunciare Ioui, et adiicere, non posse me loco meo
 manere, nisi Physicos illos abterat, et os obturet
 dialecticis, et Porticum euertat, et comburat Aca-
 demiam, finemque imponat illis in Peripato commo-
 rationibus: ita enim forte quietem agam, quam
 quotidie isti dimetiuntur.

22. Fict

*Εἶπα ταῦτα, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ
ἄναντες ἔτεινον μὲν ἐπὶ τῷ ἔρανῳ,

*Ενθα μὲν ἔτε βοῶν, ἔτ' ἀνδρῶν Φαίνε-
το ἔργα.

Μετ' ὀλίγον γὰρ καὶ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι κα-
θεωρεῖτο, καὶ τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν
δὲ τὸν ἥλιον ἐν δεξιᾷ, διὰ τῶν ἀσέρων πετόμε-
νος, τριταῖος ἐπλησίασα τῷ ἔρανῳ· καὶ τὸ μὲν
πρῶτον ἐδίδκει μοι, ὡς εἶχον εὐθύς εἴσω παριέ-
ναι, ῥαδίως γὰρ ὤμην διαλαθεῖν, ἃ τε ἐξ ἡμι-
σείας ὦν αἰτός· τὸν δὲ αἰτὸν ἠπιστάμην ἐν πα-
λαιᾷ συνήθῃ τῷ Διὶ. ὕπερον δὲ ἐλογισάμην ὡς
τάχιστα καταφωράσσει με, γυπὸς τὴν ἐτέραν
πτέρυγα περικείμενον. ἄριστον γὰρ κρίνας τὸ μὴ
παρα-

22. *Fiet istuc, inquam, et simul ardua via
caelum verius tendo,*

Nulli ubi comparent hominumve bouumve labores.
Paullo post ipsa quoque Luna parua mihi vide-
batur, terramque iam occultabat. A dextris au-
tem relicto sole inter astra volans, tertio die ap-
propinquavi caelo. Ac primo quidem statueram
statim sicut eram ingredi, facile enim futurum
putabam, uti laterem, qui ex dimidia parte
essem aquila; aquilam autem ab antiquo inde
familiarem Ioui esse noueram. Deinde vero co-
gitabam, celeriter me deprehensum ab illis iri,
qui alteram vulturis alam affixam haberem.
Optimum ergo ratus illud periculum non subire,
acce-

παρακινδυνεύσιν, ἔκοπτον προσελθὼν τὴν θύραν. ὑπακῶσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τᾶντομα ἐκπυθόμενος, ἀπῆει κατὰ σπεδὴν Φρύσων τῷ Διί, καὶ μετ' ὀλίγον εἰσεκλήθην πάνυ δεδιὼς καὶ τρέμων, καταλαμβάνω τε πάντας ἅμα συγκαθημένους, ἔδδ' αὐτὰς ἀφρόντιδας· ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν με. τῆς ἐπιδημίας. καὶ ὅσον ἔδέσσω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι προσεδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους.

Ὁ δὲ Ζεὺς μάλα φοβερῶς δριμύ τε καὶ τιτανῶδες εἰς ἐμέ ἀπιδὼν, Φησί,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις,
ἡδὲ τοκῆες;

ἐγὼ δέ, ὡς τέτ' ἤκασα, μικρὴ μὲν ἐξέθανον
ὑπὸ

accedens pulso ianuam. Exaudit Mercurius, et explorato nomine, abit celeriter nunciaturus Ioui. Ac paullo post intro vocor, metuens sane ac tremens, deprehendoque simul assidentes omnes, neque vero sollicitudinis expertes: insperata quippe ista mea peregrinatio aliquantum illos commouerat; et exspectabant, omnes non ita multo post aduenturos homines eodem modo alatos.

23. Iupiter autem, terribili me acerboque et Titanico vultu intuens,

Dic, inquit, quis es? unde virum? quae patria? quique parentes?

Ego vero, his auditis, parum aberat quin mortem

ὑπὸ τῆς δέξης, εἰσήκεν δὲ ὅμως Ἀχαιῆς, καὶ
 ὑπὸ τῆς μεγαλοφωνίας ἐμβεβροντημένος· 10)
 χρόνῳ δ' ἑμαυτὸν ἀναλαβὼν, ἅπαντα διηγέ-
 μην σαφῶς, αἰκιδεν ἀρξάμενος, ὡς ἐπιθυμή-
 σαιμι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὡς ἔλθοιμι παρὰ
 τῆς Φιλοσόφης, ὡς τῶναντία λεγόντων ἀκέ-
 σαιμι, ὡς ἀπαγορεύσαιμι διασπώμενος ὑπὸ
 τῶν λόγων, εἴτα ἐξῆς τὴν ἐπίνοιαν, καὶ τὰ πτε-
 ρὰ, καὶ τὰλλα πάντα, μέχρι πρὸς τὸν ἑρῶν.
 ἐπὶ πᾶσι δὲ προσέθηκα τὰ ὑπὸ τῆς σελήνης
 ἐπεσαλμένα. μειδιάσας δ' ἔν ὃ Ζεὺς, καὶ μι-
 κρόν

tem prae metu oppeterem. Adstebam tamen ob-
 stupescactus, et a maiestate vocis attonitus. Tem-
 pore autem cum recepissem animum, enarro di-
 ferre omnia, re ab initio inde repetita, quam
 cuperem sublimia ediscere, ut venerim ad Philo-
 sophos, ut pugnancia dicentes audiuerim, ut ser-
 monibus illorum distractus animum desponde-
 rim, tum commentum meum deinceps, et alas,
 et reliqua ad caelum usque omnia. Post reliqua
 etiam Lunae mandata adiicio. Subridens autem

Iupi-

10. ἐμβεβροντημένος] Ἐμβρόντητοι, καὶ ἐμ-
 βεβροντημένοι a Gracis κυρίως appellantur,
 quorum mens aut ictu fulminis, aut incredibili
 eius pauore obstupescit: utrumque vocabulum
 per metaphoram ad alia transfertur. Stupi-
 dum atque animi impotentem plerumque
 significat. Cognatus.

κρὸν ἐπανεῖς τῶν ὀφρύνων, Τί ἂν λέγοις, Φησὶν,
 "Ὡς πέρι καὶ Ἐφιάλτα, ὅπως καὶ Μένιππος
 ἐτόλμησεν εἰς τὸν ἔρανὸν ἀνελθεῖν; ἀλλὰ νῦν
 μὲν ἐπὶ ξενίᾳ σε καλᾷμεν, αὔριον δὲ, ἔφη, περὶ
 ὧν ἡμεῖς χρηματίσαντες, ἀποπέμψομεν, καὶ ἁ-
 μαξάνας, ἐβάδιζον εἰς τὸ ἐπηκοώτατον τῷ
 ἔρανῳ. καιρὸς γὰρ ἦν ἐπὶ τῶν εὐχῶν καθε-
 ζεσθαι.

Μεταξύ· τε προῖων, ἀνέκρινέ με περὶ τῶν ἐν
 τῇ γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲν ἐκεῖνα, πό-
 σος νῦν ὁ πυρὸς ἐστὶν ὦνιος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος; καὶ
 εἰ σφόδρα ὑμῶν ὁ πέρυσσι χειμῶν καθίνετο;
 καὶ εἰ τὰ λάχανα δεῖται πλείονος ἐπομβρείας;
 μετὰ

Jupiter, et remittens aliquantulum supercilia,
*Quid dicas, inquit, de Oro et Ephialto, cum Men-
 ippus etiam in caelum ascendere ausus sit? sed
 nunc quidem ad hospitalem te coenam vocamus, eras
 vero operam de negotio tibi tuo dabimus, ac deinde
 te dimitemus. Cum his dictis surgens ad eum
 caeli locum pergit, unde facillime exaudiri pos-
 sunt omnia. Tempus enim erat precum audien-
 darum causis assidendi.*

24. Dum progreditur, rogat me de his, quae
 in terra agantur? primo quidem illa, *Quanti
 nunc sit in Graccia triticum?* et, *An vehementer
 nos superiori anno hiems perstrinxerit?* et, *Virum
 pluribus imbribus indigeant olera?* postea vero in-
 terre-

μετὰ δὲ ἡρώτα, εἴ τις ἔτι λείπεται τῶν ἀπὸ
 Φειδίας, καὶ δι' ἣν αἰτίαν ἐλλείποιν Ἀθηναῖοι τὰ
 Διάσια τοσάτων ἐτῶν; καὶ εἰ τὸ Ὀλύμπιον αὐ-
 τῶν ἐπιτελέσαι διανοῶνται; καὶ εἰ συγελήφθη-
 σαν οἱ τὸν ἐν Δωδώνῃ νεῶν σεσυληκότες; ἐπεὶ
 δὲ περὶ τῶν ἀπεκρινάμην, εἶπέ μοι Μένιππε,
 ἔφη, περὶ δὲ ἐμῶν οἱ ἄνθρωποι τίνα γνώμην ἔ-
 χουσι; τίνα, ἔφη, δέσποτα, ἢ τὴν εὐσεβεσά-
 τῃν, βασιλέα σε εἶναι πάντων θεῶν; παίζεις
 ἔχων, ἔφη. τὸ δὲ Φιλόκαινον αὐτῶν ἀκριβῶς
 οἶδα, καὶ μὴ λέγῃς. ἦν γὰρ ποτε χρόνος, ὅτε
 καὶ μάντις ἐδόκεν αὐτοῖς, καὶ ἰατρός, καὶ πάντα
 ὅλως ἦν ἐγὼ II), μεσὰ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀ-
 γυιαί

terrogabat, Numquis adhuc reliquus esset de gene-
 re Pbidae? et, Quam ob causam intermitterent
 Athenienses tot annis Iouialia? et, Vtrum Olym-
 pium suum templum exaedificare cogitent, et,
 Vtrum comprehensi essent, qui Dodonaicum templum
 spoliauerant? De his cum respondissem, Dic mi-
 bi, inquit, Menippe, de me quid sentiunt homi-
 nes? Quid, inquam, Domine, aliud, quam reli-
 giosissimum illud, regem te esse omnium Deorum?
 Ludis tu quidem, inquit. Quam nouarum rerum
 studiosi sint, accurate noui, etsi non dicas. Fuit
 enim quondam tempus, cum et diuinus ipsis viderer,
 et medicus, et ego essem in vniuersum omnia: com-
 pita

II. πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ] Exempla huius lo-
 Luc. Op. T. VI. H cutio-

γυιαί, πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ ἡ Δω-
 δώνη τε καὶ ἡ Πίσσα λαμπραί, καὶ περιβλεπτοὶ
 πᾶσιν ἦσαν, ὑπὸ δὲ τῷ καπνῷ τῶν θυσιῶν, ἔδὲ
 ἀναβλέπειν μοι δυνατόν· ἐξ ἧ δὲ ἐν Δελφοῖς
 μὲν Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον κατεσχέσατο, ἐν Περ-
 γάμῳ δὲ τὸ ἱατρεῖον ὁ Ἀσκληπιὸς, καὶ τὸ Βεν-
 δίδειον ἐγένετο ἐν Θράκῃ, καὶ τὸ Ἀναβείδιον
 ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον ἐν Ἐφέσῳ,
 ἐπὶ ταῦτα μὲν ἅπαντες θέσσι, καὶ πανηγύρεσι
 ἀνάγκῃ, καὶ ἐκατόμβας παριστᾶσιν, ἐμὲ δὲ ὥσ-
 περ παρηβηκότα ἱκανῶς τετιμημέναι νομίζουσιν,
 ἃν διὰ πέντε ἔλων ἑτῶν θύσωσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ
 τοιγαρ-

pita plena Iouis, fora tum Iouis omnia plena: ac
 Dodona et Pifa splendidae conspicuaeque erant
 omnibus, prae fumo autem sacrificiorum nec pro-
 spicere poteram. Ex quo vero tempore Delphis qui-
 dem Apollo diuinandi officinam constituit, Pergami
 autem sanandi Aesculapius, et Bendideum factum
 in Thracia, et Anubideum in Aegypto, et Ephesi
 Dianeum; ad illa currunt omnes, et celebritates
 agunt, et becatombas statuunt: mihi vero tanquam
 decrepito satis habitum honoris putant, si quinque
 solidis annis interiectis sacrificent mihi Olympiae.
 Quare

tionis, quae etiam est I Corinth. XV, 28.
 dedit *Elfner*. Obseru. T. I. p. 126. *Reitz*.

τογαρᾶν ψυχροτέρους ἂν με τὰς βωμὰς ἴδοις
τῶν Πλάτωνος νόμων, ἢ τῶν Χρυσίππου συλ-
λογισμῶν.

Τοιαῦτ' ἄττα διεξίοντες, ἀΦικνήμεθα εἰς τὸ
χωρίον, ἔνθα ἔδει αὐτὸν καθεζόμενον διακῆσαι
τῶν εὐχῶν. θυρίδες δὲ ἦσαν ἐξῆς, τοῖς σομίσις
τῶν Φρεάτων ἐοικυῖαι, πῶματα ἔχουσαι, καὶ
παρ' ἐκάστη θρόνος ἔκειτο χρυσεῖς. καθίσας ἔν-
ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης ὁ Ζεὺς, καὶ ἀφελὼν τὸ
πῶμα, παρεῖχε τοῖς εὐχομένοις ἑαυτὸν. ἤρχον-
το δὲ πανταχόθεν τῆς γῆς διάφορα καὶ ποικί-
λα. συμπαρακύνψας γὰρ καὶ αὐτὸς, ἐπήκεον
τῶν εὐχῶν ἦσαν δὲ τοιαῖδε, ὦ Ζεῦ, βασι-
λεῦσά μοι γένοιτο ὦ Ζεῦ, τὰ κρόμμυά μοι
Φῦναι, καὶ τὰ σκόροδα ὦ Ζεῦ, τὸν πατέρα μοι
ταχέως

*Quare frigidiora mea altaria videas Platonis legi-
bus, aut syllogismis Chrysippi.*

25. Haec talia quaedam collocuti peruenimus
ad locum, ubi assidentem illum preces audire
oportebat. Erant autem fenestrae deinceps pu-
teorum orificiis similes, habentes opercula: et
ad vnamquamque sella aurea posita. Ad primam
harum assidens Iupiter, remoto operculo pre-
cantibus se dabat. Orabant vero vndique terra-
rum diuersa et varia. Ego enim ipse quoque ca-
pite admoto preces simul audiebam. Erant vero
eiusmodi: *Iupiter, regnare mihi contingat! Iupi-
ter, cepae mihi nascantur et allia! Iupiter pater mihi*

ταχέως ἀποθανεῖν. ὁ δέ τις ἂν Φαίη, εἶθε κληρονομήσαιμι τῆς γυναικός, εἶθε λάθοιμι ἐπιβελύσας τῷ ἀδελφῷ, γένοιτό μοι νικῆσαι τὴν δίκην, σεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. 12) τῶν ἰσχυρόντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν ἠύχετο ἐπιπνεῦσαι, ὁ δὲ Νότον. ὁ δὲ γεωργὸς ἦται ὑέτόν. ὁ δὲ κναφεὺς ἥλιον. ἐπακέων δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν εὐχὴν ἐκάστην ἀκριβῶς ἐξετάζων, καὶ πάντα ὑπισχενέτο.

Ἄλλ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατήρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε.

Τὰς

morietur! Alius quidam diceret: Utinam heres sim uxoris! utinam lateam, dum struo fratri infidias! contingat mihi causam vincere, coronari Olympia. Nauigantium vero vnus boream adspirare rogabat, alter vero notum. Agricola pluuiam petebat, solent^r fullo. Audiens vero Iupiter, precibus singulis accurate examinatis, non pollicebatur omnia;

Verum propitius Pater hoc dedit, abnuuit illud.

Iustas

12. σεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια] Pro σεφθῆναι διὰ τὰ Ὀλύμπια. cf. supra c. 14. καὶ τὸ ἐς βασιλεὺς. Adde *Aristoph. Equ. 644. Εἴτ' ἐσεφάνην μ' εὐαγγέλια, cum coronarunt me ob laetum nuntium. Reitz.*

Τὰς μὲν γὰρ δικαίας τῶν εὐχῶν προσίετο ἄνω
 διὰ τῆς σομῆς, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κατετίθει Φέ-
 ρων, τὰς δὲ ἀνοσίχθας, ἀπράκτους αὐθις ἀπέ-
 πεμπεν ἀποφυσῶν κάτω, ἵνα μηδὲ πλησίον γέ-
 νοιτο τῆς ἄρανς. ἐπὶ μιᾷς δὲ τινος εὐχῆς, καὶ
 ἀπορῶντα αὐτὸν ἐθεασάμην. δύο γὰρ ἀνδρῶν
 τάναντία εὐχομένων, καὶ τὰς ἴσας θυσίας ὑπι-
 σχυαμένων, ἃν εἶχεν ὁποτέρῳ μᾶλλον ἐπιευ-
 σσειν αὐτῶν· ὥς τε δὴ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκείνο
 ἐπεπόνθει, καὶ ἄδέν τι ἀποφήνασθαι δυνατὸς
 ἦν, ἀλλ' ὥσπερ ὁ Πύρρων ἐπεῖχεν ἔτι καὶ διε-
 σκέπτετο.

Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς,
 ἐπὶ τὸν ἐξῆς μεταβάς θρόνον, καὶ τὴν δευτέ-
 ραν θυρίδα, κατακύψας, τοῖς ὄρκοις ἐσχόλαζε
 καὶ

Iustas etenim preces sursum admissas per fene-
 stellam reponebat ad dextra: nefarias autem in-
 factas deorsum stando remittebat, vt ne quidem
 prope caelum venirent. In vnis vero precibus
 dubium illum vidi. duobus enim viris contraria
 petentibus et hostias pollicentibus aequales, non
 habebat vtri illorum magis annueret. Itaque il-
 lud Academicum vsu ei venit, neque quidquam
 poterat pronunciare; sed Pyrrhonis instar, susti-
 nebat se adhuc et dispiciebat.

26. Cum autem satis operam dedisset preci-
 bus, in proximam transiit fellam, ad fenestram
 alteram, admotoque capite, iuriiurando vacauit

καὶ τοῖς ὀμνύουσι. χρηματίσας δὲ καὶ τέτοις,
καὶ τὸν Ἐπικύρειον Ἑρμόδωρον ἐπιτρίψας, μετ-
εκαθέζετο ἐπὶ τὸν ἐξῆς θρόνον, κληιδόσι, καὶ
Φήμας, καὶ οἰωνοῖς προσέζων. εἴτ' ἐκείθεν
ἐπὶ τὴν τῶν θυσιῶν θυρίδα μετήει, δι' ἧς ὁ κα-
πνὸς ἀνιὼν ἀπήγγαλλε τῷ Διὶ τὴν θύοντος ἐκά-
στ' ἄνομα. ἀποσὰς δὲ τέτων, προσέταττε
τοῖς ἀνέμοις, καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δέῃ ποιεῖν· Τή-
μερον παρὰ Σκύθαις ὕετω, παρὰ Λίβυσιν ἄσρα-
πτέτω, παρ' Ἑλλήσι νιφέτω, σὺ δὲ ὁ Βορέας,
πνεῦσον ἐν Λυδίᾳ, σὺ δὲ ὁ Νότας, ἡσυχίαν ἄγε,
ὁ δὲ Ζέφυρος τὸν Ἀδρίαν διακυμαινέτω, καὶ
τῆς χαλᾶζης ὅσον μεδιμνοὶ χίλιοι διασκεδα-
σθήτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας.

Ἀπ' ἄν-

et iurantibus. Vbi his quoque se praeuisset, et
Hermodorum Epicureum obtriuisset, in proxi-
mam sellam transiit, ut omnibus, et vocibus, et
auguriis attenderet. Tum inde ad sacrificiorum
fenestram transgressus est, per quam ascendens
fumus renunciabat Ioui sacrificantis vniuscuius-
que nomen. His perfunctus, ventis atque tem-
pestatibus quid faciendum esset iniunxit: *Hodie
apud Scythas pluat, apud Libyes fulguret, apud
Graecos ningat: tu Borea flato per Lydiam; tu
Note quietus esto; Zephyrus autem fluctibus agat
Adriam: et grauidinis mille circiter medimni spar-
gantur per Cappadociam.*

27. Omni-

Ἀπάντων δὲ ἤδη σχεδὸν αὐτῷ διωκημένων,
 ἀπήειμεν εἰς τὸ συμπόσιον. δείπνῃ γὰρ ἤδη και-
 ρὸς ἦν, καὶ με ὁ Ἑρμῆς παραλαβὼν κατέκλινε
 παρὰ τὸν Πᾶνα, καὶ τὰς Κορύβαντας, καὶ τὸν
 Ἄττιν, καὶ τὸν Σαβάριον, τὰς μετοίνας τῶ-
 νας καὶ ἀμφιβέλους θεάς. καὶ ἄρτον δὲ ἡ Δη-
 μήτηρ παρεῖχε, καὶ ὁ Διόνυσος οἶνον, καὶ ὁ Ἡ-
 ρακλῆς κρέα, καὶ μύρτα 13) ἡ Ἀφροδίτη, καὶ ὁ
 Ποσειδῶν μαινίδας. ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀμ-
 βροσίας ἡρέμα καὶ τῶ νέκταρος παρεχουμένη.
 ὁ γὰρ βέλτιστος Γανυμήδης, ὑπὸ Φιλανθρω-
 πίας, εἰ θεάσαιτο ἀποβλέποντά ποι τὸν
 Δία,

27. Omnibus fere ab illo peractis ad conui-
 vium abiimus. Iam enim coenae tempus erat,
 meque assumptum Mercurius assidere iussit apud
 Panem et Corybantes, et Attin, et Sabazium,
 inquilinos illos et ancipites Deos. Hic panem
 ministrabat Ceres, et Bacchus vinum, et carnes
 Hercules, et myrta Venus, et Neptunus mae-
 nas. Simul vero etiam ambrosiam et nectar chan-
 culum gustavi. Optimus enim Ganymedes, hu-
 manitate ductus, si qua despicientem animad-

H 4

verteret

13. μύρτα] Non attenderunt prisci interpre-
 tes haud scriptum in Luciano μύρτον, cum
 verterent *myrtum*, sed μύρτα *baccas myrti*,
 siue *myrta*. Autumni fructibus, quibus
 hortus superbiebat, μύρτα adnumerat Long.
Past. 2. p. 33. Ed. Moll. *Reitz.*

Δία, κοτύλην ἂν ἢ καὶ δύο τῷ νέκταρος ἐνέχει
 μοι φέρων· οἱ δὲ θεοὶ, ὡς Ὅμηρός πε λέγει,
 καὶ αὐτὸς οἶμα, καθάπερ ἐγὼ τὰ κῆϊ τεθεα-
 μένος, ἔτε σῖτον ἔδασιν, ἔτε πίνουσιν αἰθόπα
 οἶνον, ἀλλὰ τὴν ἀμβροσίαν παρατίθενται, καὶ
 τῷ νέκταρος μεθύσκονται, μάλιστα δὲ ἡδύονται
 σιτῶμενοι τὸν ἐκ τῶν θυσιῶν καπνὸν αὐτῇ
 κνίσσῃ ἀνηνεγμένον, καὶ τὸ αἷμα δὲ τῶν ἱερέων,
 ὃ τοῖς βωμοῖς οἱθύοντες περιχέουσιν. ἐν δὲ τῷ
 δείπνῳ, ὃ, τε Ἀπόλλων ἐκιδάρισε, καὶ ὁ Σει-
 ληνὸς κόρδακα ὠρχήσατο, καὶ αἱ Μῦσαι ἀνα-
 γῶσαι τῆς τε Ἡσιόδου 14) Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν,
 καὶ

verteret Iouem, cotylam vnam aut duas etiam
 nectaris mihi infusas ferebat. Dii vero, vt ali-
 cubi dicit Homerus, qui et ipse, puto, non
 minus quam ego, ista viderit, nec frumento ve-
 scuntur, nec vinum bibunt nigricans, sed appo-
 nitur ipsis ambrosia, et nectare inebriantur:
 maxime autem delectantur, si pro cibo hauriant
 ascendentem cum nidore victimarum fumum, et
 sanguinem hostiarum, quem altaribus sacrifican-
 tes affundunt. In coena porro cithara canente
 Apolline cordacem saltavit Silenus, surgentesque
 Musae Hesiodi de natiuitate Deorum carmina,
 et

14. τῆς δὲ Ἡσιόδου] Rescribi curassem cum
 Graeuio τὰς, si plures Codd. addicerent.
 Nam αἰδῶ cum genitiuo vbi occurrat ne-
 scio; sed possit ellipsi pronominis τὶ vel μέ-
 ρος

καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν τῶν ὕμνων τῷ Πινδάρῳ.
καὶ περὶ δὲ κόρος ἦν, ἀνεπαυόμεθα ὡς εἶχεν ἕκα-
τος, ἱκανῶς ὑποβεβεγμένοι.

Ἄλλοι μὲν ἔα θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἵπποκορυσαὶ
Εὐδον παννύχιοι, ἐμὲ δ' οὐκ ἔχε νήδυμος
ὕπνος.

ἀνελογιζομένη γὰρ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μᾶλλον
δὲ ἐκεῖνα, πῶς τοσάτῳ χρόνῳ ὁ Ἀπόλλων οὐ
Φύει πώγωνα, ἢ πῶς γίνεται νύξ ἐν ἄρανῳ, τῷ
ἡλίῳ παρόντος αἰεὶ, καὶ συνευωχήμενα. τότε
μὲν ἔν μικρόν τι κατέδαρθον. ἔωθεν δὲ διανα-
σᾶς ὁ Ζεὺς προσέταττε κηρύττειν ἐκκλησίαν.

Καὶ περ-

et primum hymnorum Pindari nobis canebant.
Cum satias esset, unusquisque, ut erat, acquie-
vimus, bene madidi.

28. *Ac reliquos pariter mulcet diuosque homi-
nesque*

Tota nocte quies: sed me fugit alma volentem,
qui cogitarem tum multa alia, tum prae caeteris
illa, quomodo in tanto tempore Apollo barbam
non gignat? aut quomodo nox fiat in caelo,
praesente semper sole, et vna epulante. Post
paullum obdormiscebam. Mane autem surgens
Iupiter praeconio vocari concionem iubet.

H 5

29. Et

ρος accipi. Gesneri versio ad Graenii sen-
tentiam est accommodata. Reitz.

Καίπειδ' ἡ παρῆσαν ἅπαντες, ἄρχεται λέγειν.
 Τὴν μὲν αἰτίαν τῷ ξυναγαγεῖν ὑμᾶς ὁ χθιζὸς
 ἔτος ξένος παρέσχηται· πάλαί δὲ βουλόμενος
 ὑμῖν κοινώσασθαι περὶ τῶν Φιλοσόφων, μά-
 λιστα γὰρ ὑπὸ τῆς σελήνης, καὶ ὧν ἐκείνη μέμφε-
 ται, προτραπείς ἔγνων μηκέτ' ἐπὶ πλείον παρα-
 τεῖναι τὴν διάσκεψιν. γένος γάρ τε ἀνθρώπων
 ἔστιν, ἃ πρὸ πολλῶ τῷ βίῳ ἐπιπολάζον, ἀργόν,
 Φιλόνεικον, κενόδοξον, ὀξύχολον, ὑπόλιχνον,
 ὑπέμωρον, τετυφωμένον, ὕβρεως ἀνάπλεων,
 καὶ ἵνα κατ' Ὅμηρον εἴπω, ἐτώσιον ἄχθος ἀρέ-
 ρης. ἔτοι τοίνυν εἰς συστήματα διαιρεθέντες,
 καὶ διαφόροις λόγων λαβυρίνθας ἐπινόησαντες,
 οἱ μὲν Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν, οἱ δὲ Ἀκαδη-
 μαϊκοὺς, οἱ δὲ Ἐπικουρεῖους, οἱ δὲ Περιπα-
 τητι-

29. Et praesentibus omnibus dicere incipit:
*Caussam vos conuocandi besternus hic noster hospes
 praebuit. Cum autem olim volucrim communicare
 vobiscum de philosophis, maxime a Luna, illiusque
 querelis incitatus decreui non diutius illam delibera-
 tionem differre. Est enim hominum genus non ita
 diu saeculo spumae instar innatans, pigrum, con-
 tentiosum, inanis gloriae cupidum, iracundum,
 gulae obnoxium, stolidum, inflatum, contumelio-
 sum, ut Homericis verbo utar, Telluris inutile
 pondus. Hi ergo in turmas diuisi, excogitatis di-
 versis disputationum labyrinthis, alii Stoicos se vo-
 carunt, alii Academicos, Epicureos alii, alii Peri-
 pateti-*

τητικᾶς, καὶ ἄλλα πολλῶν γελοιότερα τέτων.
 ἔπειτα δὲ ὄνομα σεμνὸν τὴν ἀρετὴν περιθέμενοι,
 καὶ τὰς ὀφρεὺς ἐπάραντες καὶ πώγωνας ἐπισπα-
 σάμενοι, περιέρχονται ἐπιπλάσῳ σχήματι κα-
 τὰ πτυσά ἥθη περιζέλλοντες, εἰκότες μάλιστα
 τοῖς τραγικοῖς ἐκείνοις ὑποκριταῖς, ὧν ἦν ἀφέ-
 λης τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν χρυσόπασον ἐκείνην
 σολὴν, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι γελοῖον, ἀν-
 θρώπιον ἐπὶ τὰ δραχμῶν ἐς τὸν ἀγῶνα μεμι-
 σθωμένον.

Τοιῶτοι δὲ ὄντες, ἀνθρώπων μὲν ἀπάντων
 καταφρονῶσι, περὶ θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρ-
 χονται, καὶ συνάγοντες εὐεξαπάτητα μεράκια,
 τὴν τε πολυθρύλλητον ἀρετὴν τραγωδεῶσι, καὶ
 τὰς

*pateticos, et aliis nominibus multo etiam magis ri-
 diculis. Deinde circumposito sibi angusto virtutis
 nomine, superciliis sublatis, demissis barbis, cir-
 cumeunt ficto habitu despiciendos mores occultantes,
 similes maxime Tragicis illis actoribus, quorum si
 personas auferas, et amictum illum auro intextum,
 quod relinquitur ridiculum quiddam est, homuncio
 septem drachmis ad certamen illud conductus.*

30. Tales vero cum sint, homines quidem omnes
 contemnunt, de Diis autem absurda narrant, con-
 ductisque adolescentulis ad decipiendum opportunis,
 cum virtutem illam multis sermonibus tritam tragi-
 co clamore praedicant, tum disputationes edocent,
 quae

τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσι· καὶ πρὸς
 μὲν τὰς μαθητὰς καρτερίαν ἀεὶ καὶ σωφροσύνην
 ἐπαινῶσι, καὶ πλᾶττε καὶ ἡδονῆς καταπτύουσι,
 μόνοι δὲ καὶ καθ' ἑαυτὰς γεγόμενοι, τί ἂν λέγοι
 τις, ὅσα μὲν ἐσθίουσιν, ὅσα δὲ ἀφροδισιάζουσιν,
 ὅπως δὲ περιλείχουσι τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον (15);
 τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲν αὐτοὶ μή-
 τε κοινόν, μήτε ἴδιον ἐπιτελῶντες, ἀλλ' ἀχρεῖοι
 καὶ

*quae exitum non habent. Et apud discipulos qui-
 dem tolerantiam semper et temperantiam laudant,
 diuitiasque et voluptatem despuunt: soli vero, et
 sibi cum sunt relictī, quid dicat aliquis, quae edant,
 quam venerem exerceant, ut sordes delingant obolo-
 rum! Grauiissimum vero omnium hoc est, quod nul-
 lam ipsi neque communem rem neque suam confe-
 rentes in medium, sed inutiles et superuacanei,*
 Non

15. τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον] Respondere ex
 aduerso haec possunt diuitiarum contemptui,
 quem prae se ferunt philosophi. Neque ta-
 men dissimulo, mihi admodum blandiri,
 quod in mentem venit legere ὀβελῶν, quae
 voces quam sint affines, aut plane eadem
 potius, *Eustathius* docet ad Il. A. p. 102,
 38. *Bas.* Est autem magis naturale, imagi-
 nari mendicabulum eiusmodi barbatum et
 palliatum, quod verua lingat, in quibus
 paullo ante assae carnes fuerunt; quam la-
 biis et dentibus purgantem obolos philoso-
 phum. *Gesner.*

καὶ περιττοὶ καθεζῶντες, Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ
ἐναγρίθμιοι, ἔτ' ἐνὶ βελῇ· ὅμως τῶν ἄλλων κατ-
ηγορᾶσι, καὶ λόγῃς τινὰς πικρὰς συμφορήσαν-
τες, καὶ λοιδορίας τινὰς ἐκμεμελετηκότες, ἐπι-
τιμῶσι, καὶ λοιδορᾶσι τοῖς 16) πλησίον. καὶ
ἔτος αὐτῶν τὰ πρῶτα φέρεσθαι δοκεῖ, ὅς ἂν
μεγαλοφωνότατός τε ᾗ, καὶ ἰταμώτατος, καὶ
πρὸς τὰς βλασφημίας θρασύτατος.

Καίτοι

Non habiles bello, non consultantibus apti; ta-
men accusant reliquos; et sermonibus quibusdam
amaris congestis, maledicta quaedam meditati, in-
crepant, et reprehendunt alios: atque ille inter ipsos
ferre primas videtur, qui et vocalissimus sit, et im-
pudentissimus, et ad maledicta audacissimus.

31. At-

16. λοιδορᾶσι τοῖς] Rarior constructio, ait
Kuster. ad Aristoph. Plut. 456. Nam actiua
accusatiuum, media forma datiuum adsci-
scit. Ego Kustero et Auctorum veterum
exemplis fidem habeo; nam et Aesopus λοι-
δορεῖν cum accusatiuo construit, fab. 139.
bis, item 148. Aelian. V. H. XIV, 26. Me-
dium vero cum dandi casu Noster supra
Gall. 15. Aesop. fab. 68. Aeschin. de fals.
Leg. pag. altera f. ἐμοὶ λοιδορῶμενος καὶ
τοῖς ἄλλοις. At cum datiuo tamen et actiuum
2° Maccab. 12, 14. τοῖς περὶ τὸν Ἰάδαν
λοιδορῶντες. Sed quia facillima aberratio
scribarum inter τοῖς et τὰς, nihil in Lu-
ciano definio. Reitz.

Καίτοι τὸν διατενόμενον αὐτῶν, καὶ βαῶν-
 τα, καὶ κατηγορεῖντα τῶν ἄλλων, ἦν ἔρη, Σὺ
 δὲ δὴ τί πράττων τυγχάνεις; ἢ τί Φῶμεν πρὸς
 θεῶν σε πρὸς τὸν βίον συντελεῖν; Φαίη ἂν, εἰ
 τὰ δίκαια καὶ ἀληθῆ θέλοι λέγειν, ὅτι πλεῖν
 μὲν, ἢ γεωγεῖν, ἢ στρατεύεσθαι, ἢ τινα τέχνην
 μετιέναι περισσὸν εἶναι μοι δοκεῖ· κέκραγα 17)
 δὲ, καὶ αὐχμῶ, καὶ ψυχρολατῶ, καὶ ἀνυπό-
 δετος τῷ χειμῶνος περιέρχομαι· καὶ ὥσπερ ὁ
 Μῶμος, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων γιγνόμενα συκο-
 φαντῶ· καὶ εἰ μὲν τις ὠψώνηκε τῶν πλεσίων
 πολυτελῶς, ἢ ἐτάμεν ἔχει, τῷτο πολυπρα-
 γμονῶ,

31. *Atqui si eum, qui contendit et clamat, et
 accusat alios, interrogas, Tu vero quid agis? aut
 quid te dicamus, dic per Deos, ad vitam con-
 ferre? dicat sane, si iusta et vera velit dicere, Na-
 vigare quidem, aut agrum colere, aut militare,
 aut artem quamcunque tractare, superfluum mi-
 hi videtur: sed clamo, et squalleo, et frigida la-
 vor, et nudis pedibus per hiemen circumeo, et
 velut Momus, quae ab aliis fiunt, ea calumnior.
 Et si quis diuitum sumtuose obsonauit, aut me-
 retricem habet, de hoc laboro atque indignor:*
 si

17. κέκραγα] Quasi sum clamans. De his
 praeterito praesentibus vid. Clarke ad Iliad.
 A. 37. Amat hoc verbum inprimis in
 praeterito, loco praesentis collocari. Reitz.

γμονῶ, καὶ ἀγανακτῶ. εἰ δὲ τῶν Φίλων τις ἢ ἐταίρων κατὰκειται νοσῶν, ἐπικηρίας τε καὶ θεραπείας δεόμενος, ἀγνοῶ. τοιαῦτα μὲν ἐστὶν ἡμῖν, ὧ θεοὶ, ταῦτα τὰ θρέμματα.

Οἱ δὲ δὴ Ἐπικῆραιοι αὐτῶν λεγόμενοι, μάλα δὴ καὶ ὑβρισταὶ εἰσι, καὶ ἔ μετρίως ἡμῶν κατὰπτονται, μήτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρωπίνων λέγοντες τὰς θεὰς, μήτε ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ὥσε ὥρα ὑμῖν λογίζεσθαι, διότι ἦν ἅπαξ ἔτοι πεῖσαι τὸν βίον 18) δυνηθῶσιν,
οὐ

fi vero amicorum aliquis aut sodalium decumbit aegrotus, auxilio et curatione indigens, ignoro. Tales sunt nobis, Dii, istae belluae.

32. Illi vero eorum, qui Epicurei vocantur, vel maxime contumeliosi sunt, nec mediocriter nos perstringunt, nec curari res humanas dicentes a Diis, neque omnino quae fiant, inspicere. Itaque tempus est ut rationem harum rerum habeamus. Nam si semel hi persuadere saeculo poterunt, non mediocriter

18. πεῖσαι τὸν βίον] Genus humanum, quod Nostra familiare est, ab aliis quoque sic vocari, exemplis plurimis demonstravit Casaubonus ad Athen. 15, 5. ubi et monuit, vitam eodem modo dici Senecae atque Plinio: nos paullo ante et hic saeculum bonis itidem auctoribus vocamus. Gesner.

οὐ μετρίως πεινήσετε. τίς γὰρ ἂν ἔτι θύσειεν ὑμῖν, πλέον ἔδὲν ἔξειν προσδοκῶν; ἃ μὲν γὰρ ἡ σελήνη αἰτιαῖται, πάντες ἠκέσαστε τῷ ξένου χθές διηγαμένῃ. πρὸς ταῦτα βαλεύεσθε ἅ καὶ τοῖς ἀνθρώποις γένοιτ' ἂν ὠφελιμώτατα, καὶ ἡμῖν ἀσφαλέςατα.

Εἰπόντος ταῦτα τῷ Διὶ, ἡ ἐκκλησία διετε-
θρύλλητο· καὶ εὐθὺς ἐβόων ἅπαντες, κεραύνω-
σον, κατὰφλεξον, ἐπίτριψον, ἐς τὸ βάραθρον,
ἐς τὸν Τάρταρον ὡς τὰς Γίγαντας. ἡσυχίαν δὲ
ὁ Ζεὺς αὐτοῖς παραγγείλας, Ἔσαυ ταῦτα ὡς
βέλεσθε, ἔφη, καὶ πάντες ἐπιτρίβονται αὐτῇ
διαλεκτικῇ· πλὴν τόγε νῦν εἶναι, ἔθ' ἐμὶς κο-
λασθῆναί τινα, ἱερομηνία γάρ ἐσιν, ὡς ἴδε, μη-
νῶν

ter esurietis. Quis enim adhuc sacra vobis faciat, si hoc nihil sibi profuturum speret? Quae quidem Luna accuset, omnes heri, narrante hospite, audiistis. Ad haec iam, quae et hominibus utilissima, et securissima nobis sint, consulite.

33. Haec ubi dixit Iupiter, crebris concio vo-
cibus personuit, cum omnes statim clamarent,
*fulmina! combure! obtere! in barathrum! in Tar-
tarum ad Gigantes! Imperato rursus silentio, Iu-
piter, Erunt ista, ut vulgis, inquit, et omnes cum
ipsa dialectica peribunt. Verum, ut nunc est, pu-
niri quemquam nefas. Festi enim, ut nostis, dies
sunt*

νῶν τῶν τεττάρων 19), καὶ ἤδη τὴν ἐκχει-
ρίαν ἐπηγγειλάμεν. εἰς νῶτα ἔν ἀρχομένε ἦ-
ρος, κακοὶ κακῶς ἀπολῶνται τῷ σμυρδαλέῳ κε-
ραυνῷ.

- Ἦ, καὶ κυανῆσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.
Περὶ δὲ Μενίππε ταῦτα, εἶπεν, μοι δοκεῖ,
περιμεθεύοντα αὐτὸν τὰ πτερὰ, ἵνα μὴ καὶ κῦδος
ἔλθῃ.

*sunt per menses bosce quatuor: et iam imperavi ius-
titiam. Nouo igitur anno, incuhte vere, malè
male terribili fulmine peribant.*

Haec ubi dicta, superciliis pater annuit attis.

34. De Menippo autem, ait, haec mihi placent.
*Amputatis alis, ne qua iterum huc veniat, a Mer-
curio*

19. ἱερομηνία — τεττάρων] Frustra quae-
siui in historia temporum Luciani *ferias*
quadrimestres. Fieri tamen potest, vt *sup-
plicatio quatuor mensium* instituta sit, cum
Iulio Caesari, Dione teste L. 40. *sexaginta*
dierum sit decreta. Plane fictitias putat has
ferias Dukerus in Addendis ad *Thucyd.* p.
672. Qui caeteroquin illam notionem ἱε-
ρομηνίας, quae ad omne genus feriarum
pertinet, praeclare iam explicauerat ad 3,
56. 5, 54. Porro ἐκχειρίαν *iustitium* verte-
re, quam *inducias* malui: cum non de bello,
sed de differendis noxiorum suppliciis sermo
sit. Gesner.

ἔλθῃ ποτέ, ὑπὸ τῷ Ἐμῷ ἐς τὴν γῆν κατενε-
χθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν, διέ-
λυσε τὸν σύλλαγον. ἐμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος τῷ δεξιᾷ
ὠτὸς ἀποκρεμάσας, περὶ ἐσπέραν χθρὲς κατέ-
θηκε φέρων ἐς τὸν Κεραμειόν. Ἄπαντα ἀκή-
κοας, ἅπαντα, ὦ ἑταῖρε, τὰ ἐξ ἑρᾶν. ἀπειμι
τοῖνυν καὶ τοῖς ἐν τῇ Ποικίλῃ περιπατῶσι τῶν
Φιλοσόφων αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελιζόμενος.

*cukio hodie deferatur in terram. His dictis, con-
cionem dimisit. Me vero Cyllenius dextra aure
suspensum heri circa vesperam in Ceramico de-
posuit. Omnia audisti, sodalis, allata e caelo,
omnia. Abeo iam, ambulanti bus in Poecile
philosophis bonum illum nuncium allaturus.*

Ἐπεὶ οὖν οὕτως ἐπὶ τῇ γῇ κατενεχθῆναι
ἐκέλευεν, ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν, διέλυσε τὸν
σύλλαγον. ἐμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος τῷ δεξιᾷ
ὠτὸς ἀποκρεμάσας, περὶ ἐσπέραν χθρὲς κατέ-
θηκε φέρων ἐς τὸν Κεραμειόν. Ἄπαντα ἀκή-
κοας, ἅπαντα, ὦ ἑταῖρε, τὰ ἐξ ἑρᾶν. ἀπειμι
τοῖνυν καὶ τοῖς ἐν τῇ Ποικίλῃ περιπατῶσι τῶν
Φιλοσόφων αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελιζόμενος.

Δις Κατηγορούμενος ἢ Δικαστήρια.

Zeus, Ἑρμῆς, Δίκη, Πάν, Ἀθηναῖος, Ἄλ-
λος, καὶ Ἄλλος, Ακαδημία, Στοά,
Ἐπίκερος, Ἀρετή, Τρυφή, Διο-
γένης, Ῥητορικὴ, Σύρος καὶ
Διάλογος.

ZETΣ. **Α**λλ' ἐπιτρεβῆεν ὅποσοι τῶν Φιλοσό-
φων παρὰ μόνοις τὴν εὐδαιμονίαν
Φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ γὰρ ἤδεσαν ὅποσα
τῶν ἀνθρώπων ἐνεκα πάσχομεν, ἐκ ἂν ἡμᾶς τῷ
νεκταρὸς, ἢ τῆς ἀμβροσίας ἐμακάριζον, Ὁμήρω
πιστεύσαντες ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γόητι, μάκα-
ρας

Bis accusatus, seu tribunalia.

Iupiter, Mercurius, Iustitia, Pan, Athe-
nienſis, Alius et Alius, Academia, Stoa,
Epicurus, Virtus, Mollities, Dioge-
nes, Rhetorice, Syrus et
Dialogus.

IVPIT. **D**ispereant vero quotquot philoso-
phorum apud solos felicitatem esse
Deos contendunt. Si enim sciant, quot homi-
num causa subeamus molestias; non sane necta-
ris aut ambrosiae nos nomine beatos praedicent,
Homero nimirum fidem habentes, caeco homini
I 2 atque

ρας καλῶντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν ἔρανῳ διηγμένῳ,
ὃς ἔδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾶν ἐδύνατο. αὐτίκα
γέ τοι ὁ μὲν ἥλιος ἔτοσί, ζευζάμενος τὸ ἄριμα,
πανημέριος τὸν ἔρανόν περιπολεῖ, πῦρ ἐνδεδυ-
κώς, καὶ τῶν ἀκτίκων ἀποσιλβῶν, ἔδὲ ὅσων
κνήσασθαι τὸ ἔς, Φασι, σχολὴν ἄγων. ἦν
γάρ τι καὶ ὀλίγον ἐπιρρέα θυμῆσας λάθῃ, ἀφῆ-
νιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τῆς ὁδῆ παρατραπόμε-
νοι, κατέφλεξαν τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἄ-
γρυπνος καὶ αὐτὴ περιέρχεται, φαίνεσα τοῖς
κωμάζουσι, καὶ τοῖς ἄωρι ἀπὸ τῶν δειπνῶν ἐπα-
νιῶσιν. ὁ Ἀπόλλων τε αὖ πολυπράγμονα τὴν
τέχνην ἐπανελόμενος, ὀλίγα δέιν τὰ ὦτα ἐκκε-
κώφωται πρὸς τῶν ἐνοχλόντων κατὰ χρεῖαν
τῆς

atque impostori, beatos vocanti nos, et caelestia
enarranti, qui neque videre, quae in terra sunt
poterat. Iam Sol quidem hicce curru iuncto per
totum diem caelum obit, igni indutus, et reful-
gens radiis, neque tantum otii agens, quantum
auri scalpendae, quod aiunt, sufficiat. Si enim
vel paullum per imprudentiam remittat, excussis
frenis equi, et via deflectentes, comburant omnia.
Luna vero peruigil et ipsa circumit, lucens co-
missantibus, et intempesta nocte de coena red-
euntibus. Rursus Apollo, negotiosam artem
qui sibi delegerit, parum abest quin obsurdescat
ab his, qui divinationis indigentes negotium illi
facef-

τῆς μαντικῆς. καὶ ἄρτι μὲν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς
 ἀνγκυαῖον εἶναι, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς Κολοφῶνα
 θεῖ, καὶ αἰθεῖν εἰς Ξάνθον μεταβαίνει, καὶ δρο-
 μαῖος αὐθις εἰς τὴν Κλάραν, εἶτα εἰς Δῆλον, ἢ
 εἰς Βραγχίδας, καὶ ὅλως, ἔνθα ἂν ἡ πρόμαντις,
 πιῖσα τῷ ἱερῷ νάματος, καὶ μασησαμένη τῆς
 δάφνης, καὶ τὸν τρίποδα διατρίψαμένη, κελεύῃ
 παρῆναι, ἄσκνον χρὴ αὐτίκα μάλα παρεσθάναι
 συνείροντα τὰς χρησμούς, ἢ οἴχεσθαι οἱ τὴν δό-
 ξαν τῆς τέχνης. ἐὼ γὰρ λέγειν ὅποσα ἐπὶ πεί-
 ρῃ τῆς μαντικῆς ἐπιτεχνῶνται αὐτῷ, ἄρνεια
 κρέα I) καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἔψοντες ὥσε
 εἰ μὴ

faceffunt: et iam quidem Delphis esse cogitur,
 paullo post currit Colophonem, et inde Xanthum
 transit, tum curriculo rursus Clarum, tum in
 Delum, aut ad Branchidas: et in vniuersum
 quocumque illum Antistita sacro liquore poto,
 et commansa lauro, et commoto tripode, adesse
 iubeat, impigrum oportet confestim praesto esse,
 consuenter oracula, nisi velit perire sibi artis
 gloriam. Omitto enim dicere, quas ipsi artis
 tentandae caussa infidias struant, dum agninas
 carnes atque testudines vna coquunt, adeo vt
 I 3 nisi

- I. ἄρνεια κρέα] Respiciunt Pythiae responsum,
 quod dedit Croesi legatis, cum id consule-
 rent de Rege, quid tum ageret, apud *Herodot.* I, 47. *Graevius.*

εἰ μὴ τὴν ῥίνα ὀξύς ἦν, καὶν ἀπῆλθεν αὐτῷ ὁ
 Λυδὸς καταγελῶν. ὁ μὲν γὰρ Ἀσκληπιὸς ὑπὸ
 τῶν νοσούντων ἐνοχλῆμενος, ὁρᾷ τε 2) δεινὰ,
 θιγγάνει τε ἀηδέων, ἐπ' ἀλλοτρίοις τε συμφο-
 ραῖς ἰδίᾳς καρπᾶται λύπας. τί γὰρ αὖ, εἰ τὰς
 ἀνέμους φυτεύοντας λέγοιμι, καὶ παρὰ πέραν πο-
 ντας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς λιμνῶσιν ἐπιπνέοντας;
 ἢ τὸν ὕπνον ἐπὶ πάντας πετόμενον, ἢ τὸν ὄνει-
 ρον μετὰ τῷ ὕπνῳ διανυκτερεύοντα, καὶ ὑποφη-
 τεύοντα αὐτῷ; πάντα γὰρ ταῦτα ὑπὸ Φιλαν-
 θρωπίας οἱ θεοὶ πόνῃσι, καὶ πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς
 γῆς βίον ἐκάσεις συντελεῖσι.

Καίτοι

nisi acutas nares haberet, deriso illo abiret Lydus.
 Aesculapius quidem, vexatus ab aegrotantibus,
 videtque aspera, et insuavia tangit, et ex alienis
 calamitatibus suos haurit dolores. Quid vero si
 ventos dicam plantarum cultum adiuuantes, et
 nauigia deducentes, et adspirantes ventilantibus;
 aut aduolantem ad omnes somnum; aut somnia
 quae cum somno pernoctant, et oracula illi sub-
 iiciunt? Haec enim omnia Dii prae hominum
 amore elaborant, et ad vitam in hac terra singu-
 lis conferunt.

2. Et

2. ὁρᾷ τε] Lepide huc translata Hippocratis
 verba περὶ Φυσῶν I, 6. Gesner. Dedita
 opera haec Ionice inferuit, quia Medice lo-
 quitur Hippocratem imitatus; sed et συμ-
 φοραῖσιν tum scribendum. Reitz.

Καίτοι τὰ μὲν τῶν ἄλλων μέτρια· ἐγὼ δὲ αὐ-
 τὸς ὁ πάντων βασιλεὺς, καὶ πατὴρ, ὅσας μὲν
 ἀηδίας ἀνέχῃμαι, ὅσα δὲ πράγματα ἔχω πρὸς
 τοσαύτας Φροντίδας διηρημένος; ὦ πρῶτα μὲν
 τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα ἐπισκοπεῖν ἀναγκαῖον,
 ὅποσοι τι ἡμῶν συνδιαπράττεσι τῆς ἀρχῆς, ὥς
 μὴ βλακεύσιν 3) ἐπ' αὐτοῖς· ἔπειτα δὲ καὶ
 αὐτῷ μυρία ἄλλα πράττειν, καὶ σχεδὸν ἀνέ-
 φικτα ὑπὸ λεπτότητος. εὐ γὰρ μόνον τὰ κε-
 φάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑπέρες, καὶ χα-
 λάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀσραπὰς αὐτὸς οἰο-
 νομη-

2. Et tamen, reliquorum *negotia* mediocria.
 Ego vero ipse rex et pater omnium, quot iniu-
 cunda sustineo, quot *negotia* habeo, inter tot
 curas distractus? cui primum ipsa Deorum opera
 inspicere necesse sit, quotquot imperii nostri ali-
 quam partem nobiscum administrant, ne quid
 negligenter faciant; ac deinde sexcenta alia per
 me peragenda, quae vix assequi propter tenuita-
 tem licet. Non enim, cum illa tantum, quae
 ad summam administrationis pertinent, pluuias,
 grandines, ventos, et fulgura ipse dispensavi
 I 4 atque

3. Βλακεύσιν] Non tam stuporis hic notio-
 nem subesse, quam tarditatis alicuius et ne-
 gligentiae, etiam *Scholias* ad h. l. obser-
 vat. Conf. *Spanhem.* ad *Aristoph.* *Plut.* 325.
Gesner.

νομησάμενος, καὶ δαστάξας, πέπαυμαι τῶν ἐπὶ
 μέρες Φροντίδων 4) ἀπηλλαγμένος· ἀλλὰ με-
 δεῖ καὶ ταῦτα μὲν ποιεῖν, ἀποβλέπειν δὲ κατὰ
 τὸν αὐτὸν χρόνον ἀπανταχόσε, καὶ πάντα ἐπι-
 σκοπεῖν, ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βεκίολον, τὰς
 κλέπτροντας, τὰς ἐπιорκεντας, τὰς θύοντας,
 εἴ τις ἔσπειρα, πόθεν ἡ κνίσσα καὶ ὁ καπνὸς
 ἀνέρχεται, τὰς νοσίων ἢ πλῶων ἐκάλεσε· καὶ τὸ
 πάντων ἐπιπαύωτατον, ὑφ' ἑνα καιρὸν ἐν τε
 Ὀλυμπίᾳ τῇ ἐκατόμβῃ παρεῖναι, καὶ ἐν Βαβυ-
 λῶνι τὰς πολωμέντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέτας

χαλα-

atque ordinaui, quietus sum et particularibus
 curis liber, verum facere quidem ista me oportet,
 sed eodem tempore usque quaque respicere
 ad omnia, ut illum in Nemea pastorem; ad fu-
 res, ad peierantes, ad sacrificantes, si quis liba-
 vit, unde nidor et fumus veniat, quis aegrotus
 aut nauigans vocauerit? quodque omnium labo-
 riosissimum est, eodem tempore adesse Olympiae
 ad hecatombam, et Babylone ad inspiciendos
 belligerantes, et grandinem demittere apud Ge-
 tas,

4. αἱ ἐπὶ μέρες Φροντίδες] Sunt speciales cu-
 rae, quae singulis sunt impendendae, et
 opponuntur τοῖς κεΦαλαίοις διοικήσεως,
 quae sunt, in quibus summa rerum vertitur.
 Graecius.

χαλαζᾶν· καὶ ἐν Αἰθίοψιν εὐαγγελισθαι· τὸ δὲ
 μεμφίμοιρον ἂν ἔτω· διαφυγεῖν ῥαΐδιον, ἀλλὰ
 πολλάκις οἱ μὲν ἄλλοι θεοί τε, καὶ ἄνδρες ἵππα-
 κερυαί, εὐδᾶσι πακύνχοιοι· τὸν Δία δὲ ἐμὲ, ἃν
 ἔχει νήδυμος ὕπνος· εἰ γὰρ πε καὶ μικρὸν ἐπι-
 νυσάξομεν, ἀληθῆς· εὐδύς ὁ Ἐπίκυρος, ἀπρα-
 γητᾶς ἡμᾶς ἀποφαινὼν τῶν ἐπὶ γῆς πραγμά-
 των· καὶ ὁ κίνδυνος ἂν εὐκαταφρόνητος, εἰ
 ταῦτα οἱ ἄνθρωποι πεισέουσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἀσε-
 φάνωτοι μὲν ἡμῖν οἱ ναοὶ ἔσονται, ἀκνίστωτοι
 δὲ αἱ ἀγυαὶ, ἄσπεργοι δὲ οἱ κρατῆρες, ψυχροὶ
 δὲ οἱ βωμοί· καὶ ἄλως ἄδυτα καὶ ἀκαλλίσρητα,
 καὶ ὁ λιμὸς πολὺς· τοιγαρῶν, ὥσπερ οἱ κυβερ-
 νῆται,

tas, et epulari apud Aethiopes. Sed ne sic qui-
 dem effugere querelas facile est: verum saepe,

*Dique, equitesque viri dulcem per membra
 quiescem*

*Per noctem capiunt: nostros, Iouis, olimus
 ocellos*

Nondum somnus habet. Si qua enim vel paul-
 lum conniueamus; ilicet verus est Epicurus, qui
 pronunciat rebus nos terrestribus nihil prouide-
 re: nec contemnendum periculum, si homines
 ista illi credant: verum sine coronis ac virtutis
 erunt nobis aedes, nidor nullus per compita,
 sine libamentis crateres, frigida altaria. In vni-
 versum nec iactabitur nec litabitur, et fames
 multa *ingruet*. Quae cum ita sint, gubernatoris

νῆπτα, ὑψηλὸς μόνος ἐπὶ τῆς πρύμνης· ἔσηκα τὰ
πηδαλίων ἔχων ἐν ταῖν χερσίν· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι
ἐπιβάται μαθύουσι, καὶ εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδου-
σιν· ἐγὼ δὲ ἀγρυπνὸς καὶ ὥσπερ ὑπὲρ πάντων
μεριμνῶ κατὰ Φρένα, καὶ κατὰ θυμὸν, μά-
νω τῷ δεσπότης εἶναι δοκεῖν· τετιμημένος.

Ὡς εἰδέναι ἂν ἐροίμην τὰς Φιλοσόφας, οἱ
μόνες τὰς θεὰς εὐδαμονίζουσι, ποτε καὶ σχολά-
ζειν ἡμᾶς τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι;
μορῖα ὅσα ἔχοντας πράγματα; ἰδὲ γὰρ ὑπ' ἀ-
σχολίας τοσαύτας ἐώλους δίκας φυλάττομεν
ἀποκεκίμενας, ὑπ' εὐρύτοιο ἤδη, καὶ ἀραχνίων
διεφθαρμέναι· καὶ μάλιστα ὁπόσων ταῖς ἐπιση-
μαῖς καὶ τέχναις πρὸς ἀνθρώπους τινὰς συνεσῶσι,
πάνυ

*instar excelsus solus sto in puppi, gubernaculum
tenens manibus. Ac vectores reliqui ebrii sunt,
et forte dormiunt: at ego peruigil, cibi expertus,
pro omnibus Intra animarum curas, ac per praecon-
cordia verso, eo solo honoratus, quod dominus
videor.*

3. Itaque libenter interrogauerim Philosophos,
qui solos Deos beatos praedicant, quando vacare
nos nectari et ambrosiae putent, qui infinita
adeo habeamus negotia? Ecce enim prae otii
inopia antiquos tot causarum libellos seruamus
repositos, a rubigine et araneorum telis cor-
ruptos; ex eo praesertim genere, quos scientiae
atque artes contra homines quosdam detulere,
anti-

πάνυ παλαιὰς ἐνίας αὐτῶν· οἱ δὲ κεῖράγασιν
 αἰπανταχόθεν, καὶ ἀγανακτῶσι, καὶ τὴν δίκην
 ἐπιβδῶνται, καὶ μὲ τῆς βρωδύτητος αἰτιῶνται,
 ἀγνοῦντες ὥς ἐκ ὀλιγωρίας τὰς κρίσεις ὑπερημέ-
 ρες συνέβη γενέσθαι; ἀλλὰ ὑπὸ τῆς εὐδαμο-
 νίας, ἥ συνεῖναι ἡμᾶς ὑπολαμβάνεσι· τὰτο γὰρ
 τὴν ἀσχολίαν καλεῖσιν.

ΕΡΜ. Καὐτός, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τσαῦτα ἀ-
 κέων δυσχεραίνοντων, λέγειν πρὸς σέ· ἐκ ὑπόλ-
 μων· ἐπεὶ δὲ σὺ περὶ τῶτων τὰς λόγας ἐνέβα-
 λες, καὶ δὴ λέγω· πάνυ ἀγανακτῶσιν, ὦ πα-
 τερ, καὶ σχετλιάζουσι, καὶ ἐς τὸ Φανερόν μὲν
 οὐ τολμῶσι λέγειν, ὑποτοκθρύζουσι δὲ συγ-
 κεκυφότες, αἰτιώμενοι τὸν χρόνον· οὐς ἔδει
 πᾶλαι

antiquos sane quosdam illorum. At illi clamant
 undique, et indignantur, et iudicium invocant,
 et tarditatis me accusant, ignari, non negligen-
 tia contigisse, ut diu adeo differentur iudicia,
 sed prae illa felicitate, in qua vivere nos arbi-
 trantur: sic enim vocant nostras occupationes.

4. MERC. Ipse quoque, Iupiter, multa in
 hoc genere querentes cum audirem, dicere ad te
 non sum ausus. Quando vero tute sermonem
 de his iniecisti, dico nimirum. Omnino graui-
 ter ferunt, Pater, et conqueruntur, et aperte
 quidem dicere non audent, submurmurant vero
 collatis capitibus, moras accusantes: quos oport-
 tebat

πάλαυ τὰ καὶ αὐτὰς εἰδότας, φέρειν ἕνασον τοῖς δεδικασμένοις. ΖΕΥΣ. Τί ἐν, ὦ Ἐρμῆ, δοκεῖ; προτίθεμεν αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν, ἢ θέλεις εἰς νέωτα παραγγεῖν; ΕΡΜ. Οὐμενεν, ἀλλὰ ἤδη προθῶμεν. ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει. σὺ μὲν κήρυττε καταπτάμενος, ὅτι ἀγορὰ δικῶν ἐστὶ κατὰ τὰδε, πάντας ὅποσοι τὰς γραφὰς ἀπενήνοχασιν, ἥκειν τήμερον εἰς Ἄρειον πάγον, ἐκεῖ δὲ τὴν μὲν Δίκην ἀποπληρῆν σφίσι τὰ δικαστήρια κατὰ τὸν λόγον τῶν τιμημάτων, ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων. εἰ δέ τις ἄδικον οἶοιτο γεννηῖσθαι τὴν κρίσιν, ἐξῆναι ἐφέντι ἐπ' ἐμὲ, δικάσασθαι ἐξυπαρχῆς, ὡς εἰ μὴδὲ τὸ παράπαν ἐδεδίκασο. σὺ δὲ, ὦ θυγάτερ, καθεζομένη

νη

tebat olim, conditione sua cognita, rebus iudicatis vnumquemque acquiescere. IVP. Quid ergo, Mercuri, videtur? proponimus illis forum iudiciorum? an vis, vt in proximum annum denunciemus? MERC. Non sane: sed iam proponamus IVP. Ita fac: deuola, praeconio edic, forum esse iudiciorum, in hanc formulam: *Quicumque deinde causas ut veniant hodie in Areum pagum: ibi vero Iustitiam sorte assignaturam illis iudices pro portione aestimationum ex omnibus Atheniensibus. Si quis vero iniustum putet factum esse iudicium, licere ipsi ad me prouocanti, iudicari de nouo, quasi plane iudicatum non esset.* Tu vero

filia

νη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς 5), ἀποκλήρεται δίκης, καὶ ἐπισκόπει τὰς δικάζοντας.

ΔΙΚ. Αὐταὶ ἐς τὴν γῆν; ἢ ἐξαλευροῦσιν πρὸς αὐτῶν δραπετεύω πάλιν ἐκ τῆ βίβ, τὴν ἀδικίαν ἐπιγελοῦσαν ἔφερα; ΖΕΤΣ. Χρηστὰ ἐλπίζειν γε δεῖ· πάντως γὰρ ἤδη πεπείρασιν αὐτὰς οἱ Φιλόσοφοι σὲ τῆς ἀδικίας προτιμαῖν, καὶ μάλισα ὅ τῃ Σωφρονίσκῃ τὸ δίκαιον ὑπερπαανέσας, καὶ ἀγαθῶν τὸ μέγιστον ἀποφῆνας.

ΔΙΚ. Πάνυ γὰρ ὃν Φῆς αὐτὸν ἐκείνον ὦνῃσαν οἱ περὶ ἐμῶ λόγοι· ὃς παραδοθεὶς τοῖς ἑνδεκά, καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐμπεισὼν, ἐπιεν ἀθλίας

τῇ
filia assidens ad Seueras Deas, fortire dicas, et iudicantibus attende.

5. IVST. Rursus in terram? vt exacta ab illis denuo fugiam e vita, si ferre deridentem Iniustitiam non possim? IVP. Bona sperare fas est. Omnino enim iam persuaferunt illis Philosophi, vt Iniustitiae te praeferant, Sophronisci praesertim filius, qui summis iustum laudibus extulit, et bonorum maximum esse ostendit. IVST. Valde nimirum illi ipsi, quem dicis, sermones de me habiti profuere, qui vndecim viris traditus et coniectus in carcerem, de cicuta bibit infelix,

5. τὰς σεμνὰς θεὰς] i. e. τὰς Εὐμενίδας. Hesych. σεμναὶ θεαί. Τὰς Εὐμενίδας ἔτι εἶλεγον, καὶ Ἐρινύας ἐπὶ εὐφροσύνῃ. Guizot.

τῆ κωνίᾳ, μηδὲ τὸν ἀλεκτρούνα τῷ Ἀσκληπιῷ ἀποδοδωκώς, παρὰ τοσούτων ὑπερέσχον οἱ κατήγασαι τὰναντία περὶ τῆς ἀδικίας φιλοσοφούντες.

ΖΕΥΣ. Ξένα ἔτι τοῖς πολλοῖς τὰ τῆς φιλοσοφίας ἦν τότε, καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ φιλοσοφούντες, ὥς ἐ εἰκότως ἐς τὸν Ἄνυτον καὶ Μελίτον ἔρρεπε τὰ δικαζήρια. τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἐχ' ὁρᾶς ὅσοι τρέβωντες, καὶ βακτῆρια, καὶ πῆρα, καὶ ἀπανταχῇ πάγων βαθυς, καὶ βιβλίον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ πάντες ὑπὲρ σὲ φιλοσοφεῖσι; μετοῖ δὲ οἱ περίπατοι κατὰ ἴλας, καὶ Φάλαγγας, ἀλλήλοις ἀπαντῶντων, καὶ εἰς ὅσας εἰς τρέφωμος τῆς ἀρετῆς εἶναι δοκεῖν βέλεται. πολλοὶ γὰρ τὰς

felix, cum nec gallum reddidisset Aesculapio: in tantum superabant accusatores, contraria philosophati de Iniustitia.

6: IVP. Peregrina adhuc vulgo ista tempestate erat philosophia, pauci erant philosophantes: itaque non mirum erat, in Anytum et Melitum inclinata iudicia. Vt vero nunc res sunt, non vides quot pallia, et baculi, et perae, et ubique barba prolixa, et in sinistra liber, et ut pro te philosophentur omnes? plenae sunt ambulationes; turmatim et per phalanges sibi inuicem occurrentium, et nemo est, quin virtutis videri alumnus velit. Multi enim relictis quae ad eum diem

τὰς τέχνας ἀφέντες, ἃς εἶχον τέως, ἐπὶ τὴν
πήραν αἰξάντες, καὶ τὸ τριβώνιον, καὶ τὸ σῶ-
μα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιοπίαν ἐπιχράναντες,
αὐτοσχέδιοι Φιλάσοφοι ἐκ σκυτατόμων ἢ τε-
κτόνων περιέρχοντα, σὲ καὶ τὴν σὴν ἀρετὴν
ἐπαινῶντες. ὥς κατὰ τὴν παραμίαν, Θᾶπ-
τον ἂν τις ἐν πλοίῳ πεσὼν διαμάρτοι ξύλου, ἢ
ἐνθα ἂν ἀπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἀπορήσει Φιλοσόφου.

ΔΙΚ. Καὶ μὴν εἰ τοί με, ὦ Ζεῦ, δεδίττοντα,
πρὸς ἀλλήλους ἐρίζοντες, καὶ ἀγνωμονῶντες ἐν
αὐτοῖς, οἷς περὶ ἐμᾶ διεξέρχοντα. Φασὶ δὲ
καὶ τὰς πλείους αὐτῶν ἐν μὲν τοῖς λόγοις πρᾶσ-
σαι εἶσθαι με· ἐπὶ δὲ τῶν πραγμάτων μηδὲ πᾶ
παράπαν ἐς τὴν οἰκίαν παραδέχεσθαι, ἀλλὰ δὴ
λας

diem habebant opificiis, ad peram ruentes et
pallium, corpusque ad Solem Aethiopum colore
insicientes, extemporales philosophi ex cerdoni-
bus aut fabris circumeunt, te tuamque laudan-
tes virtutem. Itaque, quod est in proverbio,
facilius aliquis in nauigio cadens lignum non
contingat, quam oculus quocumque respiciens
non incidat in philosophum.

7. IVST. Quin illi ipsi metum mihi incu-
tiunt, Jupiter, qui contendunt inter se, et ipsi
quae de me disputant, ignorent. Aiunt vero
etiam, plexosque illorum in suis quidem dispu-
tationibus me affectare, in rebus autem geren-
dis ne in domum quidem recipere, sed sine dur-
bio

λας εἶναι ἀποκλείοντάς, ἣν ἀφίκωμαι ποτε
αὐτοῖς ἐπὶ τὰς θύρας. πάλαι γὰρ τὴν ἀδικίαν
προσπεξενῶσθαι αὐτοῖς. ΖΕΥΣ. Οὐ πάντες,
ὦ θυγάτερ, μοχθηροὶ εἰσιν· ἱκανὸν δὲ καὶ ἐνίοις
τισὶ χρεστοῖς ἐντύχης. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, ὥς καὶ
ἐλίγαί τήμερον ἐκδικασθῶσιν.

ΕΡΜ. Ἀπίωμεν, ὦ Δίη, εὐθὺ τῇ Σενίᾳ,
μικρὸν ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν ἐπὶ τὰ λαὶ τῆς Πάρ-
νηθος, ἔνθα αἱ δύο ἐκείναι ἄκραί. σὺ γὰρ ἔοι-
κας ἐκλελῆσθαι πάλαι τὴν ἐδὸν. ἀλλὰ τί δα-
κρύεις καὶ σχετλιάζεις; μὴ δέδιθι. ἐκ ἑθ' ὅμοια
τὰ ἐν τῷ βίῳ. τεθγαῖσιν ἐκεῖνοι πάντες οἱ Σκεί-
ρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται, καὶ Βυσίριδες, καὶ
Φαλαρίδες, ἧς ἐδεόμην τότε· νυνὶ δὲ Σοφία, καὶ
Ἀνα-

bis excluduntur, si quando ad fores illorum ve-
niam: olim enim iniustitiam hospitio ante ab iis
receptam. IVP. Non omnes, filia, pravi sunt.
Satis autem fuerit, si vel in paucos aliquot bo-
nos incidas. Verum abite iam, ut vel paucae
hodie *causae* iudicentur.

8. MERC. Abestmus, Iustitis, recta Sunitus
versus, paulum sub Hymetto ad sinistra Parnethis,
ubi duo illa cacumina: videris enim olim
viae oblita esse. Sed quid lacrimaris et lamenta-
ris? Noli metnere: non iam similis est saeculi
conditio. Mortui sunt illi Scirones et Pityo-
campae, et Busrirides, et Phalarides, quos tam
metuebas. Iam vero sapientia, et Academia, et
Porti-

Ἀκαδημία, καὶ Στοὰ, κατέχευσι πάντα, καὶ πανταχῶ σε ζητῶσι, καὶ περὶ σὲ διαλέγονται, πεχηνότες εἰ ποθεν ἐς αὐτὰς καταπτοῖο πάλιν. ΔΙΚ. Σὺ γὰρ μοι τάληθές, ὦ Ἐρμῆ, ἂν εἴποις μόνος, ἅτε συνῶν αὐτοῖς τὰ πολλὰ, καὶ συνδιατρέβων, ἐν τε γυμνασίοις, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ (καὶ ἀγοραῖος γὰρ εἶ, καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττεις) ὅποιοι γεγέννηται· καὶ εἰ δυνατόν μοι παρ' αὐτοῖς ἡ μόνῃ. ΕΡΜ. Νῆ Δίε, ἀδικοῖσιν γὰρ ἂν, πρὸς ἀδελφὴν σε ἔσαν· μή λέγων. ἐκ θαύγα γὰρ πρὸς τῆς φιλοσοφίας ὠφέληνται οἱ πολλοὶ αὐτῶν· καὶ γὰρ εἰ μὴδὲν ἄλλο, αἰδοῖ γὰρ τὸ σχήματος, μυστριώτερον διαμάρτανεσι· πλὴν ἀλλὰ καὶ μοχθηροῖς τισιν ἐντελέξῃ αὐτῶν, (χρὴ γὰρ

Porticus tenent omnia: et undique te quaerunt, et de te disputant, inhiantes sicunde ad illos rursus deuoles. IVST. Tu enim uero Mercuri, solus verum mihi dixeris, quippe qui frequenter cum illis sis, atque verferis in gymnasis et in foro, (forensis enim es, et in concionibus praeconium facis) quales facti sint, et utrum fieri possit, ut apud illos maneam. MERC. Sane potest: iniustus enim sum, si tibi, sorori, non dicam: non paruum enim e philosophia fractum vulgus illorum cepit. Etenim, si nihil aliud, reuerentia certe habitus, moderatius aliquanto peccant. Verum enim vero etiam in prauos illorum quosdam inuideo, nam verum, puto, dicendum

Luc. Op. T. VI. K

γὰρ οἶμαι τάληθ' ἔλεγειν) ἐνίοις δὲ ἡμισόφοις καὶ ἡμιφάυλοις. ἐπεὶ γὰρ αὐτὰς μετέβαπτεν ἡ φιλοσοφία παραλαβῶσα, ὅποσοι μὲν ἐς κόρον ἔπιον τῆς βαφῆς, χρηστοὶ ἀκριβοῶς ἀπετελέσθησαν, ἀμυγεῖς ἑτέρων χρωμάτων, καὶ πρὸς γε τὴν σὴν ὑποδοχὴν ἔτοι ἐτοιμότεροι· ὅσοι δὲ ὑπὸ τῇ πάλῃ ῥύπα μὴ ἐς βάθος παρεδῶξαντο ὅποσον δευσοποιὸν τῷ φαρμάκῳ, τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀτελεῖς δὲ ὅμως, καὶ μὲς λευκοὶ, καὶ κατσειγμένοι, καὶ παρδαλωτοὶ τὴν χροάν. εἰσὶ δ' οἱ καὶ μόνον ψάψαντες ἔκτοσθεν τῷ λεβητος ἀνρῶ τῷ δακτύλῳ, καὶ ἐπιχριστάμενοι τῆς ἀσβόλης, ἱκανῶς οἶοντα καὶ ἔτοι μεταβεβῶσθαι. σοὶ μὲντοι ὁμολογεῖται μετὰ τῶν ἀρίστων ἡ διατριβὴ ἔσθαι.

Ἀλλὰ

cendum est; in quosdam vero semisapientes et semiprauos. Cum enim illos nouo colore inficiendos philosophia suscepit, quotquot ad saturitatem biberunt illius tincturae, plene boni facti sunt, colore nullo admixto alio: atque ad te recipiendam hi sunt paratissimi. Qui vero prae antiquis sordibus non satis profunde receperunt vim illam medicamento penetrabilem, hi meliores reliquis, imperfecti tamen, et ex albo varii, et punctis pardalium instar maculosi. Sunt vero, qui vbi extra solum summo digito ahenum contingere, fuligine inuncta, satis ipsi quoque mutasse colorem sibi videntur. Apertum vero, futuram tibi consuetudinem esse cum optimis.

9. Sed

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πλησιάζομεν τῇ Ἀττικῇ, ὥς τὸ μὲν Σέτιον ἐν δεξιᾷ καταλείψομεν, ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν ἀπονεύομεν. ἤδη καὶ ἐπεὶ περ καταβεβήκαμεν, αὐτὴ μὲν ἐνταῦθα παρὰ τῷ πύργῳ κάθησο, τὴν πύλιν ἀνέστη, καὶ περιμένεσθαι ἐς τὸ ἂν κηρύξω τὰ παρὰ τῷ Διὶ· ἐγὼ δ' ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀναβὰς, ῥᾶον ἔτις πάντας ἐκ τῶν ἐπηκόων προσκαλέσομαι.

ΔΙΚ. Μὴ πρότερον ἀπέλθης, ὦ Ἑρμῆ, πρὶν εἰπεῖν ὅς τις ἔτις προσκὼν ἐστίν, ὁ κερασφόρος, ὁ τὴν σύριγγα, ὁ λάσιος ἐκ τοῖν σκελοῖν. ΕΡΜ.

Τί φῆς, ἀγνοεῖς τὸν Πᾶνα, τῶν Διονύσεω θεοραπόντων τὸν βακχικώτατον; ἔτις ὧκε μὲν τὸ πρόσθεν ἀνὰ τὸ Παρθένιον· ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος

9. Sed dum loquimur iam appropinquamus Atticae. Itaque relicto a dextris Sinitio ad artem iam deflectamus: et quandoquidem modo descendimus, ipsa quidem hic in colle consistere poteris concionem prospiciens, expectansque dum *mandata* a Ioue edixero. Ego vero conscenda arce sic facilius omnes de loco ad exaudiendum apto aduocauero. IVST. Noli prius abire, Mercuri, quam dicas, quis sit ille ad nos viam affectans, cornutus, cum fistula, his fuit cruribus. MERC. Quid ais? Pana ignoras, illum Bacchi famulorum maxime Bacchicum? Hic olim quidem ad Parthenium habitabat, post ap-

τιδος ἐπίπλεν, καὶ τὴν Μαραθῶναδε τῶν βαρ-
 βάρων ἀπέβασιν, ἦκεν ἄκλητος τοῖς Ἀθηναίοις
 σύμμαχος· καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνης, τὴν ὑπὸ τῇ αἰ-
 κροπόλει σπήλυγμα ταύτην ἀπολαβόμενος, οἰ-
 κᾷ μικρὸν ὑπὸ τῷ Πελασγικῷ, ἐς τὸ μετοικι-
 κὸν 6) συντελῶν, καὶ νῦν, ὡς τὸ εἰκὸς, ἰδὼν
 ἐν γειτόνων, πρόσσεισι δεξιωσόμενος

ΠΑΝ. Χαίρετε, ὦ Ἑρμῇ καὶ Δίῃ. ΕΡΜ.
 καὶ . . . ΔΙΚ. Καὶ σύ γε, ὦ Πάν, μεσικώτα-
 τε καὶ πηδητικώτατε σατύρων ἀπάντων, Ἀ-
 θήνησι δὲ καὶ παλαικώτατε. ΠΑΝ. Τίς δὲ
 ὑμᾶς, ὦ Ἑρμῇ, δεῦρο χρεῖα ἤγαγεν; ΕΡΜ.

Αὕτη

pulsum vero Datidis et exscensionem barbaro-
 rum in Marathona, non vocatus auxilio venit
 Atheniensibus, et ab eo inde tempore istam sub
 arce speluncam nactus, ibi habitat prope Pelasgi-
 cum, censeturque inter inquilinos, et nunc, ut
 videtur, ex propinquo nos visos salutatum accedit.

10. PAN. Saluete Mercuri et Iustitia. MERC.
 et . . . IVST. Tu quoque *salve* Pan, canendi
 et saltandi inter satyros omnes peritissime, Athenis
 autem etiam pugnacissime! PAN. Quod vero vos,
 Mercuri, negotium huc deduxit! MERC. Haec
 tibi

6. ἐς τὸ μετοικικὸν] Nimirum receptum in
 urbem iocatur, non pleno civitatis iure,
 sed ut μέτοικον, de quorum tributis plura
 Harpocr. voc. μετοίκιον. Gesner.

Αὕτη σοι διηγήσεται τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα. ΔΙΚ. Ὁ Ζεὺς, ὦ Πάν, κατέμψέ με ἀπακληρώσασθαι τὰς δίκας· σοὶ δὲ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει; ΠΑΝ. Τὸ μὲν ὅλον ἔκκτ' ἀξίαν πράττω παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερον τῆς ἐλπίδος· καὶ ταῦτα τηλικῶτον ἀπώσάμενος κυδοιμὸν, τὸν ἐκ τῶν βερεβάρων. ὅμως δὲ δις ἢ τρίς τῷ ἔτι ἀνιόντες, ἐπιτεζάμενοι τράχον ἔνθεριν θύσσει μοι, πολλῆς τῆς κινάβρας ἀπόζοντα, εἴτ' εὐωχῶνται τὰ κρέα, ποιησάμενοί με τῆς εὐφροσύνης μάρτυρα, καὶ ψιλῶ τιμήσαντες τῷ κρότῳ· πλὴν ἀλλὰ ἔχει τινὰ μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλος αὐτῶν, καὶ ἡ παιδεία.

ΔΙΚ.

tibi narrabit omnia: ego ad arcem et praeconium. IVST. Demisit me, Pan, ad fortienda iudicia Iupiter. Tibi vero quomodo Athenis vivitur? PAN. In vniuersum non pro dignitate apud illos ago, sed multo quam speraueram tenuius, idque cum tantum defenderim tumultum, quantus fuit ille a barbaris. Tamen bis aut ter anno ascendentes, delectum caprum non castratum mihi sacrificant, hircosissime olentem: tum carnes epulantur, testem me aduocantes laetitiae, et tenui honorantes plausu. Veruntamen affert quandam mihi oblectationem risus illorum et iocus.

K 3

II. IVST.

ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δέ, ὦ Πάν, ἀμείνους πρὸς ἀρετὴν ἐγένοντο ὑπὸ τῶν φιλοσόφων; ΠΑΝ. Τίνας λέγεις τὰς φιλοσόφους; ἄρ' ἐκείνους τὰς κατήφεις, τὰς σκυθρωπὰς ξυνάμα πολλὰς, τὰς τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοί, τὰς λάλους; ΔΙΚ. Καὶ μάλα. ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι καὶ λέγουν, πρὸς συνίημι τὴν σοφίαν αὐτῶν. ὄρετος γὰρ ἔγωγε, καὶ τὰ κομψὰ ταῦτα ῥημάτια, καὶ ἀσινὰ, καὶ μεμάθηκα, ὦ Δίγη. πόθεν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστῆς, ἢ φιλόσοφος; μέγχι τῷ πλαγίῳ καλάμε, καὶ τῆς σύριγγος, ἐγὼ σοφός· τὰ δ' ἄλλα αἰπόλος, καὶ χορευτὴς, καὶ πολεμικός, ἢν δέη. πλὴν ἄλλ' ἀκῶ γε αὐτῶν αἰ κεκραγόντων, καὶ ἀρετὴν τινα, καὶ ἰδέας, καὶ

Φύσιν,

II. IVST. Caeterum vero, Pan, meliores ad virtutem facti sunt a philosophis? PAN. Quos mihi narras philosophos? numquid illos demisso vultu, tristes, simul multos, illos mentotenus mihi similes, loquaces illos? IVST. Sane. PAN. Quid dicant, nescio, nec sapientiam illorum intelligo: ironticola enim ego, et comtula ista dicta atque vrbana non didici, Iustitia: unde enim in Arcadia Sophista aut Philosophus? ad obliquam arundinem vsque, et fistulam ego sapiens: caeterum caprarum pastor, et saltator, et si opus sit, pugnax. Verum audio tamen illos semper clamantes, et virtutem quandam, et spe-

cics,

Φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξίόντων, ἀγνώστα ἐμοὶ
καὶ ξένα ὀνόματα. καὶ τὰ πρῶτα μὲν εἰρηνικῶς
ἐνᾶρχοντα τῶν πρὸς ἀλλήλας λόγων· προϊᾶσης
δὲ τῆς συνεσίας ἐπιτείνουσι τὸ Φθέγμα μέχρη
πρὸς τὸ ὄρθιον· ὥς ἐπερδιατεινομένων, καὶ με-
γάλα λέγειν ἐθελόντων, τό, τε πρῶτον ἐρυ-
θριᾶ, καὶ ὁ τράχηλος οἰδεῖ, καὶ αἱ φλέβες ἐξα-
νίστανται, ὥσπερ τῶν αὐλητῶν, ὁπόταν εἰς γε-
νὸν τὸν αὐλὸν ἐμπνεῖν βιάζωνται. διαταράξαν-
τές γε ἐν ταῖς λόγους, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐπισκο-
πήμενον συγχέαντες, ἀπίασι λοιδορησάμενοι ἀλ-
λήλοις οἱ πολλοί, τὸν ἰδρῶτα ἐκ τῆ μετώπῃ
ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀπεξεσμένοι. καὶ ἔτος
κρατεῖν ἔδοξεν ὃς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτῶν
ἦ θρα-

cies, et naturam, et expertia corporis proferre,
ignorabilia mihi et peregrina nomina. Ac pri-
mo quidem pacifice occipiunt suos inter se ser-
mones: procedente vero disputatione, ad or-
thium usque modum vocem intendunt: adeo ut
a nimia contentione, atque alta voce dicendi stu-
dio, et vultus rubescat, et intumescant ceruices,
et venae surgant velut tibicinum, cum in angu-
sta inflanda tibia vim sibi adhibent. Perturbatis
igitur *inuicem* sermonibus, et confuso quaestionis
statu abeunt plerique conuiciantes sibi inuicem,
sudorem de fronte digito incuruato detergentes:
et ille vicisse videtur, qui vocalior est audacior-

ἢ θρασύτερος. πλὴν ἀλλ' ὅγε λεῶς ὁ πολὺς τῶν
 θήπασιν αὐτὰς· καὶ μάλιστα ὅπασας μηδὲν τῶν
 ἀναγκαιοτέρων περιασχολεῖ· 7) καὶ παρεστῆς
 πρὸς τὸ θράσος καὶ τὴν βοὴν κεκληλημένοι. ἐμοὶ
 μὲν ἂν ἀλαζόνες τινὲς ἐδόκην ἀπὸ τῶτων, καὶ
 ἡνιώμην ἐπὶ τῇ τῆ πώγωνος ὁμοιότητι. εἰ δέ
 γε δημωφελές τι ἐνὴν τῇ βοῇ αὐτῶν, καὶ τι
 ἀγαθὸν ἐκ τῶν ῥημάτων σκείνων ἀνεφύετο αὐ-
 τοῖς, ἐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ' εἴγε δεῖ
 μηδὲν

ve. Interim vulgus illos stupet, maxime si quos
 nihil magis necessarium occupatos tenet, atque
 adstant audacia illorum atque clamoribus defixi
 ac deliniri. Mihi igitur his indiciiis, vani homines
 esse videbantur, aegreque ferebam illam barbaræ
 similitudinem. Vtrum vero aliquid publice vtile
 insit in illo eorum clamore, aut quid illis boni
 ex verbis istis exoriatur, non equidem dixerim.
 Verum

7. περιασχολεῖ] Περιασχολεῖν est verbum
 quod Graecia non novit, nec nosse potest.
 lege ἀναγκαιοτέρων πέρι ἀσχολεῖ. Grae-
 vius. Si adimere velimus Luciano, quae
 nondum in Lexicis adnotata sunt; bona sui
 parte truncabitur. Verbum hoc quid habet
 in forma, vel significatione, vel constru-
 ctione denique, quod non conveniat cum
 διασχολῶ, quo passim vti Herodotum Lexi-
 ca docent. Gesner.

μηδὲν ὑποσελάμενον τὰληθές διηγῆσασθαι (οἵ-
κα γὰρ, ἐπὶ τροπῇ, ὡς ὀρέξ)· πολλὰς αὐτῶν
παλαιὰς ἤδη ἐθαυσαμένην περὶ δόλῃν οὔσαν.

ΔΙΚ. Ἐπίσχεε, ὦ Πάν, ἔχ ὁ Ἑρμῆς σοι κη-
ρύττειν ἔδοξε. ΠΑΝ. Πάνυ μὲν ἔν. ΕΡΜ.
Ἀνέτε λεώς, ἀγδρὰν δικῶν ἀγαθῇ τύχῃ κα-
τασησόμεθα τήμερον, Ἐλαφροβολίωνος ἐβδόμη
ἰσημέριον. ὅπόσοι γραφαῖς ἀπήνευκα, ἤκειν εἰς
Ἀρεῖον πάγον, εἴθε ἡ Δίκη ἀποκληρώσει τὸ δι-
καστήριον, καὶ αὐτὴ παρέσαι τοῖς δικάζουσιν· οἱ
δικασαὶ ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων· ἀμισθὸς τριῶν
βολῶν ἐκάστης δίκης· ἀριθμὸς τῶν δικαστῶν κα-
τὰ λόγον τῆ ἐγκλήματος. ὅπόσοι δὲ ἀποθέ-
μενοι γραφὴν, πρὶν εἰσελθεῖν, ἀπέθανον, καὶ τῶ-
τας

Verum si absque dissimulatione rem ipsam dicere
fas est, habito enim hic, ut vides, in specula,
multos illorum saepe iam vidi sero vespere.

12. IVST. Exspecta, Pan. Nonne Mercu-
rius concionari tibi visus est? PAN. Nempe.
MERC. Audito, popule. Forum iudiciorum, quod
felix faustumque sit, agemus hodie, Februarii in-
euntis septimo. Quicunque causas detulerunt, ve-
niant in Areopagum, ibi Iustitia sortietur dicas et
ipsa aderit iudicantibus. Iudices ex omnibus Athe-
nienfibus; merces uniuscuiusque causae triobolum.
Numerus iudicum pro portione criminis. Quicun-
que vero dato libello ante, quam in iudicium veni-
rent, mortui sunt, eos quoque remittat Aeacus. Si

τας ὁ Αἰακὸς ἀναπεμψάτω. ἦν δέ τις ἄδικα
 δεικνύσθαι οἰήται, ἐφέσιμον ἀγωνιῆται τὴν
 δίκην. ἡ δὲ ἔφεσις ἐπὶ τὸν Δία. ΠΑΝ. Βα-
 βαὶ τῷ Θορύβῳ, ἡλίον, ὦ Δίκη, ἀνεβόησαν.
 ὡς δὲ καὶ σπαρδὴ συνθέσιν. ἔλκοντες ἀλλήλους
 πρὸς τὸ ἀναρτες εὐθὺ τῷ Ἀρείῳ πάγῃ; καὶ ὁ
 Ἑρμῆς δὲ ἤδη πάρεστιν. ὥστε ὑμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς
 δίκας ἔχετε, καὶ ἀποκληρῶτε, καὶ διακρίνετε,
 ὥσπερ ὑμῖν νόμος· ἐγὼ δὲ, ἐπὶ τὸ σπήλαιον
 ἀπελθὼν, συρίζομαι τι μέρος τῶν ἐρωτικῶν,
 ὃ τὴν Ἥχῃ εἶωθα ἐπικερτομεῖν· ἀκροάσεων δὲ,
 καὶ λόγων τῶν δικαστικῶν, ἄλλος ἐμοίγε, ὅσημέ-
 ρα τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ διαζομένων ἀκού-
 οντι.

EPM.

*quis iniuste in sua causa iudicatum esse putet, pro-
 vocatione certabit; est autem ad Iovem prouocatio.*
 PAN. Vah tumultus! Quantos tollunt, Iustitia,
 clamores! Quam studiose vero concurrunt tra-
 hentes alii alios arduo ascensu in collem Mar-
 tium! Iam vero adest etiam Mercurius. Itaque
 vos quidem occupaminor in iudiciis, et sortimi-
 nor, et iudicatote, ut vobis legitimum est. Ego
 vero, discedens in speluncam, fistula canam
 amatoriam quandam cantilenam, qua cauillari
 soleo Echonem. Auditionum vero et iudicia-
 lium orationum satis mihi fuerit, qui quotidie
 in Areopago litigantes audiam.

13. MERC.

ΕΡΜ. Ἄγε, ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν. ΔΙΚ. Εὖ λέγεις. ἄθρόοι γὰρ, ὡς ὄρᾳς, προσίασθ' ὀρυβύντες, ὥσπερ οἱ τ' Φῆκες περιβομβύντες τὴν ἀκραν. ΑΘΗΝ. Εἴληφά σε, ὦ κατάρτατε. ΑΛΛ. Συκοφανταῖς. ΑΛΛ. Δώσεις ποτέ ἤδη τὴν δίκην. ΑΛΛ. Ἐξελέγξω σε δεινὰ εἰργασμένον. ΑΛΛ. Ἐμοὶ πρῶτον ἀποκλήρωσον. ΑΛΛ. Ἐπα, μιὰς, πρὸς τὸ δικαστήριον. ΑΛΛ. Μὴ ἄγχε με. ΔΙΚ. Οἶσθα δ' δράσσομεν, ὦ Ἑρμῆ; τὰς μὲν ἄλλας δίκας ἐς τὴν αὐρίον ὑπερβαλῶμεθα, σήμερον δὲ κληρῶμεν τὰς τοιαύτας, ὅπσαι τέχναις, ἢ βίοις, ἢ ἐπισήμιας, πρὸς ἀνδρας εἰσὶν ἐπηγγελμένα. καὶ μοι ταύτας ἀνάδος τῶν γραφῶν. ΕΡΜ. Μέθ' ἡ κατὰ τῆς Ἀκαδημίας

13. MERC. Age, Iustitia, aduocemus. IVST. Bene mones. Densi enim, ut vides, cum tumultu accedunt, vesparumque instar bombum circa arcem faciunt. ATHEN. Teneo te, scelereste. ALIVS. Calumniator es. ALI. Dabis tandem aliquando poenas. ALI. Conuincam te fecisse horribilia. ALI. Mihi prius fortire. ALI. In ius veni, impure. ALI. Noli mihi collum obtorquere. IVST. Scin' quid agamus, Mercuri? Causas alias differemus in crastinum: hodie vero fortiamur illas, quae ab artibus, vel vitae generibus, vel scientiis, contra viros delatae sunt. Et cedo, huius mihi generis libellos. MERC. *Ebrietas contra Academiam pro Polemo-*
ne,

δημίας ὑπὲρ Πολέμωνος· 8) ἀνδραποδισμῷ. ΔΙΚ.
 Ἑπτὰ κλήρωσον. ΕΡΜ. Ἡ Στοὰ 9) κατὰ
 τῆς ἡδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τὸν ἐραστὴν αὐτῆς Διο-
 νύσιον ἀπεβελόλησεν. ΔΙΚ. Πέντε ἱκανοί. ΕΡΜ.
 Περὶ Ἀριζίππας τρυφὴ πρὸς ἀρετὴν. ΔΙΚ. Πέντε

ne, plagii. IVST. Sortire septem iudices. MERC.
 Porticus (Stoa) contra voluptatem, iniuriarum,
 quod suum amatorem Dionysium abduxit. IVST.
 Quinque sufficiunt. MERC. De Aristippo vo-
 luptas contra virtutem. IVST. Quinque et his
 litem

8. ὑπὲρ Πολέμωνος] *Erasm. ac Gesner. pro Polemone. Guietus de, super. Verum est, ὑπὲρ τινὸς significare pro aliquo. Interim bene Guietus monet, recte hic de, super significare; nam Polemon non tam est, pro quo causā dicitur, vel qui reus defenditur, sed subiectum litis, de quo contenditur, quemque ambae litigantes suum vindicant, vide pr. cap. 16. At si quis malit reddere propter, hic me habebit audientem. Sic mox περὶ Ἀριζίππας itidem est subiectum de quo ambigunt, cf. c. 23. et sq. Reitz.*

9. στοὰ] *Haesi, an in versione Stoaē potius nomen retinerem, quod Protopopoeiae magis aptum videretur. Sed cum non inuenirem auctorem Latinae appellationis, malui Porticum dicere, quae non minus potest feminam terminatione signare, quam Socrus. Gesner.*

καὶ τέτοις δικασάτωσαν. ΕΡΜ. Ἀργυραμοιβική δρασμὴ Διογένει. ΔΙΚ. Τρεῖς ἀποκληρέμονες. ΕΡΜ. Ἡ γραφικὴ κατὰ Πύρρῳτος λειποταξίῃ. ΔΙΚ. Ἐννέα κρινέτωσαν.

ΕΡΜ. Βούλει καὶ ταύτας ἀποκληρέμεν, ὦ Δίκη, τὰς δύο, τὰς πρώην, τὰς ἀπενηνεγμένας κατὰ τῷ ῥήτορος; ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν· αὗται δὲ εἰς ὕστερον δεδικάσονται. ΕΡΜ. Καὶ μὴν ὁμοιὰ γε καὶ αὗται, καὶ τὸ ἐγκλημα, εἰ καὶ νεαρόν, ἀλλὰ παραπλήσειεν τοῖς προαποκληρωμένοις· ὥς ἐν τέτοις δικασθῆναι ἄξιον. ΔΙΚ. Ἐοικας, ὦ Ἐρμῆ, χαριζομένῳ τὴν δέησιν· ἀποκληρέωμεν δ' ὅπως, εἰ δοκεῖ· πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόντας, ἱκανὰ γάρ

litem iudicanto. MERC. *Mensaria fugae crimen intendit Diogeni.* IVST. Tres solos fortire. MERC. *Pictoria contra Pyrrhonem deserti ordinis.* IVST. Nouem iudicent.

14. MERC. Visne illas quoque fortiamur, Iustitia, duas nuperas, delatas contra rhetorem. IVST. Antiquas prius dirimamus: hae postriede iudicabuntur. MERC. Verum similes illae quoque, et crimen, licet nouum, tamen finitum his, quae modo sortiti sumus. Itaque inter haec iudicari aequum est. IVST. Videris, Mercuri, gratificari velle alicuius precibus. Sortiamur tamen, si videtur. Verum solas haec;
latis

γὰρ αἱ ἀποκκληρώμεναι. δὲ τὰς γραφάς.
 EPM. Ῥητορικὴ κακώσεως τῷ Σύρῳ· διάλο-
 γος τῷ αὐτῷ, ὕβρεως. ΔΙΚ. Τίς δὲ ἑστὶς ἐστίν;
 ἃ γὰρ ἐγγέγραπται τ' ἐνόμα. EPM. Οὕτως
 ἀποκλήρε τῷ ῥήτορι τῷ Σύρῳ, κωλύσει γὰρ
 καὶ ἄνευ τῆς ὀνόματος. ΔΙΚ. Ἰδὲ καὶ τὰς
 ὑπερορίας ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀπο-
 κληρώσομεν, ὥς ὑπὲρ τὸν Εὐφράτην καλῶς εἶ-
 χε δεδικάσθαι· πλὴν ἀποκλήρε ἑνδεκα τὰς αὐ-
 τὰς ἐκατέρω τῶν δικῶν. EPM. Εὐγε, ὦ Δί-
 κη, Φεῖδῃ, μὴ πολὺ ἀναλίσκεσθαι τὸ δικα-
 σικόν.

ΔΙΚ. Οἱ πρῶτοι κατήσθωσαν τῇ Ἀκαδη-
 μίᾳ καὶ τῇ Μέτῃ, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει. προτέρα δὲ
 σὺ

fatis multae enim iudices, fortitae sunt. Cedo li-
 bellos. MERC. *Rhetorica malae tractationis di-*
cam scribit Syro; Dialogus eidem, contumeliae.
 IVST. Quis vero hic est? neque enim adscri-
 ptum est nomen. MERC. Sic modo fortire,
Rhetori Syro, nihil enim impediet, etiam sine
 nomine. IVST. En transmontanas iam etiam
 Athenis in Areopago fortiemur *dicas*; quas trans
 Euphratem iudicatas esse oportebat. Verum, for-
 tire vndecim, eosdem vtrique *dicae*. MERC. Bene tu quidem, Iustitia, parca es, ne multum
 infumatur in sportulas iudicum.

15. IVST. Primi sedeant Academiae et Ebrie-
 tati. Tu vero aquam infunde. Prior tu dic, Ebrie-
 tas.

σύ λέγε ἡ Μέθη. τί σιγᾷς, καὶ διανεύῃ; μά-
 θε, ὦ Ἑρμῆ, προσελθών. ΕΡΜ. Οὐ δύναμαι,
 Φησι, τὸν ἀγῶνα εἰπεῖν ὑπὸ τῶ ἀνράτῃ τὴν
 γλῶτταν πεπεδημένη, μὴ καὶ γέλωτα ἔφλω ἐν
 τῷ δικαστηρίῳ, μόγις δὲ καὶ ἔσηκα, ὡς ὀρᾷς. ΔΙΚ.
 Οὐκ ἔν συνήγορον ἀναβιβασάτω τῶν δεινῶν τέ-
 των τινά· πολλοὶ γὰρ οἱ καὶ ἐπὶ τριωβόλῳ
 διαρρέαγῆναι ἔτοιμοι. ΕΡΜ. Ἄλλ' ἄδεις ἐδε-
 λήσει ἐν γε τῷ Φανερωῷ συναγορευσαί Μέθη·
 σπλὴν ἐγνώμονά γε ταῦτα ἔοικεν ἀξιά. ΔΙΚ.
 Τὰ ποῖα; ΕΡΜ. Ἡ Ἀκαδημία αἰεὶ πρὸς ἀμ-
 Φοτέρους παρεσκευάσαι τὰς λόγους, καὶ τοῦτ'
 ἀσκεῖ, τὰναντία καλῶς δύνασθαι λέγειν. αὐ-
 τη τοίνυν, Φησὶν, ὑπὲρ ἐμοῦ προτέρα εἰ-
 πάτω· εἴτα ὕστερον ὑπὲρ ἐαυτῆς ἐρεῖ. ΔΙΚ.

Καίνα

tas. Quid taces, et nutas? Accede, Mercuri, et
 audi. MERC. Non possum, ait, causam meam
 agere mero compedita lingua, ne ludibrium de-
 beam in iudicio. Vix autem sto, ut vides.
 IVST. Itaque Patronum adhibeat, de acribus
 illis aliquem. Multi enim, etiam trioboli causa
 dirumpere se parati. MERC. Sed nemo temere
 volet causam ebrietatis palam suscipere. Et ta-
 men cum ratione istuc videtur petere. IVST.
 Quid? MERC. Academia semper in utramque
 partem dicere parata est, et hoc ipsum meditatur,
 contraria bene posse dicere. Haec ergo, ait, pro
 me primum dicat, deinde posterius pro se verba
 faciet.

Καινὰ μὲν ταῦτα· εἰπέ δὲ ὁμῶς, ὦ Ἀκαδημία,
τὸν λόγον ἐκότερον, ἐπεὶ σοὶ ῥῶδιον.

ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασαί, πρότε-
ρον τὰ ὑπὲρ τῆς Μῆθης· ἐκείνης γὰρ τότε νῦν
ῥέον (10). ἡδίκηται δὲ ἡ ἀθλία τὰ μέγιστα ὑπὸ
τῆς Ἀκαδημίας ἐμᾶ, ἀνδράποδον ἢ μόνον εἶχεν
εὖνεν (1) καὶ πισὸν αὐτῇ, μηδὲν αἰσχρὸν ὧν
προσάξειεν οἰόμενον, ἀΦαιρεθεῖσα τὸν Πολέμων-
να ἐκείνον, ὃς μετ' ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγο-
ρᾶς μέσης, ψάλτριαν ἔχων, καὶ καταδόμει-
νος

faciet. IVST. Noua quidem ista ratio. Sed dic
tamen, Academīa, vtramque causam, quando
tibi facile est.

16. ACAD. Audite, Iudices, primum quae
pro ebriitate dicentur: illius enim nunc aqua fluit.
Maxima vero infelix iniuria a me, Academia,
affecta est, mancipio, quod solum habebat ami-
cum et fidele sibi, quod nihil eorum, quae ipsa
imperabat, turpe putaret, privata, isto, dico,
Polemone: qui interdum commissabundus vaga-
batur per forum medium, cum psalteria, canenti-
bus

16. τὸ γε νῦν ῥέον] i. e. ὕδωρ. Illi nunc fluit
aqua (sc. clepsydrae). Kuster.

11. ἀνδράποδον — εὖνεν] Ita Ephes. VI, 7:
μετ' εὐνοίας δουλεύοντες. Vbi Elfner. bene
monet, εὖνεν laepe ac proprie dici de seruis
fidelis ac sincero animis seruientibus. Renz.

τος ἔωθεν εἰς ἐσπέραν μεθύων αἰεὶ καὶ κρατύνων,
καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς σεφάνοις διηνθισμέ-
νος. καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀθηναῖοι
ἅπαντες, οἱ μὴδὲ πώποτε νήφοντα Πολέμωνα
εἶδον. ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκα-
δημίας θύρας ἐκώμασεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντας
εἰώθει, ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τῶν
χερῶν τῆς Μέθης ἀρπάσασα μετὰ βίας, καὶ
πρὸς αὐτὴν ἀγαγῆσα, ὑδροποτεῖν τε κατηνάγ-
κασε, καὶ νήφειν μετεδίδαξε, καὶ τὰς σεφάνας
περίσπασε, καὶ ὅσον πίνειν κατακείμενον, ῥη-
ματικά σκολιὰ καὶ δύσηνα, καὶ πολλὰς Φροντί-
δος ἀνάμεσα ἐπαίδευσεν· ὥς ἀντὶ τῆ τέως ἐπ-
ανθῆντος αὐτῷ ἐρυθήματος, ὡχρὸς, αἰθλιος,
καὶ

bus aures praebens a mane inde ad vesperam,
ebrius, vino grauis, floreo caput ferto redimitus.
Haec vera esse, testes Athenienses vniuersi, qui
ne vnquam quidem sobrium videre Polemonem.
Cum autem ad Academiae portam commissarum
veniret infelix, vt ad alias omnes solebat; illa
plagio vsa, vi ereptum e manibus Ebrietatis ad
se deduxit, aquam bibere coëgit, sobrium esse
de nouo instituit, coronas ei detraxit, et cum
in lecto bibendum esset, tortuosas illum quasdam
vocalas, miserasque, et multae sollicitudinis ple-
nas edocuit. Itaque pro illo, qui tum in ipso
efflorescebat, rubore pallidus, miser, et rugosus

Luc. Op. T. VI. L corpo-

καὶ ῥιανὸς τὸ σῶμα γεγένηται, καὶ τὰς ὡδὰς ἀ-
πάσας ἀπομαθὼν, ἄσιτος ἐνίοτε καὶ διψαλέος
εἰς μέσσην ἐσπέραν κάθηται ληρῶν, ὅποια πολ-
λὰ ἡ Ἀκαδημία ἐγὼ ληρεῖν διδάσκω. τὸ δὲ μέ-
γιστον, ὅτι καὶ λοιδορεῖται τῇ Μέθῃ πρὸς ἐμὲ
ἐπαρθεῖς, καὶ μυρία κακὰ διέξεισι περὶ αὐτῆς.
εἴρηται σχεδὸν τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης. ἤδη καὶ
ὑπὲρ ἐμαυτῆς ἔρῳ· καὶ τὸ ἀπὸ τῆς ἐμοὶ ῥευ-
σάτω 12). Δ Ι Κ. Τί ἄρα πρὸς ταῦτα εἴπῃς
πλὴν ἀλλ' ἔγχει τὸ ἴσον ἐν τῷ μέρει.

ΑΚΑΔ. Οὕτωςί μὲν ἀνέσται πάνυ εὐλογα,
ὡ ἄνδρες δικασαί, ἡ συνήγορος εἴρηκεν ὑπὲρ τῆς
Μέθης· εἰ δὲ καὶ μὲ μετ' εὐνοίας ἀνέσσετε, εἰσέ-
σθε

corpore factus est: et cantilenarum omnium obli-
tus, sine cibo nonnunquam et sitiens ad mediam
usque vesperam desidet inter nugas, quas multas
ego, Academia, doceo. Maximum vero illud,
quod etiam maledicit Ebrietati incitatus a me, et
sexcenta de ea mala narrat. Dicta sunt fere, quae
pro Ebrietate debebant. Iam etiam pro me agam.
Et hinc mihi fluat *clepsydra*. IVST. Quid tan-
dem ad haec dicet? sed aequum vicissim infunde.

17. ACAD. Sic quidem omnino rationabilis
auditu pro ebrietate dixit Patrona. Sin vero me
etiam beniuole audieritis, quam nulla istam iniu-

12. ἐμοὶ ῥευσάτω] Rursus intelligendum ὡ-
ς δωρ. Bos de Elliphi.

σθε ὡς ἐδὲν αὐτὴν ἠδίκηκα. τὸν γὰρ Παλέμων-
 να τᾶτον, ὃν Φησιν ἑαυτῆς οἰκῆτην εἶναι, πε-
 Φυκότα ἔ Φαύλως, ἐδὲ κατὰ τὴν Μέθην, ἀλλ'
 οἰκεῖον ἑμοί, καὶ τὴν Φύσιν ὅμοιον, προαρπά-
 σασα νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ἔντα, συναγωνιζομέ-
 νης τῆς ἡδοῆς, ἥπερ αὐτῇ τὰ πολλὰ ξυνυπερ-
 γῆ, διέΦθειρεν ἄθλιον, τοῖς κώμοις, καὶ ταῖς
 εἰσάταις παρασχῆσα ἔκδοτον, ὡς μηδὲ μικρὸν
 αὐτῷ τῆς αἰδῆς ὑπολείπεσθαι· καὶ ἄγε ὑπερ
 ἑαυτῆς λέγεσθαι μικρὸν ἔμπροσθεν ὤστο, ὑπὲρ
 ἑμῆ εἰρησθαι νομίσατε. περιήει γὰρ ἔωθεν ὁ
 ἄθλιος ἐξεφανωμένος, κραιπαλῶν, διὰ τῆς ἀ-
 γορᾶς μέσης καταυλόμενος, ἐδέποτε νήφων,
 κωμάζων ἐπὶ πάντας, ὕβρις τῶν προγόνων, καὶ
 τῆς

ria affecerim, cognoscetis. Nam Polemonem il-
 lum, quem suum ait servum, non male natum,
 neque pro Ebrietate, sed familiarem mihi et in-
 genio similem, praeripuerat iuvenem adhuc et
 teneram, adiuuante voluptate, quae et ipsi fre-
 quenter ministrat, corrumpitque miserum, co-
 missationibus et meretricibus dediticium tradens,
 ut ne parum quidem pudoris illi relinqueretur.
 Ea vero quae pro se dici paullo ante putabat,
 pro me dicta putatote. Circumibat enim infelix
 a mane inde, coronatus, crapula grauis, per
 medium forum, tibiis aures intendens, nec vn-
 quam sobrius, commissatum veniens ad quoscunque,
 contumelia maiorum suorum, et totius civitatis,

τῆς πόλεως ὅλης, καὶ γέλως τοῖς ξένοις. ἐπεὶ
 μέντοι παρ' ἐμὲ ἦκεν, ἐγὼ μὲν ἔτυχον, ὥσπερ
 εἶωθα ποιεῖν, ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν, πρὸς
 τὰς παρόντας τῶν ἐταίρων λόγους τινὰς περὶ
 ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης διεξιῶσα. ὁ δὲ μετὰ τῷ
 αὐλῷ, καὶ τῶν σεφάνων ἐπιστάς, τὰ μὲν πρῶ-
 τα ἐβόα, καὶ συγχεῖν ἡμῶν 13.) ἐπειρᾶτο τὴν
 συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ. ἐπεὶ δὲ ἔδεν
 ἡμεῖς ἐπεφροντίκειμεν αὐτῷ, κατ' ὀλίγον (οὐ
 γὰρ τέλος ἦν διάβροχος τῇ Μέθῃ) ἀνένηθε
 πρὸς

risus hospitibus. Verum ad me cum venisset;
 equidem, ut facere soleo, apertis ianuis ad sode-
 lium quosdam praesentes verba forte faciebam de
 virtute et temperantia. At ille cum tibia et co-
 ronae adstanti primo quidem clamabat, tentabatque
 nos confundere, turbans clamore nostram dispu-
 tationem. Cum vero nihil illum curaremus;
 paulatim, neque enim plane ab ebrietate perma-
 duerat,

13. συγχεῖν ἡμῶν etc.] Interpres, *perturbare nos tentabat*. At τὸ συγχεῖν cum casu se-
 cundo nunquam construitur. Deceptus fuit
 prava distinctione. Verba erant distinguen-
 da: σ. ἡ. ε. τὴν συνουσίαν, ε. τῇ βοῇ. et
 vertenda: *confundere nostrum conabatur con-
 ventum, turbas dando sua vociferatione. Vi-
 tringa.*

πρὸς τὰς λόγους, καὶ ἀφῆρει τε τὰς σεΦάνους,
καὶ τὴν αὐλητρίδα κατεσιώπα, καὶ ἐπὶ τῇ πορ-
φυρίδι ἡσυχύνετο. καὶ ὥσπερ ἐξ ὑπνῳ βαθέος
ἀνεγρόμενος, ἐαυτὸν τε εἴωρα ὅπως διέκειτο, καὶ
τῷ πάλαμ βίβη κατεγίγνωσκε, καὶ τὸ μὲν ἐρύθη-
μα τὸ ἐκ τῆς Μέθης ἀπῆνδρει, καὶ ἡΦανίζετο,
ἡρυθρία δὲ κατ' αἰδῶ τῶν δρωμένων, καὶ τέλος,
ἀποδράς ὥσπερ εἶχεν, ἡτομίσλησε παρ' ἐμῆ,
ἥτε ἐπικαλεσαμένης, ἥτε βιασαμένης, ὡς αὐ-
τῇ Φησιν, ἐμῆ, ἀλλ' ἐκὼν αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα
εἶναι ὑπολαμβάνων. καὶ μοι ἤδη κἀλεῖ αὐτὸν,
ὅπως καταμάθῃτε ἐν τρόπον διάκειται πρὸς
ἐμῆ. τῷτον, ὦ ἄνδρες δικάσαι, παραλαβῆσα,
γελοῖως ἔχοντα, καὶ μήτε Φωνὴν ἀφίεναι, μήτε
ἐξά-

duerat, ad sobrietatem ab illa disputatione rediit,
abstulitque coronas, et tacere iussit tibicinam, et
purpuræ illum puduit: et tanquam e profundo
somnia expergefactus, tum se, quomodo affectus
esset, inspexit, tum vitam condemnauit superio-
rem. Hinc illè ab ebrietate rubor deflorescens
euanuit, cum a pudore potius eorum, quæ fe-
cerat, erubesceret: et tandem, ut erat, ad me
venit transfuga, neque vocantem, neque vim ad-
hibentem, ut ista dicit; sed quod ipse sua sponte
hæc meliora putaret. Et iam illum mihi voca,
ut discatis, quomodo erga me affectus sit. Hunc
ego, Iudices, cum accepissem ridicule se haben-
tem, et neque vocem mittere neque stare proe-

ἑστάναι ὑπὸ τῶ ἀκράτῃ δυνάμενον, ἐπέστρεψα,
καὶ ἀνένηψα, καὶ ἀντὶ ἀνδραπόδῃ νόσιμον ἀν-
δρα καὶ σώφρονα, καὶ πολλῶ ἀξίον τοῖς Ἑλλήσιν
ἀπέδειξα. καὶ μοι αὐτὸς τε χάριν οἶδεν ἐπὶ
τέτοις, καὶ οἱ προσήκοντες ὑπὲρ αὐτῶ. εἴρηκα·
ὑμεῖς δὲ ἤδη σκοπεῖτε, ποτέρῃ ἡμῶν ἀμεινον
ἦν αὐτῷ συνεῖναι.

· ERM. Ἄγε δὴ μὴ μέλλετε, ψηφοφορήσα-
τε, ἀνάσητε, καὶ ἄλλοις χρηὶ δικάζεν. ΔΙΚ.
Πάσαις ἢ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλὴν μιᾶς. ERM.
Παράδοξον εἶδέν, εἶναι τινὰ καὶ τῇ Μέθῃ τιθέ-
μενον.

· Καθήσατε οἱ τῇ Στοᾷ πρὸς τὴν ἡδονὴν λα-
χόντες περὶ τοῦ ἐρασοῦ δικάζον· ἐγκέχυται
τὸ

mero valentem, conuerti, ad sobrietatem reduxi,
et pro mancipio virum honestum, et sobrium, et
quantivis pretii Graecis reddidi. Et mihi tum
ipse gratiam habet harum rerum causa, tum pro
ipso necessarii. Dixi. Vos autem iam considerate,
cum vtra nostrum esse illi fuerit melius.

MERC. Age sane, nolite cunctari, ferte suf-
fragia, surgite. Iudicare oportet etiam alios,
IVST. Omnibus, vna excepta, vincit Academia.
MERC. Mirum non est, esse aliquem, qui suum
Ebrietati calculum adiecerit.

· 19. Sedete iam, quibus sortito obuenit iudi-
care causam Porticus contra Voluptatem de ama-
tore.

τὸ ὕδωρ· ἢ κατ'ἀγραφος, ἢ τὰ ποικίλα, σὺ ἤδη λέγε.

ΣΤΟΑ. Οὐκ ἀγνοῶ μὲν, ὦ ἄνδρες δικασαί, ὡς πρὸς εὐπρόσωπόν μοι τὴν ἀντίδικον ὁ λόγος ἔσαι, ἀλλὰ καὶ ὑμῶν τὰς πολλὰς ὁρῶ πρὸς μὲν ἐκείνην ἀποβλέποντας, καὶ μειδιῶντας πρὸς αὐτήν, ἐμᾶ δὲ καταφρονῶντας, ὅτι ἐν χρεῶ κέκαρμαι, καὶ ἀρρενωπὸν βλέπω, καὶ σκυθρωπὴ δοκῶ· ὅμως δὲ, ἣν ἐθελήσητε ἀκῆσαι με λεγέσης, θαρρῶ πολὺ δικαιότερα ταύτης εἶναι. τᾶτο γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἐγκλημα ἔστιν, ὅτι οὕτως ἑταρρικῶς ἐσχευασμένη τῷ ἐπαγωγῷ τῆς ὀψέως, ἐραστὴν ἐμὸν ἄνδρα τότε σῶφρονα τὸν Διονύσιον φενακίσασα, πρὸς ἑαυτὴν περισέπασσε.

tore. Infusa iam est aqua. Tu iam, varie picta, (*Puercile*) dicito.

20. PORT. Non ignoro equidem, Iudices, quam speciosam contra aduersariam mihi dicendum sit, quin vestrum etiam plerisque video coniectis in istam oculis ei arridere, me autem despicere quod incute sum tonsa, virili vultu, et tristis atque seuera videor. Tamen si volueritis audire me dicentem, confido multo me iustiora prae ista dicturam. Nimirum hoc ipsum etiam praesens crimen est, quod meretricie ita ornata, illo vultu illice, meum amatorem virum tunc temperantem, Dionysium, deceptum ad se traduxit:

σα. καὶ ἦν γὰρ οἱ πρὸ ὑμῶν δίκην ἐδίδασκον τῇ
 Ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ Μέθῃ, ἀδελφὴ τῆς παρού-
 σης δίκης ἐστίν· ἐξετάζεται γὰρ ἐν τῷ παρόντι,
 πρότερα χοίρων δίκην νενευκότας· κάτω, ἡδομέ-
 ης δὲ ζῆν, μηδὲν μεγαλόφρον ἐπινοῶντας, ἢ
 ἐν δευτέρῳ τοῦ καλῶς ἔχοντος ἡγησαμένους τὸ
 τερπνόν, ἐλευθέρως ἐλευθέρως φιλοσοφεῖν· μή-
 τε τὸ ἀλγεινὸν ὡς ἄμαχον δεδιότας, μήτε τὰ
 ἡδὺ ἀνδραποδωδῶς προαιφεμένους, καὶ τὴν εὐ-
 δαμονίαν ζητῶντας ἐν τῷ μέλιτι, καὶ ταῖς ἰσχά-
 σι. τοιαῦτα γὰρ αὕτη δειλάτα τοῖς ἀνθρώποις
 πρᾶττειν οὖσα, καὶ μορμολυττομένη τῷ πόνῳ,
 προσάγεται αὐτῶν τὰς πολλὰς, ἐν οἷς καὶ τὸν
 δειλαιὸν ἐκείνον ἀφηνιάσαι ἡμῶν πεποίηκε, νο-
 σῶντα

duxit: quamque ante vos modo causam iudica-
 runt iudices inter Academiam atque Ebrietatem,
 ea praesenti causae gemina est. Dispicate enim
 nunc, vtrum porcorum instar humum spectantes
 in voluptate vivere deceat, magnanimum nihil
 cogitantes; an post honestatem collocato, quod
 delectat, liberos liberaliter philosophari, neque
 dolorem, vt inuictum quiddam, metuentes, ne-
 que suae quod est mancipiorum more sequen-
 tes, quaerentesque felicitatem in melle et ficu-
 bus? Tales enim escas imprudentibus ista pro-
 ponens, et laborem velut terriculamentum quod-
 dam ostentans, plerosque ad se allicit: in quibus
 etiam miserum istum, nostras vt habenas excu-
 teret,

εὐντα τηρήσασα. ἐγὰρ ἂν ὕγιαίνων ποτὲ προσ-
 ἤκατο τὰς παρὰ ταύτης λόγους. καίτοι τί ἂν
 ἐγὼ ἀγανακτοίην κατ' αὐτῆς; ὅπως 14) μὴδὲ τῶν
 θεῶν Φεΐδεται, ἀλλὰ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτῶν
 διαβάλλει; ὥς εἰ σωφρονεῖτε, καὶ ἀσεβείας
 ἂν δίκην λάβετε παρ' αὐτῆς. ἤκουον δὲ ἐγὼ γε
 ὡς ἐδὲ αὐτὴ παρεσκευάσθαι ποιήσασθαι τὰς λό-
 γους, ἀλλὰ τὸν Ἐπίκρου ἀναβηθᾶσεται συνα-
 γορεύσονται. ἔτιωσ' ἐν τρυφᾷ τῷ δικαστηρίῳ. πλην
 ἀλλὰ εὐεῖνὰ γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἷός τις ἂν οἶσται
 γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον 15)
 Θεσέα,

teret, adduxit, cum observasset aegrotantem;
 neque enim sanus unquam orationem illius ad-
 missurus erat. Verum quid ego isti indigner,
 quae ne Dis quidem parcat, sed eorum calumnie-
 tur providentiam? Itaque si sanum sequi iudi-
 cium volueritis, impietatis etiam poenam ab ista
 sumseritis. Audiui equidem neque ipsam ad di-
 cendum se comparasse, sed Epicurum adducturam
 esse Patronum: adeo tribunalis maiestatem per
 delicias conculcat. Verum illud certe istam in-
 terrogate, quales putet futuros fuisse Herculem

L 5

et

14. ὅπως] Pro quandoquidem, vt Latinorum
 ubi. Vid. Icar. c. 9. pr. Reitz.

15. ἡμέτερον] Gesnerus ὕμ. edi voluit, et huic
 assentior. *Thesca vestrum* enim melius,
 procedit, quam *nostrum*, et si suum quoque
Thesca Stoa dicere queat, tamen minus
 com-

Θησά, εἰ πεισθέντες τῇ ἡδονῇ, ἔφυγον τοὺς
πόνους; ἔδδν γὰρ ἂν ἐκώλυε μετὴν ἀδικίας εἶναι
τὴν γῆν, ἐκείνων μὴ πονησάντων. ταῦτα εἶπον,
καὶ πάνυ τοῖς μακροῖς τῶν λόγων χαίρεσα. εἰ δέ
γε ἐθελήσεις κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι μοι
συνερωτώμενη, τάχιστα ἂν γνωσθεῖη τὸ μηδὲν
ἔσα. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τὰ ὄρα μνημονεύ-
σαντες, ψηφίσασθε ἥδη τὰ εὖορμα, μὴ πισεύ-
σαντες Ἐπικύρω λέγοντι μηδὲν ἐπισκοπεῖν τῶν
παρ' ἡμῶν γεγνομένων τὰς θεάς. EPM. Με-
τάσσηθι. Ὁ Ἐπίκυρος, ὑπὲρ τῆς ἡδονῆς λέγει 16).

EPIK.

et vestrum Theseum, si, voluptatis castra secuti,
fugissent labores. Nihil enim impediēbat quo
minus iniustitiae plena esset terra, illis detrectan-
tibus laborem. Haec dixi non vehementer gau-
dens longis orationibus. Si vero voluerit in breui
altercatione mihi respondere, colerrime, quam
nihil sit, intelligatur. Verum vos iurisiurandi
memores, religiose iam ite in suffragia, nec Epi-
curo credite dicenti, nihil inspicere eorum, quae
apud nos fiunt Deos. MERC. Transi. Tu Epi-
cure, pro voluptate dicito.

21. EPIC.

commode. Sed quia nulla Ed. praeit, et
vulgatam retinui, et versionem ei contra-
riam. Reitz.

16. ὁ Ἐπίκυρος — λέγει] Purus eiusmodi No-
minatiuus, qualis hic in Luciano, non pot-
est negari pro-vocatio valere, quia articu-
lus

ΕΠΙΚ. Οὐ μακρὰ, ὦ ἄνδρες δίκασαι, πρὸς ὑμᾶς ἔρχω. δεῖ γὰρ εἰδὲ πολλῶν μοι τῶν λόγων. ἀλλ' εἰ μὲν ἐπ' ὧδ' αἴ τιςιν, ἢ Φαρμακίσις, ὅν Φησιν ἐραστὴν ἑαυτῆς ἢ Στοᾶ, τὸν Διονύσιον κατήγαγκασε, ταύτης μὲν ἀπέχουσα, πρὸς ἑαυτὴν δὲ βλέπειν ἢ ἡδονή, Φαρμακίς ἂν εἰκότως ἔδοξε, καὶ ἀδικεῖν ἐκέκριτο, ἐπὶ τὰς ἀλλοτρίας ἐραστὰς μαγγανεύουσα. εἰ δέ τις ἐλεύθερος, ἐν ἐλευθερίᾳ τῇ πόλει, μὴ ἀπαγορευόντων τῶν νόμων, τὴν παρὰ ταύτης ἀηδίαν μυσασθεῖς, καὶ ἦν Φησι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παρ' αὐτῆς γίγνε-

21. EPIC. Non longa apud vos oratione utar, Iudices, neque enim multis mihi argumentis opus est. Sed si quidem incantationibus quibusdam aut venenis, quem amatorem suum dicit Porticus, Dionysium, adegit voluptas, ab ista ut segregatus ad se respiceret; venefica videatur merito, et damnetur iniuriarum, via nimirum veneficiis in amatores alienos. Si quis vero liber in ciuitate libera, legibus non prohibentibus, exosus istius insuauitatem, et quam velut coronidem laborum venire tandem ait felicitatem, nugas esse ratus; euita-

lus additur, veluti et ap. *Homer. Il. Γ. 275.* sq. Ἡέλιός θ' — καὶ ποταμοὶ — μάρτυροί ἐσσι. Vbi *Didymus* etiam Ἡέλιος pro ὦ ἡέλιε positum ait. cf. infra c. 33. pr. δ *Διάλογος* — λέγε. *Reitz.*

παγγίγασθαι λῆρὸν οἰηθεῖς, τὰς μὲν ἀγνύκους
ἐκείνας λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίως ἀπέφυγε·
πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν ἄσμενος ἐδραπέτευσεν, ὥσπερ
θεσμὰ πῖνα διακώφας τὰς τῶν λόγων πλεκτά-
νας, ἀνθρώπινα καὶ ἐβλακώδη φρονήσας· καὶ
τὸν μὲν πόνον, ἔπερ ἐς, πονηρὸν, ἡδεῖαν δὲ τὴν
ἡδονὴν 17) οἰηθεῖς, ἀπακλείειν ἐχεῖν αὐτὸν,
ὥσπερ ἐκ ναυαγίε λιμένι προσγέαντα, καὶ γαλήνης
ἐπιδυ-

cuitatis tortuosis illis argumentationibus et laby-
rinthorum similibus, ad voluptatem transfugit
libens, rescissis velut vinculis quibuldam illis ar-
gumentorum cirris, hominem sapiens, non sti-
pitem; et laborem, id quod est, malum, sua-
vem autem voluptatem arbitratus: huncne ex-
cludere oportebat, tanquam ex naufragio adna-
tantem ad portum, et tranquillitatis cupidum
praeci-

17. πόνον — πονηρὸν, ἡδεῖαν — ἡδονὴν]
Non assequitur interpretatio vlla suauitatem
huius loci. Etymologijs frequenter uteban-
tur Stoici. Domestico igitur quasi argu-
mento utitur Epicurus. Πονηρὸν esse qui
negabitis τὸν πόνον, a quo πονηρὸν dicatur?
Videntur auctores linguarum laboris notio-
nem cum malo saepe iunxisse. Docent hoc
Ebraeorum לָבַד, Graeca πονηρὸς et μο-
χθηρὸς, i. e. πανῆργος, ῥαδιῆργος, Lati-
norum laborare morbo, invidia etc. Simili-
ter deinde Noster πένον de morbo Dionysii
adhibet. Gesner.

ἐπιθυμῶντα, συνωθῆντας ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸν πόνον, καὶ ἔνδοτον 18) τὸν ἀθλίον παρέχειν ταῖς ἀπορίαις, καὶ ταῦτα ὥσπερ ἰκέτην ἐπὶ τὸν τῷ ἐλέει βωμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφεύγοντα; ἵνα τὴν πολυθρύλλητον ἀρετὴν δηλαδὴ ἐπὶ τὸ ὀρθιον ἰδρῶτι πολλῷ ἀνελθὼν ἴδῃ, κατὰ δι' ὅλα πονήσας τῷ βίῳ, εὐδαιμονήσῃ μετὰ τὸν βίον; καίτοι τίς ἂν κριτὴς δικαιότερος δόξειεν αὐτῷ ἐκείνῳ, ὃς καὶ τὰ παρὰ τῆς Στοᾶς εἰδὼς, εἰ καὶ τις ἄλλος, καὶ μόνον τῶς τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι, μεταμαθὼν ὡς κακὸν ὁ πόνος ἦν.

praecipitemque impellere ad laborem, et velut dediticium tradere infelicem hominem desperationi, idque cum velut supplex ad misericordiae aram, sic ad voluptatem confugerit: ut nimirum celebratissimam illam Virtutem, per ardua multo sudore enifus videat, ac deinde tota vita in aerumnis consumpta, beatus sit post vitam? Ecquis vero iustior iudex hoc ipso videri potest? qui etiam eorum quae a Porticu docentur gnarus si quis alius, et solum quod honestum est idem bonum ad eum diem arbitratus, cum deinde didicisset,

18. ἔνδοτον] In Act. Ap. c. 2, 23. ἔνδοτον λαβόντες. Vbi Elsner exponit, qui hostibus et aduersariis exposcentibus ad supplicium, utque de eo pro arbitrio statuatur, traditur. Reitz.

ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν δοκιμάσας εἴλετο.
 ἑώρα γὰρ, οἶμαι, τὰς περὶ τῆ καρτερεῖν καὶ
 ἀνέχεσθαι πόνας πολλὰ διεξιόντας, ἰδίᾳ δὲ τὴν
 ἡδονὴν θεραπεύοντας, καὶ μέχρι μὲν τῆ λόγου
 νεανιευομένους, οἴκοι δὲ κατὰ τὰς τῆς ἡδονῆς νό-
 μους βιῶντας, ἀσχυνομένους μὲν, εἰ Φανένται
 χαλῶντες τῆ τόνε, καὶ προδιδόντες τὸ δόγμα,
 πεπονθότας δὲ ἀθλίως τὸ σὺ Ταντάλε· καὶ
 ἔνθα ἂν λήσεν καὶ ἀσφαλῶς παρανομήσεν ἐλ-
 πίσωσι, χανδὸν ἐμπιπλαμένους τῆ ἐδέος· εἰ γὰρ
 τις αὐτοῖς τὸν τῆ Γύγε δακτύλιον ἔδωκεν, ὥς
 περιθεμένους μὴ ὀρᾶσθαι, ἢ τὴν τῆ Ἀΐδος κυ-
 νήην, εὖ οἶδ' ὅτι μακρὰ χαίρειν τοῖς πόνοις Φρά-
 σαν-

esset malum esse laborem, quod ex duobus me-
 lius probauerat, illud elegerit? Videbat nempe,
 arbitrator, eos qui de tolerantia et patientia doloris
 multa disputant, priuatim colere Voluptatem: et
 quantum ad disputationem gerere se fortiter, do-
 mi vero ad Voluptatis leges vivere: atque erube-
 scere quidem, si appareat, eos de contentione re-
 mittere, et sua prodeire decreta: verum miserum
 in modum Tantali illud supplicium sustinere; et
 ubi latendi spem habeant, et secure leges violan-
 di, pleno se haustu ingurgitare suauibus. Si quis
 igitur Gygis anulum det istis, quo induti non vi-
 deantur, aut Orci galeam; bene noui futurum,
 ut longum valere iussis laboribus, ad Voluptatem
 tru-

παύτεες, ἐπὶ τὴν ἡδονὴν ὠθῶντο αὐτῶν, καὶ ἐμιμῶν-
το ἅπαντες τὸν Διονύσιον, ὃς μέχρι μὲν τῆς
νόσου, ἠελπιζεν ὠφελῆσαι τὸ αὐτὸν τοὺς περὶ
τῆς καρτερίας λόγους· ἐπειδὴν δὲ ἠλγισσε καὶ ἐνό-
σησε, καὶ ὁ πόνος ἀληθέστερον αὐτῷ καθίκετο,
ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτῷ ἀντιφιλοσοφοῦν τῇ
Στοᾷ, καὶ τὰναντία δογματίζον, αὐτῷ μάλ-
λον ἢ τέτοις ἐπίστευσε, καὶ ἐγὼ ἀνθρώπου ὡς
καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων· καὶ διετέλεσεν οὕ-
τως ἀνδριάντι αὐτῷ χρωμένως, εἰδὼς ὅτι ὅς αὐ-
τῷ ἄλλως λέγει, καὶ ἡδονῆς κατηγορεῖ, λόγοισι χαί-
ρει, τὸν δὲ καὶ ἐνὶ σὺν ἔχει. εἰρηκα· ὑμεῖς δ'
ἐπὶ τέτοις ψηφοφορήσατε.

ΣΤΘΑ.

trudentes alter alterum ferantur, imitati omnes
Dionysium: qui ad morbum usque sperabat, pro-
futuras sibi aliquid illas de tolerantia disputationes:
cum vero doleret atque aegrotaret, serioque
penetraret ad ipsum dolor; videns, disputare con-
tra Porticum corpus suum, et contrarias senten-
tias ponere; illi potius, quam istis credidit, seque
hominem esse, et hominis habere corpus, agno-
vit, atque perrexit illo non tanquam statua uti,
bene gnarus, qui aliter dicat, et voluptatem ac-
cusat, *Gaudere verbis, mentem habere ibi tamen.*
Dixi. Vos autem de his ferte suffragia.

22. PORT.

ΣΤΟΑ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ὀλίγα μοι συνερω-
 τήσαι ἐπιτρέψατε. ΕΠΙΚ. Ἐρώτησον· ἀπο-
 κρινέσθαι γάρ. ΣΤΟΑ. Κακὸν ἡγῇ τὸν πόνον;
 ΕΠΙΚ. Ναί. ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν;
 ΕΠΙΚ. Πάνυ μὲν ἔν. ΣΤΟΑ. Τί δέ; οἶσθα
 ὃ, τι διάφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ προηγμένον,
 καὶ ἀποπροηγμένον; ΕΠΙΚ. Μάλισα. ΕΡΜ.
 Οὐ φασιν, ὦ Στοά, συνίστασι οἱ διακρινόμενοι τὰ
 δισύλλαβα 19) ταῦτα ἐρωτήματα· ὥς ἡτυχίαν
 ἔχετε. ψηφοφορήσουσι γάρ. ΣΤΟΑ. Καὶ
 μὴν ἐμάρτησα ἂν, εἰ συνηρώτησα ἐν τῷ τρίτῳ
 τῶν ἀναποδείκτων 20) σχήματι. ΔΙΚ. Τίς
 ὑπερ-

PORT. Nequaquam. Sed pauca interro-
 gare mihi permittite. EPIC. Interroga, respon-
 debo enim. PORT. Malum putas laborem?
 EPIC. Nempe. PORT. Voluptatem autem
 bonum? EPIC. Omnino equidem. PORT.
 Quid vero? nosti quid *differeus* et *indifferens*,
prodictum et *reiectum*. EPIC. Omnino. MERC.
 Negant Iudices intelligere se dissyllabas illas in-
 terrogatiunculas. Itaque quiescite. Ferent enim
 suffragia. PORT. Verum viceram, si peregissem
 interrogationes in tertia figura inde monstrabilium.

IVST,

19. δισύλλαβα] Mox c. 28. κρηματικά ἐρω-
 τήματα. Breves atque abruptas, praecisas
 quaestriunculas per δισύλλαβα Lucianus in-
 telligit, quales modo praemiseraat. Reitz.

20. τῶν ἀναποδείκτων] Audiamus Apulei.
 de

ὑπερέσχεν; EPM. Πάσαις ἡ ἡδονή. ΣΤΟΑ.
Ἐφίημι ἐπὶ τὸν Δία. ΔΙΚ. Τύχη τῇ ἀγαθῇ.
σύ δὲ ἄλλας κάλει.

EPM. Περὶ Ἀρισιπποῦ Ἀρετὴ καὶ Τρυφῇ,
καὶ Ἀρισιππος δὲ αὐτὸς παρέσω. APET. Προ-
τέραν ἐμὲ χρὴ λέγειν τὴν Ἀρετὴν, ἐμὸς γάρ ἐστιν
Ἀρισιππος, ὡς δηλῶσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα.
ΤΡΥΦ. Οὐμηναν, ἀλλ' ἐμὲ τὴν Τρυφήν· ἐμὸς
γάρ εἰ ἀνὴρ, ὡς ἐστὶν ὁρᾶν ἀπὸ τῶν σεφάνων, καὶ
τῆς

IVST. Quis superavit? MERC. Omnibus cal-
culis voluptas. PORT. Prouoco ad Iouem.
IVST. Quod bene vertat! Tu vero voca alios.

23. MERC. De Aristippo Virtus et Luxuria.
Aristippus autem ipse quoque adfit. VIRT.
Priorem me oportet dicere, Virtutem. Meus
enim est Aristippus, vt sermones illius indicant
et opera. LVX. Nequaquam: sed me, Luxu-
riam. Meus enim vir est, vt videre licet e coro-
nis,

de habit. doct. Plat. p. 37, 8. *Ex hisce igitur in prima formula modis nouem primi quatuor indemonstrabiles nominantur: non quod demonstrari nequeant — sed quod tam simplices tamque manifesti sunt, ut demonstratione non egeant, adeo ut ipsi caeteros gignant, fidemque illis ex se impertiant.* Poteram igitur σχῆμα modum interpretari, si constaret, ad hanc ipsam diuisionem pertinere argumentationem hanc Porticus: quod iam quæ-
rere non vacabat. Gesner.

τῆς πορφυρίδος, καὶ τῶν μύρων. ΔΙΚ. Μὴ φι-
λονεικῆτε, ὑπερκίσεται γὰρ καὶ αὕτη ἡ δίκη ἔς
ἂν ὁ Ζεὺς δικάσῃ περὶ τῷ Διονυσίᾳ, παραπλή-
σιον γὰρ τι καὶ τῷτο ἔοικεν εἶναι, ὥς ἂν μὲν
ἡ Ἥδονη κρατήσῃ, καὶ τὸν Ἀρίστιππον ἔξῃ ἡ
Τρυφή· νικώσης δὲ αὖ τῆς Στοᾶς, καὶ οὗτος
ἔσται τῆς Ἀρετῆς κερκισμένος. ὥς ἄλλοι παρῆ-
σαν. τὸ δεῖν μόντοι μὴ λαμβανέτωσαν ἔ-
τοι, τὸ δικασθῆναι, ἀδίκασα γὰρ ἡ δίκη μεμέ-
νηκεν αὐτοῖς. ΕΡΜ. Μάτην ἔν ἀνεληλυθότες
ᾧσι γέροντες ἄνδρες ἔτω μακρὰν τὴν ἀνάβασιν.
ΔΙΚ. Ἰανὸν, εἰ τριτημόριον λάβοιεν. ἀπι-
τε, μὴ ἀγανακτεῖτε, αὐθις δικάσετε.

ΕΡΜ.

nis, et purpura, et vnguentis. IVST. Nolite
contendere. Differetur enim haec quoque causa,
usque dum Iupiter pronunciet de Dionysio. Vi-
cinum enim quiddam etiam hoc esse videtur.
Igitur si vicerit Voluptas, etiam Aristippum ha-
bebit Luxuria; vincente contra Porticu, etiam
hic Virtuti adiudicatus erit. Quare alii iam ad-
sunt. Verum illud ne capiant hi . . . sportulam
dico. Neque enim iudicarunt causam. MERC.
Nec quidquam ergo adscenderint viri senes viam
tam longam. IVST. Satis fuerit si tertiam par-
tem accipiant. Abite. Nolite indignari: rursus
iudicabitis.

24. MERC.

ΕΡΜ. Διογένη Σινωπέα παρῆναι καιρὸς, καὶ
 σὺ τοίνυν ἡ ἀργυραμοιβὴ λέγε. ΔΙΟΓ. Καὶ
 μὴν ἂν γε μὴ παύσῃται ἐνοχλᾶσα, ὦ Δίκη, ἐν
 ἔτι δρασμῷ δικάσεται μοι, ἀλλὰ πολλῶν καὶ βα-
 θείων τραυμάτων, ἐγὼ γὰρ αὐτίκα μάλα πα-
 τάξω τῷ ξύλῳ. ΔΙΚ. Τί τῆτο; ἀπέφευγεν
 ἡ ἀργυραμοιβή, ὃ δὲ διώκει ἐπηρμένος τὸ βά-
 κτρον. ἔ μέτριόν τι κακὸν ἡ ἀθλία ἔοικε λή-
 ψεσθαι. τὸν Πύρρωνα κήρυττε.

ΕΡΜ. Ἄλλ' ἡ μὲν γραφικὴ πάρεστιν, ὦ Δίκη,
 ὃ Πύρρων δὲ ἐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀνελήλυθε· καὶ εἰ-
 και τῆτο πράξειν. ΔΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Ὅτι ἐδὲν ἡγείται κριτήριον 21) ἀληθὲς
 εἶναι.

24. MERC. Diogenem Sinopensem adesse
 tempus est. Tu igitur, Mensaria, dic. DIOG.
 Verum, Iustitia, si non desierit mihi molesta esse,
 non amplius fugae mihi litem intendet, sed mul-
 torum profundorumque vulnerum. Ego enim
 iam statim fuisse illam percutiam. IVST. Quid
 hoc? Fugit Mensaria, ille vero sublato eam ba-
 culo persequitur: non leue malum misera nanci-
 scetur, puto. Pyrrhonem praedica.

25. MERC. Verum Pictoria quidem adest,
 Iustitia: Pyrrho autem ne venit quidem, et olim
 sic facturum putabam. IVST. Quid ita, Mer-
 curi? MERC. Quia nullum verum putat esse

M 2

iudi-

21. κριτήριον] Hic paria facimus Graecis: nam
 etiam

εἶναι. ΔΙΚ. Τοιγαρὲν ἐρήμην αὐτῷ καταδικασάτωσαν. τὸν λογογράφον ἤδη καλεῖ τὸν Σύρον· καίτοι πρῶτον ἀπηνέχθησαν κατ' αὐτῷ καὶ γραφαί, καὶ ἔδεν ἡπειγεῖν ἤδη κεκρίσθαι· πλὴν ἄλλ' ἐπεὶ ἔδοξε, προτέραν εἰσαγαστῆς ῥητορικῆς τὴν δίκην. βαβαί, ὅσοι συνεληλύθασιν ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν. ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Δίκη· τό, τε γὰρ μὴ ἔωλον εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλὰ καινὴν καὶ ξένην, χθές, ὥσπερ ἔφης, ἐπηγγεσμένην, καὶ τὸ ἐλπίζειν ἀκρίσθαι ῥητορικῆς μὲν καὶ Διαλόγου ἐν τῷ μέρει κατηγορούντων, ἀπολογουμένων δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τῷ Σύρου, τῷτο πολλοὺς ἐπὴ-

iudicium. IVST. Itaque desertae illum litis condemnent. Librorum auctorem Syrum iam voca: quamquam nuper demum nomen ipsius delatum est, nec quidquam urgebat, eas causas nunc iudicari. Verum quando ita visum est, primam agi iube causam rhetorices. Vah quot conuenerunt ad audiendum! MERC. Nec immerito, Iustitia. Quod enim non obsoleta est causa, sed noua et insolens, heri demum, ut dicebas, delata; et quod sperant, se audituros Rhetoricen et Dialogum per vices accusantes, causam vero aduersus ambo dicentem Syrum:

ea

etiam Cic. Acad. 4, 6. Tollit Philo iudicium cogniti et incogniti. Gesner.

ἐπήγαγε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἀρξάμ πο-
τὲ, ὦ Ῥητορικῇ, τῶν λόγων.

ΡΗΤ. Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς
θεοῖς εὐχομαι πᾶσι, καὶ πάσαις, ὅσῃν εὖνοιαν
ἔχουσα διατελῶ τῇ τε πόλει, καὶ πᾶσιν ὑμῖν
τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τετονὶ τὸν
ἀγῶνα. εἴθ', ὅπερ ἐστὶ μάλις δίκαιον, τὲτο
παρασῆσθαι τὰς θεὰς ὑμῶν, τὰν μὲν ἀντίδικον
σιωπᾶν κελεύειν· ἐμὲ δὲ, ὡς προήρημαι καὶ βε-
βέλημαι, σὴν κατηγορίαν εἶσθαι ποιήσασθαι.
ἐχὶ τ' αὐτὰ δέ μοι παρίσταται γιγνώσκειν, ὅταν
τε εἰς ἃ πέπονθα ἀποβλέψω, καὶ ὅταν εἰς τὰς
λόγους, ἃς ἀκούω. τὰς μὲν γὰρ λόγους ὡς ὁμοιο-
τάτους τοῖς ἐμοῖς οὗτος ἐρεῖ πρὸς ὑμᾶς· τὰ δὲ
πραγμά-

ea res multos allexit ad iudicium. Verum inci-
pe tandem orationem, Rhetorice.

26. RHEΤ. Primum quidem, Athenienses,
Deos Deasque precor vniuersos, vt quanta est
semperque fuit mea aduersus urbem et vos omnes
beneuolentia, talis a vobis mihi in praesenti cer-
tamine tribuatur. Deinde, quod iustissimum
est, eam vobis mentem dare Deos, vt aduersa-
rium tacere iubeatis, meque, vt in animum in-
duxi atque deliberaui, accusationem peragere pa-
tiamini. Non idem autem mihi sentiendum vi-
detur, cum ad ea quae acciderunt mihi respicio,
et cum ad verba, quae audio. Verba enim
quam simillima meis hic apud vos faciet: actio.

πράγματα, εἰς τὸτο προήκοντα ὤψασθε, ὥστε, ὅπως μὴ χεῖρόν τι πείσωμαι πρὸς αὐτῶ, σκέψασθαι δέον. ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μακρὰ προοιμιάζωμαι, τῶ ὕδατος κάλαμ. εἰκὴ γένετος, ἄρξομαι τῆς κατηγορίας.

Ἐγὼ γάρ, ὦ ἄνδρες δικασαί, τῶτον κομιδῇ μειράκιον ὄντα, βάρβαρον ἔτι τὴν Φωνήν, καὶ μεινονουχὶ κἀνδυν ἐνδεδυκότα ἐς τὸν Ἀσσύριον τρόπον, περὶ τὴν Ἰωνίαν εὐρέστα πλαζόμενον ἔτι, καὶ ὃ, τι χρήσατο ἐαυτῷ καὶ εἰδόντα, παραλάβῃσα ἐπαίδευσα καὶ ἐπειδὴ ἐδάκει μοι εὐμαθὴς εἶναι, καὶ ἀτενὲς ὁρᾶν εἰς ἐμὲ, ὑπέπτησέ τε γὰρ ἔτι τότε καὶ ἐθεράπευε, καὶ μόνην ἐθαύμαζεν, ἀπολιπῃσα τὰς ἄλλας, ὅποσοι ἐμνή-
σεύον

nes autem eo pertinere videbitis, ut omnino, ne quod maius detrimentum ab eo capiam, prospiciendum sit. Verum enim vero, ne longo vtar exordio, aqua olim temere fluente, accusationem aggrediar.

27. Ego enim, Iudices, istum admodum adolescentem, lingua adhuc barbarum, et tantum non Candye Assyrio more indutum, circa Ioniam oberrantem adhuc, et quid se faceret dubium, assumsi, atque institui. Et cum docilis mihi videretur, et intentis me oculis respicere (tum nempe reuerēbatur me adhuc, et colebat, et solam admirabatur) relictis aliis, quicumque
me

γευόν. με πλάσιοι, καὶ καλοὶ, καὶ λαμπροὶ τὰ
 προγονικά, τῇ ἀχαρίσῳ τέτῳ ἐμυτὴν ἐνεγ-
 γύησα πένητι, καὶ ἀφανεῖ, καὶ νέῳ, προῖκα ἔ-
 μικρὰν ἐπεστυγαμένη, πολλὰς καὶ θαυμασίας
 λόγους. εἶτα ἀγαγῶσα αὐτὸν εἰς τὰς Φυλέτας
 τὰς ἐμὰς, παρενέγραψα. 22), καὶ ἄσὺν ἀπέφη-
 καί ὥς τε τὰς διαμαρτόντας τῆς ἐγγύης ἀποπνί-
 γεσθαι. δόξαν δὲ αὐτῷ περὶνός εἰν ἐπιδειξομέ-
 νῳ τῇ γάμῃ τὴν εὐπορίαν, ἔδδ τότε περιελεί-
 φθην.

me petebant, diuites, et honesti, et claris maio-
 ribus, ingrato me isti desponsauit, pauperi, igno-
 bili, iuueni, dotem adferens non paruam, mul-
 tas admirabilesque orationes: deinde ad tribules
 illum meos deductum, aduentitium hominem
 tabulis adscripsi, et ciuem feci: adeo ut qui spe
 nuptiarum mearum exciderant, angerentur. Cum
 vero illi visum esset circumire ad diuites nuptias
 ostentandas, neque tum destitui. Sed ubicum-

M 4

que

22. εἰς τὰς Φυλέτας — παρενέγραψα] Lu-
 cianus hic ludit. Rhetorica ipsa ciuis adsci-
 scit sibi maritum, sed peregrinum, βαρβα-
 ρὸν τὴν Φωνήν. Deinde operam dat, ut
 tribulibus adscribatur ac ciuium in numero
 sit, i. e. ut ex Syro et Barbaro Graecorum
 disertissimus haberi possit. Ipse propterea c.
 30. καὶ εἰς τὰς Ἑλληνας ἐνέγραψε. Non
 igitur agit de iure ciuitatis, quo praemii lo-
 co donatus fuerit. Reitz.

Φθην· ἀλλὰ πανταχθ' ἐπομένη, αἶνω καὶ κάτω
 περιηγάμην, καὶ ἱκλινόν αὐτὸν καὶ ἀσίδιμον ἐ-
 ποίην, κατακοσμέσα καὶ περισέλασα. καὶ τὰ
 μὲν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς Ἰωνίας, μέτρια·
 ἐς δὲ τὴν Ἰταλίαν ἀποδημῆσαι ἐβόλῃσαντι αὐ-
 τῷ, τὸν Ἰόνιον συνδιέπλευσα, καὶ τὰ τελευταῖα,
 μέχρι τῆς Κελτικῆς συναπάρασα, εὐπορεῖσθαι
 ἐποίησα, καὶ μέχρι μὲν πολλῶν πάντα μοι ἐτεί-
 θετο, καὶ συνῆν μοι, μηδεμίαν νύκτα ἀπόκαι-
 τος γιγνόμενος παρ' ἡμῶν.

Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπεσιτίσαστο, καὶ τὰ πρὸς
 τὴν εὐδοξίαν εὖ ἔχεν αὐτῷ ὑπέλαβε, τὰς ὀφρῦς
 ἐπάρας, καὶ μεγαλοφρονήσας, ἐμῶ μὲν ἡμέλη-
 σε, μᾶλλον δὲ τέλεον εἶασεν· αὐτὸς δὲ τὸν γε-
 νεήτην ἐκείνον, τὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος τὸν

Διάλο-

que illum secuta fursum deorsum circumduci me
 passa, celebrem illum et nobilem ornando et
 componendo reddidi: Mediocria sunt, quae
 per Graeciam atque Ioniam feci, Cum vero per
 Italiam peregrinari vellet, Ionium cum eo sinum
 traieci: et denique in Celticam usque cum illo
 soluens, ibi eum locupletavi. Ac diu quidem
 per omnia mihi obsequabatur, eratque mecum,
 ut ne semel quidem abnoctaret.

28. Cum vero satis sibi iam viaticatus esse, et
 satis gloriae habere videretur: sublatis superciliis,
 et sumta superbia, me neglexit, vel potius plane
 deseruit: istum vero barbatum, istum habitu no-
 scen-

Διάλογον, Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον,
 ὑπεραγαπήσας μάλα ἐρωτικῶς πρεσβύτερον αὐ-
 τῷ ὄντι, τέτις συνέσι· καὶ ἐκ αἰσχύνεται, τὴν
 μὲν ἐλευθερίαν, καὶ τὸ ἀνετον τῶν ἐν ἐμοὶ λό-
 γων συντεμῶν· οἷς μικρὰ δὲ καὶ κομματινα ἐ-
 ρωτήματα κατακλίσας ἑαυτῶν, καὶ ἀντὶ τού-
 λεγειν ὅ, τι βέλεται μεγάλη τῇ Φωνῇ, βρά-
 χεις τινὰς λόγους ἀναπλέκων, καὶ συλλαβίζων·
 ἀφ' ὧν ἀθρόος πρὲν ἔπαινος, ἢ κρότος πολὺς,
 ἐκ ἂν ἀπαντήσκειν αὐτῷ, μειδίαμα δὲ παρὰ
 τῶν ἀκρόντων, καὶ τὸ ἐπισθεῖσαι τὴν χεῖρα ἐν-
 τὸς τῶν ὄρων, καὶ μακρὰ ἐπνεῦσαι τῇ κεφαλῇ,
 καὶ ἐπισεναῆσαι τοῖς λεγομένοις. τοιούτων ἡρά-
 σθη.

scendum facile; qui Philosophiae dicitur filius,
 supra modum et amatoris instar se licet seniore
 diligere coepit, cum hoc habet consuetudinem:
 nec erubescit, libertatem, et illud meis in verbis
 solutum, concidere, atque in paruas, incisorum
 instar, interrogatiunculas se ipsum concludere:
 ac pro eo quod dicere debebat, si quid vellet,
 magna voce, breues quosdam sermones contexere,
 et tanquam colligere syllabas: a quibus con-
 ferta quidem laus, aut plausus multus, illi non
 redierit; sed illud forte, ut leniter arrideant au-
 ditores, aut manum, intra terminos tamen, mo-
 veant, aut multum capite annuant, aut ad ea,
 quae dicuntur, ingemiscant. *Ista adamavit ge-

σθῆ ὁ γενναῖος, ἡμᾶ καταφρονήσας. Φασὶ δὲ αὐτὸν μηδὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον τῶτον εἰρήνην ἀγειν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκείνον, οἶμαι, ὑβρίζειν.

Πῶς ἐν ἐκ ἀχάριστος ἔτος, καὶ ἐνοχος τοῖς περὶ κακώσεως 23). νόμοις, ὃς τὴν μὲν νόμῳ γαμετήν, παρ' ἧς ποσαῦτα εἴληφε, καὶ δι' ἣν ἐνδοξὸς ἐστίν, ἔτως ἀτίμως ἀπέλιπε, καὶ κακῶν ὡρέχθη πραγμάτων. καὶ ταῦτα, ἵν' ὁπότε μόνην ἐμὲ θαυμάζῃσι, καὶ ἐπιγράφονται 24).

ἀπαν-

nerosus, me contempta. Aiunt autem illum neque cum suo isto amasio pacem habere, sed in istum quoque, ut arbitror, contumeliosum esse.

29. Quidni igitur ingratus sit iste et legibus de mala tractatione teneatur? qui legitimam uxorem, a qua tanta bona acceperit, et per quam sit nobilis, ita ignominiose tamen deseruerit, et novas res appetierit: idque hoc ipso tempore, quum solam me admirantur homines, et suam videri

anti-

23. ἐνοχος τῆς κακώσεως] Nihil melius τῇ κακώσει respondet, quam mala tractatio. Rei uxoriae actio in foro Romano vocabatur; quae malae tractationis in scholis, docente Fabio 7, 3, 11. Ex cuius Decl. 2, 6. discas hoc nomine etiam comprehendi detractum cultum, negatum comitatum, fastiditas noctes, pulsata faciem. Gesner.

24. ἐπιγράφονται] Gesnerus hic antistitam dedit pro patronam, quod non mutavi, quia presso

ἅπαντες προσάφιν ἑαυτῶν; ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀντέ-
χω, τοσέτων μνηστεινῶν, καὶ κόπτειν αὐ-
τοῖς τὴν θύραν, καὶ τὲνομαι ἐπιβρωμέναις μα-
γάλῃ τῇ Φωνῇ, ἕτε ἀναίκεται, ἕτε ὑπακούειν
βάλομαι. ὁρῶ γάρ, αὐτὰς ἑδὲν πλέον τῆς βοῆς
κομίζοντας. ἕτος δὲ ἑδὲ ἕτως ἐπιστρέφεται πρὸς
ἐμὲ, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ
θεοί, χρῆσθαι παρ' αὐτῶν λήψεσθαι προσδεκῶν
ἐν τῷ τριβωνος ἑδὲν ὁρῶ πλέον ἔχοντα. εἰρηκαί,
ὦ ἄνδρες, δικασαί, ὑμεῖς δὲ, ἦν, εἰς τὸν ἐμὸν
τρόπον τῶν λόγων ἀπολογέσθαι θέλη, τῷτο
μὲν μὴ ἐπιτρέψετε. ἄγνωμον γὰρ ἐπ' ἐμὲ τὴν
ἐμὴν

antistitam volunt. Ego vero tot procis adhuc re-
nitor, et fores pulsantibus, nothenque meum
magna voce inclamantibus neque aperire volo,
ne audire quidem. Video quippe nihil praeter
clamorem illos adferre. Iste autem, ne sic qui-
dem ad me conuertitur, sed ad amasium suum
respicit, quid tandem, Dii boni, bonum rece-
pturum se ab illo expectans? quem praeter pal-
lium nihil habere videat. Dixi, Iudices. Vos
autem si mea ratione in causa dicenda uti volue-
rit, hoc nolite concedere. Neque enim conue-
nit,

presso pede Graeca sequi solet; sed cur ab
ἐπιγραφονταῖς liberiore stilo recesserit, ne-
scio, nec est magni momenti, nec difficile
ei qui rem tenet. Ἐπιγράφεσθαι Graecis
pro adfiscere sibi usitatum. Reitz.

εμὴν μέγαιραν ἀκοναῖν. κατὰ γὰρ τὸν αὐτὸν ἐρω-
 μένον τὸν Διάλογον, ἔτος 25) ἀπολογεῖσθαι,
 ἢν δύνηται. ΕΡΜ. Τοῦτο μὲν ἀπίθανον· οὐ
 γὰρ οἶόν τε, ὧς Ῥητορικῇ, μόνον αὐτὸν ἀπολο-
 γεῖσθαι κατὰ σχῆμα τῷ Διαλόγῳ, ἀλλὰ ῥῆσιν
 καὶ αὐτὸς εἰπάτω.

ΣΤΡ. Ἐπεὶ καὶ τῆτο, ὧς ἄνδρες δικασαί, ἢ
 ἀντιδικὸς ἡγανᾶκτησεν, εἰ μακροῦ χρήσομαι τῷ
 λόγῳ, καὶ αὐτὸ τὸ δύνασθαι λέγειν παρ' ἐκεί-
 νης λαβὼν, πολλὰ μὲν ἐκ ἐρωτὸς πρὸς ὑμᾶς, τὰ
 κεφάλαια δὲ αὐτὰ ἐπιλύσάμενος τῶν κατηγο-
 ρηθέντων, ὑμῖν ἀπολείψω σκοπεῖν περὶ πάντων,

πάντα

nit, meum me in me ipsam gladium acuisse.
 Contra amasium autem suum, Dialogum, caus-
 sam sic dicat, si potuerit. MERC. Hoc quidem
 probari non potest, Rhetorica. Neque enim fie-
 ri potest, ut solus ipse causam dicat dialogi ha-
 bitu, sed perpetua oratione ipse quoque utatur.

30. SYR. Quandoquidem hoc etiam, Iudices,
 indigne tulit aduersaria, si longa oratione utar,
 qui ipsam hanc dicendi facultatem a te habeam:
 multa quidem apud vos non dicam. Capitibus
 vero ipsis eorum, quae crimini mihi dedit disso-
 lutis, permittam vobis videre de omnibus.

Quae-

25. ἔτος] ἔτως volebat Gesner. Ac lubens
 ita edidissim, si varietatem inuenissim.

Reitz.

πάντα γὰρ ὅποσα διηγήσατο περὶ ἐμῶν ἀληθῶν
 ὄντα διηγήσατο· καὶ γὰρ ἐπαίδευσε, καὶ συνα-
 πεδήμησε, καὶ εἰς τὰς Ἑλληνας ἐνέγραψε, καὶ
 κατὰ γε τὸτο χάριν ἂν εἰδείην τῷ γάμῳ· δι' ἃς
 δὲ αἰτίας ἀπολιπὼν αὐτὴν ἐπὶ ταυτονί τὸν Διά-
 λογὸν ἐτραπόμην, ἀκούσατε, ὦ ἄνδρες δικασταί,
 καὶ με μηδὲν τῶ χρησίμῳ ἕνεκα ψεύδεσθαι ὑπο-
 λάβετε.

Ἐγὼ γὰρ ἐρῶν ταύτην ἐκ ἔτι σωφρονέσας,
 ἐδὲ ἐμμένεσάν ἐπὶ τῶ κοσμικῷ σχήματι, οἷον
 ποτε ἐσχηματισμένην αὐτὴν ὁ Παπανικὸς ἐκείνῳ
 ἡγάγετο, κοσμημένην δὲ, καὶ τὰς τρίχας εὐδαι-
 τίζεσάν εἰς τὸ ἐταιρικόν, καὶ Φυκίον ἐντρίβου-
 μένην, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ υπογραφομένην, ὑπὸ

ΠΤΕΥΟΝ

Quaecumque nimirum de me narravit, vere nar-
 ravit. Etenim instituit me, peregrinata est me-
 cum, Graecis me adscripsit, et harum rerum no-
 mine gratissimum mihi fuerit illius coniugium.
 Quas vero ob causas relicta illa ad hunc me Dia-
 logum conuerterim, audite, Iudices: neque
 quidquam utilitatis me meae causa mentiri co-
 gitaueritis.

31. Ego namque videns istam non amplius
 temperantem esse, neque in decenti illo habitat
 permanere, quo vltam olim Paeonianis ille Rhe-
 tor duxerat; sed ornare se, et capillos meretricia
 more disponere, et infucare faciem, et genas pin-
 gere:

πτευον εὐθύς, καὶ παρὲς Φύλαττον ἔποι τὸν ὀφθαλμὸν φέροι. καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἐὼ· καθ' ἑκάστην δὲ τὴν νύκτα ὁ μὲν σενωπὸς ἡμῶν ἐνεπίμπλατο μεθυόντων ἐρασῶν, κωμαζόντων ἐπ' αὐτήν, καὶ κοπτόντων τὴν θύραν, ἐνίων δέ, καὶ εἰσβιάζεσθαι σὺν ἄδενι κόσμῳ τολμώντων. αὐτὴ δὲ ἐγέλα, καὶ ἤδετο τοῖς ὀρωμένοις, καὶ τὰ πολλὰ ἢ παρέκυπτεν ἀπὸ τῆς τέγης, ἀδόντων ἀκέχασα τρεπείσθαι τῇ Φωνῇ ἁδᾶς τινὰς ἐρωτικὰς, ἢ καὶ παρανοήσασα τὰς θύρας, ἐμὲ οἰομένη λαθεῖν, ἡσέλασσε, καὶ ἐμοιχεύετο πρὸς αὐτῶν, ὅπερ ἐγὼ μὴ φέρον, γράψασθαι μὲν αὐτὴν μοιχείας ἐκ ἐδοκίμαζον· ἐν γειτόνων δὲ οἰκῇ τῷ Διαλόγῳ προσελθὼν ἤξιεν καταδεχθῆναι ὑπ' αὐτῆς.

Taũ-

gere: statim suspicabar aliquid, et quo oculum ferret, obseruabam. Ac reliqua praetermitto. Singulis verò noctibus implebatur vicus noster ebriis amatoribus ad illam commissatum euntibus, pullantibusque fores, quibusdam etiam vi irrumperere sine more modoque audentibus: At illa ridere, et his quæ fierent delectari: ac saepe aut de tecto despiciere, et audire aspera voce canentes amatoria quaedam cantica; aut etiam apertis clanculum foribus, me, vt putabat, ignaro, lasciuiare, et cum illis adulterari: quod ego non ferens nomen illius de adulterio deferendum non putavi: sed accedens ad habitantem in vicinia Dialogum, recipi ab eo petii.

32. Haec

Ταῦτά ἐσιν, ἃ ἐγὼ τὴν Ῥητορικὴν μεγάλην
 ᾔδίκησα. καίτοι εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοιοῦτο ἐπέ-
 πρακτο, καλῶς εἶχε μοι ἀνδρὶ ἤδη τετταρά-
 κοντα ἔτη σχεδὸν γεγονότι, θορύβων μὲν ἐκεί-
 νων, καὶ δικῶν, ἀπηλλάχθαι, καὶ τὰς ἀνδρας
 τὰς δικαστὰς ἀκρεμεῖν εἶναι, καὶ τυράννων κατη-
 γορίας, καὶ ἀριστεῶν ἐπαίνας ἐκφυγόντι 26) ἐς
 δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα,
 τῷ βελτίστῳ τέτῳ Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν
 ἡρέμα συνδιαλεγόμενον. πολλὰ ἔχων εἰπεῖν,
 ἤδη παύσομαι. ὑμεῖς δὲ εὖ οὖρον τὴν ψῆφον
 ἐνέγ-

32. Haec sunt magnae illae, quibus affeci
 Rhetorice, iniuriæ. Quamquam si vel nihil
 eiusmodi ab ea actum esset, concedendum mihi
 erat, homini quadraginta fere annos nato, a tu-
 multibus illis et litibus discedere, et quiescere
 patî iudices: civitatisque tyrannorum accusatio-
 nibus et laudibus virorum fortium, in Acade-
 miam aut Lyceum ingredi, *ibique* cum optimo
 hoc Dialogo inambulare, placide disputantem
 (laudes ac plausum non desiderantem.) Multa
 cum dicere habeam, iam desinam. Vos vero re-
 ligio-

26. ἐκφυγόντι] Qui attendere volet, intelli-
 get, hoc participium multo propius cohae-
 rere cum sequentibus ἐλθόντα, συνδιαλε-
 γόμενον, quam cum praeced. γεγονότι.
 Itaque non dubito, quin ἐκφυγόντα legen-
 dum sit. *Gesner.*

ἐσέγκατε. ΔΙΚ. Τίς κρατεῖ; ΕΡΜ. Πάσας
ὁ Σύρος, πλὴν μιάς. ΔΙΚ. Ῥήτωρ τις ἔοικεν
εἶναι ὁ τὴν ἐναντίαν θέμενος.

— Ὁ Διάλογος ἐπὶ τῶν αὐτῶν λέγει. ὑμεῖς δὲ
περιμένετε, διπλάσιονα ἀποισόμενοι τὸν μι-
σθὸν ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς δίκαις. ΔΙΑΛ. Ἐ-
γὼ δὲ, ὦ ἄνδρες δικασαί, μακρὰς μὲν ἀποτεί-
ναι τὰς λόγους εἰ ἂν ἐβελόμενι πρὸς ὑμᾶς, ἀλ-
λὰ κατὰ μικρὸν ὥσπερ εἶωθα. ὁμως δὲ ὡς νό-
μος ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ἕτω ποιήσομαι τὴν
κατηγόριαν, ἰδιώτης παντάπασι καὶ ἄτεχνος
τῶν τοιᾶτων ὢν. καὶ μοι τῆτο ἔσω πρὸς ὑμᾶς
πρὸ προσίμιον. ἀδὲ ἡδίκημα, καὶ περιύβρισται
πρὸς τέττε, ταῦτά ἐστιν ὅτι με σεμνὸν τέως
ὄντα,

ligiosum ferte suffragium. IVST. Quis vincit?
MER C. Omnibus Syrus, praeter unum. IVST.
Rhetor videtur esse, qui contrarium tulit.

33. Iam tu dic, Dialogue, iisdem iudici-
bus Vos autem manete, duplicem laturi mercedem
utriusque causae. DIAL. Ego vero, Iudices,
longam extendere apud vos orationem nolim,
sed breuiter more meo agere. Tamen ut in iu-
diciis fert consuetudo, sic accusationem in-
stituiam, ignarus licet undique sim talium et ru-
dis. Et hoc mihi sit apud vos exordium. In-
iuriae autem et contumeliae, quibus ab isto sum
affectus, hae fere sunt: quod me grauem ad eum
diem,

ἄντα, καὶ θεῶν τε πέρι, καὶ φύσεως, καὶ τῆς
 τῶν ὄλων περιόδου σκοπόμενον, ὑψηλὸν ἄνω πα-
 τῶν νεφῶν ἀεροβατῶντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐ-
 ρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων φέρεται, κα-
 τασπάσας αὐτὸς ἤδη κατὰ τὴν ἀψίδα πετόμε-
 νον, καὶ ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τῆς ἄρανς, καὶ
 τὰ πτερὰ συντρίψας, ἰσοδίατον τοῖς πολλοῖς
 ἐποίησε. καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκείνο καὶ σω-
 φρονικὸν προσωπεῖον ἀφείλε μὲν. κωμικὸν δὲ
 ἄλλο καὶ σατυρικὸν ἐπέθηκε μοι, καὶ μικρὰ δειν-
 γελοῖον. εἴτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθεῖς-
 ξέ μοι τὸ σκῶμμα, καὶ τὸν ἱάμβον, καὶ κυνι-
 σμὸν, καὶ τὸν Εὐπολιν, καὶ τὸν Ἀριστοφάνην,
 δεινούς ἄνδρας ἐπικερτομήσαι τὰ σεμνὰ, καὶ
 χλευά-

diem, atque de Dis, ac natura, et vniuersi cir-
 cuitu disputantem, sublimem, supra nubes in-
 cedentem per aërea, vbi magnus in caelo Iupiter
 volucrem currum agens fertur, detractum inde,
 cum ad ipsam iam absidem volarem, et supra
 caeli terga pararem escendere, contractisque alis,
 ad vulgi consuetudinem detrufit, et tragica illa
 modestaque persona detracta, aliam comicam Sa-
 tyricamque mihi, ac tantum non ridiculam, im-
 posuit. Deinde in vnum collata inclusit mecum,
 iocum mordacem, et Iambum, et Cynicam li-
 centiam, et cum Eupolide Aristophanem, ho-
 mines idoneos ad traducendum quae sunt ma-

χλευάσαι τὰ καλῶς ἔχοντα τελευταῖον δὲ, καὶ Μένιππὸν τινὰ τῶν παλαιῶν κυνῶν μάλα ὑλακτικόν, ὡς δοκεῖ, καὶ κάρχαρον ἀνορύξας, καὶ τῆτον ἐπεισήγαγέ μοι Φοβερόν τινὰ ὡς ἀληθῶς κύνα, καὶ τὸ δῆγμα λαθραῖον, ὅσω καὶ γελῶν ἅμα ἔδαινε. πῶς ἔν' εἰ δεινὰ ὕβρισμα μηκέτ' ἐπὶ τῷ σικεῖ σχήματος διαμένων, ἀλλὰ κωμῳδῶν, καὶ γελωτοποιῶν, καὶ ὑποθέσεις ἀλλοκότους ὑποκρινόμενος αὐτῷ; τὸ γὰρ πάντων ἀτοπώτατον, κηῖσίν τινὰ παράδοξον κέκραμαι, καὶ ἔτε πεζὸς εἰμι, ἔτε ἐπὶ τῶν μέτρων βέβηκα· ἀλλὰ ἵπποκενταύρε δίκην, σύνθετόν τι καὶ ξένον Φάσμα τοῖς ἀκέεσι δοκῶ.

EPM.

xime seuera, ad irridendum quae bene habent. Denique Menippum quendam de antiquis canibus, latrantem valde et mordacem, ut videtur, effossium ad me introduxit terribilem vere canem, et occulte mordacem, quatenus ridens etiam mordet. Quidni ergo graui iniuria affectus sim? qui non seruem habitum proprium ac domesticum, sed comoedias isti, et ridicularia, et prodigiosa quaedam argumenta agere cogar? Quod enim omnium absurdissimum est, mirabili quaedam permissione temperatus sum, neque pedestris sum, neque per metra incedo sed hippocentauri instar, compositum quoddam et peregrinum spectrum audientibus videor.

34. MERC.

ΕΡΜ. Τί ἔν περὶς ταῦτα ἐρεῖς, ὦ Σύρε; ΣΥΡ.
 Ἀπροσδόκητον, ὦ ἄνδρες δικασαί, τὸν ἀγῶνα
 τῆτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γέν μαλ-
 λον ἂν ἤλπισα τὸν Διάλογον, ἢ τοιαῦτα ἐρεῖν
 περὶ ἐμᾶ, ὃν παραλαβὼν ἐγὼ, σκυθρωπὸν ἔτε
 τοῖς πολλοῖς δοκῆντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν
 ἐρωτήσεων κατεσκληρότα, καὶ ταύτη αἰδέσι-
 μον μὲν εἶναι δοκῆντα, ἔ πάντη δὲ ἡδύν, ἔδδ
 τοῖς πλήθεσι κεχαρισμένον, πρῶτον μὲν αὐτὸν
 ἐπὶ γῆς βαίνειν ἐς τὸν ἀνθρώπινον εἶθισα τῆ-
 τον τρέπον. μετὰ δὲ τὸν αὐχμὲν τὸν πολὺν
 ἀποπλύνας, καὶ μειδίαν καταναγκάσας, ἡδίστα
 τοῖς ὀρῶσι παρεσκεύασα. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν κω-
 μωδίαν αὐτῷ παρέζευξα, καὶ κατὰ τῆτο πολ-
 λήν

34. MERC. Quid igitur ad ista, Syre, dicis?
 SYR. Nec opinatum, Iudices, hoc certamen
 apud vos subeo. Quivis enim potius de Dia-
 logo sperabam, quam ista de me dicturum:
 quem ego talem cum accepissem, qui tristis ad-
 huc vulgo videretur, et a perpetuis interrogatio-
 nibus in ariditatem quandam contractus, eamque
 ipsam ob causam venerabilis ille quidem, sed
 non omnino suavis, neque gratosus multitudi-
 ni haberetur; primo quidem humi incedere il-
 lum hoc humano more docuerim; deinde multo
 illo squalore purgatum, et subridere coactum, iu-
 cundiozem reddiderim videntibus. Super omnia
 vero comoediam illi coniunxi, ea quoque re-

λήν οἱ μηχανώμενος τὴν εὐνοίαν παρὰ τῶν ἀκ-
 όντων, οἱ τέως τὰς ἀνάνθας τὰς ἐν αὐτῷ δε-
 δίοτες, ὥσπερ τὸν ἐχίνον, λαβεῖν αὐτὸν εἰς
 τὰς χεῖρας ἐφυλάττοντο. ἀλλ' ἐγὼ οἶδ' ὅπερ
 μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ ἰσχνὰ ἐκείνα
 καὶ λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογῶ-
 ραι, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας
 ὁ θεὸς, ὁπότε τὸν κόσμον εἰργάσατο, τῆς ἀμι-
 γῆς καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχέσης ἑσίας ἐνέχεεν εἰς
 τὸν κρατῆρα, ἐν ᾧ πάντα ἐκεράννυτο, καὶ, εἰ
 Ῥητορικὴ πολιτικῆς μορίᾳ εἰδωλον, κολακείας
 τὸ τέταρτον. χαίρει γάρ, ἐκ οἶδ' ὅπως, τὰ
 τοιαῦτα λεπτολογῶν, καθάπερ οἱ τὴν ψῶραν
 ἡδέως

multam ipsi machinatus ab audientibus benevo-
 lentiam: qui ante illum diem spinas quae in illo
 sunt veriti, tanquam erinacium, in manus illum
 sumere cauebant. Sed noui ego, quid maxi-
 me illum male habeat: quod non subtilia ista at-
 que tenuia, assidens, minutim cum illo disputo,
 Vtrum immortalis sit anima? et, Quot sextarios
 Deus, cum mundum faceret, illius incommisci-
 bilis, et quae semper vnus modi suiue similis
 erat materiae in illam temperationem, in qua
 miscebantur omnia, infuderit? Et, vtrum Rhetorice
 ciuilitatis particulae simulacrum sit, et quar-
 ta pars adulationis? Gaudet enim, nescio quo-
 modo, minutis id genus disputatiunculis, vt illi
 qui

ἡδέως κινώμενοι. καὶ τὸ Φρόντισμα ἡδὺ αὐτῷ δοκεῖ, καὶ μέγα Φρονεῖ, ἣν λέγεται ὡς ἔπακτος ἀνδρὸς ἐσι συνιδεῖν ἅπερ τῶν ἰδεῶν ὀξυδορκεῖ. ταῦτα δηλαδὴ καὶ παρ' ἐμῷ ἀπαιτεῖ, καὶ τὰ πτερὰ ἐκείνα ζητεῖ, καὶ ἀποβλέπει, τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν ἔχ' ὀρῶν. ἐπεὶ τῶν γε ἄλλων ἕνεκα ἔκ' ἂν, οἶμαι, μέμφαιτό μοι, ὡς θοιμάτιον τῆτο τὸ Ἑλληνικὸν περισπάσας αὐτῷ, βαρβαρικὸν μετενέδυσας· καὶ ταῦτα βάρβαρος αὐτὸς εἶναι δοκῶν. ἡδίκην γὰρ ἂν, τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν παρανομῶν, καὶ τὴν πάτριον ἐσθλὴν λαμπρυτῶν. ἀπολελόγημαι ὡς δυνατὸν ἐμοί· ὑμεῖς δὲ ὁμοίαν τῇ πάλαι τὴν ψῆφον ἐνέγκατε.

EPM.

qui libenter scalpunt scabiem: et illa cura iucunda illi videtur, et vehementer sibi placet, si dicatur, non cuiusvis esse perspicere, quae ipse acute adeo de ideis cernat. Haec nempe a me etiam postulat, et alas illas quaerit, ac circumspicit, non videns interim, quae sunt ante pedes. Nam caeterarum rerum caussa nihil puto mihi obiiciet, quasi hac veste Graeca detracta, Barbaricum sibi, ipse Barbarus cum videar, induerim. Iniustus enim fuisset, si talia contra leges in ipsum designassem, et patria illum veste spoliasset. Causam dixi, ut potui. Vos vero similem superiori ferte calculum.

ΕΡΜ. Βαβαί, δέκα ὅλαις κρατεῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ πάλαι ἐδὲ νῦν ὁμόψηφός ἐστιν. ἀμέλει τῷτο ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετραπλημένην ἔτος φέρει, καὶ μὴ παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. ἀλλ' ὑμεῖς μὴ ἄπιτε ἀγαθῇ τύχῃ· αὐριον δὲ τὰς λοιπὰς δικάσομεν.

35. MERC. Vah ipsis decem vincis: idem enim ille, qui ante, ne nunc quidem eiusdem est sententiae. Nimirum haec consuetudo est, pertusum omnibus iste fert calculum, nec desierit optimis quibusque inuidere. Sed vos quidem discedite nunc feliciter. Cras iudicabimus reliquas.

Περὶ παρασίτου, ἦτοι ὅτι τέχνη ἡ
παρασιτική.

Τυχιάδης καὶ Παρασίτος.

ΤΥΧ. Τί ποτε ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι
ἄνθρωποι, καὶ ἐλεύθεροι καὶ δᾶλοι,
τέχνην

De parasito, siue artem esse para-
siticam.

Tychiades et Parasitus.

TYCH. Quid tandem igitur est, Simo, quod
alii homines, liberi pariter ac ser-
vi,

τέχνην ἑκασὸς τινα ἐπίσανται, δι' ἧς ἑαυτοῖς
 τέ εἰσι καὶ ἄλλω χρήσιμοι· σὺ δὲ, ὡς ἔοικεν,
 ἔργον ἔδὲν ἔχεις, δι' οὗ ἂν τι ἢ αὐτὸς ἀπόναιο,
 ἢ ἄλλω μεταδοίης; ΠΑΡ. Πῶς τῷτο ἐρωτᾷς
 ὦ Τυχιάδῃ, ἔδέπω οἶδα. πειρῶ δὴ σαφέστερον
 ἐρωτᾶν. ΤΥΧ. Ἔστιν ἢ τινα τυγχάνεις ἐπι-
 σάμενος τέχνην, οἷον μουσικήν; ΠΑΡ. Μὰ Δία.
 ΤΥΧ. Τί δὲ, ἱατρικήν; ΠΑΡ. Οὐδέπω ταύ-
 την. ΤΥΧ. Ἀλλὰ γεωμετρίαν; ΠΑΡ. Οὐδα-
 μῶς. ΤΥΧ. Τί δὲ ῥητορικήν; Φιλοσοφίας μὲν
 γὰρ τοσούτον ἀπέχεις, ὅσον καὶ ἡ κακία. ΠΑΡ.
 Ἐγὼ μὲν, εἰ οἷόν τε εἶναι, καὶ πλεῖον. ὥςτε μὴ
 δόκει τῷτο καθάπερ ἀγνοῶντι ὀνειδίσαι, Φημέ.
 γὰρ

vi, artem vnusquisque aliquam norunt, per
 quam et sibi sunt et alii vtilēs. tu vero, vt vide-
 tur, opus habes nullum, vnde vel ipse iuueris,
 vel alii quidquam impertias? P. Quid sibi
 haec tua, Tychiade, interrogatio velit, non-
 dum intelligo. Stude ergo interrogare apertius.
 TYCH. Estne ars, quam tu forte noris? verbū
 caussa mulicam? P. Non, per Iouem.
 TYCH. Quid vero, Medicinam? P. Ne-
 que dum hanc. TYCH. Sed Geometriam?
 P. Nequaquam. TYCH. Quid igitur? Rhe-
 toricen? A Philosophia enim tantumdem abes,
 quantum abest prauitas. P. Equidem si fieri
 posset, longius etiam, *abesse optem*. Itaque no-
 li putare te hoc mihi obiicere tanquam ignorantī.

γὰρ κακὸς εἶναι, καὶ χείρων ἢ σὺ δοκεῖς. ΤΤΧ. Ναι· ἀλλὰ ταύτας μὲν ἴσως τὰς τέχνας ἐκ ἐξέ-
μαθες διὰ μέγεθος αὐτῶν καὶ δυσκολίαν· τῶν
δὲ δημοτικῶν τίνα, τεκτονικὴν, ἢ σκυτοτομι-
κὴν; καὶ γὰρ εἰδὲ τὰλλα ἔτως ἔχει σοι, ὡς μὴ
καὶ τοιαύτης ἀν δεηθῆναι τέχνης. ΠΑΡ. Ὁρ-
θῶς λέγεις, ὦ Τυχιάδη· εἰδὲ γὰρ τῶν εἰδε-
μιάς ἐπισήμων εἰμί. ΤΤΧ. Τίνος ἐν ἐτέρας;
ΠΑΡ. Τίνος; ὡς ἐγὼ οἶμαι, γενναίας. ἢν εἰ-
μάθοις, καὶ σὲ ἐπαινέσειν οἶομαι. ἔργῳ μὲν ἐν
κατορθῆν φημι ἤδη, εἰ καὶ σοὶ λόγῳ ἐκ ἔχω
εἰπεῖν. ΤΤΧ. Τίνα ταύτην; ΠΑΡ. Οὐπω
μοι δοκῶ τὰς περὶ ταύτην ἐκμεμελεστηκέναι λό-
γους.

Aio enim malum me esse, et peiorem etiam
quam tu putes. TYCH. Sit ita. Verum has
forte artes non didicisti propter magnitudinem
illarum ac difficultatem: sed popularium unam,
fabrilem, aut cerdoniam? Neque enim alioquin
res tuae ita habent, ut tali arte non indigeas.
PAR. Recte istuc, Tychiade: neque enim ha-
rum ullius peritus sum. TYCH. Cuius igitur
alterius? PAR. Cuius? Praeclarae, ut ego pu-
to, quam si didiceris, te quoque laudaturum ar-
bitror. Re quidem ipsa recte in illa me iam ver-
sari aio; quamquam verbis non habeo tibi dice-
re. TYCH. Quam ergo? PAR. Nondum vi-
deor mihi praecepta illius satis esse meditatus.
Itaque

γας. ὥς ἐστι τέχνην μὲν τινα ἐπίστανται, ὑπάρχει ἤδη σοι γινώσκεις, καὶ μὴ διὰ τῆτο χαλεπῶς μοι ἔχειν· ἢν τινα δέ, αὐθις ἀκούσῃ.

ΤΥΧ. Ἄλλ' ἐκ ἀνέξομαι. ΠΑΡ. Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον ἴσως φανέται σοι ἀκῶσαντι.

ΤΥΧ. Καὶ μὴν διὰ τῆτο σπευδάω μαθεῖν. ΠΑΡ.

Εἰσαὐθις, ὦ Τυχιάδῃ. ΤΥΧ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ἤδη λέγε, εἰ μήπερ ἄρα αἰσχύνη. ΠΑΡ. Ἡ Παρασιτική.

ΤΥΧ. Κατὰ εἰ μὴ μαίνοιτό τις, ὦ Σίμων, τέχνην ταύτην φαίη ἂν; ΠΑΡ. Ἐγώ γε· εἰ δὲ σοι μαίνεσθαι δοκῶ, τῆ μηδεμίαν ἄλλην ἐπίστανται τέχνην αὐτὴν αἰτίαν εἶναι μοι τὴν μανίαν δόκει, καὶ με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ἀφίει, Φασί

Itaque artem me aliquam scire, nec eam ob causam in difficultate me versari, nunc tibi licet cognoscere. Quam vero artem sciam, alias audies. TYCH. Sed moram non sustinebo. PAR. Nouum tibi et mirum forte quiddam videbitur, cum audies, ars ista. TYCH. Atqui eam ipsam ob causam cupio discere. PAR. Alias, Tychiade. TYCH. Nequaquam; sed nunc dicito, nisi tamen pudore impeditis. PAR. Parasitica.

2. TYCH. Tum aliquis, qui non idem insanit, hanc artem dixerit? PAR. Ego nimirum. Si vero insanire tibi videar; at tu etiam insaniam illam in causa esse putato, quod aliam nullam artem noui, et criminibus me iam absolue.

Φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην τὰ μὲν ἄλλα
χαλεπὴν εἶναι τοῖς ἔχουσι, παραιτεῖσθαι δὲ τῶν
ἁμαρτημάτων αὐτὰς, ὥσπερ διδάσκαλον ἢ παι-
δαγωγὸν τούτων ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς
αἰτίας. ΤΤΧ. Οὐκᾶν, ὦ Σίμων, ἡ παρασι-
τικὴ τέχνη ἐστὶ; ΠΑΡ. Τέχνη γάρ. καὶ γὰρ ταύ-
της δημικργός. ΤΤΧ. Καὶ σὺ ἄρα παράσιτος;
ΠΑΡ. Πάνυ ὠνείδισας, ὦ Τυχιάδη. ΤΤΧ.
'Αλλ' ἐκ ἐρυθριᾶς, παράσιτον σαυτὸν καλῶν;
ΠΑΡ. Οὐδαμῶς, ἀσχυνοίμην γὰρ ἂν, εἰ μὴ
λέγοιμι. ΤΤΧ. Καὶ νῆ Δία, ὁπόταν σε βου-
λώμεθα γνωρίζειν τῶν ἐκ ἐπισημένων τῶ, ὅτε
χρήζει μαθεῖν, ὁ παράσιτος δηλονότι φήσο-
μεν; ΠΑΡ. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες
ἐμὲ

Aiunt enim Deam illam, *Insaniam*, grauem cae-
teroquin esse se habentibus, sed excusare illorum
peccata, quorum causas, magistri aut paedago-
gi instar, in se recipiat. TYCH. Igitur, Si-
mon, Parasitica ars est? PAR. Ars quippe.
Et ego illius auctor. TYCH. Et tu Parasitus
ergo? PAR. Egregie vero imaledixisti. TYCH.
Sed non erubescis, cum parasitum te vocas?
PAR. Nequaquam: sed si non ita me vocarem,
erubescerem. TYCH. Et, per Iouem, si desi-
gnare te velimus eorum alicui, qui te non no-
runt,isque cupiat nosse; nempe dicemus, Pa-
rasitus? PAR. Multo magis designaueris istuc
dicen-

ἐμὲ 1), ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ
τῇ τέχνῃ ἔδέν τι ἦττον, ἢ Φειδίας ἔχαιρε τῷ
Διί. ΤΥΧ. Καὶ μὴν ἐκείνῳ μοι σκοποῦντο
προοῖσαι γέλως πάμπολυς. ΠΑΡ. Τὸ ποῖον;
ΤΥΧ. Εἰ ταῖς ἐπιστολαῖς ἄνωθεν, ὥσπερ ἔθος,
ἐπιγρά-

dicentes, quam si Phidiam vocetis statuarium.
Nec minus enim ego hac arte, quam suo ille
Ioue, gaudeo. TYCH. Atqui illud mihi con-
sideranti multus erupit risus. P A R. Quid?
TYCH. Si epistolis in summo, vti moris est,
incri-

1. τᾷτο λέγοντες ἐμὲ] Ienl. post haec ver-
ba, χαρίσασθε ἂν vel simile quid excidit-
se arbitratur. Sed quid si peculiaris Atti-
cismus sit, (vt reuera est) participii pro
subiunctiuo vel imperatiuo? Ita prorsus
Epictet. Sent. 52. p. 116. Ed. Rel. Vbi,
cum nihil praecedat, quo referatur, sic
incipit nouam sententiam: τοὺς δυσχε-
ρεῖς δὲ φιλοσόφους εἰς μέσον ἄγοντες, οἷς
ἔδουκεν κατὰ φύσιν ἡδονὴ εἶναι etc. quod
recte vertitur: *molestos autem philosophos in
medium producamus* etc. quae legens videbis,
non sequi verbum, quo nominatiuus par-
ticip. referatur. Luciani hoc aequae ac *Epī-
cteti* reuera pro imperatiuo et subi. exponi
possunt simpliciore multo ellipsi, quam si
χαρίσασθε ἂν suppleas, verbum εἰμὶ tan-
tum intelligendo, vt λέγοντες sit λέγοντες
ἔσε. *Reitz.*

ἐπιγράφοιμεν Σίμωνι παράσιτῳ. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, ἢ Δίῳ ἐπιγράφων Φιλοσόφῳ.

ΤΤΧ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ὅπως χαίρεις καλέμενος, εἰδὲν ἢ μικρόν μοι μέλει· σκοπεῖν δὲ δεῖ καὶ τὴν ἄλλην ἀτοπίαν. ΠΑΡ. Τίνα μὴν; ΤΤΧ. Εἰ καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαταλέξομεν. ὥς ἐπειδὴν πυνθάνηται τις ὁποῖά τις αὕτη τέχνη ἐστὶ; λέγειν, οἷον γραμματικὴ, ἰατρικὴ, παρασιτικὴ. ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Τυχιάδῃ; πολὺ μᾶλλον ταύτην, ἢ τινὰ ἐτέρην τέχνην φαίην ἂν· εἰ δέ σοι Φίλον ἀκέειν, καὶ ὅπως οἶομαι, λέγοιμοι ἂν, καί περ ἔπαντάπαν ὧν, ὡς ἔφθην εἰπὼν, ἐπὶ τῷ παρῆναι μένος

inscribamus, *Simoni Parasito*. P A R. Atqui gratius hoc modo mihi feceris, quam si *Dioni* inscribas, *Philosopho*.

3. TYCH. Verum tu quomodo vocari gaudeas nihil aut parum curo. Sed videnda etiam absurda reliqua. P A R. Quae ergo? TYCH. An hanc etiam in reliquarum artium numero ponemus? ut, cum interrogaverit aliquis? Qualis haec vel illa ars sit? respondeatur, Qualis Grammatica, Medicina, Parasitica. P A R. Equidem, Tychiade, multo hanc magis quam ullam aliam artem dixerim. Si vero audire tibi placet, quomodo istud ita putem, dixero, licet non omnino, ut modo dicebam, ad hoc, vlla ex parte paratus.

μένος ἔδεν. ΤΥΧ. Εἰ καὶ 2) σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει. ΠΑΡ. Ἰθὶ δὴ πρῶτον περὶ τῆς τέχνης, εἰ σοι δοκεῖ, ἥτις ποτὲ ἔσα τυγχάνεις τῷ γένει σκοπῶμεν. ἔτωσί γὰρ ἑπακολαθῆσαι μὲν ἂν καὶ ταῖς κατ' εἶδος τέχναις, εἴπερ ἄρα ὁρῶς μετέχοιμεν αὐτῆς 3). ΤΥΧ. Τί ποτ' ἔν

ratus. TYCH. Dic. Parum vero veritatis intulerit. PAR. Age ergo, primum de arte, si tibi videtur, quae tandem sit genere, videamus. Sic enim assequamur forte etiam artes speciatim; si quidem recte illius participes sint. TYCH. Quid

2. ἔδεν. ΤΥΧ. Εἰ καὶ] Primo admonendi sumus, vocabulum ἔδεν, Attica ratione abundare. Deinde illud εἰ καὶ non concoquo, et dedisse Lucianum arbitror εἴπερ quod etiam interpretatione expressi. Dic modo, ut potes. Parum referet ad verum ea in re cognoscendum siue paratus sis, siue minus. Gesner.

3. μετέχοιμεν αὐτῆς] Qui legerit ea, quae mox sequuntur, εἰ δὲ μετέχοι τῶν πάντων ἢ παρασιτικῇ κ. τ. λ. ille facilius assentietur forte nobis, cum dicimus, legendum esse μετέχοιεν. Quod in μετέχοιμεν mutarunt, qui illud conformare verbo ἑπακολαθῆσαι μὲν vellent. Equidem certam puto hanc emendationem. Gesner.

ἂν ἐς τέχνη, ὡς ἐπίσασα 4) ; ΠΑΡ. Πάνυ μὲν ἂν. ΤΥΧ. Μὴ τοίνυν ὄκει λῶγειν αὐτήν, εἴπερ οἶσθα.

ΠΑΡ. Τέχνη ἐστίν, ὡς ἐγὼ διαμνημονεύω, σοφῆ τινος ἀκέρσας, σύστημα ἐκ καταλήψεων 5) ἑγγεγυμνασμένων πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ

Quid tandem ergo est ars? Nam scis *videlicet*. PAR. Omnino equidem scio. TYCH. Noli ergo cunctari eam dicere, si quidem nosti.

4. PAR. *Ars*, vt memini ex homine docto audire, *constat ex perceptionibus consentientibus et coexercitatis ad finem vitae utilem*. TYCH. Ita, vt

4. ὡς ἐπίσασα] Negauerat supra Parasitus se Philosophiae peritum esse. Itaque illudit ei hoc loco Tychiades, et frustra ab eo expectari definitionem indicat. Itaque vt ironia esset manifestior, *videlicet*, in versione adieci. *Gesner*.

5. ἐκ καταλήψεων] De vsu vocis *κατάληψις* in artis definitione add. *Spanh.* et *Kuster.* ad Aristoph. Νεφ. 317. Interpretatio, quam damus, est *Quintiliani*, 2, 17, 41. nisi quod *perceptiones* admisi pro *praeceptionibus*, quae libros *Fabii* obsederunt. Vox *σύστημα* explicatur a *Fabio*, quod *consentientes* sunt *perceptiones*, e quibus *ars constat*. Si vno nomine vtendum sit, *compages* forte commodius fuerit, quod proinde adhibebimus, it. *carpus*. *Gesner*.

τῷ βίῳ. ΤΥΧ. Ὁρθῶς ἐκείνου γε εἰπόντος,
 ἔτως ἀπεμνημόνευσας. ΠΑΡ. Εἰ δὲ μετέχοι
 τέτων ἀπάντων ἡ παρασιτική, τί ἂν ἄλλο ἢ
 καὶ αὐτὴ τέχνη εἴη; ΤΥΧ. Τέχνη γάρ, εἴπερ
 ἔτως ἔχοι. ΠΑΡ. Φέρε δὴ καθ' ἕκασον τοῖς τῆς
 τέχνης εἰδῶσιν ἐφαρμόζοντες τὴν παρασιτικὴν,
 εἰ συνάδει, σκοπῶμεν, καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος,
 ἀλλὰ μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι διακροόμε-
 ναι, μὴ σαθρὸν ἀποφθέγγηται. δεῖ τοίνυν εἶ-
 ναι καὶ ταύτην ὥσπερ καὶ πᾶσαν τέχνην, σύση-
 μα ἐκ καταλήψεων. πρῶτον μὲν τὸ δοκιμάζειν,
 καὶ διακρίνειν ὅσις ἂν ἐπιτήδειος γένοιτο τρέ-
 φειν αὐτόν· καὶ ὅτῳ παρασιτεῖν ἀρξάμενος, ἐκ
 ἂν μεταγνοίῃ. ἢ τὸν μὲν ἀργυρογνώμονα τέχ-
 νην

vt recte ille dixit, retulisti. PAR. Si vero o-
 mnia haec conueniant in parasiticam; quid aliud
 ipsa quoque quam ars sit? TYCH. Ars enim-
 vero, si quidem res ita se habeat. PAR. Age
 ergo singulatim artis formis applicantes Parasiti-
 cam, an conueniat ratio illius, videamus, nec
 vt vitiosae cum pulsantur testae, maligne respon-
 deat. Oportet ergo hanc, vt vnamquamque ar-
 tem, compagem esse rerum certo perceptarum.
 Primum quidem est explorare ac discernere, quis
 idoneus sit ad se nutriendum, quippe praebere
 sibi gratuitum cibum cum coeperit, non mutet
 sententiam. Nisi forte nummularium habere ar-
 tem

νην τινὰ Φήσομεν ἔχειν, εἴπερ ἐπίστατο δια-
γιγνώσκειν τὰ τε κιβδηλα τῶν νομισμάτων, καὶ
τὰ μὴ· τῷτον δὲ ἄνθρ τέχνης διακρίνειν τὰς τε
κιβδηλας τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὰς ἀγαθὰς, καὶ
ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομισμάτων, καὶ τῶν ἀν-
θρώπων μὴ Φανερῶν εὐθὺς ὄντων; αὐτὰ μέντοι
ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς Εὐριπίδης καταμέμψεται,
λέγων·

Ἄνδρῶν δ' ὅτῳ χρεὶ τὸν κακὸν διειδέναι,

Οὐδεὶς χαρὰ κτῆρ ἐμπέφυκε σώματι.

ὣ δὲ καὶ μείζων ἢ τῷ παρασίτῃ τέχνη πέφυ-
κεν, εἴγε καὶ τὰ ἔτῳς ἀδηλα καὶ ἀφανῆ, μάλ-
λον τῆς μαντικῆς γνωρίζει τε καὶ οἶδε.

Τὸ

tem quandam dicemus, si dignoscere sciat adul-
terina numismata ab his, quae non sunt talia;
hunc autem sine arte dignoscere fallaces homines
a bonis: idque cum non, velut nummi, sic ho-
mines aperti statim sint. Verum id ipsum accu-
sat etiam vir sapiens Euripides, dicens:

In qua virum queas malum dignoscere:

Innata nulla corpori certa est nota.

Vnde etiam natura maior Parasiti ars est, si qui-
dem ista res quoque obscuras adeo, et minime
manifestas, magis quam divinatio, intelligit ac
novit.

5. Sci-

Τὸ δέ γε ἐπίσασθαι λόγους λέγειν ἐπιτηδεύεις,
καὶ πράγματα πράττειν, δι' ὧν οἰκειώσεται,
καὶ εὐνέστατον ἑαυτὸν τῷ τρέφοντι ἀποδείξει,
ἂρ' ἂ συνέσεως καὶ καταλήψεως ἐρρώμενης εἰναί
σοι δοκεῖ; ΤΥΧ. Καὶ μάλα. ΠΑΡ. Τὸ δέ γε
ἐν ταῖς ἐξιάσεσιν αὐταῖς, ὅπως παντὸς ἀπελ-
θῇ πλέον ἔχων, καὶ παρευδοκιμῶν τὰς μὴ τὴν
αὐτὴν αὐτῷ κεκτημένους τέχνην, ἄνευ τινὸς λό-
γου καὶ σοφίας πλάττεσθαι οἶει; ΤΥΧ. Οὐ-
δαμῶς. ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἐπίσασθαι τὰς ἀρε-
τὰς καὶ κακίας τῶν ὄψων καὶ τῶν σιτίων, πο-
λυπραγμοσύνην ἀτέχνῃ τινὸς εἰναί σοι δοκεῖ;
καὶ ταῦτα τῷ γενναιοτάτῃ Πλάτωνος ἔτωσιν
λέγοντος, Τοῦ μέλλοντος ἐξιάσεσθαι μὴ μα-
γειρι-

5. Scire vero dicere ac facere idonea, quibus in
familiaritatem perueniat, et beneuolentissimum
se alenti ostendat, nonne intelligentiae, et ro-
bustae ad percipiendum facultatis esse tibi vide-
tur? TYCH. Omnino. PAR. Vt vero in ipsis
coenis meliori quam quisquam conditione disce-
dat aliquis, et iucundior conuiuia habeatur illis,
qui non eandem quam ipse artem habent, idne
sine ratione ac sapientia putas effici? TYCH.
Minime vero. PAR. Quid vero? nosse virtutes
et vitia obsoniorum ciborumque, curiositatem
inertis viri esse, tibi videtur: idque cum genero-
sissimus Plato sic dicat: Si is, qui epulaturus est,
Luc. Op. T. VI. O coqui-

χειρικᾶ ὄντος, σκευαζομένης θοίνης ἀκυροτέρα ἢ κρίσις.

Ὅτι γε μὴν ἔκ ἐκ καταλήψεως μόνον, ἀλλὰ συγγεγυμνασμένης ἐστὶν ἡ παρασιτική, μάθοις ἂν ἐνθένδε ἐραδίως. αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχνῶν καταλήψεις καὶ ἡμέρας, καὶ νύκτας, καὶ μῆνας, καὶ ἐνιαυτὰς πολλάκις ἀσυγγύμναστοι μένουσιν, καὶ ὅμως ἔκ ἀπόλλυνται παρὰ τοῖς κερτημένοις αἱ τέχναι· αἱ δὲ τῶ παρασίτε καταλήψεις, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν εἴη 6) ἐν γυμνασίῳ, ἀπόλλυσιν 7) ἔ μόνον, οἶμαι, τὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν τεχνίτην.

Τό

coquinariae non sit peritus, paratae coenae minus firmum iudicium.

6. Esse autem non ex perceptione modo, sed coexercitatum etiam Parasiticam, ex his facile dicas. Nam aliarum perceptiones artium et dies, et noctes, et menses, et annos saepe sic durant, ut non simul exerceantur; et tamen non per eunt apud eos, qui ipsas habent: at Parasiti perceptiones, nisi quotidie sit in sua palaestra, perdunt non solum, puto, artem, sed ipsum etiam artificem.

7. De

6. εἴη] Legendum videtur εἶεν. *Guier.*

7. ἀπόλλυσιν] ἀπολλύεσιν. *Guier.* Bene, si εἶεν semel receperis, nam tum et hoc mutandum erit. Priorem difficultatem auertit

Gesn.

Τὸ γε μὴν πρὸς τὸ τέλος εὐχρηστον τῷ βίῳ, μὴ καὶ μανίας εἴη ζητεῖν; ἐγὼ γὰρ τῷ Φαγεῖν καὶ τῷ πιεῖν ἔδαν εὐχρηστότερον εὐρίσκω ἐν τῷ βίῳ ὄν, ἔδὲ ζῆν γε ἄνευ τάττ' ἐσί. ΤΥΧ. Πά-
νω μὲν ἔν.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἔδὲ τοιαῦτόν τι ἐστὶν ἡ παρα-
σιτική, ὅποῖον τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἰσχὺς, ὥστ' ἡ
τέχνην μὲν μὴ δοκεῖν αὐτήν, δύναμιν δὲ τινα
τοιαύτην. ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις. ΠΑΡ. Ἀλ-
λὰ μέντοι ἔδὲ ἀτεχνία ἐστὶν. ἡ γὰρ ἀτεχνία
οὐδέποτε οὐδὲν κατορθοῖ τῷ κεκτημένῳ. Φέ-
ρε γὰρ

7. De illo vero, *ad finem vitae utilem*, nonne
insanum fuerit quaerere? Ego enim nihil in
vita vtilius inuenio quam edere et bibere: ac ne
vivere quidem absque illo licet. ΤΥΧΗ. Sic
est sane.

8. PAR. Verum nec ex illo genere est Para-
sitica, qualis forma et robur, ut ars non videat-
ur, sed talis facultas. ΤΥΧΗ. Vera dicis.
PAR. Sed neque inertia est. Inertia enim nun-
quam quidquam recte peragit ei, qui illam ha-
bet.

O 2

Gesn. εἴη ad Parasitum referendo, at ἀπόλ-
λυσιν tamen *perdunt* conuertit. Velim, et si
εἴη retineo, minima mutatione ἀπολλῦσιν lege-
re; nihil tamen mutavi; si forte et alia femin.
apud Nostrom ita constructa reperiantur.
Reitz.

ρε γὰρ, εἰ ἐπιτρέψας σὺ σεαυτῷ ναῦν ἐν θαλάτ-
 τη καὶ χειμῶνι, μὴ ἐπισάμενος κυβερνᾶν, σω-
 θείης ἂν; ΤΥΧ. Οὐχ ἔγω. ΠΑΡ. Τί δὴ
 ποτε, ἢ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην, δι' ἧς δυνήσεαι
 σῶζειν ἑαυτόν; ΤΥΧ. Καὶ μάλα. ΠΑΡ. Οὐκ
 ἂν καὶ παράσιτος ὑπὸ τῆς παρασιτικῆς, εἴπερ
 ἦν ἀτεχνία, ἐκ ἧν ἐσώζετο; ΤΥΧ. Ναί. ΠΑΡ.
 Οὐκ ἂν τέχνη σῶζεται, ἀτεχνία δὲ ἔ; ΤΥΧ.
 Πάνυ μὲν ἔν. ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα ἐστὶν ἡ παρα-
 σιτική. ΤΥΧ. Τέχνη, ὡς ἔοικε. ΠΑΡ. Καὶ
 μὴν κυβερνήτας μὲν ἀγαθὰς, καὶ ἡνιόχας τεχνί-
 τας ἐκπεσόντας τῶν δίφρων οἶδα ἐγὼ πολλά-
 κας, καὶ τὰς μὲν ξυντριβέντας, τὰς δὲ καὶ πᾶμ-
 παν διαφθαρέντας· παρασίτη δὲ ναυάγιον ἔδδ
 εἶς

bet. Age enim, si ipse tibi committas in mari
 ac tempestate nauim, gubernandi imperitus, spe-
 rasne te seruatum iri? TYCH. Non ita. PAR.
 Quare tandem, nisi quod non habeas artem, qua
 seruare te possis? TYCH. Sic est. PAR. Er-
 go etiam a Parasitica non seruaretur Parasitus, si
 ea inertia esset? TYCH. Nempe. PAR. Ergo
 arte seruatur, inertia autem non? TYCH. Sci-
 licet. PAR. Ars igitur est Parasitica? TYCH.
 Ars, vt videtur. PAR. Atqui gubernatores qui-
 dem bonos, et aurigas artifices sedibus ego noui
 saepe excussos, et contusos alteros, alteros autem
 omnino pereuntes: Parasiti vero naufragium tale
 nemo

εἰς ἔχοι τοιαῦτον εἰπεῖν. ἀκὲν εἰ μήτε ἀτεχνία
ἐστὶν ἡ παρασιτική, μήτε δύναμις, σύστημα δέ
τι, καὶ ἐκ καταλήψεων γεγυμνασμένων, τέχνη
δηλονότι διωμολόγηται ἡμῖν σήμερον.

ΤΥΧ. Ὅσον ἐκ τῶν εἰκάζω· ἀλλ' ἐκεῖνο,
ὅπως καὶ ἔρην ἡμῖν τινὰ γενναῖον ἀποδῶς τῆς
παρασιτικῆς. ΠΑΡ. Ὁρθῶς σύγε λέγων. δο-
κεῖ γὰρ δὴ μοι ἄνωγ' ἂν μάλιστ' ἀδιδασκάλου, πα-
ρασιτικὴ ἐστὶ τέχνη ποτέων, καὶ βρωτέων, καὶ
τῶν διὰ ταῦτα λεκτέων, τέλος δὲ αὐτῆς τὸ
ἡδύ. ΤΥΧ. Ὑπέρευγ' μοι δοκεῖς ὀρίσασθαι
τὴν σεαυτῷ τέχνην. ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει, μὴ
πρὸς ἐνίξας τῶν φιλοσόφων μάχη σοι περὶ τῆς
τέλως

nemo dixerit. Ergo si neque inertia est Parasiti-
ca, neque facultas, sed corpus quoddam concin-
natum e comprehensionibus exercitatis, artem
nempe esse, inter nos hodie conuenit?

9. TYCH. Quantum ex istis colligo. Ve-
rum illud *supereft*, vt etiam finitionem nobis bo-
nam reddas Parasiticae. PAR. Recte tu illud
postulas. Videtur enim mihi recte ita finiri,
*Parasitica est ars esculentorum et poculentorum, at-
que propter ista dicendorum, finis autem illius vo-
luptas.* TYCH. Pulcherrime definiisse mihi tu-
am artem videris. Sed illud dispice, ne cum
Philosophorum quibusdam pugna tibi sit de fine.

τέλος ἤ. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀπόχρη γέ, εἴπερ
ἔσαι τὸ αὐτὸ τέλος εὐδαιμονίας καὶ παρασιτικῆς.

Φανέται δὲ ἔτως. ὁ γὰρ σοφὸς Ὅμηρος τὸν
τῷ παρασίτῃ βίον θαυμάζων, ὡς ἄρα μακάριος
καὶ ζηλωτὸς εἶη μόνος,

Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι Φημί τέλος χαριέζερον εἶναι,
Ἦ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχη κατὰ δῆμον ἅπαντα,
— παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι

Σίτε καὶ κρειῶν, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσ-
σων

Οἶνοχάος Φορῆσι, καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσι.
καὶ ὡς ἔχ' ἱκανῶς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον
τὴν αὐτῇ γνώμην ποιεῖ Φανερωτέραν, εὐλέγων
Τῷτο

P A R. Quin sufficit, modo sit idem finis felici-
tatis et Parasiticae.

10. Apparebit autem ita. Sapiens enim Ho-
merus admiratus Parasiti vitam, beatam nempe
et invidendam esse solam,

*Non, inquit, finis quisquam iucundior exstat,
Quam si laetisiae populum tenor occupet omnem.*

— *Si mensa exstructa sit alte*

*Pave ac carne, merumque cauis crateribus
haustum*

*Circum omnes pincerna ferat, cyathisque mi-
nistret.*

Et quasi non satis illa admiratus esset, suam ipsius
sententiam manifestiorem reddit, bene dicens:

Haec

Τὸτο τί μοι κάλλισον ἐνὶ Φρεσὶν εἶδεσθαι εἶναι,
 ἔχ' ἕτερόν τι ἐξ ὧν Φησιν, ἢ τὸ παρασιτεῖν,
 εὐδαιμον νομίζων. καὶ μὴν ἔδδ' τῷ τυχόντι ἀν-
 δρὶ περιτέθεικε τέχης τὰς λόγους, ἀλλὰ τῷ σο-
 φωτάτῳ τῶν Ἑλλήνων. καίτοι γε εἴπερ ἐβέ-
 λετο Ὀδυσσεὺς τὸ κατὰ τὰς Στωϊκὰς ἐπαινεῖν
 τέλος, ἐδύνατο ταυτὶ λέγειν, ὅτε τὸν Φίλοθ-
 κτήτην ἀνήγαγεν ἐκ τῆς Λύμνης, ὅτε τὸ Ἴλιον
 ἐξεπόρθησεν, ὅτε τὰς Ἑλλήνας Φεύγοντας κατ-
 ἔσχεν, ὅτε εἰς Τροίαν εἰσῆλθεν, ἑαυτὸν μαστι-
 γώσας, καὶ κακὰ καὶ Στωϊκὰ ῥάκη ἐνδύς· ἀλλὰ
 τότε ἔκ εἶπε τὸτο τέλος χαριέσερον· ἀλλὰ μὴν
 καὶ ἐν τῷ τῶν Ἐπικυρείων βίῳ γενόμενος αὐτὸς
 παρὰ τῇ Καλυψοῖ, ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν ἐν ἀργίᾳ τε
 βιοτεύειν, καὶ τρυφᾶν, καὶ βινεῖν τὴν Ἀτλαν-

τος

Haec nostro nobis pulcherrima corde videntur:
 nihil aliud, quantum dicit, beatum putans,
 quam parasitari. Ac non vulgari viro illos ser-
 mones tribuit, sed Graecorum sapientissimo. At-
 qui si voluisset Vlysses Stoicum illum finem lau-
 dare, poterat ea dicere; cum Philocteten reducit
 e Lemno, cum vastat Ilium, cum fugientes Grae-
 cos retinet, cum Troiam ingreditur, flagellis a
 se ipso sectus, malosque et Stoicos indutus pan-
 nos. Verum eo tempore non dixit hunc *iucun-
 diorem finem*. Quin etiam in Epicureorum vi-
 vendi ratione constitutus rursus apud Calypsonem,
 cum liceret ipsi in otio vivere, et luxuriari, et

τας θυγατέρας, καὶ κινεῖν πάσας τὰς λείας κινήσεις, ἐδέποτε εἶπε τῆτο τὸ τέλος χαρίζετον, ἀλλὰ τὸν τῶν παρασίτων βίον. ἐκαλῶντο δὲ δαιτυμόνες οἱ παρασίτοι τότε. πῶς ἔν λέγει; πάλιν γὰρ ἄξιον ἀναμνησθῆναι τῶν ἐπῶν· ἐδὲ γὰρ οἷόν τε ἀκχεῖν δ) αὐτῶν, μὴ πολλὰς λεγομένων·

Δαιτυμόνες καθήμενοι ἐξείης, καὶ·

Παραπλήθωσι τράπεζαι Σίτη καὶ κρεῶν.

“Οὐγὲ μὴν Ἐπίκωρος σφόδρα ἀνασχύντως ὑφελόμενος τὸ τῆς παρασιτικῆς τέλος, τῆς κατ’ αὐτὸν

Atlantis filiam subigere, et mollibus omnibus moueri motibus, nunquam hunc dixit *finem iucundiorum*, sed vitam Parasitorum. Vocabantur autem eo tempore Parasiti *conuiuiae*. Quomodo igitur dicit? Rursus enim versus ipsos memorare operae pretium est: neque enim satis intelligere licet, nisi saepius recitentur,

Conuiuiaeque sedent deinceps Et:

Mensa exstructa sit alae Pane et carne.

11. Atque Epicurus valde impudenter suffragatus Parasiticae finem, felicitatis, quam ipse statuit,

8. ἀκχεῖν] Solanus noue dictum ait, pro *intelligere*, vt in Nouo Foedere usurpatur. At vt *intelligendi* significatu non sit antiquissimum; non tamen est adeo nouum, vt singulari Noui Foederis stilo sit tribuendum. Ex Galeno id iam protulit Budaeus Comm. L. Gr. p. 565. Reisz.

αὐτὸν εὐδαιμονίας, τέλος αὐτὸ ποιεῖ. καὶ ὅτι κλοπὴ τὸ πρᾶγμα ἐστὶ, καὶ εἰδέν' Ἐπικέρω μέλει τὸ ἡδὺ, ἀλλὰ τῷ παρασίτῳ, ἔτω μάθοις ἄν. ἔγωγε ἡγάμα τὸ ἡδὺ πρῶτον μὲν τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον, ἔπειτα τὸ μὴ θορύβεα καὶ ταραχῆς τὴν ψυχὴν ἐμπεπλῆσθαι. τέτων τοίνυν ὁ μὲν παράσιτος ἐκατέρων τυγχάνει· ὁ δὲ Ἐπικέρειος εἰδὲ θατέρω. ὁ γὰρ ζητῶν περὶ σχήματος γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας, καὶ μεγέθους ἡλίου, καὶ ἀποσημαίων, καὶ πρώτων σοιχείων, καὶ περὶ τῶν θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε οὐκ εἰσὶ, καὶ περὶ αὐτῶν τῶν τέλους αἰεὶ πολέμων, καὶ διαφερόμενος πρὸς τινὰς, εἰ μόνον ἐν ἀνθρωπίναις, ἀλλὰ καὶ ἐν κοσμικαῖς ἐστὶν ἐχλήσεσιν. ὁ δὲ πα-
ράσι-

tuit, finem facit. Hoc autem esse furtum, neque curae esse voluptatem Epicuro, sed Parasito, sic discas. Equidem arbitror, voluptatem primo quidem inesse in corporis a molestia vacuitate: deinde in eo, si neque anima tumultus vel perturbationis plena sit. Vtrumque horum consequitur Parasitus: at Epicureus neque alterutrum. Qui enim quaerit de figura terrae, de mundis infinitis, de magnitudine solis, ac distantis, de primis elementis, ac de Diis, sintne an non sint? qui de ipso bonorum fine semper pugnat, et ab aliis disidet; ille non in humanis modo, sed in mundanis etiam est molestis. At Parasitus, qui

ῥάσιτος, πάντα καλῶς ἔχειν οἰόμενος, καὶ πε-
πιστευκῶς μὴ ἄλλως ταῦτα ἔχειν ἄμενον, ἢ
ἔχει, μετὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γαλήνης, ἐδενὸς
αὐτῷ τοιᾶντα παρενοχλῆντος, ἐσθίει, καὶ κοι-
μᾶται ὑπτιος, ἀφεικῶς τὰς πόδας καὶ τὰς χεῖ-
ρας, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τῆς σχεδίας ἀπο-
πλέων οἴκαδε.

Καὶ μὲν ἔχι' κατὰ ταῦτα μόνον ἔξεν προσή-
κει τὸ ἡδὺ τῷ Ἐπικέρῳ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκείνα.
ὁ γὰρ Ἐπικερὸς ἔτος, ὅσις ποτὲ ἐστὶν ὁ σοφὸς,
ἦτοι Φαγεῖν ἔχει, ἢ ἔ. εἰ μὲν ἔκ ἔχει, ἔχ
ὅπως ἡδέως ἐ ζήσεται, ἀλλ' ἐδὲ ζήσεται. εἰ δὲ
ἔχει, εἴτε παρ' ἐαυτῷ, εἴτε παρὰ ἄλλῃ· εἰ μὲν
ἐν παρ' ἄλλῃ τὸ Φαγεῖν ἔχοι, παράσιτός ἐστι,
καὶ ἔχ ὥς λέγει· εἰ δὲ παρ' ἐαυτῷ, ἔχ ἡδέως
ζήσε-

bene habere omnia putet, credatque non meliori
haec esse loco posse quam sunt: cum securitate mul-
ta et tranquillitate, nulla re tali ipsum interpellan-
te, edit et dormit supinus, pedibus manibusque
remissis, ut Vlysses in rate domum nauigans.

12. Quin non hanc solum ob rationem nihil
pertinet ad Epicurum voluptas; verum etiam ob
ista. Epicurus enim iste, quicumque demum
est, sapiens, aut habet quod edat, aut non ha-
bet. Si non habet, tantum abest ut suauiter vi-
vat, ut ne vivat quidem. Si vero habet, aut a
se habet, aut ab alio. Si ab alio habeat, Para-
situs est, et non, ut ait, *Philosophus*: si vero a
se,

ῥίσκεται. ΤΤΧ. Πῶς ἔχ᾽ ἡδέως; ΠΑΡ. Εἰ γὰρ ἔχοι τὸ φαγεῖν παρ' ἑαυτῷ, πολλά τοι, ὦ Τυχιάδῃ, τῷ τοιαύτῳ βίῳ παρακολαθεῖν ἀνάγκη· καὶ ἄθρει πόσα. δεῖ τὸν μέλλοντα βιώσεσθαι κατ' ἡδονὴν τὰς ἐγγινομένας ὀρεξείας ἀπᾶσας ἀναπληρῆν. ἢ τί Φῆς; ΤΤΧ. Καί μοι δοκεῖ. ΠΑΡ. Οὐκ ἔν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τῷτο παρέχει. τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδέν, ἐκείνῳ· ὥς πενήτης ἐκ ἀν σοφὸς γένετο, εἰδὲ ἐφικνοῖτο τῷ τέλει· λέγω δὲ τῷ ἡδέως. ἀλλ' εἰδὲ μὴν ὁ πλεῖστος, ὁ παρὰ τῆς εἰσίας ἀφθένως ταῖς ἐπιθυμίαις χορηγῶν, δυνήσεται τῷδε ἐφικέσθαι. τί δήποτε; ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἀναλίσκοντα τὰ ἑαυτῷ πολλὰς περιπίπτειν ἀηδίας,

se, non viuet suauiter. TYCH. Quomodo non suauiter? PAR. Quia si cibum a se habeat, multa sane, Tychiade, hanc vitam consequi necesse est. Et vide quot ac quanta? Oportet eum, qui suauiter viuere velit, cupiditates omnes explere. Aut aliquid *contra* dicis? TYCH. Etiam mihi sic videtur. PAR. Igitur ei qui multa possidet, hoc forte suppeditauerit: illi vero, qui parum aut nihil, non item. Itaque pauper non fiat sapiens, neque ad finem perueniat, dico autem voluptatem. Sed neque diues, de suis opibus copiose ministrans cupiditatibus, poterit ad illum peruenire. Quid ita? quia necesse est, eum qui sua impendat, in multas incidere

δίας, τῆτο μὲν τῷ μαγείρῳ κακῶς σκευάσαντι
τὸ ὄψον μαχόμενον, ἢ, εἰ μὴ μάχοιτο, Φαῦ-
λα παρὰ τῆτο 9) ἐσθίοντα τὰ ὄψα, καὶ τῆ
ἡδέος ὑπερεῖν· τῆτο δὲ τῷ οἰκονομῶντι τὰ κατὰ
τὴν οἰκίαν, εἰ μὴ καλῶς οἰκονομοίῃ, μαχόμενον.
ἢ ἔχ' ἔτω; ΤΥΧ. Νὴ Δία καί μοι δοκεῖ.
ΠΑΡ. Τῷ μὲν Ἐπικέρῳ πάντα ζυμβαίνειν εἰ-
κὸς, ὥς ἐθέποτε τεύξεσθαι τῆ τέλῃς· τῷ δὲ
παρασίτῳ ἔτε μάγειρός ἐστιν, ὃ χαλεπήνῃ, ἔτε
ἀγρός, ἔτε οἰκονόμος, ἔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀ-
πολλυμένων ἀχθεσθεῖν, καὶ πάντα ἔχει, ὥς
καὶ Φάγοι καὶ πίοι, μόνος ἔτος ὑπὸ μηδενός,
ὧν ἐκείνος, ἀνάγκῃ ἐνοχλάμενος.

Ἄλλ'

dere iniucunditates: cui nunc pugnandum sit
cum coquo, si male parauit cibum, aut, si non
pugnet, mali ab hoc edendi cibi, et voluptate
carendum: nunc cum dispensatore rei familiaris,
si male dispenfet, pugnandum. An non ita est?
TYCH. Per Iouem, mihi quoque videtur.
PAR. Epicuro quidem euenire ista possunt
omnia. Itaque nunquam consequetur finem.
Sed Parasito neque coquus est, cui irascatur, ne-
que ager, neque dispensator, neque pecuniae,
de quibus deperditis grauetur; et habet omnia,
ut solus ipse edat ac bibat, earum, quibus iste neces-
sario conflictatur, molestiarum a nulla interpellatus.

13. Ve-

9. παρὰ τῆτο] Forſan παρὰ τῆτε, adſcript.
Geſner.

Ἄλλ' ὅτι μὲν τέχνη ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, καὶ π
 τάτων καὶ τῶν ἄλλων ἱκανῶς δέδεικται. λοιπὸν,
 ὅτι καὶ ἀρίστη δεικτέον, καὶ τὸτο ἔχ' ἀπλῶς,
 ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅτι κοινῇ πασῶν διαφέρει
 τῶν τεχνῶν· εἴτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἐκάστης. κοινῇ
 μὲν ἐν ἀπασῶν ἔτω διαφέρει. πάσης γὰρ τέχ-
 νης ἀνάγκη προσάγειν μάθησιν, πόνον, φόβον,
 πληγὰς, ἅπερ ἐν ἔσιν ὅσις ἐν ἃν ἀπεύξατο.
 ταύτην δὲ τὴν τέχνην, ὡς ἔοικε, μόνην ἔξεσι
 μαθεῖν ἄνευ πίνε. τίς γὰρ ἀπὸ δεῖπνον ποτὲ
 ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν διδα-
 σκάλων ὀρώμεν; τίς δ' ἐπὶ δεῖπνον ἀπιών,
 ὥφθη σκυθρωπὸς, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλεῖα
 φοιτῶντες; καὶ μὴν ὁ μὲν παράσιτος ἐκὼν αὐ-
 τὸς

13. Verum artem esse Parasiticam, tum ex
 his, tum ex reliquis satis demonstratum est. Su-
 perest vt demonstremus, etiam esse optimam :
 idque non simpliciter; sed primo quidem, com-
 muniter artibus omnibus esse præstantiorem;
 deinde etiam singulatim vnaquaque. Commu-
 niter ergo omnibus ita præstat, quod omnis ars
 necessario adhibet disciplinam, laborem, metum,
 plagas, quae nemo est quin abominetur. Hanc
 vero solam, vt videtur, artem discere licet sine
 labore. Quis enim de coena vnquam discessit
 plorans, vt quosdam de magistris videmus?
 Quis vero ad coenam iens visus est tristis, vt qui
 scholas frequentant? Quin Parasitus sponte sua
 ipse

τὸς ἐπὶ δεῖπνον ἔρχεται, μάλιστα ἐπιθυμῶν τῆς τέχνης· οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες, μισῶσιν αὐτάς, ὥς ἐνιοὶ δι' αὐτάς ἀποδιδράσκουσι. τί δὲ καὶ καμῖνο ἐννοῶσά σε δεῖ, ὅτι καὶ τὰς ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτοντας, οἱ πατέρες καὶ μητέρες τέτοις τιμῶσι μάλιστα, οἷς καὶ ἡμέραν καὶ τὸν παρασίτον; Καλῶς, νῆ Δία, ἔγραψεν ὁ παῖς, λέγοντες, δότε αὐτῷ φαγεῖν· καὶ ἔγραψεν ἑρθῶς, μὴ δότε. ἔτω τὸ πρᾶγμα καὶ ἐντιμον, καὶ ἐν τιμωρίᾳ μέγα φαίνεται.

Καὶ μὲν αἱ ἄλλαι τέχναι τὸ ὕπερον τέτο' ἔχουσι μετὰ τὸ μαθεῖν, καὶ τὰς καρπὸς ἡδύως ἀπολαμβάνουσι. πολλὴ γὰρ καὶ ἑρθίος οἶμος ἐς αὐτό. ἡ δὲ παρασιτικὴ μόνη τῶν ἄλλων εὐθύς ἀπο-

ipse ad coenam venit, artis cupidissimus: qui vero artes discunt alias, odio eas habent, adeo ut quidam propter eas aufugiant. Quid vero? nonne illud etiam cogitandum est, quod illis in artibus proficientes his maxime rebus patres matresque munerantur, quibus Parasitum quotidie, *Pulchre per Iovem*, inquit, *scripsit puer; date illi cibum: non recte scripsit; ne date.* Adeo ea res et ad honorem grauis et ad poenam videtur.

14. Verum aliae artes postremum hoc habent post disciplinam, et hunc fructum lubenter recipiunt: multa enim et ardua ad illum via est. Parasitica vero sola reliquarum, statim ipso discipli-

ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τῷ μανθάνειν, καὶ ἅμα τε ἄρχεται, καὶ ἐν τῷ τέλει ἐστίν. αἱ μὲντοι τῶν ἄλλων τέχνων ἔτινές, ἀλλὰ πᾶσαι ἐπὶ μόνην τὴν τροφήν γεγόνασιν· ὁ δὲ παράσιτος εὐθὺς ἔχει τὴν τροφήν ἅμα τῷ ἄρξασθαι τῆς τέχνης. ἢ ἐκ ἐννοεῖς ὅτι ὁ μὲν γεωργὸς γεωργεῖ, ἔτι γεωργεῖν ἕνεκα, καὶ ὁ τέκτων τεκταίνεται, ἔτι τεκταίνεσθαι ἕνεκα· ὁ δὲ παράσιτος, ἔτι ἕτερον μὲντοι διώκει, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ καὶ ἔργον ἐστίν αὐτῷ, καὶ ἔνεκα γίγνεται;

Καὶ μὴν ἐκεῖνά γε ἄδεις ἐστίν ὅσις ἐκ ἐπίσταται, ὅτι οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι τὸν μὲν ἄλλον χρόνον ταλαιπωρεῖσι, μίαν δὲ ἢ δύο μόνας τῷ μηνὸς ἡμέρας ἱεράς ἄγασι. καὶ αἱ

sciplinae tempore sua arte fruitur; et simul, dum incipit, finem etiam suum consequitur. Ac non quaedam reliquarum artium, sed uniuersae ad sola alimenta paranda natae sunt: Parasitus autem statim cum incipit artem, alimenta habet. Annon cogitas agrum coli ab agricola non agri-culturae causa; et struere fabrum domos non struendi causa: Sed Parasitus nihil sequitur aliud; verum idem et opus ipsius est, et illud, cuius causa suscipitur?

15. Etiam reliqua nemo est qui nesciat: et, qui in reliquis artibus elaborant, reliquo tem-pore aeternabili labore fungi, unum autem aut duo solos in mense dies festos habere; ipsasque
cui-

αἱ πόλεις δὲ, τὰς μὲν δι' ἔτους, τὰς δὲ ἐμμήνας
 ἑορτὰς διατελῶσι, καὶ εὐφραίνεσθαι λέγονται
 τότε. ὁ δὲ παράσιτος τῷ μηνὶ τὰς τριάκονθ'
 ἡμέρας ἰσρὰς ἄγει· πᾶσαι γὰρ δοκῶσιν αὐτῷ εἶ-
 ναι τῶν θῆων.

Ἔτι οἱ μὲν βεβλόμενοι τὰς ἄλλας τέχνας κατ-
 ορθῶν, ὀλιγοσιτίαις καὶ ὀλιγοποσίαις χρῶνται,
 καθάπερ οἱ νοσῶντες. πολυποσίαις 10) δὲ καὶ
 πολυσιτίαις ἐκ ἑξιν εὐφραίνόμενον μανθάνειν.

Καὶ αἱ μὲν ἄλλα τέχνηαι χωρὶς ὀργάνων
 ἔδαμῶς τῷ κερκτημένῳ ὑπηρετεῖν δύνανται. ἔτε
 γὰρ αὐλεῖν ἐνὶ χωρὶς αὐλῶν, ἔτε ψάλλειν ἀνευ
 λύρας,

civitates, alios annuos, alios autem menstruos
 dies festos obire, ac tum exhilarari dici: Parasi-
 tum vero triginta mensis dies festos agere. O-
 mnes enim Deorum esse illi videntur.

16. Porro qui in reliquis artibus recte versari
 volunt, ii paucio cibo et potu paucio utuntur, ae-
 grotorum instar; qui enim copioso potu aut cibo
 gaudeat, ille non didicerit facile.

17. Et reliquae artes sine instrumentis nullo
 modo ministrare possunt artifice: neque enim ti-
 bia canere licet sine tibia, neque psallere sine
 lyra,

10. πολυποσίαις] Prope ad Synchyfin accedit
 haec constructio ita instituenda: εὐφραίνό-
 μενον πολυπ. κ. πολυσ. ἐκ ἑξιν μανθάνειν
 Reitz.

λύρας, ἕτε ἵππεύειν χωρὶς ἵππων. αὕτη δὲ ἔ-
τις ἐστὶν ἀγαθή, καὶ ἔ βαρεῖα τῷ τεχνίτῃ,
ὥς καὶ ὑπάρχει μηδὲν ἔχοντι ἔπλον χρῆσθαι
αὐτῇ.

Καί, ὡς ἔοικε, τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνομεν
μισθὸν δίδοντες, ταύτην δὲ λαμβάνοντες.

Ἔτι τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν εἰσι διδάσκα-
λοι τινες, τῆς δὲ παρασιτικῆς ἔδει, ἀλλ' ὥς-
περ ἡ ποιητικὴ κατὰ Σωκράτην, καὶ αὕτη τι-
νὶ μοίρᾳ παραγίγνεται.

Καίκεῖνο δὲ σκόπει, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας
ὀδεύοντες, ἢ πλέοντες, ἢ δυνάμεθα διαπράτ-
τεσθαι· ταύτῃ δὲ ἐστὶ χρῆσθαι καὶ ἐν ὁδῷ, καὶ
πλέοντι.

ΤΤΧ.

lyra, neque sine equo equitare. Haec vero ita
commoda, ita non grauis artificii, vt etiam nihil
armorum habens vti ea possit.

18. Et, quod nec iniquum est, alias artes di-
scimus mercede data; hanc accepta.

19. Insuper aliarum artium quidam sunt ma-
gistri; Parasiticae autem nullus: sed quemad-
modum poëtica, auctore Socrate, ita haec diuina
forte contingit.

20. Etiam illud mihi considera, quod reliquas
artes qui iter faciunt aut nauigant, exercere non
possunt; hac in via etiam et nauiganti licet vti.

Luc. Op. T. VI.

P 21. TYCH.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν ἔν. ΠΑΡ. Καὶ μέντοι, ὦ Τυχιάδη, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι δοκῶσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν, αὐτὴ δὲ ἐδεμιάς ἐτέρας. ΤΥΧ. Τί δὲ ἔχ οἱ τὰ 11) ἀλλότρια λαμβάνοντες ἀδικεῖν σοι δοκῶσι; ΠΑΡ. Πῶς γὰρ ἔ; ΤΥΧ. Πῶς ἔν ὁ παρασίτος τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, ἐκ ἀδικεῖ μόνος; ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν.

Καὶ μὴν τῶν ἄλλων τεχνῶν αἱ ἀρχαὶ Φαῦλαι τινες καὶ εὐτελεῖς εἰσι, τῆς δὲ παρασιτικῆς ἡ ἀρχὴ πᾶνυ γενναῖά τις. τὸ γὰρ θρυλλέμενον τῷτο τῆς
Φιλίας

21. TYCH. Vtique. PAR. Verum etiam, Tychiade, videntur hanc appetere artes aliae, haec alterius non item. TYCH. Quid vero? nonne qui aliena sumunt iniuste agere tibi videntur? PAR. Quidni? TYCH. Quomodo igitur Parasitus, sumens aliena, solus non iniuste agit? PAR. Non habeo quod dicam.

22. Verum aliarum artium praua quaedam ac vilia sunt initia: Parasiticae vero origo plane generosa. Illud enim tritum amicitiae nomen non aliud

II. τί δὲ ἔχ οἱ τὰ] Vitiosum habetur ab Rhetoribus nimis multa monosyllaba coniungere. Ac pluribus scriptoribus haud infrequens quinque interdum et plura monosyll. iungere. Sic Noster mox c. 28. καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν. Aesop. Fab. 149. vel septem coniungit, δυνατώτερός με εἰ. εἰ δὲ μὴ, τί σοί ἐστιν. Reitz.

Φιλίχς ὄνομα, ἐκ ἄλλο τι εὐροῖς, ἢ ἀρχὴν πα-
ρασιτικῆς. ΤΥΧ. Πῶς λέγεις; ΠΑΡ. Ὅτι
ἐδεῖς ἐχθρόν, ἢ ἀγνώστα ἄνθρωπον, ἀλλ' ἐδὲ
συνήθη μετρίως, ἐπὶ δειπνιον καλεῖ, ἀλλὰ δεῖ
πρότερον, οἶμαι, τῷτον γενέσθαι Φίλον, ἵνα
κοινωνήσῃ σπονδῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῶν τῆς
τέχνης ταύτης μυσηρίων. ἐγὼ γὰρ πολλὰκις
ἤκουσα τινων λεγόντων, ποταπὸς δὲ ἔτος ὁ Φί-
λος, ὅσις ἐ βέβρωκεν ἐδὲ πέπωκε μεθ' ἡμῶν;
ὡς δηλονότι τὸν συμπίνοντα καὶ συνεσθίοντα
μόνον πιζὸν ἡγεμένων Φίλον.

Ὅτι γε μὴν ἡ βασιλικωτάτη τῶν τεχνῶν
ἐστὶν αὕτη, μάθοις ἂν καὶ ἐκ τῶδε ἐχ ἤκουσα.
τὰς μὲν γὰρ λοιπὰς τέχνας ἐ μόνον κακοπαθεῖν
τες,

aliud inuenies, quam Parasiticae initium. TYCH.
Quid ita? PAR. Quia nemo inimicum aut igno-
tum hominem, sed neque mediocriter familia-
rem ad coenam vocat: sed oportet, puto hunc
prius amicum fieri, ut particeps fiat libationum
et mensae, et artis huius mysteriorum. Ego er-
go saepe audiui dicentes, Qualis autem hic sit
amicus, qui neque comedit neque bibit nobis-
cum, ut qui putarent videlicet solum, qui una
bibat atque cibum capiat, fidelem amicum.

23. Hanc vero maxime regiam esse artium et-
iam hinc non minimum intelligas. Reliquas ar-
tes enim non cum molestia tantum et sudore ex-

τες, καὶ ἰδρᾶντες, ἀλλὰ, νῆ Δία, καθήμενοι καὶ ἐς αὐτὰς ἐργάζονται, ὥσπερ ἀμέλει δ᾽ ἄλλοι τῶν τεχνῶν. ὁ δὲ παράσιτος μεταχειρίζεται τὴν αὐτῆ τέχνην, ὡς βασιλεὺς κατακείμενος.

Ἐκείνα μὲν γὰρ τί δεῖ λέγειν περὶ τῆς εὐδαίμονίας αὐτῆ, ὅτι δὴ μόνος κατὰ τὸν σοφὸν Ὅμηρον ἔτε Φυτεύει χερσὶ Φυτὸν, ἔτε ἄροϊ, ἀλλὰ τὰ ἄσπαρτα, καὶ τὰ ἀνήροτα πάντα νέμεται.

Καὶ μὴν ζήτορά τε, καὶ γεωμέτρην, καὶ χαλκῆα ἔδεν κωλύει τὴν ἑαυτῆ τέχνην ἐργάζεσθαι, εἴαν τε πονηρὸς, εἴαν τε καὶ μωρὸς ᾗ, παρασιτεῖν δὲ ἔδεις δύναται ἢ μωρὸς ὢν, ἢ πονηρὸς. ΤΥΧ. Παπαί. οἶον χρῆμα ἀποφαίνει τὴν παρασιτικὴν· ὥς καὶ αὐτὸς ἡδὴ βέλεσθαι δοκῶ μοι παράσιτος εἶναι ἀντὶ τᾶτ' ὅς εἰμι.

ΠΑΡ.

ercent, sed, per Iouem, sedentes, atque stantes, nempe velut serui artium: at Parasitus suam artem tractat accumbens velut rex.

24. Illa enim quid dicere attinet de illius felicitate, quod solus, vt docti Homeri verbis vtat, nec plantat manibus plantam, nec arat; sed sine femine et aratro depascitur omnia.

25. Porro Rhetorem et Geometram et fabrum nihil prohibet artem exercere suam, etsi malus sit vel stultus: parasitari autem nemo potest, qui vel stultus sit, vel malus. ΤΥΧΗ. Vah quantum rem ostendis esse Parasiticam! Itaque ipse mihi velle videor Parasitus fieri, pro eo, qui sum.

26. PAR.

ΠΑΡ. Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων διαφέρει, δεδεῖχθαι μοι δοκῶ. Φέρε δὴ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστης διαφέρει, σκοπῶμεν. τὸ μὲν δὴ ταῖς βαναύσαις τέχναις παραβάλλειν αὐτὴν, ἀνόητόν ἐστι· καὶ μᾶλλον πως καθαρῆντος τὸ ἀξίωμα τῆς τέχνης. ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει, δεικτέον. ὡμολόγηται γάρ δὴ πρὸς πάντων, τὴν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, αἷς διὰ γενναιότητα καὶ ἐπισήμας ἀποφαίνονταί τινες. ἐπειδὴν γέν καὶ τῶν ἀποδείξαιμι τὴν παρασιτικὴν πολὺ κρατῆσαν, σχολῇ δηλονότι τῶν ἄλλων τεχνῶν δοξεῖ προφερεσάτη, καθάπερ ἡ Ναυσικάα τῶν θεραπευίδων.

Κοινῇ

26. PAR. Quantum ergo communiter omnibus praestet artibus, ostendisse mihi videor. Age vero etiam, quantum singulatim vnaquaque sit praestantior, consideremus. Ac fellulariis quidem artibus illam conferre, imprudens fuerit, et potius illius, qui destruere dignitatem artis velit. Sed quantum maximis pulcherrimisque praestet artibus, ostendendum. In confesso est enim apud omnes, Rhetoricam et Philosophiam esse principes: quas propter praestantiam etiam scientias quidam dicunt. Si igitur his quoque longe potiolem esse Parasiticam ostendero; sine dubio nimirum reliquarum quoque artium princeps, ut inter famulas Nauficae, videbitur.

Κοινῇ μὲν ἔν ἀμφοῖν διαφέρει, καὶ τῆς ῥητο-
ρικῆς, καὶ τῆς Φιλοσοφίας, πρῶτον κατὰ τὴν
ὑπόστασιν 12). ἡ μὲν γὰρ ὑφέσηκεν, αἱ δὲ ἔ-
ἔτε γὰρ καὶ τὴν ῥητορικὴν ἔν τι καὶ τὸ αὐτὸ νο-
μίζομεν, ἀλλ' οἱ μὲν τέχνην, οἱ δὲ τέναντίον,
ἀτεχνίαν, ἄλλοι δὲ κακοτεχνίαν, ἄλλοι δὲ ἄλ-
λο τι. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν Φιλοσοφίαν κατὰ τὰ
αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως ἔχουσιν. ἑτέρως μὲν γὰρ
Ἐπικύρῳ δοκεῖ τὰ πράγματα ἔχειν, ἑτέρως δὲ
τοῖς

27. Ergo communiter quidem amhabus prae-
stat, et Rhetorica et Philosophia, primo ob id
ipsum, quod in rerum natura adest: nam de hac
constat; de istis non item. Neque enim Rhetorica
quoque vnum idemque putamus *omnes*:
sed quidam artem; alii contra ea inertiam; alii
vero maleficium; alii aliud. Similiter vero Phi-
losophiā, quae eodem se modo atque aequali-
ter habet, *non idem putamus omnes*: aliter enim
se res habere videntur Epicuro, aliter vero Stoi-
cis,

12. κατὰ τὴν ὑπόστασιν] Toto hoc loco, et
his quae sequuntur, diligentius iterum con-
sideratis, apparebat mihi, sumendum esse
nomen ea notione, quae solennis quasi et
propria est, quae ὑπαρξιν notat i. eam
quam recentiores scholae *existentiam* dicere
solent, *substantiam* aliquoties vocavit Fa-
bius: nos circuitu maluimus vti ad clarita-
tem. Gesner.

τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Περιπάτου, καὶ ἀπλῶς ἄλλος ἄλλην ἀξιοῖ, τὴν Φιλοσοφίαν εἶναι. καὶ μέχρι γε νῦν, ὅτε οἱ αὐτοὶ γνώμης κρατῶσιν, ὅτε αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνεται. ἐξ ὧν δηλονότι τεκμαίρεσθαι καταλείπεται. ἀρχὴν γὰρ Φημι μήτε εἶναι τέχνην, ἥς ἐκῆσιν ὑπόστασις. ἐπεὶ τίδ' ἂν ποτε ἀριθμητικὴ μὲν μία ἐσὶ καὶ ἡ αὐτή, καὶ δις δύο παρά γε ἡμῖν, καὶ παρὰ Πέρσαις, τέσσαρά ἐστι, καὶ συμφωνεῖ ταῦτα καὶ παρὰ Ἕλλησι καὶ βαρβάροις; Φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ διαφόρους ὁρῶμεν, καὶ ὅτε τὰς ἀρχὰς ὅτε τὰ τέλη σύμφωνα πασῶν. ΤΤΧ. Ἀληθῆ λέγεις. μίαν μὲν γὰρ τὴν Φιλοσοφίαν εἶναι λέγουσιν· αὐτοὶ δὲ αὐτὰς ποιεῖσι πολλὰς.

ΠΑΡ.

cis, aliter Academicis, aliter denique Peripateticis; simpliciterque aliam alius putat esse Philosophiam: atque in hunc certe diem neque in eadem sententia iidem manent, neque ars illorum una esse videtur. Ex quibus nempe conicere licet reliqua. Neque enim omnino artem esse dico, quam ne esse quidem certum sit. Nam quid tandem? Arithmetica una est et eadem; et bis duo apud nos pariter et apud Persas, quatuor sunt; et conuenit de his inter Graecos pariter et Barbaros: Philosophias vero multas ac diuersas videmus; et neque principia omnium neque fines consentire. ΤΥΧΗ. Vera dicis. Nam unam quidem Philosophiam dicunt; ipsi vero illas faciunt multas.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας 13), εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκῶσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν ἔκ εἰσιν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη. Φιλοσοφίαν δὲ τίς ὡς ἀναγκαίαν ἀνάσχοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀργάνων 14); μία μὲν οὐκ ἔστι Φιλοσοφία,

28. PAR. Verum artes reliquas, vt etiam aliquid in iis sit parum consentiens, si in medium progressus aliquis venia dignas censeat, eo quod mediae cuiusdam *ancipitisque* videantur naturae, neque omnis erroris expertes illarum perceptiones, ille audiendus esse videatur. Quis vero Philosophiam, tanquam necessariae veritatis disciplinam, ferre possit non vnā esse, neque magis inter se consonare, quam *diuersi generis* instrumenta *musica*? Iam vna quidem non est Philosophia;

13. τὰς μὲν ἄλλας τέχνας] Nihil hic vitiosum; sed impeditior constructio, praemisso Accusatiuo, quem regit ἀξιώσας. Ego in interpretando hunc ordinem secutus sum: Προσδεκτέος ἂν εἴη, εἰ τις παρέλθοι συγγνώμης ἀξιώσας τὰς ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, ἐπεὶ μέσαι κ. τ. λ. Gesner.

14. μᾶλλον τῶν ὀργάνων] Horum verborum sensus haud ita difficilis videtur: queritur philo-

Φία, ἐπειδὴ ὁρῶ καὶ ἄπειρον ἔσαν. πολλὰ δὲ
 ἔδύνανται εἶναι· ἐπειδὴ περὶ ἡ Φιλοσοφία μία.

Ὅμοίως δὲ καὶ περὶ τῆς ὑποστάσεως τῆς ῥη-
 τορικῆς ταῦτα φαίη τις ἂν. τὸ γὰρ περὶ ἑνὸς
 προκειμένα τ' αὐτὰ μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ
 μάχην εἶναι Φορᾶς ἀντιδόξα 15), ἀπόδειξις με-
 γίστη τῇ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τῷτο, ἔμια κα-
 τὰλη-

phia; infinitam enim esse video. Multae autem
 non possunt esse: quandoquidem una est, si est
 Philosophia. Ergo nulla est.

29. Similiter de eo, vtrum sit Rhetorice? haec
 eadem aliquis dixerit. Quod enim de vno argu-
 mento proposito non eadem dicunt omnes, sed
 pugna est euntium in diuersa sententiarum, ex
 illo ipso maxime demonstratur, plane non esse in
 rerum natura illud, cuius una non sit perceptio.

P 5

Quod

philosophiam non esse vnam nec sibi con-
 sistentem, quam tamen oporteret vel con-
 sonantio rem esse instrumentis musicis. A-
 deoque μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ, μᾶλ-
 λον τῶν ὀργάνων sonant: nec esse ipsam sibi
 ipsi consonam prae organis musicis, siue: plus
 etiam quam instrum. musica. Reitz.

15. Φορᾶς ἀντιδόξα] Ad verbum, proueniens
 s. multitudinis, sectae, disciplinae, diuersa
 sentientis. De vñ simili nominis Φορὰ ple-
 nissime edoceri aliquis potest, si adire lubeat
 Fabric. ad S. Empir. Math. VII, 49. Gesner.

τάληψις ἔκ ἐστι. τὸ γὰρ ζητεῖν τὸ, τί μᾶλλον αὐτῶν ἐστὶ, καὶ τὸ μηδέποτε ὁμολογεῖν μίαν εἶναι, τοῦτο αὐτὴν ἀναρεῖ τοῦ ζητουμένου τὴν οὐσίαν.

Ἡ μέντοι παρασιτικὴ ἔχ ἔτως ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἑλλήσι καὶ ἐν βαρβάροις μία ἐστὶ, καὶ κατὰ τ' αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως. καὶ ἔκ ἂν εἴποι τις ἄλλως μὲν τέσδε, ἐτέρως δὲ τὰς, παρασιτεῖν. ἔδὲ εἰσὶν ὡς ἔοικεν ἐν παρασίτοις τινὲς, οἷον Στωϊκοί, ἢ Ἐπικουρείοι, δόγματα ἔχοντες διάφορα, ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἅπαντας ὁμολογία τίς ἐστὶ, καὶ συμφωνία τῶν ἔργων, καὶ τοῦ τέλους. ὥσε ἔμοι γε δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ κινδυνεύειν, κατὰ γε τὸτο, καὶ σοφία εἶναι.

ΤΤΧ.

Quod enim disputatur, Quid eorum potius illud sit? et nunquam in vno aliquo conuenitur; illud ipsam tollit eius, de quo quaeritur, substantiam.

30. Verum non ita se habet Parasitica: sed inter Graecos pariter ac Barbaros vna est, et circa eadem eodem modo *versatur*: neque est, vt dicat quisquam, aliter hos, aliter vero illos parasitari: neque sunt, vt videtur, in Parasitis quidam velut Stoici aut Epicurei, decreta habentes diuersa, sed omnibus respectu omnium est consensus aliquis et conuenientia actionum pariter ac finis. Itaque, quantum mihi videtur, Parasitica forte hoc respectu etiam sapientia fuerit.

31. TYCH.

ΤΥΧ. Πάνυ μοι δοκεῖς ἰκανῶς ταῦτα εἰρη-
κέναι. ὥς δὲ καὶ τὰ ἄλλα χείρων ἐστὶν ἢ φιλο-
σοφία τῆς εἰς τέχνης, πῶς ἀποδεικνύεις; ΠΑΡ.
Οὐκ ἔν ἀνάγκη πρῶτον εἰπεῖν, ὅτι φιλοσοφίας
μὲν εἰδέποτε ἠράσθη παράσιτος, παρασιτικῆς
δὲ πάμπολλοι ἐπιθυμήσαντες μνημονεύονται
φιλόσοφοι, καὶ μέχρι γε νῦν ἐρῶσι. ΤΥΧ. Καὶ
τίνας ἂν ἔχοις εἰπεῖν φιλοσόφους, παρασιτεῖν
σπαδᾶσαντας; ΠΑΡ. Οὓς τινὰς μέντοι, ὧς Τυ-
χιάδῃ, καὶ σὺ γινώσκων, ὑποκρίνῃ ἀγνοεῖν
καὶ μὲ, ὥς κατὰ τινὸς αὐτοῖς ἀσχύνης ἐντεῦθεν
γιγνομένης, ἔχῃ τιμῆς. ΤΥΧ. Οὐ, μὰ τὸν
Δεῖ, ὧς Σίμων, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀπερῶ ἔς τι-
νας καὶ εὖροις εἰπεῖν. ΠΑΡ. ὦ γενναῖε, σὺ
μοι

31. TYCH. Satis omnino de his dixisse mihi
videris. Verum quantum ad reliqua etiam dete-
riorem esse tua arte Philosophiam, quomodo de-
monstras? PAR. Igitur illud primum dicendum
est: Philosophiam nemo unquam Parasitus adama-
vit: Parasiticam vero appetiisse, multi memoran-
tur Philosophi, et in hunc diem appetunt. TYCH.
Et quos dicere possis Philosophos, parasitandi
studiosos? PAR. Quos nimirum tu quoque,
Tychiade, cum bene noris, ignorare me quoque
simulas, velut turpitudine quaedam illis inde, non
honus accedat. TYCH. Non, ita me Iupiter,
Simon: sed vehementer dubito, quos inuenturus
sis. PAR. Videris mihi, vir optime, non audis-
se eos,

μοι δοκεῖς ἀνήκοος εἶναι καὶ τῶν ἀναγραφάντων
τὰς ἐκείνων βίβας, ἐπεὶ πάντως ἂν καὶ ἐπιγνώ-
ναι ἔς τινος λέγω, δύναιο. ΤΥΧ. Καὶ μέντοι,
νὴ τὸν Ἡρακλέα, ποθῶ δὴ ἀκχεῖν τίνες εἰσίν.
ΠΑΡ. Ἐγὼ σοι δείξω, καὶ καταλέξω αὐτοὺς
ὄντας ἔχι τὰς Φαύλας, ἀλλ' ὧν ἐγὼ δοκῶ 16),
τὰς ἀρίστους, καὶ ἔς ἡκιστα οἷσι.

Αἰσχίνης μέντοι ὁ Σωκρατικός ἕτος, ὁ τοὺς
μακρὰς καὶ ἀσεβεῖς διαλόγους γράψας, ἥκε ποτε
εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτὰς, ὅπως, εἰ δύναιτο,
δι' αὐτῶν γνωσθῆναι Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ
καὶ τὸν Μιλτιάδην ἀναγνὰς, καὶ δόξας εὐδοκι-
μησέσθαι, λοιπὸν ἐκείνητο ἐν Σικελίᾳ παρασιτῶν
Διονυ-

se eos, qui vitas illorum scripsere, alioquin o-
mnino posses, quos dicam, agnoscere. TYCH.
Verum cupio, Mehercules, audire, qui sint.
PAR. Ego tibi ostendam, et recensebo, eosque
non viles, sed, ut mihi videtur, praestantissimos,
et quos tu minime putes.

32. Igitur Aeschines quidem Socraticus ille,
qui longos illos vrbanosque dialogos scripsit, ve-
nit quondam, secum illos ferens, in Siciliam,
ut per illos, si posset, Dionysio Tyranno innoté-
sceret, lectoque Miltiade, cum probatus videretur,
reliquo tempore in Sicilia, parasitans Dionysio,
defe-

16. ὧν ἐγὼ δοκῶ] Videtur leg. ὡς. Gesner.

Διονυσίῳ, καὶ ταῖς Σωκράτης διατριβαῖς ἐρῶ-
σθαι Φράσας.

Τί δὲ καὶ Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος ἐχὶ τῶν δο-
κίμων φαίνεται σοι Φιλοσόφῳ; ΤΥΧ. Καὶ
πάνυ. ΠΑΡ. Καὶ ἔτος μέντοι κατὰ τὸν αὐ-
τὸν χρόνον διέτριβεν ἐν Συρακούσαις παρασιτῶν
Διονυσίῳ. πάντων γὰρ ἀμέλει τῶν παρασιτῶν
αὐτὸς εὐδοκίμει παρ' αὐτῷ· καὶ γὰρ ἦν πλέον
τι τῶν ἄλλων πρὸς τὴν τέχνην εὐφυής· ὥς τε
τὰς ὀψοποιὰς ὁσημέραι ἔπεμπε παρὰ τῷτον ὁ
Διονύσιος, ὡς παρ' αὐτῷ μαθησομένους. ἔτος
μέντοι δοκεῖ καὶ κοσμήσθαι τὴν τέχνην ἀξίως.

Ὁ δὲ Πλάτων ὑμῶν ὁ γενναιότατος, καὶ αὐ-
τὸς μὲν ἦκεν εἰς Σικελίαν ἐπὶ τῷτῳ, καὶ ὀλί-
γας

desedit, longum valere iussis Socratis disputatio-
nibus.

33. Quid vero, Aristippus Cyrenaeus non de
nobilibus tibi videtur Philosophis? TYCH. De
nobilissimis. PAR. Verum hic etiam eodem tem-
pore versabatur Syracusis parasitatus Dionysio.
Quin omnium ipse Parasitorum princeps apud il-
lum audiebat: et erat sane praeter ceteros ingenio
ad eam artem apto: adeo ut coquos ad ipsum
quotidie mitteret Dionysius, ab eo qui discerent.
Atque hic etiam, prout dignum erat, ornasse
artem videtur.

34. At Plato ille vester praestantissimus, venit
et ipse quidem hoc consilio in Siciliam: cum ve-

γας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράννῳ, τᾷ πα-
 ρασιτεῖν ὑπὸ ἀφύας ἐξέπεσε, καὶ πάλιν Ἀ-
 θήναζε ἀφικόμενος, καὶ φιλοπονήσας, καὶ πα-
 ρασκευάσας ἑαυτὸν, αὐθις δευτέρῳ σόλῳ ἐπέ-
 πλευσε τῇ Σικελίᾳ· καὶ δειπνήσας πάλιν ὀλί-
 γας ἡμέρας, ὑπὸ ἀμαθίας ἐξέπεσε· καὶ αὕτη ἡ
 συμφορὰ Πλάτωνι περὶ Σικελίαν, ὁμοίᾳ δοκῇ
 γενέσθαι τῇ Νικίᾳ. ΤΥΧ. Καὶ τίς, ὦ Σίμων,
 περὶ τὰτα λέγει;

ΠΑΡ. Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Ἀριστόξενος δὲ
 ὁ μεσιτὴς, πολλὰ λόγῳ ἄξιός, καὶ αὐτὸς δὲ πα-
 ράσιτος Νηλεῶς ἦν. Εὐριπίδης μὲν γὰρ ὅτι Ἀρ-
 χελάῳ μέχρι τᾷ θανάτῳ παρῄσεται, καὶ Ἀνά-
 ξαρχος Ἀλεξάνδρῳ, πάντως ἐπίσταται.

Καὶ

ro paucis diebus parasitatus Tyranno fuisset, illa
 parasitatione, quod satis ad eam ingenii non ha-
 beret, excidit: atque Athenas regressus, vbi
 multo se labore ad eam rem parauerat, altero cur-
 su denuo nauigauit in Siciliam, coenatusque pau-
 cos dies propter inscitiam excidit: similisque vi-
 detur illa, quae Platoni in Sicilia euenit calamitas,
 cladi ad eandem Niciae. ΤΥΧΗ. Et quis,
 Simon, hac de re narrat?

35. PAR. Cum alii multi, tum Aristoxenus
 Musicus, vir commemorabilis, qui et ipse Para-
 situs fuit Nelei. Iam Euripidem Archelao ad
 mortem vsque parasitatum esse, et Anaxarchum
 Alexandro, omnino nosti.

36. Ari-

Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τῆς παρασιτικῆς ἡξάτο
μόνον, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν.

Φιλοσόφους μὲν ἔν, ὥσπερ ἦν 17), παρασιτικῶς
σπεύδασαντας ἐδείξα. παράσιτον δὲ εἰς ἔχει
φράσαι φιλοσοφεῖν ἐθελήσαντα.

Καὶ μέντοι εἰ ἔστιν εὐδαιμον τὸ μὴ πεινῆν, μη-
δὲ διψῆν, μηδὲ ῥιγῆν, ταῦτα εἰς ἄλλω ὑπάρ-
χει, ἢ παρασίτῳ. ὥς φιλοσόφους μὲν ἂν τις
πολλὰς καὶ ῥιγῶντας καὶ πεινῶντας εὖροι, πα-
ράσιτον δὲ οὐ. ἢ οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλὰ
δυς-

36. Aristoteles vero inchoavit tantum, ut reli-
quas artes, ita et Parasiticam.

37. Ergo Philosophos, sicut dicebam, Parasiti-
cae vitae operam dantes, ostendi: Parasitum vero
nemo dicere potest, philosophari qui voluerit.

38. Iam si beatum est non esurire, neque siti-
re, neque rigere; haec nulli adsunt alii, nisi Pa-
rasito. Itaque Philosophos quidem aliquis multos
et rigentes inueniat et esurientes: Parasitum vero
non inueniat; aut ille non fuerit Parasitus, sed in-
felix

17. ὥσπερ ἦν] i. e. ἐφην. Cui ignota illa
Platonica ἦν δ' ἐγώ, ἢ δ' ὅς; possis etiam
interpretari, quantum licuit, quantum pote-
rant, ut indicetur, non pari successu parasi-
tatos esse Philosophos, sed pro suo quemque
ingenio et facultate. Gesner.

δύσυχής τις, ἢ πτωχὸς ἀνθρώπος, ἢ φιλοσόφῳ ὅμοιος.

ΤΥΧ. Ἰκανῶς ταῦτά γε. ὅτι δὲ καὶ κατὰ πολλὰ διαφέρει φιλοσοφίας, καὶ ῥητορικῆς ἢ παρασιτικῆς, πῶς ἐπιδεικνύεις; ΠΑΡ. Εἰσὶν, ὧ βέλτιζε, καιροὶ τῇ τῶν ἀνθρώπων βίῳ, ὁ μὲν τις εἰρήνης, οἶμαι, ὃδ' αὖ πολέμου. ἐν δὴ τέτοις πᾶσα ἀνάγκη φανερὰς γίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ τὰς ἔχοντας ταύτας ὅποιοί τινές εἰσι. πρότερον δὲ, εἰ δοκεῖ, σκοπώμεθα τὸν τῇ πολέμῳ καιρὸν, καὶ τίνες ἂν εἰεν μάλιστα χρησιμώτατοι 18), ἰδίᾳ τε ἕκαστος αὐτῷ, καὶ κοι-
νῇ

felix aliquis aut mendicus mortalis, aut Philosopho similis.

39. TYCH. Satis ista. Sed multum etiam praestare Philosophiae ac Rhetoricae Parasiticam, quomodo demonstras? PAR. Sunt, Vir optime, tempora vitae hominum, alterum pacis, arbitror; alterum vero belli. In hisce vero necesse omnino est, manifestas fieri artes, earumque professores, quales sint. Prius autem, si videtur, consideremus tempus belli, et quales maxime videantur tum priuatim sibi, tum rei publicae utilissimi.
TYCH.

18. μάλιστα χρησιμώτατοι] Superlativus duplex. Articulum addit Aelian. XIII. 2. pr. ἀνοσιώτατος — τὰ μάλιστα. Reitz.

νῆ τῇ πόλει. ΤΥΧ. Ὡς ἔμέτριον ἀγῶνα κατὰ
αγγέλλεις τῶν ἀνδρῶν· καὶ ἔγωγε πάλαι γελοῖ
κατ' ἐμαυτὸν, ἐννοῶν ποῖος ἂν εἴη συμβαλλόμε-
νος παρασίτῳ Φιλοσόφῳ.

ΠΑΡ. Ἴνα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάζῃς, μηδὲ
τὸ πρᾶγμα σοὶ δοκῇ χλευῆς ἄξιον, φέρε προ-
τυπωσώμεθα παρ' ἡμῖν αὐτοῖς, ἡγγέλθαι μὲν
αἰφνίδιον εἰς τὴν χώραν ἐμβεβληκέναι πολε-
μίας, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπεξιέναι, καὶ μὴ περιο-
ρᾶν ἔξω δεικνύμενην τὴν γῆν· τὸν στρατηγὸν δὲ παρ-
αγγέλλειν ἅπαντας εἰς τὸν κατάλογον τὰς ἐν
ἡλικίᾳ, καὶ δὴ χωρεῖν τὰς ἄλλας, ἐν δὲ δὴ τέ-
τοις, Φιλοσόφους τινὰς, καὶ ῥήτορας, καὶ πα-
ρασίτας. πρῶτον τοίνυν ἀποδύσωμεν αὐτοὺς,
ἀνάγ-

TYCH. Quam non mediocre certamen virorum
denuncias! et olim intra me rideo equidem, qua-
lis sit collatus Parasito Philosophus.

40. PAR. Vt igitur non nimis admireris, nec
ludibrio tibi digna res videatur, age apud ani-
mum ipsi nostrum fingamus, nunciatum subito,
hostes irruptionem in patriam nostram fecisse,
necessitatem autem postulare, ut contra ipsos
erumpamus, nec agros vastari extra patiamur:
imperatorem ad numeros vocare, quicumque mi-
litari sunt aetate, et venire sane reliquos, in his
vero etiam Philosophos quosdam, et Rhetoras,
et Parasitos. Primo igitur illos exuamus. Opor-

Luc. Op. T. VI.

Q

tet,

ἀνάγκη γὰρ τὰς μέλλοντας ὀπλίζεσθαι, γυμνᾶσθαι πρότερον. θεῶ δὴ τὰς ἀνδρας, ὧ γενναῖε, καθ' ἑκάστον, καὶ δοκίμαζε τὰ σώματα· τὰς μὲν τοίνυν αὐτῶν ὑπὸ ἐνδείας ἰδοὺς αὐ λεπτὰς καὶ ὠχρὰς πεφρικότες, ὥσπερ ἤδη τεκυματίας παρειμένους. ἀγῶνα μὲν γὰρ, καὶ μάχην σκεδιαίαν, καὶ ὤθισμόν, καὶ κόνιν, καὶ τραύματα, μὴ γελοῖον ἢ λέγειν, δύνασθαι φέρειν ἀνθρώπους ὥσπερ ἐκείνους τινός δεομένους ἀναλήψεως.

Ἄθρει δὲ πάλιν μεταβάς τὸν παράσιτον, ὁποῖός τις φαίνεται. ἃρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χρῶμα ἡδύς, ἔ μέλας δέ, ἔδὲ λευκός (τὸ μὲν γὰρ γυναικί, τὸ δὲ δέλοι προσ-

ret enim, qui armandi sunt, primum nudari. Inspice vero viros, o bone, singulatim, et proba corpora. Quosdam igitur illorum prae indigentia videbis tenues et pallidos horridosque, quasi iam saucios *in acie* relictos. Certamen quidem, et pugnam statariam, et impressionem, et pulverem, et vulnera, nonne ridiculum fuerit dicere, perferre posse homines, quales illi sunt, re quadam indigentes?

41. Vide autem contra *in alteram partem* transgressus Parasitum, qualis appareat. Nonne iste multum primo corporis habet, et colore est iucundo, neque niger neque albus, quorum alterum mulieri, seruo alterum conuenit. Deinde animo-

προσέοικεν) ἔπειτα θυμοειδής, δεινὸν βλέπων,
ὅποιον ἡμεῖς, μέγα καὶ ὕψαιμον. ἔ γάρ καλὸν
δεδομότα καὶ θῆλυον ὀφθαλμὸν εἰς πόλεμον φέ-
ρειν. ἄρ' ἔχῃ ὁ τοιῶτος κηλὸς μὲν γένοιτ' ἂν, καὶ
ζῶν ὀπλίτης, καλὸς δὲ καὶ εἰ ἀποθάνοι καλῶς;
Ἄλλὰ τί δεῖ ταῦτα εἰκάζειν ἔχοντας αὐτῶν
παραδείγματα; ἀπλῶς γάρ εἰπῆν, ἐν πολέ-
μῳ τῶν πώποτε ῥητόρων, ἢ φιλοσόφων, οἱ
μὲν εἰδὲ ὅλως ὑπέμειναν ἔξω τῆς τειχῆς προελ-
θεῖν. εἰ δέ τις καὶ ἀναγκασθεὶς παρετάξατο,
Φημί τῶτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποσχεσθῆναι.
ΤΥΧ. Ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ εἰδὲν ὑπὲρ
σχυλῇ μέτριον. ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὁμῶς. τῶν
μὲν τοίνυν ῥητόρων Ἰσοκράτης ἔχῃ ὅπως εἰς πό-
λεμον

animosus, vultu, ut nos, minaci, et sanguine
repleto: non enim honestum est oculum timidum
et effeminatum ferre in pugnam. Nonne talis
et pulcher fuerit dum vivet miles, et pulcher, si
pulchre moriatur?

42. Sed quid opus est coniecturis ista effingere,
cum ipsarum rerum habeamus exempla? Ut enim
simpliciter dicam, in bello, quicumque usquam
fuerunt Rhetores vel Philosophi, parum extra
muros progredi non sunt ausi; si vero quis etiam
coactus in aciem prodiit, hunc aio ordinibus de-
sertis refugisse. ΤΥΧΗ. Ut mira omnia, et
mediocre nihil promittis! ΠΑΡ. Tamen dico.
E Rhetoribus ergo Isocrates tantum abest, ut

λεμον ἐξῆλθέ ποτε, ἀλλ' εἰς ἐπὶ δικάστηριον
 ἀνέβη, διὰ δειλίαν, οἶμαι, ὅτι εἰς τὴν Φωνὴν
 διὰ τὸτο εἶχε. τί ἐτι; ἔχι Δημάδης μὲν, καὶ
 Αἰσχίνης, καὶ Φιλοκράτης, ὑπὸ δέας εὐθὺς τῇ
 καταγγελίᾳ τῷ Φιλίππῳ πρῶτον, τὴν πόλιν
 προέδοσαν καὶ σφᾶς αὐτὰς τῷ Φιλίππῳ, καὶ
 διστέλεσαν Ἀθηήνῃσιν αἰεὶ τὰ ἐκείνους πολιτεύ-
 μενοι, ὡς εἶγε τις καὶ ἄλλος Ἀθηναῖος κατ' αὐ-
 τὰ ἐπολέμει, καὶ κείνους ἐν αὐτοῖς ἦν φίλος. ὁ
 Ὑπερίδης δέ, καὶ Δημοσθένης, καὶ Λυκῆργος,
 οἳ γε δοκῶντες ἀνδρείότεροι, καὶ τὰς ἐκκλη-
 σίας αἰεὶ θορυβῶντες καὶ λοιδορούμενοι τῷ Φι-
 λίππῳ, τί ποτε ἀπειργάσαντο γενναῖον ἐν τῇ
 πρὸς

in praelium progressus vnquam fit, vt neque
 in tribunal escenderit prae timiditate: opinor
 neque vocem illi ob id ipsum suppeditasse. Quid
 porro? Nonne Demades, et Aeschines, et
 Philocrates prae metu, denunciato statim Phi-
 lippi bello, et patriam et se Philippo prodide-
 runt, manseruntque Athenis sic, vt semper
 rem publicam ad illius voluntatem tractarent.
 Itaque si quis etiam Atheniensis alius in illis par-
 tibus militaret, ipse quoque inter ipsorum erat
 amicos. At Hyperides, et Demosthenes, et Ly-
 curgus, qui fortiores videbantur, quique in con-
 cionibus tumultus semper ciebant, male dice-
 bantque Philippo, quod tandem egregium faci-
 nus

πρὸς αὐτὸν πολέμῳ; καὶ Ὑπερίδης μὲν καὶ Λυ-
κῦργος εὐδ' ἐξήλθον, ἀλλ' εὐδὲ ἔλαως ἐτόλμησαν
μικρὸν ἔξω παρακύψαι τῶν πυλῶν, ἀλλ' ἐντει-
χίδιοι κἀθήντο παρ' αὐτοῖς, ἤδη πολιορκούμενοι,
γνωμίδικα καὶ προβλευμάτια συντιθέντες. ὁ
δὲ δὴ κορυφαῖος αὐτῶν, ὁ ταυτὶ λέγων ἐν ταῖς
ἐκκλησίαις συνεχῶς· Φίλιππος γάρ ὁ Μακεδό-
νων ὀλεθρὸς, ὅθεν εὐδὲ ἀνδράποδον πρίατο τίς
ποτε, τολμήσας προελθεῖν εἰς τὴν Βοιωτίαν,
πρὶν ἢ συμμίξαι τὰ στρατόπεδα, καὶ συμβαλεῖν
εἰς χειράς, εἴψας τὴν ἀσπίδα ἔφευγεν. ἢ εὐδέ-
πω ταῦτα πρότερον διήκασας εὐδενός, πάνυ γνώ-
ριμα ὄντα, εἶχ' ὅπως Ἀθηναίους, ἀλλὰ Θραξί-
καὶ Σκυθίας, ὅθεν ἐκεῖνο τὸ κἀπαρχμα ἦν.

ΤΤΧ.

nus in bello contra ipsum patrarunt? Ac Hyperides quidem et Lycurgus non exierunt, quin ne caput quidem exserere ultra muros ausi sunt, sed post moenia delidentes, domi suae iam oblessi, sententias quasdam et consultatiunculas componebant. Sed princeps illorum, qui ista perpetuo dictitaret in concionibus, *Philippus ille Macedonum perniciēs, a quo neque servulum quis emat; progredi ausus in Boeotiam ante quam committerentur acies, et ventum ad manus esset, abiecto clypeo fugit.* An nunquam ista prius a quoquam audisti, quae sint notissima non dico Atheniensibus, sed Thracibus ac Scythis, unde purgamentum illud fuit?

ΤΤΧ. Ἐπίστανται ταῦτα. ἀλλ' ἔτοι μὲν ῥή-
τορες, καὶ λόγους λέγειν ἡσικηκότες, ἀρετὴν δὲ
ἔ. τί δὲ περὶ τῶν Φιλοσόφων λέγεις; ἔ γάρ
δὴ τέττας ὥσπερ ἐκείνους ἔχεις αἰτιάσθαι. ΠΑΡ.
Οὗτοι πάλιν, ὦ Τυχιάδη, οἱ περὶ τῆς ἀνδρείας
ὁσημέραι διαλεγόμενοι, καὶ κατατρέβοντες τὸ
τῆς ἀρετῆς ἔνομα, πολλῷ μᾶλλον τῶν ῥητόρων
Φανῶνται δειλότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκό-
πει δὴ ἔγω. πρῶτον μὲν, ἔκ ἑστίν ὅσις εἰπεῖν
ἔχοι Φιλόσοφον ἐν πολέμῳ πετελευτηκότα.
ἦτοι γὰρ ἔδὲ ὅλως ἐστρατεύσαντο, ἢ εἴπερ ἐστρα-
τεύσαντο, πάντες ἐφυγον. Ἀντισθένης μὲν
ἔν, καὶ Διογένης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ
Πλάτων, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ
παῖς

43. TYCH. Noui ista. Sed hi Rhetores, et
verbis faciendis exercitati, ad virtutem non item.
Quid vero ais de Philosophis? neque enim sane
habes, quod hos, quemadmodum illos, accuses.
PAR. Hi rursus, Tychiade, de fortitudine dis-
putantes quotidie, et virtutis nomen conterentes,
multo etiam timidiore oratoribus apparebunt
mollioresque. Considera vero ita. Primo non
est, qui nominare queat Philosopherum in praelio
mortuum. Aut enim plane non militarunt, aut,
si militarunt, fugerunt omnes. Antisthenes, qui-
dem et Diogenes, et Crates, et Zeno, et Plato,
et Aeschines, et Aristoteles, et omnis illa turba,
ne

παρ' ἑτοῦς ὁ ὄμιλος, ἅτε εἶδον παρατάξιν, μόνος
δὲ τολμήσας 19) ἐξελθεῖν εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει
μάχην 20) ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης, Φεύ-
γων

ne viderunt quidem aciem. Solus vero ausus pro-
gredi in pugnam sapiens illorum Socrates, inde

Q 4

a Par-

19. Μόνος δὲ τολμήσας] Locus classicus de
militia Socratis in *Platonis* Apol. p. 363.
ὅτε μὲν με οἱ ἄρχοντες ἐτάττον, ἔς ὑμεῖς
εἴλεσθε ἄρχειν με, — τότε μὲν ἔ' ἐκεῖνοι
ἐτάττον, ἐμεινόν ὥσπερ καὶ ἄλλοις τις, ἐκιν-
δύνευον ἀποθανεῖν. Sed hanc militiam non
minus quam Lucianus deridet, et mendacii
Platonem accusat *Athenaeus* V, 15. praeclare
refutatus a *Casaubono*: add. *Periz.* ad *Aelian.*
V. H. 3, 17. *Plutarch.* in Alcibiad. p. 355.
Ed. Steph. Menag. ad *Diog. Laërt.* 2, 22.
Aut historica fides nulla est, aut vir fortis in
bello etiam fuit Socrates. *Gesner.*

20. εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην] Quenam
fuit ea pugna in vrbe facta, in qua Socrates
affuit? Lege τὴν ἐπὶ Δηλῷ μάχην. *Pal-*
merius. *Menagius* ad *Laërtii* l. c. ipse quo-
que corruptum ait h. l. et legi vult, τὴν
Ἀμφιπόλεως (forte commodius τὴν ἐν Ἀμ-
Φιπόλει) μάχην. Et sane fauet ei Sparta-
ni militis mentio, quam cum hac fuga con-
nectit Lucianus. Ad Delium vero non con-
tra Spartanos, sed contra Thebanos pugna-
tum, constat. Similis ratio poterat etiam
impellere aliquem, ut pro ἐν τῇ πόλει su-
spice-

γων ἐκείθεν ἀπὸ τῆς Πάρνηδος, εἰς τὴν Ταυ-
 ρεα ^{ρῆα}
 a Parnethe fugiens in Taureae se palaestram ab-
 didit.

spicetur legendum ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ, vbi et-
 iam cum Lacedaemoniis res fuit. Quin erat,
 cum feruari suam libris, in quantum mihi con-
 stat, omnibus lectionem cuperem, et respici
 putarem ad fortissimum vnum Socratis fa-
 ctum, relatum a *Diod. Sic.* XIV. p. 497.
 C. cum solus cum duobus familiaribus ac-
 currit, ad eripiendum, triginta Tyrannis
 Theramenem. Conveniebant verba ἐν τῇ
 πόλει: res gerenda erat contra praesidium
 Spartanorum: intelligi poterat fuga in Tau-
 reae palaestram. Sed rebellis est Parnes,
 quem montem intra Athenas conspici pot-
 uisse, apparet ex *Aristoph. Νεφ.* 322. et
Meurs. Rel. Att. c. 9. Sed XII. millibus pas-
 suum ab urbe remotum fuisse medio inter
 hanc et Thebas spatio, ostendit *Wass* in
Add. ad Thucyd. IV, 97. Sed idem Parnes
 extra dubitationem collocat *Palmer.* emen-
 dationem. Nam diserte *Thucyd.* I. c. et
Plutarch. de Daemon. Socr. p. 1032. pr.
 cum illa ad Delium contra Thebanos pugna
 fugae παρὰ τὴν Πάρνηδα mentionem con-
 iungunt. Sed quid faciamus Palaestrae
 Taureae? Ponamus illam in via e Parne-
 the Athenas ducente. Quid ἀνδρὶ Σπαρ-
 τιάτῃ; viderit Parasitus, h. c. Lucianus,
 qui cogitasse potuit duas alias pugnas, qui-
 bus interfuit Socrates. *Gesner.*

ῥέε παλαίσειαν κατέφυγε· πολὺ γὰρ αὐτῷ
 αἰσχιότερον ἔδοκε μετὰ τῶν μεραυυλίων καθε-
 ζόμενον ὠραΐζειν 21), καὶ σοφισμάτια προβάλλειν
 τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μά-
 χεσθαι. ΤΤΧ. Ὡ γενναῖε, ταῦτα μὲν ἤδη
 καὶ παρ' ἄλλων ἐπυθόμην, ἀ, μὰ Δία, σκώπτειν
 αὐτὰς

didit. Multo enim illi videbatur urbanius seden-
 tem cum adolescentulis amatorias nugas garrere,
 et argutiolas oblicere in quos incideret, quam
 cum viro Spartano pugnare. TYCH. Vir opti-
 me, ista iam ex aliis quoque audiui, non pro-
 Q 5 fecto

21. ὠραΐζειν] Cogitabam olim παίσειν ludere
 cum pueris. sed postea in MS. deprehendi ve-
 ram scripturam, ἀορίζειν, sed scribendum
 ὀαρίζειν, garrere. Est in hoc verbo aculeata
 figura, qua Socrati exprobrat oblique παιδ-
 ερασίαν. Nam ὀαρίζειν proprie dicitur de
 colloquio amatorio. Hinc ὀαριζὺς est blan-
 dus mulierum sermo, quibus capiunt ani-
 mos virorum; et Etymol. M. exponit ὁμιλία
 παρασκευαστική. Significat Lucianus, So-
 cratem in palaestra non de virtute disputasse
 cum ephebis, sed colloquia habuisse plena
 amoris et blanditiarum. Graevius. Parum
 abest quin recipiam emendationem Graevii;
 vulgata minus placet: adscripserat etiam
 Gesner. ὀαρίζειν, et in versione eo adlulit.
 Reizz.

αὐτὰς καὶ ὀνειδίζειν βελομένων· ὥς ἐδέν τι μοι
δοκεῖς χαριζόμενος τῇ σεαυτᾷ τέχνῃ καταψεύ-
δεσθαι τῶν ἀνδρῶν.

Ἄλλ' εἰ δοκεῖ, ἤδη Φέρε καὶ σὺ τὸν παράσι-
τον ὁπαῖός τις ἐστὶν ἐν πολέμῳ, καὶ λέγεις 22),
καὶ εἰ ὅλως λέγεται παράσιτός τις γενέσθαι
τῶν παλαιῶν; ΠΑΡ. Καὶ μὲν, ὦ Φιλότῃς,
ἐδεῖς ἀνήκοος Ὀμήρου, ἐδ' ἂν πάμπαν ἰδιώτης
τύχη, ὅστις ἐκ ἐπίσταται παρ' αὐτῷ τὰς ἀρί-
στες τῶν ἡρώων παρασίτες ὄντας. ὁ τε γὰρ
Νέστωρ ἐκεῖνος, ἔκ ἀπὸ τῆς γλώττης ὥσπερ μέλι
ὁ λόγος ἀπέρρει, αὐτᾷ τᾷ βασιλέως παρᾷσιτος
ἦν, καὶ ἔτε τὸν Ἀχιλλεῖα, ὅσπερ ἐδόκει τε καὶ
ἦν

* fecit irridere volentibus illos, aut maledictis in-
cessere. Itaque non videris mihi quidquam tuae
arti condonans contra illos mentiri.

44. Sed si videtur age iam et tu, Parasitus in
bello qualem se praestet, dicito: et an omnino
antiquorum quisquam Parasitus fuisse dicatur?
ΠΑΡ. Atqui nemo, amice, Homerum non au-
diuit, etsi aliarum omnium rerum rudis sit, ne-
mo ergo est, qui nesciat, apud illum praestantissi-
mos Heroum Parasitos esse. Nam et Nestor ille,
cuius a lingua mellis instar defluebat oratio,
ipsius Parasitus Regis fuit: et neque Achillem, qui
cum

22. καὶ λέγεις] Mallem καὶ eiicere, cum Gesne-
ro. Nam nexus Φέρε καὶ σὺ λέγεις melior
est, quam Φέρε καὶ σὺ καὶ λέγεις. Reitz.

ἦν τὸ σῶμα γενναϊότατος, καὶ δικαιοτάτος,
 ἔτε τὸν Διομήδην, ἔτε τὸν Αἴαντα ὁ Ἀγαμέ-
 μνων ἔτως ἐπαινεῖ τε καὶ θαυμάζει, ὥσπερ τὸν
 Νέστορα. ἔδὲ γὰρ δέκα Αἴαντας εὐχεται γενέ-
 σθαι αὐτῷ, ἔτε δέκα Ἀχιλλέας· πάλαι δ' ἂν
 ἐκλωκέναι τὴν Τροίαν, εἰ τοιᾶντας ἐποίος ἦν ἔ-
 τος ὁ παράσιτος, καίπερ γέρον ὢν, στρατιώτας
 εἶχε δέκα. καὶ τὸν Ἰδομενέα τὸν τῷ Διὸς ἔγγο-
 νον, παράσιτον Ἀγαμέμνονος ὁμοίως λέγει.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς ἐπίστανται. ἔ-
 πω γε μὴν δεκῶ μοι γιγνώσκειν, πῶς δὴ τῷ ἄν-
 δρει τῷ Ἀγαμέμνονι παράσιτοι ἦσαν. ΠΑΡ.
 Ἀναμνήσθητι, ὦ γενναῖε, τῶν ἐπῶν ἐκείνων,
 ὥνπερ

cum videbatur tum erat et corpore praestantissi-
 mus et iustissimus, neque Diomedem, neque
 Aiacem Agamemnon ita laudatque et admiratur,
 velut Nestorem. Neque enim Aiaces decem sibi
 contingere optat, neque decem Achilles: sed olim
 eis futurum fuisse ut caperetur Troia, si tales;
 qualis hic Parasitus, senex licet, milites decem
 habuisset. Idomeneum etiam Ioue natum, Para-
 situm similiter dicit Agamemnonis.

45. TYCH. Ista quidem ipse etiam noni;
 nondum tamen videor mihi intelligere, quomodo
 duo illi viri Parasiti Agamemnonis fuerint. PAR.
 Recordare, vir optime, versuum illorum, quos
 ipse

ὥνπερ αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἰδομενέα
λέγει. ΤΥΧ. Ποίων; ΠΑΡ.

σὸν δὲ πλέον δέπας αἰεὶ

Ἔσῃχ' ὥσπερ ἐμοί, πιεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγει.
ἐνταῦθα γὰρ τὸ αἰεὶ πλέον δέπας εἶρηκεν, ἔχ
ὅτι τὸ ποτήριον διὰ παντὸς πλήρες ἐσθίει τῷ
Ἰδομενεΐ, καὶ μαχομένῳ καὶ καθεύδοντι, ἀλλ'
ὅτι αὐτῷ δι' ὅλα τῆ βίᾳ μόνῳ συνδειπνεῖν ὑπ-
ῆρχε τῷ βασιλεΐ, ἀλλ' ἔχ ὥσπερ τοῖς λοι-
ποῖς στρατιώταις πρὸς ἡμέρας τινὰς προσκαλ-
μένοις. τὸν μὲν γὰρ Αἴαντα, ἐπεὶ καλῶς ἐμο-
νομάχησε τῷ Ἑκτορί, εἰς Ἀγαμέμνονα ἰὼν
ἄγον, Φησί, κατὰ τιμὴν ἀξιοῦσθαι ὅψε τῆ
παρὰ τῷ βασιλεΐ δείπνου· ὁ δὲ Ἰδομενεύς, καὶ ὁ
Νέστωρ,

ipse Agamemnon dicit ad Idomeneum. ΤΥΧΗ.
Quorum? ΠΑΡ.

Tibi pocula semper

Plena steterē, velut mibi, si potare luberet.

Hic enim *plena semper pocula* dixit, non quo po-
culum perpetuo plenum steterit Idomeni, et pu-
gnanti et dormienti; sed quod ipsi per totam vitam
liceret soli coenare cum Rege, non ut reliquis
militibus, qui certis modo quibusdam diebus vo-
carentur. Aiacei enim solitaria contra Hectorem
pugna praeclare defunctum, *Ad diuum*, ait, *A-*
gamemnonia ducunt, honoris causa coenae Regis ad-
hibendum. Idomeneus vero atque Nestor coena-
bant

Νέστωρ, ὁσήμερον συνεδείπνεν τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτός Φησι. Νέστωρ δὲ παράσιτος μοι δοκεῖ. τῶν βασιλέων μάλιστα τεχνίτης καὶ ἀγαθὸς γενέσθαι. ἔ γάρ ἐπὶ τῷ Ἀγαμέμνονος ἀρξασθαι τέχνης, ἀλλὰ ἄνωθεν ἐπὶ Κανέως καὶ Ἑξαδίου δοκεῖ δὲ ἔδὲ ἀναπαύσασθαι παρασιτῶν, εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε. ΤΥΧ. Οὗτοςί μὲν γενναῖος ὁ παράσιτος. εἰ δὲ καὶ ἄλλους τινὰς οἶσθα, πειρῶ λέγειν.

ΠΑΡ. Τί ἔν, ὦ Τυχιάδῃ, ἔχι καὶ Πάτροκλος τῷ Ἀχιλλέως παράσιτος ἦν, καὶ ταῦτα ἔδενός τῶν ἄλλων Ἑλλήνων Φαυλότερος, ἔτε τὴν ψυχὴν, ἔτε τὸ σῶμα, νεανίας ὢν; ἐγὼ γάρ εἰδ' αὐτῷ μοι δοκῶ τῷ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς

bant cum Rege quotidie, vt ipse ait. Nestor vero Parasitus mihi videtur regum maxime artifex et bonus fuisse, nec enim coepisse artem in Agamemnone, sed superiori tempore in Caeneo et Hexadio: videtur autem nec desisse parasitari, nisi mortuo Agamemnone. TYCH. Hic quidem praeclarus Parasitus. Si vero alios etiam nostis, tenta dicere.

46. PAR. Quid ergo, Tychiade, nonne etiam Parasitus Achillis fuit Patroclus, isque nec villo Graecorum aliorum deterior, neque mente neque corpore, licet esset adhuc iuuenis? Etenim nec ipso illum Achille deteriorem esse, ex operibus

τοῖς ἔργοις αὐτῷ χεῖρω εἶναι. τὸν τε γὰρ Ἑκτο-
 ρα ῥήξαντα τὰς πύλας, καὶ παρὰ ταῖς ναυσὶν
 εἰσὼ μαχόμενον, ἔτος ἐξέωσε, καὶ τὴν Πρωτε-
 σιλάῃ ναὺν ἥδη καιομένην ἔσβεσε. καίτοι ἐπε-
 βάτευον αὐτῆς ἔχ οἱ Φαυλότατοι, ἀλλ' οἱ τῷ
 Τελαμῶνος Αἴας τε καὶ Τεῦκρος, ὁ μὲν ὀπλίτης
 ἀγαθός, ὁ δὲ τοξότης. καὶ πολλὰς μὲν ἀπέ-
 κτεινε τῶν βαρβάρων, ἐν δὲ δὴ τέτοις καὶ Σαρ-
 πηδόνα τὸν τῷ Διὸς υἱόν, ὁ παράσιτος τῷ Ἀ-
 χιλλέως. καὶ ἀπέθανε δὲ ἔχῃ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως,
 ἀλλ' αὐτὸν μὲν Ἑκτορα Ἀχιλλεὺς ἀπέκτεινεν,
 εἰς ἑνὴ, καὶ αὐτὸν Ἀχιλλεὺς Πάρις· τὸν δὲ πα-
 ράσιτον θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι. καὶ τελευτῶν
 δὲ Φωνὰς ἀφῆκεν, ἔχ οἷας ὁ γενναϊότατος Ἑ-
 κτωρ

ribus illius intelligere mihi videor. Hectorem
 enim perruptis portis, ad naues intra vallum pu-
 gnantem hic expulit, et nauem Protefilai iam ar-
 dentem restinxit: licet vectores in ea essent non
 vilissimi, sed Ajax et Teucer Telamonis filii,
 miles alter egregius, alter sagittator: ac barbaro-
 rum quidem interfecit multos, in his vero etiam
 Sarpedonem Iouis filium, Parasitus Achillis: nec
 sicut alii mortuus est: cum ipsum Hectorem Achil-
 les interfecerit solū solus, et ipsum Achillem
 Paris; Parasitum vero Deus, et homines duo.
 Moriensque voces edidit, non quales Hector for-
 tissimus,

κτωρ προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα 23), καὶ ἐν-
τεύων ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτῷ τοῖς οἰκείοις ἀποδο-
θῇ, ἀλλ' οἷας εἰκὸς ἀΦεῖναι παράσιτον. ΤΤΧ.
Τίνες δὲ ταύτας; ΠΑΡ.

Τοιῶτοι δ' εἴπερ μοι εἰκόσιν ἀντεβόλησαν,
Πάντες ἂν αὐτόθ' ὄλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δρεῖ
δαμέντες.

ΤΤΧ. Ταῦτα μὲν ἱανά. ἔτι δὲ μὴ Φίλες,
ἀλλὰ παράσιτος ἦν ὁ Πάτροκλος τῷ Ἀχιλλέως,
πειρῶ λέγειν. ΠΑΡ. Αὐτὸν, ὦ Τυχιάδῃ, τὸν
Πάτρο-

tissimus, qui Achillis genibus aduolutus suppli-
cavit, ut cadauer suum reddatur suis; sed quales
conuenit emittere Parasitum. ΤΥΧΗ. Quas
ergo? ΠΑΡ.

*Viginti tales si me contra arma tulissent,
Vnusquisque mea domitus iacuisset ab hasta.*

47. ΤΥΧΗ. Sufficiunt ista. Ast, non ami-
cum fuisse Patroclum, sed Parasitum, illud tenta
dicere. ΠΑΡ. Ipsum, Tychiade, Patroclum
prac-

23. προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα] Euripid. cum
accusat. fere semper, Hecub. 339. προσπι-
πτε δ' οἰκτρῶς τῷ δ' Ὀδυσσεύς γόνυ. ib.
737. προσπέσω γόνυ. Androm. 537. τί με
προσπίπτεις. Sic προσπιτνῶσ' ἐμὸν γόνυ.
Suppl. vi. 10. eadem ellipsi τῷ πρὸς. Nam
ibid. vi. 43. πρὸς γόνυ πίπτει τὸ σὸν.
Reitz.

Πάτροκλον ὅτι παράσιτος ἦν, λέγοντά σοι παρε-
 ἔξομα. ΤΥΧ. Θαυμάσά λέςεις. ΠΑΡ. "Αλλε
 τοίνυν αὐτῶν τῶν ἐπῶν·

Μὴ ἐμὰ σὼν ἀπάνευθε τιθήμεναι ἄσέ', 'Α-
 χιλλεῦ,

'Αλλ' ὁμῆ ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δό-
 μοισι.

καὶ πάλιν ἀπαβὰς,

Καὶ νῦν με δεξάμενός, φησιν, ὁ Πηλεὺς

"Ετρεφεν ἐνδοικέως, καὶ σφ' ἑσθραύποντ' ὀνά-
 μηνε,

τατέσι παράσιτον εἶχεν. εἰ μὲν τοίνυν Φίλον
 ἐβέλετο τὸν Πάτροκλον λέγειν, εἰ ἂν αὐτὸν
 ὠνόμαζε θεράποντα· ἐλεύθερος γὰρ ἦν ὁ Πά-
 τροκλος. τίνας τοίνυν λέγει θεράποντας, εἰ
 μήτε τοὺς δούλους, μήτε τοὺς Φίλους· τοὺς

πραεbebo tibi, dicentem, se Parasitum fuisse.
 ΤΥCH. Mira narras. PAR. Ipsa ergo audi verba:
*Ne mea, Achille, tuis procul ossibus ossa re-
 conde,*

Verum una, ut vestris una sumus aedibus atri.
 Et rursus, iam discedens,

Hic me susceptum, inquit, Pelus

Et studiose aluit, iussitque tibi esse ministrum:
 hoc est, Parasitum. Si enim amicum voluisset
 dicere Patroclum, non nominasset Ministrum;
 liber enim erat Patroclus. Quos ergo vocat Mi-
 nistros, nisi hos qui neque servi essent, neque
 amici,

παρασίτας δηλονότι; ἥ καὶ τὸν Μηριόνην τῷ Ἰδομενέως καὶ αὐτὸν θεράποντα ὀνομάζει. ἔτιωσ οἶμαι, καλεσμένων τότε τῶν παρασίτων. σκέπει δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸν μὲν Ἰδομενέα, Διὸς ὄντα υἱόν, ἐκ ἀξιοῖ λέγειν ἀτάλαντον "Ἀρηί, "Μηριόνην δὲ τὸν παράσιτον αὐτῷ.

Τί δὲ ἔχει καὶ Ἀριςογείτων δημοτικὸς ὢν, καὶ πένης, ὥσπερ Θακυδίδης Φησί, παράσιτος ἦν Ἀρμοδίου; τί δὲ; ἔχει καὶ ἐραζῆς; ἐπισκῶς γὰρ οἱ παράσιτοι καὶ ἐρασαὶ τῶν τρεφόντων εἰσίν. ἔτος τοίνυν πάλιν ὁ παράσιτος τὴν Ἀθηναίων πόλιν τυραννεμένην εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο 24).

καὶ

amici, nempe Parasitos? Qua ratione etiam Merionem Idomenei et ipsum Ministrum nominat: cum sic, puto, tum vocarentur Parasiti. Vide autem, quam hic etiam Idomeneum, Iouis qui filius esset, non dignetur vocare *Murri aequiparandum*, sed Merionem illius Parasitum.

48. Quid vero? Nonne et Aristogiton plebeius homo et pauper, ut ait Thucydides, Parasitus erat Harmodii? Quid vero? nonne idem etiam amator? Aequum enim est, ut Parasiti iidem etiam sint alientium se amatores. Hic igitur rursus Parasitus Athenarum urbem, tyrannide oppressam, vindicavit in libertatem. Et nunc stat ae-

neus

24. ἀφείλετο] Quum proprie *abripere aliquem* significet, et priuationi bonorum et honorum plerumque iungatur, mirum vi-

Luc. Op. T. VI.

R

deatur

καὶ νῦν ἔζηκε χαλκῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ μετὰ τῶν παιδικῶν. ἔτοι μὲν δὴ, τοιοῖδε ὄντες μάλα ἀγαθοί, παράσιτοι ἦσαν.

Σὺ δὲ δὴ ποῖόν τινα εἰκάζεις ἐν πολέμῳ τὸν παράσιτον; ἔχι πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος ἀριζοποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; ἔ γάρ ἄλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι Φησιν, ἐσιάσει, καὶ εὐθύς 25) ἅμα ἔω μάχεσθαι δέοι· καὶ ὃν ἄλλοι στρατιώται

neus in foro suo cum amasio. Hi ergo, viri fortissimi cum essent, fuere iidem Parasiti.

49. Tu vero qualem suspicaris in bello futurum Parasitum? Nonne primum talis pransus ibit in aciem, sicut etiam Vlysses aequum esse censeret? Etenim quem in praelio pugnare iubet, cum etiam excipiet epulis, et si statim a lucis exortu pugnandum sit. Quoque tempore milites alii prae metu,

deatur hic adiungi contrario. Sed quum velit ereptam ciuitatem e seruitute, sensus erit minime incongruus. Sic eripere ex periculo signif. ap. Aelian. XI, 6. ἀφείλοντο αὐτὸν οἱ ἐταῖροι. Reitz.

25. καὶ εὐθύς] Leg. καὶ εὐθύς. Guier. Idque reciperem, si vel vna Ed. praeiret. Et parum abfuit quin vel iis inuitis sic dedissem. Reitz.

ται χρόνον ὑπὸ δέχας ὁ μὲν τις ἀκριβῶς ἀρμόζει
τὸ κράνος, ὁ δὲ θωράκιον ἐνδύεται, ὁ δὲ αὐτὸ
τὸ δεινὸν ὑποπτεύων τῷ πολέμῳ, τρέμει, ἔτος
δὲ ἐσθίει τότε μάλα Φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, καὶ
μετὰ τὴν ἐξοδὸν εὐθύς ἐν πρώτοις διαγωνίζεται.
ὁ δὲ τρέφων αὐτὸν ὀπισθεν ὑποτέτακται τῷ
παρασίτῳ, καὶ κείνος αὐτὸν ὥσπερ ὁ Αἴας τὸν
Τεῦκρον ὑπὸ τῷ σάκει καλύπτει, καὶ τῶν βα-
λῶν ἀφιεμένων, γυμνώσας ἑαυτὸν, τῆτον σκῆ-
πει. βάζεται γὰρ ἐκείνον μᾶλλον σώζειν, ἢ ἑαυτὸν.
Εἰ δὲ δὴ καὶ πέσοι παράσιτος ἐν πολέμῳ, ἔκ-
αν ἐπ' αὐτῷ δῆπρ' ἔτε λοχαγὸς ἔτε στρατιώτης
ἀσχυνθεῖη, μεγάλῳ τε ὄντι νεκρῷ, καὶ ὥσπερ
ἐν συμποσίῳ καλῶς κατακειμένῳ· ὡς ἄξιόν γε
Φιλο-

metu, alius quidem accurate aptat galeam, tho-
racem induit alius, alius ipsa belli metuenda su-
spiciens tremit: eo tempore hic noster hilari vultu
cibum capit, et post egressionem in primis statim
pugnam capeffit: sed qui illum alit, altero stat
ordine post Parasitum, quem ille vt Teucrum
Ajax suo clypeo occultat, emissisque telis, suo
nudato corpore, hunc tegit, quippe qui hunc
potius quam se seruare cupiat.

50. Si vero cadat etiam in praelio Parasitus,
non sane illius *interfecti* neque ductorem ordinis,
neque militem pudeat, magni nempe corporis,
et sicut in conuiuio pulchre iacentis. Et operas

Φιλοσόφῃ νεκρὸν ἰδεῖν τέτῳ παρακείμενον, ξηρὸν, ῥυπῶντα, μακρὸν πωγώνιον ἔχοντα, προτεθνηκότα τῆς μάχης, ἀσθενῆ ἄνθρωπον. τίς ἔκ ἂν καταφρονήσῃ ταύτης τῆς πόλεως, τὰς ὑπασπιστὰς αὐτῆς ἔτῳ κακοδαίμονας ὄρῳ; τίς δὲ ἔκ ἂν εἰκάσαι χλωρὰς καὶ κομήτας ὄρῳ ἄνθρωπίσιν καί μενέας, τὴν πόλιν ἀπορῆσαν συμμάχων, τὰς ἐν τῇ εἰρετῇ κακέρχας ἐπιδύσαι τῷ πολέμῳ; τοιαῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ πρὸς ῥήτορας καὶ Φιλοσόφας εἰσὶν οἱ παράσιτοι.

Ἐν εἰρήνῃ δὲ τοσούτον μοι δοκεῖ καὶ διαφέρειν παρασιτικῇ Φιλοσοφίας, ὅσον αὐτῇ ἡ εἰρήνη πολέμου. καὶ πρῶτον, εἰ δοκεῖ, σκοπῶμεν τὰ τῆς εἰρήνης χωρία. ΤΥΧ. Οὐπὼ ξυνίημι ὃ τι τέτόπως

pretium est iuxta iacens videre Philosophi cadauer aridum, squalidum, longam habens barbulam, iam ante pugnam demortuum, imbecillum homuncionem. Quis non contemnat eam ciuitatem, propugnatores illius ita miseros si videat? Quis vero non coniiciat pallidos et comatos homunciones si iacentes videat, ciuitatem auxiliis egentem maleficos de carcere belli caussa soluisse? Tales quidem in bello ad Philosophos et oratores comparati sunt Parasiti.

51. In pace vero tantum mihi videtur Parasitorum ars Philosophiae praestare, quantum ipsa pax bello. Ac primo, si vis, consideremus loca pacis. ΤΥΧ. Nondum intelligo, quid hoc sibi velit

πῶς βέλεται, σκοπῶμεν δὲ ἑμῶς. ΠΑΡ. Οὐκ ἂν ἀγορὰν, καὶ δικαστήρια, καὶ παλαίστρας, καὶ γυμνάσια, καὶ κυνηγέσια, καὶ συμπόσια ἔγωγε φαίην ἂν πόλεως χωρία; ΤΥΧ. Πάνυ μὲν ἔν. ΠΑΡ. Ὁ τοίνυν παράσιτος εἰς ἀγορὰν μὲν καὶ δικαστήρια ἔκπερσιν, ὅτι, εἶμαι, τοῖς συνοφάνταις πάντα τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον προσήκει, καὶ ὅτι ἔδεν μέτριόν ἐστι τῶν ἐν τέτοις γιγνομένων· τὰς δὲ παλαίστρας, καὶ τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ συμπόσια διώκει, καὶ κοσμεῖ μόνος ἑαυτός. ἐπεὶ τίς ἐν παλαίστρᾳ φιλόσοφος, ἢ ῥήτωρ ἀποδύς, ἄξιός τις συγχεῖσθαι παρασίτῃ τῷ σώματι; ἢ τίς ἐν γυμνασίῳ τέττων ὀφθαλμίων, καὶ αἰσχύνῃ τῷ χωρίου μᾶλλον ἐστὶ; καὶ μὴν ἐν ἐρημίᾳ τούτων οὐδεὶς ἂν ὑποσάη θηρίου ὁμόσειόν·
ὁ δὲ

velit. Videamus tamen. P.A.R. Nonne igitur forum, et iudicia, et palaestras, et gymnasia, et venationes, et coenationes, loca urbis dixerim? T.Y.C.H. Omnino. P.A.R. Igitur Parasitus in forum quidem et ad iudicia non accedit, quod, puto, sycophantis omnia illa loca magis conveniunt, et quod nihil moderatum fieri in his solet. At Palaestras et gymnasia, et convivia persequitur, et ornat solus ipse. Quandoquidem quis in palaestra Philosophus aut Rhetor exutus cum Parasiti corpore conferri meretur? aut quis horum in gymnasio visus, non dedecus potius loci est? Etiam in solitudine nemo horum subsistat occur-

ὁ δὲ παράσιτος αὐτὰ τε ἐπιόντα μένει, καὶ δέχεται ῥαδίως, μεμελετηκῶς αὐτῶν ἐν τοῖς δειπνοῖς καταφρονεῖν· καὶ ἔτ' ἑλαφός, ἔτε σὺς αὐτὸν ἐκπλήττει πεφρικῶς, ἀλλὰ καὶν ἐπ' αὐτὸν ὁ σὺς τὸν ὀδόντα θήγῃ, καὶ ὁ παράσιτος ἐπὶ τὸν σὺν ἀντιθήγει. τὰς μὲν γὰρ λαγῶς διώκει μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ δὴ συμποσίῳ, τίς ἂν καὶ ἀμιλλήσατο παρασίτῳ, ἥτοι παίζοντι, ἢ ἐσθιοντι; τίς δ' ἂν μᾶλλον εὐφρανῶν τὰς συμπότας; πότερον ποτε ἔτος ἄδων καὶ σκώπτων, ἢ ἄνθρωπος μὴ γελαῶν, ἐν τριβωνίῳ κείμενος, εἰς γῆν ὄρων, ὥσπερ ἐπὶ πένθος, ἔχῃ συμπόσιον ἥκων; καὶ ἔμοιγε δοκεῖ, ἐν συμποσίῳ φιλόσοφος τοιᾶντ' ἐσιν, οἷον ἐν βαλανείῳ κυῶν.

Φέρε

rentem feram: at Parasitus inuadentes manet, et facile excipit, coenarum meditatione edoctus illas contemnere: et neque ceruus illum neque horridus aper percellit: sed etiamsi aper dentem in illum acuat, contra in aprum acuit Parasitus. Nam lepores magis ipsis canibus persequitur. In conuiuio autem Parasito quis cessare audeat, siue iocanti siue edenti? Vter magis exhilarare conuiuias poterit? hic ne tandem canens et dicteria iaciens, an homo ridens nunquam; in palliolo accumbens, deiecto vultu, vt qui ad funus venerit, non ad conuiuium? Ac mea sententia tale quid in coena Philosophus, quale canis in balneo.

52. Sed

Φέρε δὴ ταῦτα ἀφέντες, ἐπ' αὐτὸν ἤδη βα-
δίζωμεν τὸν βίον τῷ παρασίτῃ, σκοπῶντες ἅμα,
καὶ παραβάλλοντες ἐκείνῳ 26). πρῶτον τοίνυν
ἴδοι τις ἂν τὸν μὲν παράσιτον αἰεὶ δόξης κατα-
φρονῶντα, καὶ ἑδὲν μέλον αὐτῷ, ὧν οἱ ἀνθρώ-
ποι αἰοῦνται. παρὶ ῥήτορας δὲ καὶ φιλοσόφους
εὗροι τις ἂν, ἢ τινὰς, ἀλλὰ πάντας, ὑπὸ τύφῃ
καὶ δόξης τριβέντας. καὶ ἢ δόξης μόνον, ἀλλὰ
καὶ ὁ τέττα ἀσχίον ἐσιν, ὑπ' ἀργυρίᾳ. καὶ ὁ
μὲν παράσιτος ἕως ἔχει πρὸς ἀργύριον ὡς ἐκ
ἂν τις ἑδὲ πρὸς τὰς ἐν ταῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας
ἀμε-

52. Sed age his relictis, ad ipsam iam vitam
Parasiti veniamus, ita ut istorum simul vitam in-
spiciamus et comparemus. Primo igitur Parasiti-
um gloriae contemptorem semper videas, neque
curae ipsi esse, quid homines sentiant. Circa Rhe-
tores autem ac Philosophos inuenias, non quos-
dam, sed omnes, a superbia et gloria conteri, et
non a gloria solum, sed quod turpius illo est, a
pecunia. Ac Parasitus quidem ad pecuniam ita
affectus est, ut vix aliquis sparsos per litora cal-
culos

26. ἐκείνῳ] ἐκείνων coniiciebat Gesn. Nimi-
rum retulit ad philosophos, quibus iam com-
paratum est parasitos. Verum quum τὸν
βίον παρασίτῃ praemittatur, recte procedit,
se hanc vitam esse comparaturum ἐκείνῳ scil.
βίῳ τῶν φιλοσόφων καὶ ῥητόρων. Reitz.

ἀμελῶς ἔχοι, καὶ ἔδεν αὐτῷ δοκεῖ διαφέρειν τὸ
 χρυσίον τῷ πυρρός. οἳ γε μὴν ῥήτορες, καὶ ὁ
 δεινότερόν ἐστι, καὶ οἱ Φιλοσόφῃν Φάσκοντες,
 πρὸς αὐτὰ ἔτω διάκεινται κακοδαμόνως, ὥς τε
 τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων Φιλοσόφων (περὶ
 μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων
 δίκην δώροισ ἐπ' αὐτῇ ἐάλω· ἄλλος δὲ μισθὸν σο-
 Φισεύων εἰσπράττεται τὰς μανθάνοντας. ὁ δὲ
 παρὰ τῷ βασιλέως ὑπὲρ τῷ συνέναι ὁμοίως μισθὸν
 αὐτεῖ, καὶ ἔκ αἰσχύνεται. ἔτι πρεσβύτης ἀνὴρ
 διὰ τῆτο ἀποδημοῖ, καὶ μισθοφορεῖ, καθάπερ
 Ἰνδὸς ἢ Σκύθης αἰχμάλωτος· καὶ ἔδὲ αὐτὸ τὸ
 ὄνομα αἰσχύνεται, ὅτι μισθός, ὃ λαμβάνει.

Εὖροις

culos negligentius habeat; neque quidquam ipsi
 videtur inter pecuniam atque ignem interesse. Ve-
 rum enim vero Rhetores, et, quod indignius est,
 illi, qui philosophari se dicunt, ad eadem infeli-
 citer adeo animati sunt, ut e numero Philosopho-
 rum, qui maxime iam celebrantur (de Rhetori-
 bus enim quid attinet dicere?) alius, dum res iu-
 dicat, corruptionis munerum damnatus sit: alius
 mercedem argutiarum a discentibus exigat; alius
 pro suo conuictu mercedem a rege et ipse, ni-
 hil erubescens poscat. Propter hanc senex iam vir
 adhuc peregrinatur, et mercede, ut Indus aliquis
 aut Scythia captivus, operam locat: nec ipsum quo-
 que nomen erubescit, mercedem esse nimirum,
 quod accipit.

53. Inue-

Εὖροις δ' ἂν ἔ μόνον ταῦτα περὶ τέτοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθη· οἶον λύπας, καὶ ὀργάς, καὶ Φθόνους, καὶ πανόϊας ἐπιθυμίας, ὁ γὰρ μὴν παράσιτος ἔξω τῶν ἐστὶν ἀπάντων· ἔτε γὰρ ὀργίζεται δι' ἀνεξικακίαν, καὶ ὅτι ἐκ ἐστὶν αὐτῷ ὅτῳ ὀργισθεῖν. καὶ εἰ ἀγανακτήσεις δέ ποτε, ἢ ὀργῇ αὐτῷ χαλεπὸν μὲν, ἐδὲ σκυθρωπὸν ἐδὲν ἀπαραγάζεται, μᾶλλον δὲ γέλωτα, καὶ εὐφραίνει τὰς ξυνόντας. λυπεῖται γὰρ μὴν ἥκιστα πάντων, τὸ τῆς τέχνης παρασκευασμένης αὐτῷ, καὶ χαριζομένης, μὴ ἔχειν ὑπὲρ ὅτῳ λυπηθεῖν. ἔτε γὰρ χρήματα ἐστὶν αὐτῷ, ἔτε οἶκος, ἔτε οἰκίτης, ἔτε γυνή, ἔτε παῖδες, ὧν διαφθοραμένων πάντως ἀνάγκη ἐστὶ λυπεῖσθαι τὸν ἔχοντα αὐτὰ,

53. Inuenias autem non haec modo circa istos, sed perturbationes etiam alias, tristitias, vt hoc vtar, et iras, et inuidias, et omnis generis cupiditates. Verum Parasitus extra haec omnia est. Neque enim irascitur, ob malorum tolerantiam, et quia nec est cui irascatur. Si vero etiam indignetur aliquando, ira illius difficile aut triste nihil quidquam efficit, sed risum potius. Sic exhilarat, quibuscum versatur, ipse quidem tristitia minime omnium afficitur: hanc ipsi commoditatem parante arte sua atque largiente, vt non habeat quod doleat. Neque enim opes illi sunt, neque domus, neque seruus, neque vxor, neque liberi, quibus pereuntibus omnino tristitia affici,

αὐτὰ, (ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται) ἐπιθυμεῖ δὲ
 ἔτε δόξης, οὔτε χρημάτων, ἀλλ' οὐδὲ ωραίου
 τινός.

ΤΥΧ. Ἀλλ', ὦ Σίμων, εἰκός γε ἐνδεία τρο-
 Φῆς λυπηθῆναι αὐτόν. ΠΑΡ. Ἀγνοεῖς, ὦ
 Τυχιάδῃ, ὅτι ἐξ ἀρχῆς καὶ παράσιτος ἐστίν ἔτος,
 ὅστις ἀπορεῖ τροφῆς. ἔδὲ γὰρ ἀνδρεῖος ἀπορία
 ἀνδρείας ἐστίν ἀνδρεῖος, ἔδὲ Φρόνιμος ἀπαρξία Φρε-
 νῶν ἐστὶ Φρόνιμος· ἄλλως γε ἔτε παράσιτος αὐ-
 τοῦ. πρόκειται δὲ ἡμῖν περὶ παρασίτου ζητεῖν
 ὄντος, ἔχει μὴ ὄντος. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρεῖος, ἀλ-
 λως ἢ παρξία ἀνδρείότητος, καὶ ὁ Φρόνιμος
 παρξία Φρονήσεως, καὶ ὁ παράσιτος δὲ παρξ-
 σία τοῦ παρασιτεῖν παράσιτος ἔσται. ὡς εἶγε
 τῆτο

qui illa habeat, necesse est, cum tamen soleant
 interire. Sed neque gloriae cupidus est neque
 opum, neque formosi cuiusquam.

54. ΤΥΧΗ. Verum, Simo, victus penuria
 angit illum probabile est. ΠΑΡ. Ignoras, Ty-
 chiade illum omnino Parasitum non esse, cibo qui
 indigeat. Neque enim fortis, cum abest ab illo
 fortitudo, fortis est, neque prudens, cum desti-
 tuitur prudentia, est prudens. Alioquin enim
 neque Parasitus fuerit. Propositum vero nobis est
 quaerere de eo qui Parasitus est, non de eo qui
 non est. Si vero fortis non aliter quam praesente
 fortitudine, et prudens prudentia praesente; et-
 iam Parasitus praesente parasitandi facultate Parasit-

τῆτο μὴ ὑπάρχει αὐτῷ, περὶ ἄλλε τινός, καὶ
ἔχι παρασίτου, ζητήσομεν. ΤΥΧ. Οὐκᾶν ἐδέ-
πετε ἀπορήσει παράσιτος τροφῆς; ΠΑΡ. Ἐοι-
κεν· ὥσε ἔτ' ἐπὶ τῆτω, ἔτ' ἐπ' ἄλλω ἐσὶν ὅτω
λυπηθεῖη ἄν.

Καὶ μὴν καὶ πάντες ὁμᾶ Φιλόσοφοι, καὶ ῥή-
τορες φοβῶνται μάλιστα· τῆς γέ τοι πλείστας
αὐτῶν εὗροι τις ἂν μετὰ ξύλα προϊόντας· ἐκ
ἂν δὴ πα, οἱ μὴ ἐφοβῶντο, ὥπλισμένους, καὶ
τὰς θύρας δὲ μάλα ἐρῶμένως ἀποκλείοντας,
μὴ τις ἄρα νύκτωρ ἐπιβελύσειεν αὐτοῖς δαδίο-
τας. ὁ δὲ τὴν θύραν τῷ δωματίῳ προσίθῃσιν·
εἰμῇ καὶ τῆτο, ὥς μὴ ὑπὸ ἀνέμου ἀνοιχθεῖη.
γενομένη δὲ ψόφῃ νύκτωρ, ἐδέν τι μᾶλλον θο-
ρυβεῖται, ἢ μὴ γενομένου· καὶ δι' ἐρημίας
δὲ

tus censetur: adeo ut nisi hoc in illo fuerit, de
alio, nec iam de parasito, quaeramus. TYCH.
Ergo nunquam cibi copiam non habebit Parasit-
us? PAR. Sic videtur. Itaque neque hac re,
neque alia vlla est ut doleat.

55. Iam Philosophi simul omnes et Rhetores
maxime timent. Plerosque certe illorum cum claua
prodire videas, non armatos nempe, nisi metue-
rent: etiam ianuas firmiter occludere, timentes
igitur, ne quis noctu sibi insidietur. At hic ianuam
obdit conclavi, temere hoc quoque, ne aperiatur
a vento. Strepitus vero si noctu exoriatur, nihilo
mouetur magis, quam si non ortus esset. Et si
per

δὲ ἀπιὼν, ἄνευ ξίφους ὁδεύει, φοβεῖται γὰρ εὐ-
δὲν εὐδαμῶ. Φιλοσόφους δὲ πολλάκις εἶδον ἐγὼ,
κιδενὸς ὄντος δεινῶ, τόξα ἐνεσκευασμένους. ξύλα
μὲν γὰρ ἔχουσι, καὶ εἰς βαλανεῖον ἀπιόντες, καὶ
ἐπ' ἄριστον.

Παρασίτε μὲντοι εὐδαίς ἔχουσι κατηγορεῖσθαι μοι-
χείαν, ἢ βίαν, ἢ ἀρπαγὴν, ἢ ἄλλο τι αἰκνῆμα
ἀπλῶς· ἐπεὶ ὁ γε τοιῶτος ἐκ ἂν εἴη παράσιτος,
ἀλλ' ἐαυτὸν ἐκείνος ἀδικεῖ. ὥς· εἰ μοιχεύσας
τύχοι, ἅμα τῷ ἀδικήματι καὶ τὸ νόμα μετα-
λαμβάνει τῷ ἀδικήματος. ὥσπερ δὲ ὁ κακὸς,
εὐ τὸ ἀγαθὸς ἀλλὰ Φαῦλος εἶναι λαμβάνει, οὐ-
τως, οἶμαι, ὁ παράσιτος, ἐάν τι ἀδικῇ, αὐτὸ
μὲν τῶτο ὅπερ ἐστίν, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει
δὲ

per desertum eat, sine gladio iter facit. Nihil
enim usquam metuit. Philosophos autem saepe
ego vidi, telis instructos, cum nihil usquam esset
metuendum. Clauas enim habent, etiam cum
in balneum eunt aut ad prandium.

56. Porro Parasitum nemo accuset adulterii, aut
de vi, aut raptus, aut cuiuscumque simpliciter
criminis. Nam talis quidem Parasitus non fuerit,
sed ipse se iniuria afficiat. Itaque si forte adul-
terium committat, simul cum iniuria nomen et-
iam iniuriae recipit. Quemadmodum vero malus
non hoc inde habet, ut sit bonus, sed ut impro-
bus: sic, puto, Parasitus, si quid sceleris commit-
tat, ipsum hoc quod est, amittit, id vero, quod
com-

δὲ ὁ ἀδικεῖ. ἀδικήματα δὲ τοιαῦτα ῥητόρων
καὶ Φιλοσόφων ἄφθονα ἔ-μόνον ἴσμεν αὐτοῖς
γεγονότα κατ' ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοῖς βιβλίοις
ἀπολελειμμένα ὑπομνήματα ἔχομεν, ὧν ἡδίκη-
σαν. ἀπολογία μὲν γὰρ Σωκράτης ἐστίν, καὶ Αἰ-
σχίνης, καὶ Ὑπερίδης, καὶ Δημοσθένης, καὶ τῶν
πλείστων σχεδόν τι ῥητόρων, καὶ σοφῶν· ἀπὸ
ῥασίτε δὲ ἔκ ἐστιν ἀπολογία, ἐδ' ἔχει τις εἰπεῖν
δίκην πρὸς παράσιτόν τινι γεγενημένην.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ, νῆ Δία, ὁ μὲν βίος τῶ παρα-
σίτε κρείττων ἐστὶ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν Φιλο-
σόφων· ὁ δὲ θάνατος φαυλότερος; ΠΑΡ. Πά-
νυ μὲν ἔν τᾶναντίον παραπολὺ εὐδαιμονέστερος.
Φιλοσόφος μὲν γὰρ ἴσμεν ἅπαντας, ἢ τὰς πλείους,
κακὰς

commisit, suscipit. Scelera vero talia Oratorum
et Philosophorum plurima non nostra modo aetate
patrata ab illis nouimus, sed relictā etiam in li-
bris monumenta male ab illis factorum habemus.
Nam defensio existat Socratis et Aeschinīs, et
Hyperidis, et Demosthenis, et plerorumque fere
Rhetorum ac Sapientium: Parasiti vero non ex-
stat defensio, neque potest quisquam memorare
litem Parasito intentatam.

57. TYCH. Sed per Iouem vita quidem Para-
siti melior forte Rhetorum et Philosophorum vi-
ta: at mors miserior? PAR. Quin contra eo
multo beatior. Philosophos enim nouimus, aut
omnes, aut plerosque certe, male malos periisse,
alios

κακῶς κακῶς ἀποθανόντας, τὰς μὲν ἐν καταδί-
κης ἐαλωκότας ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι,
Φαρμάκῳ· τὰς δὲ καταπρησθέντας τὸ σῶμα
ἄπαν· τοὺς δὲ ἀπὸ δυσχερίας 27) Φθινύσαν-
τας 28), τὰς δὲ Φυγόντας. παρασίτη δὲ θά-
νατον ἔδει ἔχει τοιαῦτον εἰπεῖν, ἀλλὰ τὸν εὐ-
δαμονέστατον, Φαγόντος καὶ πίνοντος. εἰ δέ τις
καὶ δοκεῖ βιάσθαι τετελευτημένῳ θανάτῳ, ἀπε-
πτήσας ἀπέθανε.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανῶς διηγήληται σοι 2
τὰ πρὸς τὰς Φιλοσόφους ὑπὲρ τοῦ παρασίτου.
λοιπὸν

alios de sententiā iudicum, maximorum crimi-
num damnatos; veneno; alios toto corpore com-
bustos; alios ex urinae difficultate interiisse, alios
in exilio: Parasiti autem mortem id genus nemo
dixerit, sed beatissimam edentis ac bibentis. Si
quis vero etiam violenta morte videatur finiisse,
ille cruditate mortuus est.

58. ΤΥΧΗ. Satis tibi hoc contra Philoso-
phos pro Parasito certatum certamen est. Super-
est

27. Φαρμάκῳ — καταπρησθέντας — δυσ-
χερίας] Socrates, Heraclitus, Epicurus.
la Croze.

28. Φθινύσαντας] Gesner. em. Φθινύσαντας.
Recte; nam Φθινέω ignoro. Interim fer-
vavi suspectam vulgatam, si forte et alibi
inueniatur. Reitz.

λοῖπὸν δὲ εἰ καλὸν καὶ λυσιτελεῖς ἐστὶ τὸ κτῆμα
 τῷ τῷ τρέφοντι, πειρῶ λέγειν. ἐμοὶ μὲν
 γὰρ δοκῶσιν ὥσπερ εὐεργετᾶντες καὶ χαρίζομε-
 νοι τρέφειν αὐτὰς οἱ πλάσιοι, καὶ εἶναι τῷτο
 αἰσχύνην τῷ τρέφοντι. ΠΑΡ. Ὡς ἡλίθια
 γέ σοι, ὦ Τυχιάδῃ, τὰῦτα, εἰ μὴ δύνασαι
 γιγνώσκειν ὅτι πλάσιος ἀνὴρ, εἰ καὶ τὸ Γύγῃ
 χρυσίδον ἔχει, μόνος ἐσθίων, πένης ἐστὶ, καὶ
 πτωχὸν ἀνευ παρασίτου, πτωχὸς δοκεῖ, καὶ ὥσ-
 περ στρατιώτης χωρὶς ὅπλων ἀτιμότερος, καὶ
 ἐσθῆς ἀνευ πορφύρας, καὶ ἵππος ἀνευ Φαλά-
 ρων, ἄτῳ καὶ πλάσιος ἀνευ παρασίτου ταπεινός
 τις καὶ εὐτελής φαίνεται. καὶ μὲν ὁ μὲν πλά-
 σιος κοσμεῖται ὑπ' αὐτῶν· τὸν δὲ παρασίτον
 πλάσιος εὐδέποτε κοσμεῖ.

"Αλ-

est vt dicere coneris, An etiam honesta atque
 utilis alenti sit ista possessio? Nam mihi viden-
 tur tanquam a patronis, et liberalitate quadam
 pasci a diuitibus, id ipsum autem pudori esse ei
 qui sic pascitur. PAR. Quam puerilis esses,
 Tychiade, si non posses intelligere, virum diui-
 tem, si vel Gygis haberet aurum, solus si cibum
 capiat, paupereim esse; et si progrediatur in pu-
 blicum sine parasito, mendicum videri. Et
 quemadmodum miles sine armis eo contemptior,
 et velitis sine purpura, et sine phaleris equus, sic
 etiam diues sine Parasito, humilis homo vilisque
 videtur. Quin ornatur ab illo diues, Parasitum
 autem diues ornat nunquam.

59. Alio-

Ἄλλως τε ἄδὲ ἀνείδους αὐτῷ ἔστιν, ὥς σὺ Φῆς, τὰ παρασιτεῖν ἐκείνῳ δηλονότι, ὡς κρείττεν χεῖρονα. ὅπως γὰρ μὴν τῷ πλασίῳ τὸ τοιοῦτον ἐστὶ, τὸ τρέφειν τὸν παράσιτον, ὥγε μετὰ τὸ κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτῶ, καὶ ἀσφάλεια πολλὴ ἐκ τῆς τέττα δορυφορίας ὑπάρχει. ἔτε γὰρ μάχῃ ῥαδίως ἂν τις ἐπιχειρήσῃ. τῷ πλασίῳ, τῆτον ὁρῶν παρεσῶτα· ἀλλ' ἔδ' ἂν ἀποθανοί. Φαρμάκῳ ἔδεις, ἔχων παράσιτον. τίς γὰρ ἂν τελημήσειεν ἐπιβελεῦσαι τῇ, τέττα προσεδιόντος καὶ προσπίνοντος; ὥστε ὁ πλασίος καὶ κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων ὑπὸ τῆ παρασίτου σώζεται. ἔτω μὲν ὁ παράσιτος διὰ φιλοσοφίαν πάντα κίνδυνον ὑπομένει, καὶ οὐκ ἂν παραχωρήσειε τῷ

59. Alioquin nec probrum illi est, ut tu ais, isti parasitari, nempe tanquam praestantiori vilio-rem; cum diuiti hoc utile sit, nutrire parasitum, cui praeterquam, quod ab hoc ornatur, etiam securitas multa ab huius satellitibus contingat. Neque enim temere pugna quis inuadat diuitem, hunc ei adstantem videns; sed neque veneno facile moriatur, parasitum qui habeat. Quis enim insidiari alicui audeat, hoc cibum potumque praegustante? Itaque diues non ornatur modo, sed in maximis etiam ex periculis a Parasito liberatur. Adeo Parasitus quidquid est periculi amore ductus subit, ac non tantum in eden-

τῷ πλεσίῳ φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀποθανεῖν αἰρεῖται συμφαγών.

ΤΤΧ. Πάντα μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων, διεξελεῖν, ὑπερήσας ἑδὲν τῆς σεαυτῆ τέχνης, ἔχ, ὥσπερ αὐτὸς ἔφασκες, ἀμελέτητος ὢν, ἀλλ' ὥσπερ ἂν τις ὑπὸ τῶν μεγίστων γεγυμνασμένος. λοιπὸν, εἰ μὴ αἴσχιον αὐτὸ τὸ ὄνομά ἐστι τῆς παρασιτικῆς, ἐθέλω μαθεῖν. ΠΑΡ. "Ορα δὴ τὴν ἀπόκρισιν, ἐάν σοι ἱκανῶς λέγεσθαι δοκῇ, καὶ πειρῶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς τὸ ἐρωτώμενον ἢ ἀριστα οἶει. Φέρε γάρ, τὴν σῆτον οἱ παλαιοὶ τί καλεῖσι; ΤΤΧ. Τροφήν. ΠΑΡ. Τί δὲ τὸ σιτεῖσθαι, ἔχ; τὸ ἐσθίειν; ΤΤΧ. Ναί. ΠΑΡ. Οὐκ ἂν καθωμολόγηται τὸ παρασιτεῖν

edendo diuiti nihil concefferit, verum etiam in conuictu illius mori non detrectat.

60. TYCH. Omnia mihi, Simon, videris persecutus, neque vlla in re artem tuam destituisse, non, vt dicebas ipse, imparatus, sed vt exercitatus aliquis in rebus maximis. Superest vt audiam an non ipsum Parasiticae nomen turpiculum sit. PAR. Vide ergo responzionem an satis tibi videatur dici, et tenta ipse vicissim ad quaesita respondere, quomodo optimum tibi videbitur. Age enim, Sizon veteres quid vocabant? TYCH. Cibum. PAR. Quid autem Siteisthai, nonne edere? TYCH. Sic est. PAR. Nonne igitur constat parasitari nihil esse aliud?

Lac. Op. T. VI.

S

TYCH.

τεῖν ὅτι καὶ ἄλλο ἐστὶ. ΤΥΧ. Τῆτο γὰρ, ὦ Σίμων, ἐστὶν, ὃ αἰσχυρὸν φαίνεται.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ πάλιν ἀποκρίναί μοι, πότε-
ρον σοι δοκεῖ διαφέρειν, καὶ προκειμένων ἀμ-
φοῖν, πότερον ἂν αὐτὸς ἔλοιο, ἢ γὰρ γε τὸ πλεῖν,
ἢ τὸ παραπλεῖν 29); ΤΥΧ. Τὸ παραπλεῖν ἔγωγε.

ΠΑΡ.

TYCH. Hoc ipsum enim est, quod turpe vide-
tur, Simon.

61. PAR. Age ergo rursus mihi responde:
vtrum tibi videtur praestare, et vtrum propositis
duobus elegeris, *nauigare ne an iuxta nauigare*.

TYCH. Equidem *iuxta nauigare*. PAR. Quid
vero,

29. παραπλεῖν] In vniuersum non facile est
ea loca conuertere, in quibus verborum lu-
sus inest. Hic etiam *παρὰ* praepositio diffi-
cultatem aliquam habet, quae non *societa-*
tem modo, sed excessum etiam et *superatio-*
nem, interdum etiam *vizium occultum* in com-
positione notet; quae forte in *παρασίτῃ*
appellatione iungi possunt, vt *parasitus* sit
qui *cum* aliis, quibus *obrepfit*, largius cupi-
diusque caeteris, cibum capit. Sed cum
in primis tamen ad *cibi societatem* respicia-
tur, quorum etiam illi Solonis *παρασίτοι*,
atque *Phoebi Parasiti* pertinent; malui in
caeteris compositis quoque huius praecipue
significationis rationem habere. *Gesner.*

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ πρέχειν, ἢ τὸ παρατρέχειν;
 ΤΤΧ. Τὸ παρατρέχειν. ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ
 ἵππεύειν, ἢ τὸ παριππεύειν; ΤΤΧ. Τὸ παρ-
 ἵππεύειν. ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ
 παρακοντίζειν; ΤΤΧ. Τὸ παρακοντίζειν. ΠΑΡ.
 Οὐκ ἔν ὁμοίως ἔθ' ἔλοιο καὶ τῷ ἐσθίειν μᾶλλον
 τὸ παρασιτεῖν. ΤΤΧ. Ὁμολογεῖν ἀνάγκη· καὶ
 σοι λοιπὸν, ὥσπερ οἱ παῦδες, ἀφίξομαι καὶ ἐῶς
 καὶ μετ' ἄριστον, μαθησόμενος τὴν τέχνην· σὺ
 δέ με αὐτὴν δίκαιος διδάσκειν ἀφθόνη, ἐπεὶ καὶ
 πρῶτος μαθητὴς σοι γίγνομαι. Φασὶ δὲ καὶ τὰς
 μητέρας μᾶλλον τὰ πρῶτα φιλεῖν τῶν τέκνων.

vero, *currere ne an iuxta currere?* TYCH. *Iuxta currere.* PAR. Quid vero, *equitare ne an iuxta equitare?* TYCH. *Iuxta equitare.* PAR. Quid autem, *iaculari, an iuxta iaculari?* TYCH. *Iuxta iaculari.* PAR. Nonne ergo similiter etiam malis *iuxta edere*, cum aliis (hoc enim est parasitari) quam *edere simpliciter?* TYCH. Necessesse est tibi assentiri. Atque in posterum ego tibi, ut pueri, mane veniam et post prandium, discendae huius artis causa. Aequum autem est, ut eam tu me sine invidia doceas, quandoquidem primus ego tibi sum discipulus. Aiunt vero a matribus etiam magis amari primo-genitos.

Ἀνάχαρσις, ἡ περὶ γυμνασίων

Ἀνάχαρσις καὶ Σόλων.

ANAX. Ταῦτα δὲ ὑμῖν, ὦ Σόλων, τίνος ἔνεκα οἱ νέοι ποιῶσιν; οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλας ὑποσκελίζουσιν, οἱ δὲ ἄγχεσι καὶ λυγίζεσι, καὶ ἐν τῷ πηλῷ συναναφύρονται καλινδούμενοι, ὥσπερ σῦες· καίτοι κατ' ἀρχὰς εὐθὺς ἀποδυσάμενοι (ἐώρων γάρ) λίπα τε ἠλείφαντο, καὶ κατέψησε μάλα εἰρηνικῶς ἄτερος τὸν ἕτερον ἐν τῷ μέρει. μετὰ δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες, ὠθοῦσιν τε ἀλλήλας συννενευκότες, καὶ τὰ μέτωπα συνα-
ράττε-

Anacharsis siue de Exercitationibus
(vulgo de *Gymnasiis*.)

Anacharsis et Solon.

ANACH. **I**sta vero, Solon, apud vos iuvenes cuius rei gratia faciunt? Alii complexi se inuicem alter alterum supplantant: alii angunt, et inflectunt, et in luto volutati se mutuo conspurcant vt fues. Quamquam ab initio cum primum se exuerunt, vidi enim, pingui se vngere solent, et mutuo mulcere alter alterum plane pacate: deinde vero nescio quo instinctu, trudunt se inuicem pronis capitibus, et frontibus
arie-

ῥάττασιν, ὥσπερ οἱ κριοί. καὶ ἦν ἰδὲ ἀράμενος
ἐκείνοσιν τὸν ἕτερον ἐκ τοῖν σκελοῖν, ἀφῆκεν εἰς
τὸ ἔδαφος· εἴτ' ἐπικαταπεσὼν, ἀνακύπτειν
ἐκ ἑᾶ, συνωθῶν κάτω ἐς τὸν πηλόν· τέλος δὲ
ἤδη περιπλέξας αὐτῷ τὰ σκέλη κατὰ τὴν γαστέ-
ρα, τὸν πῆχυν ὑποβαλὼν τῷ λαμῷ, ἄγχει
ἄθλιον· ὁ δὲ παρακροτεῖ ἐς τὸν ὦμον, ἰκτεύων
οἶμα, ὡς μὴ τέλεον ἀποπνιγῆι. καὶ εὐδὲ τῷ
ἐλάικῃ ἔνεκα Φεῖδονται, μὴ μολύνεσθαι, ἀλλ'
ἀφανίσαντες τὸ χρίσμα, καὶ τῷ βορβόρῳ ἀνα-
πλησθέντες, ἐν ἰδρώτι ἅμα πολλῷ, γέλωτα
ἐμοὶ γὰρ παρέχουσιν, ὥσπερ οἱ ἐγγέλυες ἐκ τῶν
χειρῶν διολισθαίνοντες.

"Ετε-

arietum instar concurrunt. Et vbi ecce iste al-
terum cruribus sublatum prostrauit humi, ipse
deinde superincumbens tollere se illum non finit,
contruditque deorsum in lutum. Tandem vero
iam cruribus suis illius ventrem complexus, suo-
que cubitu gutturi illius subiecto, suffocat mise-
rum, qui istius interim humerum plaudit, sup-
pliciter *eo gestu* rogans, puto, ne plane fauces
sibi elidantur. Ac ne olei quidem caussa par-
cunt, quo minus inquinentur, sed deterfo vn-
guento, oppleti stercore, sudore insuper multo
diffluentes, risum mihi quidem praebeant, anguil-
larum instar alterius alter elabentes manibus.

Ἄλλοι δὲ ἐν τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς τὸ αὐτὸ
 τῆτο δρῶσιν· ἕκ ἐν πηλῷ ἔτοί γε, ἀλλὰ ψάμ-
 μονταύτην βαθεῖαν ὑποβαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρύγ-
 ματι πάττεσιν τε ἀλλήλας, καὶ αὐτοὶ ἐκόντες
 ἐπαμῶνται τὴν κόνιν ἀλεκτρυόνων δίκην, ὥς
 ἀφυκτότεροι εἶεν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, οἷμα,
 τῆς ψάμμε τὸν ὀλισθον ἀφαιρέσης, καὶ βεβαιο-
 τέραν ἐν ξηρῷ παρεχέσης τὴν ἀντίληψιν.

Οἱ δὲ ὀρθοσάδην κεκονημένοι καὶ αὐτοὶ παί-
 σιν ἀλλήλας προσπεσόντες, καὶ λακτίζουσιν. ἔ-
 τοσί γὰρ καὶ τὰς ὀδόντας εἰσὶν ἀποπτύσειν ὁ
 κακοδαίμων· ἔτις αἵματος αὐτῷ καὶ ψάμμου
 ἀναπέπλησαι τὸ σῶμα, πύξ ὥς ὀρεῖς παταχ-
 θέντος ἐς τὴν γνάθον. ἀλλ' ἔδὲ ὁ ἄρχων ἔτοσί
 διίση-

2. Alii in subdiuali aulae idem faciunt, non
 in tuto hi quidem, sed arenam istam profundam
 substratam habentes in cauea, conspergunt se in-
 vicem, et sponte sua puluere se, gallorum gal-
 linaceorum instar, adcumulant, puto, vt minus
 inter complectendum elabi possint, lubricitatem
 illam auferente arena, et firmiorem praestante in
 ficco comprehendendi facultatem.

3. Illi vero conspersi, recto statu, verberibus
 se inuicem calcibusque impetunt. Hic ergo mi-
 ser ipso videtur dentes exipere: adeo sanguine
 illi atque arena os oppletum est, pugno, vt vi-
 des, mala illi percussa. Sed neque iste prae-
 ctus

διίσησιν αὐτὰς, καὶ λύει τὴν μάχην. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ πορφυρίδι τῶν ἀρχόντων τινὰ τῶτον εἶναι.

Ὁ δὲ καὶ ἐποτρύνει, καὶ τὸν πατάξαντα ἐπαινεῖ· ἄλλοι δὲ ἀλλαχόθι πάντες ἐγκονῶσι, καὶ ἀναπηδῶσιν, ὥσπερ θεόντες, ἐπὶ τῷ αὐτῷ μένοντες, καὶ ἐς τὸ ἄνω συναλλόμενοι, λακτίζουσι τὸν αἶρα.

Ταῦτα ἂν ἐθέλω εἰδέναι τίνος ἀγαθῷ ἂν εἴη ποιεῖν· ὡς ἔμοι γε μανία μᾶλλον εἰκέναι δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἔκ ἐσιν ὅσις ἂν ῥαδίως μεταπίσεις με ὥς ἂ παραπαίῃσιν οἱ ταῦτα δρῶντες.

ΣΟΛ. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι τὰ γιγνόμενα φαίνεται ξένα γε ὄντα, καὶ
πάμ-

etus illos separat, aut pugnam soluit: e purpura enim de magistratu aliquem hunc esse colligo.

4. Quin incitat etiam, et qui percussit, eum laudat. Alii vero alio loco celeriter se mouent, et exsultant quasi currentes, cum eodem in loco maneant; et iactato in altum corpore calcibus aëra petunt.

5. Haec igitur, scire velim, cui bono sit facere: nam mihi furori potius similis res videtur, nec est, qui facile hoc mihi eripiat, non insanire qui ista faciunt.

6. SOL. Nec mirum est, Anacharsi, talia tibi, quae hic fiunt, videri, cum peregrina tibi
S 4 sint,

πάμπλου τῶν Σκυθικῶν ἐθῶν ἀπάδοντα, κα-
θάπερ καὶ ὑμῖν πολλὰ εἰκὸς εἶναι μαθήματα, καὶ
ἐπιτηδεύματα, τοῖς Ἕλλησιν ἡμῖν ἀλόκοτα εἶ-
ναι δόξαντα ἂν, εἴ τις ἡμῶν ὥσπερ σὺ νῦν ἐπι-
σαῖη αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ θάρρει, ὦ γαθέ· σὺ
γὰρ μανία τὰ γιγνόμενά ἐσιν, ἐδ' ἐφ' ὕβρει ἔ-
τοι παίεσιν ἀλλήλους, καὶ κυλίσσιν ἐν τῷ πηλῷ,
ἢ ἐπιπάττεισιν τὴν κύνιν· ἀλλ' ἔχει τινα χρεῖαν
ἐκ ἀτερπῆ τοῦ πρᾶγμα, καὶ ἀμὴν ἡ μικρὰν ἐπ-
άγει τοῖς σώμασιν. ἦν γὰρ ἐνδιατρίψης, ὥσπερ
οἰμά σε ποιήσειν, τῇ Ἑλλάδι, ἐκ εἰς μακρὰν
εἰς καὶ αὐτὸς ἔσῃ τῶν πεπηλωμένων, ἢ κεκονι-
μένων. ἔτω σοι τὸ πρᾶγμα ἡδὺ τε ἅμα καὶ
λυσιτε-

sint, et multum a Scythicis moribus abhorren-
tia; quemadmodum vicissim vobis multas et di-
sciplinas esse et studia verisimile est, quae aliena
videantur Graecis nobis, si quis nostrum, ut tu
iam hisce, illis adstet. Sed crede mihi, vir
optime, non sunt furor, quae fiunt, neque in-
iuriae causa isti se inuicem percutiunt, et in lu-
to prouoluunt, aut conspergunt puluere; verum
utilitatem ea res habet non iniucundam, et ro-
bur non paruum corporibus conciliat. Si pro-
inde moraberis, quod facturum te spero, ali-
quam diu in Graecia, non ita multo post vnus
et ipse eris de illis luto aut puluere oppletis: adeo
tibi ea res iucunda pariter atque utilis videbitur.
ANACH.

λυσιτελές εἶναι δόξει. ANAX. Ἀπαγε, ὦ Σόλων. ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα, καὶ τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιῆτό τι διαθείη, εἴσεται ὡς ἔ μάτην διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην.

Ἄτὰρ εἰπέ μοι, τί ὄνομα ἔδραθε τοῖς γιγνομένοις; ἢ τί Φῶμεν ποιεῖν αὐτὰς; ΣΟΛ. Ὁ μὲν χῶρος αὐτός, ὦ Ἀνάχαρσι, γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται, καὶ ἑσιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος τῷ Λυκίῳ· καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ αὐτῷ ἑρᾷ, τὸν ἐπὶ τῇ σήλῃ κεκλιμένον, τῇ ἀριστερᾷ μὲν τὸ τρίξον ἔχοντα· ἡ δεξιὰ δὲ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη, ὥσπερ ἐκ καμάτε μακρῷ ἀναπαυόμενον δείκνυσι τὸν θεόν.

Τῶν γυμνασμάτων δὲ τέττων, τὸ μὲν ἐν τῷ πηλῷ ἐκείνῳ πάλη καλεῖται, οἷδ' ἐν τῇ κόνει παλαίε-

ANACH. Apage, Solon, vobis eueniant vtilia ista atque iucunda. Mihi quidem si vestrum aliquis tale quid faciat, sentiet non frustra nos accinctos acinace.

7. Verum dic mihi, quod nomen posuistis his quae hic fiunt, aut quid facere istos dicamus? SOL. Locus ipse, Anacharsi, Gymnasium a nobis appellatur, et est illud Apollini Lycio sacrum. Vides signum illius, illum ad columellam se acclinantem, sinistra habentem arcum: dextra vero supra caput reflexa velut e longo labore requiescentem ostendit Deum.

8. Exercitationum autem istarum ea, quae fit in luto isto, lucta vocatur; isti in puluere, lu-

παλαίεσι καὶ αὐτοί. τὸ δὲ παίειν ἀλλήλους ὀρ-
 θοςάδην παγκρατιάζειν λέγομεν. καὶ ἄλλα δὲ
 ἡμῖν ἐστὶ γυμνάσια ποιαῦτα πυγμῆς, καὶ δίσκου,
 καὶ τῷ ὑπεράλλεσθαι, ὧν ἀπάντων ἀγῶνας προ-
 τίθεμεν. καὶ ὁ κρατήσας ἄριστος εἶναι δοκεῖ τῶν
 κατ' αὐτόν, καὶ ἀναιρεῖται τὰ ἄθλα.

ANAX. Τὰ δὲ ἄθλα τίνα ὑμῖν ταῦτά ἐστιν;

ΣΟΛ. Ὀλυμπίᾳσι μὲν σέφανος ἐκ κοτίνου,
 Ἴσθμοῖ δὲ ἐκ πίτυος, ἐν Νεμέᾳ δὲ σελίνων πε-
 πλεγμένος. Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν 1) τοῦ
 θεῶ!

stantur ipsi quoque: illud, quod erecto corpore
 se inuicem feriunt, pancratio certare dicimus.
 Sunt autem nobis alia quoque id genus exercita-
 menta pugilatus, et disci, et saltus: quorum
 omnium certamina proponimus, et qui vicerit,
 ille praestantissimus inter suos videtur, et repor-
 tat praemia.

9 ANACH. Quae sunt autem illa apud vos
 praemia? SOL. Olympiae corona oleagina;
 in Isthmo de pinu: Nemeae de apio plexa; in
 Pythiis poma de sacris Deo; apud nos Panathe-
 naicis,

I. μῆλα τῶν ἱερῶν] Lucianum fructus arbo-
 rum, μῆλα dicere, non ramos, puto. Non
 primum Anthologias epigramma laudo, vbi
 κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς forte ipsius
 societatis caussa suspicionem moueant, ra-
 mum esse intelligendum: sed hoc, quod
 hoc ipso loco simile plane Panathenaeorum
 prae-

θεῶ· παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Παναθηναίοις τὸ ἔλαιον
 τὸ ἐν τῆς μορίας. τί ἐγέλασας, ὦ Ἀνάχαρσι;
 ἢ διότι μικρά σοι ταῦτα εἶναι δοκεῖ; ANAX.
 Οὐκ· ἀλλὰ πάνσεμνα, ὦ Σόλων, κατέλεξας
 τὰ ἄθλα, καὶ ἄξια τοῖς τε διαθείσιν αὐτὰ φι-
 λοτιμεῖσθαι ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ, καὶ τοῖς ἀγω-
 νισαῖς αὐτοῖς ὑπερεσπαδανέναι περὶ τὴν ἀναίρε-
 σιν τῶν τηλικύτων, ὥς ἐ μήλων ἕνεκα, καὶ σε-
 λίνων, τοσαῦτα προπονεῖν καὶ κινδυνεύειν, ἀγ-
 χομένους πρὸς ἀλλήλων, καὶ κατακλωμένους, ὥς
 οὐκ

naicis, oleum ex Mineruse olea. Quid rides,
 Anacharfi, an quod parua tibi videntur ista?
 ANACH. Non; sed magnifica dixisti praemia,
 et digna, in quibus liberalitate certarent, qui ea
 constituerunt: digna, pro quibus auferendis su-
 pra etiam, quam possunt, contendant athletae:
 adeo ut malorum causa et apiorum tantum la-
 boris praecipiant, et periculum incurrant, ne
 alter ab altero suffocentur, et luxentur, quasi
 non

praemium commemoratur, *oleum e sacra
 Mineruae olea*. Deinde quoties praemio-
 rum horum denuo mentionem in hoc Dia-
 logo iniicit, iniicit autem aliquoties, *μήλα*
 semper a coronis distinguit: praesertim c.
 15. *πρέκειται σέφανος ἔπίτυος, ἔδδ' κο-
 τίνου ἢ σελίνων*. quidni *μηλέας* aut *μήλων*
 adiiceret, si par erat ratio? Gesner.

οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπορῆσαι μῆλων ὅτῳ ἐπι-
θυμία, ἢ σελίνῳ ἐσεφανῶσθαι, ἢ πίτυϊ, μήτε
πηλῶ καταχρίομενον τὸ πρόσωπον, μήτε λα-
κτιζόμενον ἐς τὴν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν.

ΣΟΛ. Ἀλλ', ὦ ἄριστε, ἐκ ἐς ψιλὰ τὰ διδόν-
μενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν. ταῦτα μὲν γὰρ ἐς
σημεῖα τῆς νίκης, καὶ γνωρίσματα, οἳ τινες οἱ
κρατήσαντες· ἡ δὲ παρακολυθῆσα τέτοις δόξα,
τὰ παντὸς ἀξία τοῖς νενικηκόσιν. ὑπὲρ ἧς καὶ
λακτίζεσθαι καλῶς ἔχει τοῖς θηρωμένοις τὴν εὐ-
κλειαν ἐκ τῶν πόνων. εἰ γὰρ ἀπονητὶ προσγέ-
νοιτο ἂν αὕτη· ἀλλὰ χρὴ ἀνασχόμενον ἐν τῇ ἀρ-
χῇ, τότε ἤδη τὸ λυσιτελές, καὶ ἡδὺ τέλος ἐκ
τῶν καμάτων περιμένειν. ΑΝΑΧ. Τὶ το Φῆς,

ὦ Σό-

non liceret sine molestia copiam malorum, cui
volupe fit, consequi, aut coronari apio, vel pi-
nu, etiam ut non linatur tibi luto facies, neque
calcibus venter ab aduersariis contundatur.

10. SOL. Sed, vir optime, non ad nuda ista
munera respicinus. Haec enim victoriae signa
sunt, et indicant qui vicerint? Verum quae con-
sequitur gloria, ea vero quantiuis pretii est victo-
ribus: pro hac etiam calcibus peti praeclarum
videtur his, qui bonam ex laboribus famam venan-
tur: nec enim ea sine labore contigerit; sed opor-
tet, qui illam appetat, multa ab initio subire
difficilia, ac tum demum utilem illum honestum-
que finem ex laboribus expectare. ΑΝΑΧ.

Hunc

ὦ Σόλων, τὸ τέλος ἤδὲ καὶ λυσιτελεῖς, ὅτι πάν-
τες αὐτὰς ὄψονται ἐξεφανωμέναις, καὶ ἐπὶ τῇ
νικῇ ἐπαινεύονται, πολὺ πρότερον οἰκτεῖραντες
ἐπὶ ταῖς πληγαῖς· οἱ δὲ εὐδαιμονήσουσιν, ἀντὶ
τῶν πόνων μῆλα καὶ σέλινα ἔχοντες. ΣΟΛ.
"Ἀπειρος εἶ, Φῆμι, τῶν ἡμετέρων ἔτι· μετὰ μι-
κρὸν δὲ ἄλλα σοι δόξει περὶ αὐτῶν, ἐπειδὴν ἐς
τὰς πανηγύρεις ἀπιδὼν, ἰρᾶς τοσούτον πλῆθος
ἀνθρώπων συλλεγόμενον ἐπὶ τὴν θεάν τῶν
τοιτέων, καὶ θεάτρα μυριάνδρα συμπληρέμενα,
καὶ τὰς ἀγωνιστὰς ἐπαινεμέναις, τὸν δὲ καὶ νικῆ-
σαντα αὐτῶν ἰσίδεον νομιζόμενον.

ΑΝΑΧ. Αὐτὸ τέτο, ὦ Σόλων, καὶ τὸ οὐ-
κτιζόν ἐστιν, εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πάσχασιν,
ἀλλὰ

Hunc nempe ais finem iucundum atque utilem,
quod omnes illos videbunt coronatos, et victoriae
caussa laudabunt, qui diu ante miserati illos fue-
rant propter plagas. Atqui hi iam felices erunt,
qui pro laboribus poma habeant et apia. SOL.
Imperitus es, inquam, rerum nostrarum adhuc:
paullo post aliter de iis senties: cum delatus in
conuentus illos collectam videbis tantam hominum
multitudinem talium spectaculorum causa, et
impleta theatra tot millium capacia, et laudatos
athletas, et honore Diis aequatum, qui vicerit
reliquos.

II. ANACH. Ipsum hoc vero, Solon, mi-
serissimum est, si non paucis arbitris ista subeunt,
sed

ἀλλὰ ἐν τοσούτοις θεαταῖς καὶ μάρτυσι τῆς ὕβρεως, οἱ δηλαδὴ εὐδαιμονίσουσιν αὐτὰς, αἵματι ῥαννομένους ὀρώντες, ἢ ἀγχομένους πρὸς τῶν ἀντιπάλων. ταῦτα γὰρ τὰ εὐδαιμονέστατα πρόσσεσι τῇ νίκη αὐτῶν. παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Σκύθαις, ἦν τις, ὧ Σόλων, ἢ πατάξῃ τινὰ τῶν πολιτῶν, ἢ ἀνατρεῖψῃ προσπεσῶν, ἢ θοιμάτιον περιῤῥήξῃ, μεγάλας οἱ πρεσβύται τὰς ζημίας ἐπάγχοσι, καὶ ἐπ' ὀλίγων τῶν μαρτύρων τῷτο πάθῃ τις· ἔτιγε ἐν τηλικούτοις θεατροῖς, οἷα σὺ διηγῇ τὸ Ἴσθμοι, καὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ. ἔ μὴν ἀλλὰ τὰς μὲν ἀγωνισὰς, οἰκτεῖρεν μοι ἔπεισιν, ὧν πάσχοσι· τῶν δὲ θεατῶν, ἔς Φῆς ἀπανταχόθεν τὰς ἀρίστους παραγύνεσθαι ἐς τὰς πανηγύρεις, καὶ πάνυ θαυμάζω, εἰ τὰναγκαῖα παρὲν-

fed apud tot spectatores, ac testes contumeliae, qui nempe beatos illos praedicabunt, videntes vt sanguine fluant, aut angantur ab aduersariis. Haec enim beatissima sunt in illorum victoria. Apud nos vero Scythas, Solon, si quis aut pulset ciuium quemquam, aut impetu facto euertat, aut vestem deripiat, magnas illi poenas nostri seniores infligunt, etiam si cui paucis testibus hoc eueniat, nec in tantis theatris, quanta tu narras, Isthmi atque Olympiae. Verum certatorum quidem misereri subit *ob ea*, quae patiuntur: Spectatores autem, quos ais vndique conuenire praestantissimos ad istas celebritates, et ipsos valde miror, si necessa-
riis

παρέντες, σχολάζουσιν ἐπὶ τοῖς τοιῆτοις. ἔδῃ γὰρ ἐκεῖνό πω δύναμαι κατανοῆσαι, ὅτι τῷτο τερπνὸν αὐτοῖς, ὁρᾶν παιομένους γε, καὶ διαπληκτιζομένους ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τὴν γῆν ἀράττομένους, καὶ συντριβομένους ὑπ' ἀλλήλων.

ΣΟΛ. Εἰ καιρὸς ἦν, ὦ Ἀνάχαρσι, Ὀλυμπίῳν, ἢ Ἰσθμίων, ἢ Παναθηναίων, αὐτὸ ἂν σε τὸ γιγνόμενον ἐδίδαξεν, ὥς ἔ μάλιστα ἐσπείδακαμεν ἐπὶ τῆτοις. ἔ γὰρ ἔτω λέγων ἂν τις προσβιβάσειέ σε τῇ ἡδονῇ τῶν ἐκεῖ δρωμένων, ὥς εἰ καθεζόμενος αὐτὸς ἐν μέσοις τοῖς θεαταῖς, βλέποις ἀρετὰς ἀνδρῶν, καὶ κάλλη σωματίων, καὶ εὐεξίας θαυμασὰς, καὶ ἐμπειρίας δεινὰς, καὶ
ἰσχὺν

rius relicti otium sibi sumunt ad talia. Nondum enim illud possum intelligere, quae sit illis iucunditas, videre ferientes se et confluentes homines, et terrae allisos, et alterum ab altero contritos.

12. SOL. Si tempus esset, Anacharsi, Olympiorum, aut Isthmiorum, aut Panathaeorum, ipsa te res doceret, quam non temere studium in his rebus ponamus. Neque enim dicendo quisquam ita te admouere quasi possit voluptati eorum, quae ibi fiunt, quam si sedens ipse inter medios spectatores, videas virtutes virorum, pulchritudines corporum, et habitus ad valetudinem admirabiles, et horribiles peritias, et robur inuictum,
et

ἰσχὺν ἄμαχον, καὶ τόλμαν, καὶ Φιλοτιμίαν,
καὶ γνώμας ἀηττήτας, καὶ σπεῖδὴν ἀληκτον ὑπὲρ
τῆς νίκης. εὖ γὰρ δὴ οἶδα, ὥς ἐκ ἂν ἐπαύσω
ἐπαυνῶν, καὶ ἐπιβοῶν, καὶ ἐπικροτῶν.

ANAX. Νῆ Δί', ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγελῶν γε
προσέτι καὶ ἐπιχλευάζων. ἅπαντα γὰρ ἐπόσα
κατηριθμήσω ἐκεῖνα, τὰς ἀρετάς, καὶ τὰς εὐ-
εξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν, ὅρῳ ἔδενός
μεγάλῃ ἔνεκα παραπολλυμέναις ὑμῖν, ἔτε πα-
τρίδος κινδυνεύσεως, ἔτε χώρας πορθεμένης,
ἔτε Φίλων ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων.
ὥς τρῖσ' ἐτὶ γελοιότεροι ἂν εἶεν, ἄριστοι μὲν,
ὥς Φῆς, ὄντες, μάτην δὲ τοσαῦτα πάσχοντες,
καὶ ταλαιπωρούμενοι, καὶ αἰσχύνοντες τὰ κάλλη
καὶ

et audaciam, et honoris cupiditatem, et animos
insuperabiles, et studium nunquam deficiens vi-
ctoriae: bene equidem noui finem te laudandi et
inclamandi et plaudendi non facturum.

13. ANACH. Per Iouen, Solon, et irriden-
di insuper atque cauillandi. Omnia enim illa,
quae modo enumerabas, virtutes, et habitus bo-
nos, et pulchritudines, et audaciam, video nul-
lius magnae rei causa vobis disperire, cum neque
patria sit in periculo, neque regio vastetur, ne-
que amici aut familiares abripiantur ad contume-
liam. Itaque tanto fuerint magis ridiculi, si,
cum sint, vt ais, praestantissimi, nequidquam
tot ac tanta patiantur, et malis confluentur, ac
pulchri-

καὶ τὰ μεγέθη 2) τῇ ψάμμῳ, καὶ τοῖς ὑπωπίοις 3),
ὡς μήλα καὶ κοτίνε ἐγκρατεῖς γένοιντο νικήσαν-
τες. ἡδὺ γάρ μοι αἰεὶ μεμνήσθαι τῶν ἀθλων,
τοιτέων ὄντων. ἀτὰρ εἶπέ μοι, πάντες αὐτὰ
λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισαί; ΣΟΛ. Οὐδαμῶς,
ἐλλὰ εἰς ἐξ ἀπάντων, ὁ κρατήσας αὐτῶν. ΑΝΑΧ.
Εἴτ', ὦ Σόλων, ἐπὶ τῷ ἀδύλῳ καὶ ἀμφιβόλῳ
τῇς

pulchritudines istas ac magnitudines arena foedent
ac liuoribus, vt pomo aut oleae ramo potiantur
victores. Suaue enim mihi semper meminisse prae-
sentiorum, quae tanta sint scilicet. Sed dic mihi,
omnesne ea accipiunt qui decertant? SOL. Mini-
me, sed vnus ex omnibus, qui illos superauit.
ANACH. Tum igitur, Solon, de obscura et
anci-

2. τὰ μεγέθη] Neque μέγεθος semper ingens
quid signif. sed quamcumque etiam magni-
tudinem, i. e. certam quantitatem, adeoque
et de re minima praedicari potest. Neque
plurale μεγέθη ad procerum athletarum cor-
pus spectare puto, sed ad dimensionem i.
e. proportionem membrorum pertinere ar-
bitror, de qua etiam c. 25. loquitur, quam
foedant pugiles tumoribus ac cicatricibus.
Magnitudinem similiter Latinis de re parua
dici, notaui in lib. de *Ambiguis*. Reitz.

3. τοῖς ὑπωπίοις] Bos Obseru. Philol. p. 142.
probat ὑπώπια esse vestigia plagarum, ac
vulnera ipsa et contusiones. Recte. Reiss.

πῆς νίκης τοσοῦτοί πονοῦσι, καὶ ταῦτ' εἰδότες,
ὅτι ὁ μὲν νικῶν εἰς ἕσασιν πάντως, οἱ δὲ ἡττώ-
μενοι πάνπολλοὶ μάτην ἄθλιοι πληγὰς, οἱ δὲ
καὶ τραύματα λαμβάνοντες;

ΣΟΛ. Ἐοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, μηδέπω ἐννε-
νοηκέναι πολιτείας ὀρθῆς περὶ μηδέν· ἐ γὰρ ἂν
τὰ κάλλιστα τῶν ἐθῶν ἐν ψυχῇ ἐτίθεσο. ἦν δὲ
σοι μελήσῃ ποτὲ εἰδέναι ὅπως ἂν τὰ κάλλιστα
οἰκηθεῖν πόλις, καὶ ὅπως ἂν ἄριστοι γένοιντο οἱ
πολιταὶ αὐτῆς, ἐπαινεσθὲ τότε καὶ τὰς ἀσκήσεις
ταύτας, καὶ τὴν φιλοτιμίαν, ἣν φιλοτιμέμε-
θα πρὸς αὐτάς, καὶ εἰσὶν ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον
ἔχουσιν ἐγκαταμεμιγμένον τοῖς πόνοις, εἰ καὶ
νῦν μάτην σπουδάζεσθαι δοκροῖται. ΑΝΑΧ.

Καὶ

ancipiti victoria tot homines laborant, idque cum
sciant, victorem vnum omnino futurum, victos
autem plurimos, qui frustra miseri plagas, partim
etiam vulnera acceperint?

14. SOL. Videris, Anacharsi, nondum quid-
quam de recta reipublicae gerendae ratione cogi-
tasse: nec enim instituta pulcherrima reprehен-
denda duceres. Si vero tibi curae fuerit aliquan-
do scire, quomodo pulcherrime condi possit
ciuitas, et qua ratione optimi fiant illius ciues,
laudabis tunc etiam exercitationes hasce, et hono-
ris studium, quo in illis versamur, et scies, mul-
tam habere admixtam laboribus vtilitatem, et-
iamsi frustra nunc laborare videantur. ANACH.

Quin

Καὶ μὴν, ὦ Σόλων, κατ' ἄνδ' ἄλλο ἀπὸ τῆς
 Σκυθίας ἤκω παρ' ὑμᾶς, τοσαύτην μὲν γῆν διο-
 δεύσας, μέγαν δὲ τὸν Εὐξείνιον, καὶ δυσχείμερον,
 περαιωθεὶς, ἣ ὅπως νόμους τε τὰς Ἑλλήνων ἐκμά-
 θοιμι, καὶ ἔθνη παρ' ὑμῖν κατανοήσασμι, καὶ πολι-
 τείαν τὴν ἀρίστην ἐκμελετήσασμι. διὸ καὶ σὲ μάλιστα
 Φίλον ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων καὶ ξένον, προσιλό-
 μηκατὰ κλέος, ἐπεὶ περ ἤμην νόμων ἰετινῶν συγ-
 γραφέα εἶναι σε, καὶ ἐθῶν τῶν ἀρίστων εὐρετὴν, καὶ
 ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων εἰσηγητὴν, καὶ ὅπως
 πολιτείας τινὸς συναρμόσῃν· ὥς ἐκ αὐτῶν Φθάνοις
 διδάσκων με, καὶ μαθητὴν ποιεῖμενος, ὥς ἔγω-
 γε ἠδέως ἂν ἄσιτός σοι, καὶ ἀποτὰς παρακατα-
 εζόμενος, εἰς ὅσον εὖ αὐτὸς διαρκοῖς λέγων
 κεχη-

Quin ego, Solon, nulla alia causa e Scythia ad
 vos venio, tantis terrae spatiis superatis, magnum
 Euxinum ac procellosum transuectus, nisi ut leges
 Graecorum ediscam, et qui sint apud vos mores
 cognoscam, et formam reipublicae optimam me-
 ditando assequar: qua de causa etiam te maxime
 amicū ex omnibus Atheniensibus hospitemque
 delegi ex fama, quandoquidem audieram legum
 te quarundam scriptorem esse, et morum optimo-
 rum inuentorem, teque instituta utilia introdu-
 xisse, atque in uniuersum rempublicam quandam
 constitui. Igitur quamprimum me doce, et
 discipulum tibi habe: nam ego iucunde vel sine
 cibo et potu tibi assidens, quousque ipse durare

κεχήνως ἐπαυχοίμι περὶ πολιτείας τι καὶ νόμων διεξιόντος.

ΣΟΛ. Τὰ μὲν πάντα ἔρῳδιον, ὧ ἑταῖρε, διελθεῖν ἐν βραχεῖ· ἀλλὰ κατὰ μέρη ἐπιὼν, εἴσῃ ἕνασα, οἷα μὲν περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων, ἢ περὶ γάμων, ἢ τῶν ἄλλων δοκεῖ ἡμῖν· αἱ δὲ περὶ τῶν νέων γινώσκομεν, καὶ ὅπως αὐτοῖς χρῶμεθα, ἐπειδὴν πρῶτον ἀρξάντο· σὴν ἰέναι τε τῆ βελτίονος, καὶ τῷ σώματι ἀνδρίζεσθαι, καὶ ὑφίστασθαι τὰς πόνους· ταῦτα ἤδη σοὶ διεξιμί, ὡς μάθοις ἔτι καὶ χάριν τὰς ἀσκήσεις ταύτας προτεθείαμεν αὐτοῖς, καὶ διαπονήν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, ἔ μόνον ἕνεκα τῶν ἀγώνων, ὅπως τὰ αἶθλα δύναντο ἀναιρεῖσθαι.

dicendo possis, hiansque audiam te de republica et legibus aliquid disputantem.

15. SOL. Vniuersa quidem, Sodalis, breuiter enarrare non facile est: sed si per partes obire ea metum velis, singula intelliges, quae de Diis, quae de parentibus, quae de nuptiis, reliquisque rebus nobis placeant. Quae vero de iuuenibus decernamus, et quomodo illos tractemus vbi primum intelligere quid sit melius incipiant, et virile robur accipere, et pares esse laboribus: haec iam tibi enarro, uti discas, cuius rei gratia hasce illis exercitationes proposuerimus, et labore subigere corpus illos cogamus: nempe non propter certamina solum, ut auferre possint praemia; ad illa

σθαι· ἐπ' ἐκείνα μὲν γὰρ ὀλίγοι πάνυ ἐξ ἀπάντων χωρεῖσιν, ἀλλὰ μείζον τι ἀπάσῃ τῇ πόλει ἀγαθὸν ἐκ τούτων καὶ αὐτοῖς ἐκείνοις προσκτώμενοι, κοινὸς γάρ τις ἀγὼν ἄλλος ἅπασι τοῖς ἀγαθοῖς πολίταις πρόκειται, καὶ σέφανος οὐ πίτυος, καὶ δὲ κοτίνης, ἢ σελίνων, ἀλλ' ὅς ἐν αὐτῷ συλλαβὼν ἔχει τὴν ἀνθρώπων εὐδαιμονίαν. οἷον ἐλευθερίαν λέγω αὐτὰ τε ἐκάστω ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ τῆς πατρίδος, καὶ πλεῖστον, καὶ δόξαν, καὶ ἐρετῶν πατρῴων ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκείων σωτηρίαν· καὶ συνόλως τὰ κάλλιστα, ὧν ἂν τις εὖξαιτο γενέσθαι οἱ παρὰ τῶν θεῶν. ταῦτα πάντα τῷ σέφανῳ, ὃν φημι, συναναπέπλεκται,

καὶ

illa etenim pauci ex omnibus perueniunt: sed maius quiddam toti ciuitati ex ea re bonum, atque ipsis adeo, conciliamus. Commune enim quoddam certamen aliud bonis omnibus ciuibus propositum est: et corona non ex pinu, neque olea, aut apio, sed quae hominum in se felicitatem complectatur, velut libertatem priuatim vniuscuiusque, et communiter patriae, et diuitias, et gloriam, et feriarum patriarum fructum, et rei familiaris conseruationem, et in vniuersum pulcherrima quaeuis, quae a Diis contingere sibi aliquis optauerit: ea huic coronae, de qua loquor, implexa sunt omnia, et certamine illo parantur,

T 3

καὶ ἐκ τῶ ἀγῶνος ἐκείνου περιγίγνεται· ἐφ' ὃν αἱ ἀσκήσεις αὗται, καὶ οἱ πόνοι ἄγασιν.

ANACH. Εἶτα, ὦ θαυμάσιε Σόλων, τοιαῦτά μοι καὶ τηλικαῦτα ἔχων ἄθλα διεξιέναι, μήλα καὶ σέλινα διηγῶ, καὶ θαλλὸν ἐλαίας ἀγρίας, καὶ πῖτον; SOL. Καὶ μὴν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐδ' ἐκείνῃ σοι ἔτι δόξει μικρὰ εἶναι, ὅποταν ἂ λέγω καταμάθῃς. ἀπὸ γάρ τοι τῆς αὐτῆς γνώμης γίγνεται, καὶ μέρη πάντα ταῦτά ἐστι μικρὰ τῶ μείζονος ἐκείνου ἀγῶνος, καὶ τῶ σεφάνου, ὃν κατέλεξα τῶ πανευδαίμονος. ὁ δὲ λόγος, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπερβὰς τὴν τάξιν, ἐκείνων προτέρων ἐπεμνήσθη, τῶν Ἰσθμοῦ γιγνομένων, καὶ Ὀλυμπιάσι, καὶ ἐν Νεμέᾳ. πλὴν ἀλλὰ νῦν,
(σχο-

rantur, ad quod exercitationes istae et labores ducunt.

16. ANACH. Tum tu, Solon, vir admirabilis, talia ac tanta praemia cum recensenda haberes, mala narrabas et apia, et filuestris oliuae ramum, et pinum? SOL. Verum, Anacharsi, nec illa parua tibi videbuntur, si quae dico perceperis. Eodem enim consilio ista fiunt, et partes ista omnia paruae sunt illius certaminis, et coronae illius, quam modo enarrabam, vndique beatae. At sermo meus, migrato nescio qua ratione ordine, illorum prius mentionem fecit, quae in Isthmo fiunt, et Olympiae et Nemeae. Sed nos
iam,

(σχολὴν γὰρ ἄγομεν, καὶ σὺ, ὡς Φῆς, προθυ-
μῇ ἀκίβην) ἀναδραμεύμεθα ῥαδίως πρὸς τὴν ἀρ-
χὴν, καὶ τὸν κοινὸν ἀγῶνα, δι' ὃν Φημι πάντα
ταῦτα ἐπιτηδεύεσθαι. ANAX. Ἀμεινον, ὦ
Σόλων, οὕτω, καθ' ὁδὸν γὰρ ἂν ἡμῖν ὁ λόγος
μᾶλλον προχωροίη, καὶ τάχ' ἂν ἴσως ἀπὸ τῶ-
ν πεσθείων, μὴδ' ἐκείνων ἔτι καταγελαῶν,
εἴ τινα ἴδοιμι σεμνυνόμενον κοτίνῳ, ἢ σελίνῳ
ἐσθραυνωμένον. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἐς τὸ σύσκιον
ἐκείσε ἀπελθόντες, καθίσωμεν ἐπὶ τῶν θάκων,
ὡς μὴ ἐνοχλοῖεν ἡμῖν ἐπιμενευγότες ταῖς πα-
λαίσιν· ἄλλως τε (εἰρήσεται γὰρ) οὐδὲ τὸν
ἥλιον ἔτι ῥαδίως ἀνέχομαι, ὅξυν καὶ Φλογώδη
ἐμπίπτοντα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. τὸν γὰρ πῶ-
λόν μοι ἀφελεῖν οἴκοθεν ἔδοξεν, ὡς μὴ μόνος
ἐν ὑμῖν

iam, otiosus enim sumus, et tu, ut ais, audien-
di cupidus, recurremus facile ad principium, ad
commune illud certamen, propter quod aio stu-
diosè omnia illa agi. ANACH. Melius ita,
Solon, fuerit. Sic enim magis ordine nobis ser-
mo processerit: et forte celeriter hinc didicero non
amplius illos irridere, si quem videam olea sibi
placentem, aut coronatum apio. Sed, si videtur,
in umbratum illum locum progressi assideamus in
sedilibus, ne turbent nos, qui inclamant luctan-
tibus. Alioqui, dicetur enim, neque solem faci-
le fero, qui acutus et feruidus incidit nudo capiti:
pileum enim relinquere domi visum est, ne solus

ἐν ὑμῖν ξενίζοιμι τῷ σχήματι. ἡ δὲ ὥρα τοῦ
 ἔτους, ὅτιπερ τὸ πυρωδέσατόν ἐστι τῆ ἀσέρος
 (ὃν ὑμεῖς κύναι Φατέ) πάντα καταφλέγοντος,
 καὶ τὸν αἶρα ξηρὸν καὶ διακαῆ τιθέντος, ὃ, τε
 ἥλιος κατὰ μεσημβρίαν ἤδη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπι-
 κείμενος, Φλογμὸν τῆτον· ἔ· Φορητὸν ἐπάγει
 τοῖς σώμασιν. ὥς καὶ σε θαυμάζω ὅπως γη-
 ραιὸς ἤδη ἄνθρωπος, ἔτε ιδίεις πρὸς τὸ θάλλπος,
 ὥσπερ ἐγὼ, ἔτε ὅλως ἐνοχλαμένῳ ἔοικας, ἔδὲ
 περιβλέπεις σύσκιόν τι, ἐνθα ὑποδύση, ἀλλὰ
 δέχη τὸν ἥλιον εὐμαρῶς. ΣΟΛ. Οἱ μάταιοι
 γὰρ ἔτοι πόνοι, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ αἱ συνεχεῖς
 ἐν τῷ πηλῷ κυβισήσεις, καὶ αἱ ὑπαίθριοι ἐν τῇ
 ψάμμῳ ταλαιπωρίαι, τοῦτο ἡμῖν τὸ ἀμυντή-
 ριον

inter vos peregrino habitu circumeam. Tempus
 autem anni, quae feruidissima pars est astri, quod
 caniculam vocatis, adurentis omnia, et siccum
 aridumque aëra reddentis; atque sol circa meri-
 diem iam ipsi imminens capiti, aestum hunc intole-
 rabilem corporibus inducit. Itaque te admiror,
 quomodo senex iam homo, neque fudes ad ae-
 stum, ut ego, neque omnino incommodi quid-
 quam sentire videaris, nec vmbrosū locum
 circumspicias; quo subeas, sed facile excipias
 solem. SOL. Nempe vani isti labores, Ana-
 charsi, et perpetuae in luto volutationes, et sub-
 diales in arena aerumnae, hoc nobis contra solis
 iacula

ριον παρέχουσι πρὸς τὰς τῆ ἡλίου βολάς. καὶ ἔτι
ἔτι πάλιν δεόμεθα, ὅς τὴν ἀκτῖνα κωλύσει μαθη-
κνῆσθαι τῆς κεφαλῆς. ἀπίωμεν δ' ἔν.

Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ νόμοις, προσέξεις οἷς
ἂν λέγω πρὸς σέ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐ-
τοῖς, ἀλλ' ἐνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι
δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθύς, καὶ διευθύνειν τὸν λό-
γον. δυοῖν γὰρ θατέρω πάντως ἔκ ἂν ἀμάρ-
τοιμεν, ἢ σὲ βεβραίως πεισθῆναι ἐκχέαντα ἐπό-
σα οἷσι ἀντιλεκτέα εἶναι, ἢ ἐμέ ἀναδιδαχθῆναι
ὡς ἔκ ὀρθῶς γινώσκω περὶ αὐτῶν. καὶ ἐν τῷ
τῷ πᾶσα ἂν σοι ἢ πόλις ἢ Ἀθηναίων, ἔκ ἂν
φθάνοι χάριν ὁμολογεῖν. ὅσα γὰρ ἂν ἐμέ πα-
δεύσης,

*iacula propugnaculum praebent: nec iam indige-
mus pileo, qui prohibeat ad caput peruenire ra-
dium. Sed abeamus nempe.*

17. *Et fac vt non tanquam legibus his attendas,
quae dicturus sum, vt omnino illis fidem habens:
sed vbi tibi aliquid non recte dici videbitur, con-
tradicare statim et examinare meum sermonem
memineris. Alterutrum enim duorum omnino
consequemur, aut firmiter vt in hanc traducare
sententiam, effusis, quae contra dicenda putabis,
omnibus, aut ego vt meliora edocear, tanquam
qui recte de hisce rebus non sentiam: eaque in re
tota Atheniensium ciuitas gratiam se tibi habere
profitebitur: quatenus enim me institueris, et ad*

δεύσης, καὶ μεταπείσης πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκεί-
νην τὰ μέγιστα ἔση ὡφελικῶς. εἰδὲν γὰρ ἂν ἀ-
ποκρυφάμην αὐτήν, ἀλλ' εὐθύς εἰς τὸ μέσον
κταθήσω Φέρων, καὶ κατασὰς ἐν τῇ πυκνί,
ἐρῶ πρὸς ἅπαντας, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὲν
ὑμῖν ἔγραψα τὰς νόμας, οἷός ἂν ὤμην ὡφελιμω-
τάτας ἔσσοθαι τῇ πόλει· ὁ δὲ ξένος ἔτοσί (δεέ-
ξας σέ, ὦ Ἀνάχαρσι) Σκύθης μὲν ἔστι· σοφὸς
δὲ ὢν, μετεπαίδευσέ με, καὶ ἄλλα βελτίω μα-
θήματα καὶ ἐπιτηδεύματα ἐδιδάξατο· ὥς
εὐεργέτης ὑμῶν ὁ ἀνὴρ ἀναγεγράφθω, καὶ χαλ-
κῶν αὐτὸν ἀναστήσατε παρὰ τὰς ἐπωνύμους ἐν
πόλει παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν, καὶ εὖ ἴσθι ὡς ἐκ αἰ-
σχουοῖτο ἡ Ἀθηναίων πόλις, παρὰ βαρβάρου
καὶ ξένου τὰ συμφέροντα ἐκμανθάνοντες.

ANAX.

meliozem traduxeris sententiam, maximo illam
beneficio affeceris. Nihil enim illam equidem
celauero: sed in medium statim illud conferam,
ac stans in concione dicam omnibus, *Ego quidem,
Athenienses, scripsi vobis leges, quales utilissimas
fore ciuitati putabam. At hic hospes, (hic te osten-
dam, Anacharsi) Scythia ille quidem, sed vir sa-
piens, aliter me instituit, et aliam me meliorem di-
scendi ac viuendi rationem docuit. Itaque tanquam
beneficus erga vos scribatur hic vir, et aeneum illum
statuite iuxta conditores, in urbe, iuxta Mineruam.*
Et bene noris, non ducturam sibi pudori Athe-
nensium ciuitatem, a barbaro et peregrino disce-
re, quae profunt.

18. ANACH.

ANAX. Τὸτο ἐκεῖνο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ περὶ ὑμῶν ἤκουον τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἴητε εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις. ἐπεὶ πότ' ἐν ἂν ἐγὼ, νομάς καὶ πλάνης ἀνθρώπος, ἐφ' ἀμάξης βεβιωκώς, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, πόλιν δὲ ἔτε οἰκήσας πώποτε, ἔτε ἄλλοτε ἢ νῦν ἐωρακώς, περὶ πολιτείας διεξίειμι, καὶ διδάσκονται αὐτέχθονας ἀνδρας, πόλιν ταύτην ἀρχαιοτάτην τοσέτοις ἤδη χρόνοις ἐν εὐνομίᾳ κατωκηκότας; καὶ μάλιστ' αὖ Σόλων, ὃ τὸτο, ὡς Φασίν, ἐξ ἀρχῆς καὶ μάθημα ἐγένετο, ἐπίσασθαι ὅπως ἂν ἀριστά πόλεις οἰκοῦτο, καὶ οἷς τισι νόμοις χρωμένῃ, εὐδαιμονήσεις. πλὴν ἀλλὰ καὶ τὸτο ὡς νομο-
θέτης

18. ANACH. Illud nempe erat, quod audiebam de vobis, Atheniensibus, irrisores cum dissimulatione vos esse in sermonibus. Nam vnde ego, pastoricius et vagus homo, qui in plaustro consumsi vitam, nunc hanc nunc aliam terram obiens, qui urbem habitavi nunquam, nec alias praeterquam nunc vidi, de ciuitate disputem, et doceam homines solum, in quo primum orti sunt, incolentes, qui urbem hanc antiquissimam per tot iam saecula bonis legibus habuerunt? et te praefertim, Solon, cui haec, aiunt, ab initio statim disciplina fuerit, scire, quomodo optime ciuitas instituat, et quibus via legibus beata esse queat. Verum enimvero illa quoque in re paren-

θάτῃ πεισέον σοι· καὶ ἀντερῶ, - ἥν τι μοι δοκῇ
 μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι, ὡς βεβαιότερον μάθοιμι,
 καὶ ἰδὲ γὰρ ἤδη ἐκφυγόντες τὸν ἥλιον, ἐν τῷ
 συνηρεφῇ ἔσμεν· καὶ καθέδρα μάλα ἡδεῖα καὶ
 εὐκαιρος, ἐπὶ ψυχρᾷ τῇ λίθῃ. λέγε ἔν τὸν λό-
 γον ἐξ ἀρχῆς, καθότι τὰς νέας παραλαβόντες,
 ἐκ παίδων εὐθύς διαπονεῖτε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄρι-
 σοι ἄνδρες ἀποβαίνουσιν ἐκ τῆς πηλῆς, καὶ τῶν
 ἀσκημάτων τέτων, καὶ τί ἢ κόνις, καὶ τὰ κυ-
 βισήματα συντελεῖ πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς; τῷτο
 γὰρ δὴ μάλιστα ἐξ ἀρχῆς εὐθύς ἐπόθεν ἀκῆσαι·
 τὰ δ' ἄλλα εἰς ὑστερον διδάξῃ με μετὰ κμαρὸν ἔκα-
 ζον ἐν τῷ μέρει. εἰκείνῃ μέντοι, ὦ Σόλων, μέ-
 μνησό μοι παρὰ τὴν ῥῆσιν, ὅτι πρὸς ἄνδρα βάρ-
 βαρον

parendum tibi velut legislatori: et contra dicam;
 si quid minus recte mihi dictum videbitur, ut eo
 discam firmitus. Et ecce iam euitato sole, in opa-
 co sumus, et iucunda hic sedes atque opportuna
 in saxo frigido. Itaque ab initio inde *exorsus*
 rationem doce, cur assumptos a pueris inde adole-
 scentulos statim labore subigatis, et quomodo
 vobis optimi viri euadant a luto, et ab exerci-
 tationibus hisce; et quid pulvis et volutationes
 ad virtutem illis conferant? Hoc enim praefer-
 tim ab initio statim cupiebam audire: reliqua vero in
 posterum per partes suo quodque loco me docebis.
 Illud vero mihi, Solon, in oratione tua memi-
 neris,

βαρον ἐρεῖς. λέγω δὲ, ὡς μὴ περιπλέκης, μη-
δὲ ἀπομηκύνῃς τὰς λόγους. δέδια γὰρ μὴ ἐπα-
κινθάνωμαι τῶν πρώτων, εἰ τὰ μετὰ ταῦτα
πολλὰ ἐπιρρέῃ.

ΣΟΛ. Σὺ τῷτο, ὦ Ἀνάχαρσι, ταμιεύσῃ
ἄμεινον, ἔνθα ἂν σοι δοκεῖ μὴ πάνυ σαφὴς ὁ λό-
γος εἶναι, ἢ πόρρω ποι ἀποπλανᾶσθαι εἰκὴ
ῥέων. ἐρήσῃ γὰρ μεταξύ ὅ, τι ἂν ἐθέλῃς, καὶ
διακόψῃς αὐτῷ τὸ μῆκος. ἦν μέντοι μὴ ἐξαγώ-
νια, μηδὲ πόρρω τῷ σκοπῷ τὰ λεγόμενα ἢ, κω-
λύσει ἔδεν, οἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο. ὅπει
καὶ τῇ βελῇ ἐξ Ἀρείε πάγκ, ἥπερ τὰς Φονικὰς
ἡμῶν δίκας δικάζει, πάτριον ἔτω ποιεῖν. ὅπο-
ταν γὰρ ἀνελθῇσα εἰς τὸν πάγον συγκυδέζηται
Φόγκ,

neris, te acturum esse cum barbaro: hoc eo dico;
ne implices aut producas sermonem. Metuo enim
ne priorum obliviscar, si multa postea adfluant.

19. SOL. Hoc tute, Anacharsi, dispensabis
melius, ubicumque tibi visa fuerit non nimis
plana esse oratio, aut longius aliquorsum temere
fusa aberrare. Interpellabis enim ut volueris, et
longitudinem intercides. Si vero non aliena sint
et disputatione, neque procul a scopo *quasi feriant*,
quae dicuntur, nihil, puto prohibebit, etiam si
dicantur longiuscula: quandoquidem etiam Arco-
pagitarum consilio, quod caedis apud nos causas
iudicāt, patrio more receptum est sic facere. Cum
enim ascendens in collem confedit ad iudicandum
causas

Φόνε, ἢ τραύματος ἐν προνοίᾳ, ἢ πυρκαϊᾷς
δικάσοντες, ἀποδίδονται λόγος ἐκατέρω τῶν κρι-
νομένων· καὶ λέγουσιν ἐν τῷ μέρει, ὁ μὲν διώ-
κων 4), ὁ δὲ Φεύγων, ἢ αὐτοί, ἢ ῥήτορας ἀνα-
βιβάζοντα τὰς ἐρευντὰς ὑπὲρ αὐτῶν. οἱ δὲ ἐς
τ' ἂν μὲν περὶ τῆ πράγματος λέγωσιν, ἀνέχε-
ται ἡ βελή, καθ' ἡσυχίαν ἀκᾶστα· ἣν δὲ τις
ἢ Φροῖδιον εἶπῃ πρὸ τῆ λόγῃ, ὡς εὐνεξέρως
ἀπεργάσαιο αὐτὰς, ἢ οἴκτεν, ἢ δεινῶσιν ἔξω-
θεν ἐπάγοι τῷ πράγματι (οἷα πολλὰ ῥητόρων
παῖδες ἐπὶ τὰς δικαστὰς μηχανῶνται) παρελ-
θὼν ὁ κῆρυξ κατεσιώπησεν εὐθύς, ἀκ εὖν λη-
ρεῖν

*causas caedis, aut voluntarii vulneris, aut incen-
dii; facultas dicendi datur litigantium utrique,
et alternis dicunt tum actor tum reus, aut ipsi
per se, aut adducto, qui pro se verba faciat, ora-
tore. Hi quam diu de re ipsa dicunt, patitur
Consilium, et audit silentio. Si vero quis ante pro-
oemium dicat ante orationem, ut beneuolentiores
illos reddat; aut miserationem, vel indignatio-
nem, extrinsecus arcessitam inducat causae, qua-
lia multa iudicibus struunt Rhetorum filii: pro-
gressus in medium praeco silentium statim imponit,
neque*

4. διώκων] Verbum hoc forense esse, etsi sa-
tis notum, et *actorem* notare, eique opponi
τὸν Φεύγοντα reum; vid. tamen exempla
plurcula adferentem *Elfner*. Obseru. ad
Matth. V. 44. Reitz.

εἶν πρὸς τὴν βελὴν, καὶ περιπέττειν τὸ πρᾶγ-
 μα ἐν τοῖς λόγοις, ὥς γυμνὰ τὰ γεγενημένα οἱ
 Ἀρεωπαγῖται βλέποιν. ὥς καὶ σέ, ὦ Ἀνά-
 χαρσι, Ἀρεωπαγίτην ἐν τῷ παρόντι ποιῆμαί
 ἐγώ γε, καὶ κατὰ τὸν τῆς βελῆς μὲ νόμον ἄλκε,
 καὶ σιωπᾶν κέλευε, ἣν αἰσθῇ καταρξήτορευόμε-
 νος· ἄχρει δ' ἂν οἰκεία τῷ πράγματι λήγῃται,
 ἐξέσω ἀπομηκύνειν. ἐδὲ γὰρ ὑφ' ἡλίου ἔτι ποιη-
 σόμεθα τὴν συνείαν, ὥς ἀχθεσθαι εἰ ἀποτεί-
 νηιτο ἢ ῥῆσις· ἀλλὰ ἢ τε σικὰ πυκνὴ, καὶ ἡμεῖς
 σφαλὴν ἄγμεν. ANAX. Εὐγνώμονά σε ταῦ-
 τα, ὦ Σόλων, καὶ ἐγώ γε ἤδη χάριν ἔμικράν
 οἶδά σοι καὶ ἐπὶ τέτοις, ὅτι πάρεργον τέ λόγῳ
 καὶ τὰ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ γιγνόμενα ἐδιδάξω με,
 θαν-

neque patitur ineptias agere apud iudices, aut
 oblinere quasi et involuere causam verbis, ut nu-
 da quae facta sunt videant Areopagitae. Sic etiam
 te, Anacharsi, Areopagitam in praesens mihi
 constituo equidem: et ex mei Consilii lege audi,
 et tacere iube, si sentias rhetoricas tibi insidias
 strui: quam diu domestica causae dicentur, pro-
 ducere orationem liceat. Neque enim sub sole
 iam disputabimus, ut molestum sit si extendatur
 oratio: verum et umbra densa est, et nos otiosi
 sumus. ANACH. Aequa dicis, Solon. Et
 gratiam equidem tibi iam habeo non mediocrem
 ea causa, quod obiter etiam, quae in Colle
 Martio sunt, me docuisti, admiranda sane et
 bono-

θαυμάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βελυτῶν ἔργα, πρὸς ἀλήθειαν οἰσόντων τὴν ψῆφον· ἐπὶ τέτοις ἔν ἤδη λέγε, καὶ ὁ Ἀρεωπαγίτης ἐγὼ, (τῆτο γὰρ ἔθα με) κατὰ σχῆμα τῆς βελῆς ἀκέσομαι σε.

ΣΟΛ. Οὐκ ἔν διὰ βραχέων προακῆσαι χρή σε, ἀ περὶ πόλεως καὶ πολιτῶν ἡμῖν δονεῖ. πόλιν γὰρ ἡμεῖς ἔ τὰ οἰκοδομήματα ἡγάμεθα εἶναι, οἷον τείχη, καὶ ἰσρά, καὶ νεωσοίκες, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὥσπερ σῶμά τι ἐδραῖον, καὶ ἀκίνητον ὑπάρχειν ἐς ὑποδοχὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν πολιτευομένων, τὸ δὲ πᾶν κῦρος ἐν τοῖς πολιταῖς τιθεῖμεθα. τέττες γὰρ εἶναι τῆς ἀναπληρῆντας, καὶ διατάττοντας, καὶ ἐπιτελῆντας
ἐκαστα,

bonorum iudicum opera, qui ex vero calculum laturi sint. Hac ergo conditione iam dicito: et ego Areopagita, hunc enim tibi me posuisti, ad formam illius Consilii te audiam.

20. SOL. Igitur paucis ante reliqua audientem tibi est, quae de ciuitate statuamus ac ciuibus. Ciuitatem enim non in aedificationibus inesse iudicamus, ut sunt moenia, et templa, et naualia: sed ista quidem uti corpus quoddam firmum, et immobile esse, ad receptionem et securitatem ciuium: vim vero omnem ponimus in ciuibus: hos enim esse qui ista impleant, et gubernent, et perficiant omnia, et custodiant, quale

ἔκαστα, καὶ φυλάττοντας. οἶόν τι ἐν ἡμῖν ἐκά-
 σω ἐσὴν ἡ ψυχὴ. τὸτο δὴ τοίνυν κατανοήσαν-
 τες, ἐπιμελέμεθα μὲν, ὡς ὁράς, καὶ τὰ σώ-
 ματος τῆς πόλεως, κατακοσμεῖντες αὐτὸ, ὡς
 κάλλισον ἡμῖν εἶη, ἐνδοθέν τε οἰκοδομήματα
 κατεσκευασμένον, καὶ ταῖς ἔκτοσθεν ταύταις
 περιβολαῖς, ἐς τὸ ἀσφαλέςατον περιπεφραγ-
 μένον. μάλιστα δὲ καὶ ἐξάπαντος τὸτο προ-
 νοῦμεν, ὅπως οἱ πολῖται ἀγαθοὶ μὲν τὰς ψυ-
 χὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γίγνωντο. τὰς
 γὰρ τοιαύτας σφίσι τε αὐτοῖς καλῶς χρήσεσθαι
 ἐν εἰρήνῃ συμπολιτευομένους, καὶ ἐκ πολέμου σώ-
 σαι τὴν πόλιν, καὶ ἐλευθέραν καὶ εὐδαίμονα
 διαφυλάξαι. τὴν μὲν δὴ πρώτην ἀνατροφὴν
 αὐτῶν μητράσι, καὶ τίτθαις, καὶ παιδαγωγοῖς
 ἐπι-

quale quid in vno quoque nostrum est anima.
 Hoc igitur considerantes, curamus quidem vt vi-
 des, etiam corpus ciuitatis, ornamusque vti quam
 pulcherrimum nobis sit, cum intus paratum aedi-
 ficii, tum etiam externis illis munimentis ad
 summam securitatem circumseptum. At maxime
 et ex omni parte illud prouidemus, vti ciues boni
 quantum ad animas, et valentes fiant corporibus.
 Tales enim et suae vitae modum pulchre habitu-
 ros re publica in pace gerenda, et in bello serua-
 turos ciuitatem, liberamque et beatam custoditu-
 ros. Ac primam quidem illorum educationem
 matribus, et nutricibus, et paedagogis permitti-

ἐπιτρέπομεν ὑπὸ παιδείαις ἐλευθερίοις ἄγειν τε
καὶ τρέφειν αὐτάς. ἐπειδὴν δὲ συνετοὶ ἤδη
γίγνονται τῶν καλῶς ἐχόντων, καὶ αἰδῶς, καὶ
ἐνθῆμα, καὶ φόβος, καὶ ἐπιθυμία τῶν ἀρί-
στων ἀναφύεται αὐτοῖς, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ σώ-
ματα ἀξιόχρεα δοκῇ πρὸς τὰς πόνους, παγκώτε-
ρα γιγνόμενα, καὶ πρὸς τὰ ἰσχυρότερον συνι-
ζάμενα, τῆνικαῦτα ἤδη παραλαβόντες αὐτὰς
διδάσκομεν, ἅλλα μὲν τῆς ψυχῆς μαθήματα
καὶ γυμνάσια προτιθέντες, ἄλλως δὲ πρὸς τὰς
πόνους καὶ τὰ σώματα ἐθέζοντες. ἔ γάρ ἱκανὸν
ἡμῖν ἔδοξε τὸ μόνον Φῦναι ὡς ἔφυ ἕκαστος, ἥτοι
κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ
παιδεύσεως καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτὰς δεόμε-
θα,

mus, ut liberali eos disciplina educeant atque nu-
triant. Cum vero iam intelligentes fiunt eorum,
quae bene se habent; ac pudor, et robur, et
metus, et rerum optimarum cupiditas, enascitur
in illis, et ipsa iam corpora idonea laboribus
videntur, compactiora dum fiunt, et ad robur
maius consistentia; tum iam assumptos docemus,
aliis animae disciplinis atque exercitationibus pro-
positis, alia vero ratione labori corporibus adfue-
faciendis. Neque enim satis nobis videtur, eo
modo ingenio esse vnumquemque uti natus est,
sive quantum ad corpus, sive quod ad animum;
verum institutione apud illos indigemus ac disci-
plina,

θα, ὑφ' ὧν τὰ τε εὐφυῶς διακείμενα βελτίω παραπολὺ γίγνοιντο ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακισμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον. καὶ τὸ παράδειγμα ἡμῖν παρὰ τῶν γεωργῶν, οἳ τὰ φυτὰ, μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νηπία ἐσι, σκέπχει, καὶ περιφράττεσιν, ὥς μὴ βλαπτοῖντο ὑπὸ τῶν πνευμάτων· ἐπειδὴν δὲ ἤδη παχύνηται τὸ ἔρνος, τήναιῦτα περιτέμναι τε τὰ περιττά, καὶ παραδιδόντες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δονεῖν καὶ διασαλεύειν, καρπιμώτερα ἐξεργάζονται.

Τὴν μὲν τοίνυν ψυχὴν μουσικῇ τὸ πρῶτον καὶ αἰριθμητικῇ ἀναρρέπιζομεν, καὶ γράμματα γράψασθαι, καὶ τορῶς αὐτὰ ἐπιλέξασθαι διδάσκειν· προῖσι δὲ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας,

καὶ

plina, a quibus cum ea quae feliciter nata sunt, meliora multo fiant, tum quae male habent, transformentur in melius. Exemplum nobis est ab agricolis, qui plantas, quam diu humiles sunt ac tenerae, tegunt ac sepiunt, ne laedantur a ventis; cum vero iam crassitiem aliquam surculus habet, tum et superflua putatione rescant, et ventis eos quatiendos agitandosque dum permittunt, fertiliores efficiunt.

21. Ac mentem quidem musica primum atque Arithmetica quasi flatu agitatum accendimus, et literas pingere, et clara voce legere docemus. Progredientibus iam virorum sapientium senten-

καὶ ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ὠφελίμους ἐν μέτροις
κατακοσμήσαντες, ὡς μᾶλλον μνημονεύοιεν, ῥα-
ψωδῶμεν αὐτοῖς. οἱ δὲ καὶ ἀκρόντες ἀριστείας
τινάς, καὶ πράξεις αἰοιδίμους, ὁρέγονται κατὰ
μικρὸν, καὶ πρὸς μίμησιν ἐπεγείρονται, ὡς καὶ
αὐτοὶ ᾄδονται, καὶ θαυμάζονται ὑπὸ τῶν ὕσε-
ρον· οἷα πολλὰ Ἡσίοδος τε ἡμῖν, καὶ Ὅμηρος
ἐποίησαν. ἐπειδὴν δὲ πλησιάζωσι πρὸς τὴν πο-
λιτείαν, καὶ δέη αὐτὰς ἤδη μεταχειρίζεσθαι τὰ
κοινὰ. καίτοι ἔξω τῷ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα· ἔ-
γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἀσκήσω, ἐξ ἀρχῆς
πρέκειτο εἰπεῖν, ἀλλὰ διότι τοῖς τοιαύτοις πό-
νοις καταγυμνάζειν αὐτὰς ἀξιῶμεν· ὥστε αὐτὸς
ἐμαυτῷ σιωπᾶν προσάπτω, ἔπεριμείνας τὸν κή-
ρυκα,

tias, et opera antiqua, et sermones utiles, ver-
sibus exornata, ut memoria facilius complectan-
tur, praecinimus. Illi vero audientes praeclara
quaedam facinora, et actiones celebres, paullatim
concupiscunt, et ad imitationem excitantur, ut et
ipsi canantur, et admirationi sint posteris, qualia
multa nobis Hesiodus Homerusque fecerunt.
Cum vero ad rempublicam accedunt, et oportet
illos iam tractare communia... Quamquam extra
causam ista forte: neque enim quomodo animos
exerceamus, ab initio nobis ad dicendum erat
propositum; sed cur talibus illos laboribus exer-
cendos putemus. Itaque silentium ipse mihi im-
pero, non expectato praecone, aut ipso te Arco-
pagi-

ρυκα, εἰδὲ τὸν Ἀρεωπαγίτην σέ, δς ὑπ' αἰδῆς,
 οἶμαι, ἀνέχη ληροῦντα ἤδη τοσαῦτα ἔξω τοῦ
 πράγματος. ANAX. Εἰπέ μοι, ὦ Σόλων.
 πρὸς δὲ δὴ τὰς τὰ ἀναγκαιότατα μὴ λέγοντας
 ἐν Ἀρείῳ πάγω, ἀλλὰ ἀποσιωπῶντας, εἰδὲν
 τῇ βαλῇ πρόσμον ἐπινενόηται; ΣΟΛ. Τί τῆ-
 το ἤρε με; εἰδέπω γὰρ δῆλον. ANAX. Ὅτι
 τὰ κάλλιπα, καὶ ἐμοὶ ἀκῆσαι ἤδιστα παρεῖς τὰ
 περὶ τῆς ψυχῆς, τὰ ἥττον ἀναγκάια λέγειν
 διανοῇ, γυμνάσια, καὶ διαπονήσεις τῶν σωμα-
 των. ΣΟΛ. Μέμνημαι γάρ, ὦ γενναῖε, τῶν
 ἀπ' ἀρχῆς προεβόησεων, καὶ ἀποπλανᾶν εἰ βέλο-
 μαί τὸν λόγον, μὴ σε ἐπιταράξῃ τὴν μνήμην
 ἐπιρρέων. πλὴν ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐρῶ διὰ βραχέων,
 ὥς

pagita, qui prae pudore, credo, sustines iam tan-
 tum extra causam blaterare. ANACH. Dic
 mihi, Solon, in eos qui necessaria non dicunt in
 colle Martio, sed reticent, nulla a consilio poena
 excogitata est? SOL. Quid hoc me interrogasti?
 nondum enim apparet. ANACH. Quia prae-
 termiſſis, quae pulcherrima sunt, et mihi ad au-
 diendum iucundissima, minus necessaria dicere
 cogitas, gymnasia, et laboriosas exercitationes
 corporum. SOL. Nempe memor sum, vir opti-
 me, eorum, quae in principio dicta sunt, nec volo
 inde sermonem abducere, ne *copiose nimis* ad-
 fluens memoriam tuam turbet. Verum tamen
 ista quoque dicam breuiter, quoad eius fieri pot-
 est:

ὥς οἷν τε. τὸ γὰρ ἀκριβὲς τῆς περὶ αὐτῶν
διασκέψεως ἑτέρῃ ἂν εἴη λόγῳ.

Ῥυθμίζομεν ἔν τὰς γνώμας αὐτῶν, νόμους τε
τὰς κοινὰς ἐκδιδάσκοντες, οἱ δημοσίᾳ πᾶσι πρό-
κεινται ἀναγινώσκειν μεγάλους γράμμασιν ἅμα
ἀναγεγραμμένοι, κελεύοντες ἅτε χρὴ ποιεῖν,
καὶ ὧν ἀπέχεσθαι καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συνου-
σίαις, παρ' ὧν λέγειν τὰ δεόντα ἐκμανθάνεισι,
καὶ πράττειν τὰ δίκαια, καὶ ἐκ τῆ ἴσως ἀλή-
λοις συμπολιτεύεσθαι, καὶ μὴ ἐφίεσθαι τῶν
αἰσχυρῶν, καὶ ὀρέγεσθαι τῶν καλῶν, βίαιον δὲ
μηδὲν ποιεῖν. οἱ δὲ ἄνδρες ἔτοι σοφιστῇ καὶ φι-
λόσοφοι πρὸς ἡμῶν ὀνομάζονται. καὶ μέντοι
καὶ ἐς τὸ θέατρον συνάγοντες αὐτὰς δημοσίᾳ
παι-

est: accurata enim earum rerum consideratio alte-
rius disputationis fuerit.

22. Mentēs igitur illorum ad concinnitatem
quandam formamus, partim communes leges dum
illos edocemus, quae publice omnibus propositae
ad legendum magnis literis vno in loco descriptae,
quae tum quae faciendae sint iubent, tum quibus
abstinendum; partim virorum bonorum consue-
tudine, a quibus et dicere quae opus est discant,
et quae iusta sunt facere, et ex aequo capessere
rem publicam, neque concupiscere turpia, et
honestā appetere, nihil autem quidquam per vim
agere. Illi porro viri Sophistae apud nos et Phi-
losophi appellantur. Verum etiam in theatrum
condu-

παιδεύομεν ὑπὸ κωμωδίας, καὶ τραγωδίας,
ἀρετὰς τε ἀνδρῶν παλαιῶν, καὶ κακίας θεωμέ-
νους, ὡς τῶν μὲν ἀποτρέποντο, ἐπ' ἐκείνα δὲ
σπεύδουσιν. τοῖς δὲ γε κωμωδοῖς καὶ ἀποσκώ-
πτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐφίεμεν ἕως τὰς πολίτας,
ὅς ἂν αἰσχρὰ καὶ ἀνάξια τῆς πόλεως ἐπιτηδεύ-
οντες αἰσθωνται, αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν, ἀ-
μείνες γὰρ ἔτι γίγνονται ὀνειδίζομενοι, καὶ τῶν
πρόλλων, ὡς φεύγουσιν τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις ἔλεγχον.

ANAX. Εἶδον, ὦ Σόλων, ὅς φης, τοὺς
τραγωδᾶς, καὶ κωμωδᾶς, εἶγε ἐκεῖνοί εἰσιν ὑπό-
δήματα μὲν βαρεῖα, καὶ ὑψηλὰ ὑποδεδεμένοι,
χρυσαῖς δὲ ταυνίαις τὴν ἐσθῆτα πεποικιλμένοι,
κράνη δὲ ἐπικείμενοι παγγέλοισι, κεχηνότα
παμμέ-

conductos publice erudimus in Comoediis et
Tragoediis, virtutes dum spectant veterum vir-
um et vitia: ab his ut auertantur, ad illa vero
contendant. Comoedis vero etiam ridicula iacere
in ciues, et male illis dicere permittimus, quos
quidem turpia, et indigna hac ciuitate agentes
sistent, idque cum illorum ipsorum causa,
meliores enim sic fiunt maledictis; tum multitu-
dine, ut fugiant propter similia reprehendi.

2. ANACH. Vidi, Solon, quos dicis Tra-
goecos et Comoedos, si quidem illi sunt. Calceos
habet graues et altos, vestem taeniis distinctam
aurei, galeas impositas gestant omnino ridiculas,
imma-

παμμέγεθες, αὐτοὶ δὲ ἔνδοθεν μεγάλη τε ἐκ-
 κράγσαν, καὶ διέβαινον ἐκ οἷδ' ὅπως ἀσφαλῶς
 ἐν τοῖς ὑποδήμασι. Διονύσω δὲ, οἶμαι, τότε
 ἡ πόλις ἐώρταζεν. οἱ δὲ κωμικοὶ, βραχυτέροι
 μὲν ἐκείνων, καὶ πεζοὶ καὶ ἀνθρωπινώτεροι, καὶ
 ἥττον ἐβόων, κράνη δὲ πολὺ γελοιότερα, καὶ
 τὸ θέατρον γὰρ ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς. ἐκεί-
 νων δὲ τῶν ὑψηλῶν, σκυθρωποὶ ἅπαντες ἤχον
 οἰκτείροντες, οἶμαι, αὐτὰς, πένθος τηλεκταῖας
 ἐπισυρομένης. ΣΟΛ. Οὐκ ἐκείνας, ὦ γὰρ θε,
 ἤκτερον, ἀλλὰ ποιητὴς ἴσως ἀρχαίαν τινα συμ-
 φορὰν ἐπεδείκνυτο τοῖς θεαταῖς, καὶ ῥήσεις οἰ-
 κτρὰς ἐτραγώδει πρὸς τὸ θέατρον, ὑφ' ὧν ἐς
 δάκρυα κατασπῶντο οἱ ἀκούοντες. εἰκὸς δὲ σε
 καὶ

immane quantum hiantes: ipsi vero intus ma-
 gnos ciebant clamores, et nescio quam firmiter
 illis in calceis incedebant. Baccho autem arbitror
 ferias tum agebat ciuitas. Comoedi vero breui-
 res illi quidem istis, et pedestres, et humaniores,
 et minus clamabant; galeae autem eorum multo
 magis ridiculae: ac theatrum vniuersum illos
 ridebat: excelsos vero illos tristes audiebant
 vniuersi, miserati illos puto, qui compedes
 tantas traherent. SOL. Non illos miserabantur,
 bone vir, sed poeta forte antiquam spectatōibus
 calamitatem ostendebat, et verba miserabilia tra-
 gico cantu versus theatrum proferebat, a quibus
 ad lacrimas qui audiebant pertraherentur. Veri-
 simile

καὶ αὐλᾶντας ἐωρακέναι τινὰς τότε, καὶ ἄλλας
 συναδοντας, ἐν κύκλῳ συνεστῶτας. ἔδ' αὐτὰ,
 ὦ Ἀνάχαρσι, ἀχρεῖα ἄσματα καὶ αὐλήματα.
 τέτροις δ' ἂν ἄπασι, καὶ τοῖς τοιαῖτοις παραθη-
 γόμενοι τὰς ψυχὰς, ἀμείνεις ἡμῖν γίγνονται.

Τὰ δὲ δὴ σώματα, ὅπερ μάλιστα ἐπ' οὖτοις ἀ-
 κῆσαι, ὧδε καταγυμνάζομεν. ἀποδύσαντες αὐ-
 τὰ, ὡς ἔφην, ἐκέτι ἀπαλὰ καὶ τέλειον ἀστυ-
 παγῇ ὄντα, πρῶτον μὲν ἐδίδξιν ἀξιᾶμεν πρὸς
 τὸν αἶρα, συνοικειῶντες αὐτὰ ταῖς ὥραις ἐκά-
 στας, ὡς μήτε θάλλπος δυσχεραίνειν, μήτε πρὸς
 κρύος ἀπαγορεύειν. ἔπειτα δὲ χρῖομεν ἐλαίῳ,
 καὶ καταμαλαττομεν, ὡς εὐτονώτερα γίγνοι-
 το.

simile est autem te etiam tibiis canentes quosdam
 tum vidisse, et alios concinentes consistentes in
 circulo. Neque ista, Anacharsi, inutilia sunt
 cantica, et moduli tibiarum. His ergo omnibus,
 ac quae his sunt familia, dum mentes illorum
 acuuntur, meliores nobis fiunt.

24. Corpora vero, quod audire cupiebas maxi-
 me, sic exercemus. Dum illa exuimus, cum non
 amplius tenera et minime compacta sunt, primo
 adfuefacere volumus aëri, ac singulis tempestati-
 bus familiaria quasi reddere, ut neque aestum
 aegre ferant, neque frigori non possint pares esse.
 Deinde oleo vngimus et subigimus, ut contem-
 tionem sustinere maiorem possint. Absur-
 dum

το. αὐτοπον γάρ, εἰ τὰ μὲν σκύτῃ νομίζομεν
 ὑπὸ τῷ ἐλαίῳ μαλαττόμενα, δυσραγέξερα καὶ
 πολλῶ διαρκέξερα γήγνεσθαι, νεκρὰ γέ ἤδη ὄντα·
 τὸ δ' ἐτι ζωῆς μετέχον σῶμα μὴ ἂν ἀμεινον ἡ-
 γοίμεθ' ὑπὸ τῷ ἐλαίῳ διατεθήσεσθαι. τὴν-
 τεῦθεν ποιμίλα τὰ γυμνάσια ἐπινοήσαντες, καὶ
 διδασκάλας ἐκάσων ἐπισήσαντες, τὸν μὲν τιθε-
 πικτεύειν, τὸν δὲ παγκρατιάξεν διδάσκομεν,
 ὡς τὰς τε πόνους καρτερεῖν ἐθίζαντο, καὶ ὁμόσε
 χωρεῖν ταῖς πληγαῖς, μηδὲ ἀποτρέπωιντο δέει
 τῶν τραυμάτων. τῷτο δὲ ἡμῖν δύο τὰ ὠφελι-
 μώτατα ἐξεργάζεται ἐν αὐτοῖς, θυμοειδῆς τε
 παρασκευάζον ἐς τὰς κινδύνους, καὶ τῶν σωμα-
 τῶν ἀφιδεῖν, καὶ προσέτι ἐρρῶσθαι καὶ καρ-
 τεροῦς εἶναι. ὅσοι δὲ αὐτῶν κάτῳ συννευεκά-

ΤΕΣ
 dum enim fuerit, si coria quidem pute-
 mus ab oleo mollita rumpi difficilius et diutius
 durare, quae tamen mortua iam sint; corpus
 autem vitae adhuc particeps, melius ab oleo fie-
 ri non putemus. Hinc diuersis exercendi rationi-
 bus excogitatis, et magistris vniuscuiusque con-
 stitutis, alium pugilatu, pancratio alium certare
 studemus, ut labores tolerare discant, et excipere
 e proximo plagas, nec vulnorum metu auertan-
 tur. Illud vero duas nobis res utilissimas in illis
 efficit, dum animosos reddit illos ad pericula, et
 qui corporibus non parcant, et insuper ut robusti
 ac patientes sint. Quotquot vero illorum deorsum
 vergen-

τες παλαίῃσι, καταπίπτειν τε ἀσφαλῶς μαν-
θάνειν, καὶ ἀνίστασθαι εὐμαρῶς, καὶ ὠθισμῶς,
καὶ περιπλοκάς, καὶ λυγισμῶς, καὶ ἀγχεσθαι
δύνασθαι, καὶ ἐς ὕψος ἀναβασάσθαι τὸν ἀντίπα-
λον, καὶ ἀχρεῖα δὲ ἔτοι ἐκμετελῶντες, ἀλλὰ
ἐν μὲν τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ἀναμΦιβόλως
κτώμενοι. δυσπαθέστερα γάρ, καὶ καρτερώτερα
τὰ σώματα γίνονται αὐτοῖς διαπνέμενα. ἕτε-
ρον δὲ ἔδὲ αὐτὸ μικρόν. ἔμπειροι γάρ δὴ ἐκ τέ-
τε καθίστανται, εἴ ποτε ἀΦίκοιντο εἰς χρεῖαν
τῶν μαθημάτων τέτων ἐν ὅπλοις. δῆλον γάρ
ὅτι καὶ πολέμιῳ ἀνδρὶ ὁ τοιῶτος συμπλακεῖς,
καταρρίψει τε θᾶπτον ὑποσκελίσας, καὶ κατα-
πεσὼν εἰσέεται ὡς ῥᾶστα ἐξανίστασθαι. πάντα
γάρ

vergentes iustantur., ii cadere discunt sine peri-
culo, et facile surgere, et impulsiones, et com-
plexus, et inflexiones, et vt angī se pati queant,
et in altum tollere aduersarium, non inutilia ex-
ercentes isti quoque, sed vnam quidem primum
et maximum sine controuersia sibi parantes. Mi-
nus enim obnoxia malis, et patientiora corpora
illis, dum ita labore subiguntur, fiunt. Alterum
vero nec ipsum paruum est. Vsu enim inde edo-
centur, si quando opus sit ista disciplina in armis.
Manifestum enim est, futurum, vt celerius ho-
stem etiam talis vir complexus supplantatum defi-
ciat, et ipse si ceciderit, surgere facilius possit.

Nempe,

γὰρ ταῦτα, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπ' ἐκείνον τὸν ἀγῶ-
να πορίζομεθα τὸν ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγέμε-
θα πολὺ ἀμείνοσι χρήσασθαι τοῖς ἔτῳς ἀσκη-
θεῖσιν, ἐπειδὴν πρότερον αὐτῶν γυμνὰ τὰ σώ-
ματα καταμαδάξαντες καὶ διαπονήσαντες, ἐρ-
ρώμενέστερα καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργασώμεθα, καὶ
ἡΐφα, καὶ εὐτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρύνει τοῖς ἀντ-
αγωνισαῖς.

Ἐννοεῖς γὰρ, οἶμαι, τὸ μετὰ τῆτο, οἷος εἰ-
κὸς σὺν ὅπλοις ἔσεσθαι τῆς καὶ γυμνὰς ἂν Φό-
βου τοῖς δυαμενέσιν ἐμπαίησοντας, ἔ' πολυσαρ-
κίαν ἀργόν, καὶ λευκὴν, ἢ ἀπαρκίαν μετὰ ὥχρό-
τητος ἐπιδεικνυμένας, οἷα γυναικῶν σώματα
ὑπὸ σκιά μεμαρασμένα, τρέμοντα, ἰδρῶτί τε
εὐθύς

Nempe, Anacharsi, ad illud in armis certamen
suppeditare studemus omnia, putamusque multo
melioribus nos vsuros his, qui ita exercitati sint,
cum prius nuda illorum corpora subigendo labo-
ribus valentiora et robustiora reddiderimus, et
leuia, et contentioni apta, et ob id ipsum grauia
aduersariis.

25. Vides enim, puto, quid sequatur, quales
futuros esse armatos probabile sit, qui nudi etiam
metum hostibus iniiciant: qui non pigram carnis
albamque molem, neque pallidam maciem prae-
se ferant, qualia sunt mulierum corpora in um-
bra marcescentia, trementia, sudore statim multo
fluen-

εὐθύς πολλῶ ῥεόμενα, καὶ ἀσθμαίνοντα ὑπὸ τῷ
κράνει, καὶ μάλιστα ἦν καὶ ὁ ἥλιος, ὥσπερ νῦν
τὸ μεσημβρινὸν ἐπιφλέγη. οἷς τί ἂν τις χρή-
σαιτο διψῶσι, καὶ τὸν κονιορτὸν ἐκ ἀνδραγωγμένων,
καὶ εἰ αἷμα ἴδοιεν, εὐθύς ταραττομένοις, καὶ
προαποθνήσκουσι, πρὶν ἐντὸς βέλους γενέσθαι,
καὶ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις. ἔτοι δὲ
ἡμῖν ὑπέρυθροι ἐς τὸ μελάντερον ὑπὸ τῷ ἡλίῳ
κεχρωσμένοι, καὶ ἀρρενωποὶ, πολὺ τὸ ἔμψυχον,
καὶ θερμόν, καὶ ἀνδρῶδες ἐπιφαίνοντες, τοσαύ-
της εὐεξίας ἀπολαύοντες, ἔτε ῥινοὶ, καὶ κατ-
εσκληρότερες, ἔτε περιπληθεῖς ἐς βάρος, ἀλλὰ
ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, τὸ μὲν ἀχρεῖον
τῶν σαρκῶν, καὶ περιττὸν, τοῖς ἰδρῶσιν ἐξαναλω-
κότες.

fluentia, et spiritum difficulter sub galea trahen-
tia, praesertim si etiam sol, ut nunc circa meri-
diem aestum augeat: quibus quid facias? sitientibus,
pulverem non ferentibus, qui ad solum sanguinis conspectum turbentur statim, praemo-
rianturque ante, quam intra teli iactum et ad
manus hostibus venerint. At hi nobis rubicun-
duli, fuscum a sole colorem trahentes, et virili
adspectu iuvenes, multum animi, et caloris, et
virtutis ostendentes, boni adeo habitus fructu
gaudentes, neque rugosi atque aridi, neque sua
sibi mole graues, sed ad iustam quasi proportio-
nem circumscripti; qui si quid inutile est carni
et superfluum, sudoribus absumserint, quod au-
tem

κότες· ὁ δὲ ἰσχὺν καὶ τόνον παρέχεν, ἀμυγές
τῷ Φαύλῃ περιλειμμένον, ἐρρωμένως φυλάτ-
τοντες. ὅπερ γὰρ δὴ οἱ λιμνῶντες τὸν πυρὸν,
τῷτο ἡμῖν καὶ τὰ γυμνάσια ἐργάζεται ἐν τοῖς
σώμασι, τὴν μὲν ἄχνην καὶ τὰς ἀθέρας ἀποφυ-
σῶντα, καθαρὸν δὲ τὸν καρπὸν διευκρινοῦντα,
καὶ προσωρεῦντα.

Καὶ διὰ τῷτο ὑγιαίνειν τε ἀνάγκη, καὶ ἐπι-
μήκισον διαρκεῖν ἐν τοῖς καμιάτοις. ὅψε· τε ἂν
ἰδίειν ὁ τοιῶτος ἀρχαίτο, καὶ ὀλιγάκις ἂν ἀσθενῶν
Φανείη· ὥσπερ ἂν, εἰ πῦρ τις φέρων, ἅμα ἐμ-
βάλοι ἐς πυρὸν αὐτὸν, καὶ ἐς τὴν ἄχνην (αὐτὸς
γὰρ ἐπὶ τὸν λιμνῶντα ἐπάνειμι) θάττον ἂν,
οἶμαι, παραπολὺ ἢ καλὰ μὴ ἀναφλεγείη. ὁ δὲ
πυρὸς

tem vim ac tenorem praestat, sincerum omnis
vitii relictum valide seruent. Quod enim venti-
lantes tritico, hoc nobis exercitationes praestant
in corporibus, glumam nempe atque paleas flatu
abigunt, fructum autem purum separant, et acer-
vant.

26. Hinc valere illos necesse est, et quam lon-
gissime durare in laboribus: seroque sudare talis
incipiat, raro infirmus esse deprehendatur. Quem-
admodum si quis ignem simul iniiciat in triti-
cum atque eius stipulam, atque in paleas, redeo
enim ad ventilantem: multo, arbitror, celerius
stipula conflagret, triticum vero paulatim, ne-
que

πυρὸς κατ' ἐλίγον, ἄτε φλογὸς μεγάλης ἀνίστα-
μένης, ἄτε ὑπὸ μιᾷ τῇ ὀρμῇ, ἀλλὰ κατὰ μι-
κρόν ὑποτυφόμενος, χρόνῳ ὕπερον καὶ αὐτὸς ἂν
κατακαυθεῖν. ἔ τούτων ἔδὲ νόσος, ἔδὲ κάμα-
τος, ἐς τοιοῦτο σῶμα ἐμπεσόντα, ῥαδίως ἐλέγ-
ξειεν ἂν, ἔδ' ἐπικρατήσειεν εὐμαρῶς. τὰ ἐνδο-
θεν γὰρ εὖ παρεσκευάσαι αὐτῷ, καὶ τὰ ἔξω
μᾶλα καρτερῶς πέφρακται πρὸς αὐτὰ, ὥς μὴ
παρίεναι ἐς τὸ εἶσω, μηδὲ παραδέχεσθαι μήτε
ἥλιον αὐτόν, μήτε κρύος ἐπὶ λύμῃ τῆ σῶματος.
πρὸς τε τὸ ἐνδιδῆν ἐν τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερ-
μὸν τὸ ἐνδοθεν ἐπιρρέον, ἄτε ἐκ πολλῶ προπαρ-
εσκευασμένον, καὶ ἐς τὴν ἀναγκαίαν χρείαν
ἐποκείμενον, ἀποπληροῖ εὐθὺς ἐπ' ἄρδον τῇ ἀ-
κμῇ, καὶ ἀκαμάτως ἐπιπλεῖσον παρέχεται.
τὸ

que flamma furgente magna, neque vno impetu,
sed paullatim fumigans, aliquamdiu post et ipsum
comburatur. Non igitur neque morbus, neque la-
bor, in tale corpus incidens facile illud redarguat,
aut superet temere. Nam interiora bene parata sunt,
et exteriora valide contra ea munita, ut non ad-
mittat intro, neque recipiat vel solem ipsum vel
frigus ad perniciem corporis. Si quid vero etiam
cedit laboribus; copiosum illud calidum intesti-
num adfluens, tamquam olim paratum et ad ne-
cessarios usus repositum, supplet statim, et vigo-
rem recreat, et labori propemodum inuictos prae-
stat.

τὸ γὰρ προπονήσαι πολλὰ, καὶ προκαμῶν, καὶ ἀνάλωσιν τῆς ἰσχύος, ἀλλ' ἐπίδοσιν ἐργάζεται, καὶ ἀναρρίπιζομένη πλείων γίγνεται.

Καὶ μὴν καὶ δρομικὰς εἶναι ἀσκήμεν αὐτὰς ἐς μῆκος τε διαρκεῖν ἐθίζοντες, καὶ ἐς τὸ ἐν βραχεὶ ὠκύτατον ἐπιμακρίζοντες. καὶ ὁ δρόμος οὐ πρὸς τὸ σερρὸν, καὶ ἀντίτυπον, ἀλλὰ ἐν ψάμμῳ βαθείᾳ, ἔνθα ἔτε βεβίως ἀπερεῖσαι τὴν βάσιν, ἔτε ἐπισηρίξαι ῥῶδιον, ὑποσυρομένου πρὸς τὸ ὑπεῖκον τῷ ποδός. ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τάφρον εἰ δέοι, ἢ εἴ τι ἄλλο ἐμπόδιον, καὶ πρὸς τῷτο ἀσκήνται ἡμῖν ἔτι, καὶ μολυβδίνης χειροπλήθεις ἐν ταῖν χειροῖν ἔχοντες. εἶτα
περὶ

stat. Multi enim praecedentes labores, crebra fatigatio, non consumptionem virium, sed incrementa efficiunt, quibus illae quasi ventilatae maiores fiunt.

27. Verum etiam ut cursu valeant eos exercemus, cum assuefacientes illos, ut in longitudinem sufficiant, tum celerrimam in breui levitatem iis conciliantes. Et cursus instituitur non in solido et resistente solo, sed in arena profunda, ubi neque firmum ponere vestigium, neque inniti facile est, subtracto a cedente materia pede. Verum etiam saltu fossam traicere si opus sit, aut si quid obstat aliud, etiam ad hoc nobis exercentur, etiam plumbea pondera manuum implentia mani-

περὶ ἀκοντῶν βολῆς ἐς μῆκος ἀμιλλῶνται· εἶδες
 δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκῆν, περὶ
 Φερῆς, ἀσπίδι μακρᾷ τοῖκος ὄχανον ἐκ ἐχούσης
 ἔδῃ τελαμῶνας· καὶ ἐπεράδης γε αὐτῆς, κει-
 μένης ἐν τῷ μέσῳ· καὶ ἐδόκει σοι βαρὺ, καὶ δύσ-
 ληπτον ὑπὸ λαοότητος· ἐκείνο· τοίνυν ἄνω τε
 ἀναρρίπτουσιν πρὸς τὸν αἶρα καὶ ἐς τὸ πρῶτον, Φι-
 λοτιμήμενοι, ὅσις ἐπιμήκειον ἐξέλθοι, καὶ τῆς
 ἄλλης ὑπερβάλλειτο· καὶ ὁ πόνος ἔτος ὥμας τε
 αὐτῶν κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἀνδρῶν ἐντίθησιν.

Ὁ πηλὸς δὲ καὶ ἡ κόνις, ἥπερ σοι γελοιότε-
 ρα ἐξ ἀρχῆς ἐδόξεν, ἀκασον, ὦ θαυμάσιε, ὅτε
 ἐνεκῇ ὑποβεβλήνται· πρῶτον μὲν, ὥς μὴ
 ἐπὶ

manibus tenentes. Tum de proiiciendis in lon-
 gum iaculis certant. Vidisti vero etiam aliud
 quid in Gymnasio aeneum, rotundum, paruo
 clypeo simile, ansam non habenti neque lora: ac
 tentasti illud cum iaceret in medio, videbaturque
 tibi graue, et difficile ob læuitatem comprehen-
 su. Illud igitur et sursum iactant in aërem, et
 in longinquum, certamine quodam, quis lon-
 gissime progressus superet reliquos. Ac labor iste
 tum humeros illorum roborat, tum contendendi
 facultatem conciliat artubus.

38. Lutum vero et puluis, quae aliquantum
 tibi ridicula ab initio videbantur, audi, o noster,
 cuius rei causa subiecta sunt. Primo quidem ne

ἐπὶ τὸ κραταῖον ἢ πτωσίῳ αὐτοῖς γένοιτο, ἀλλ' ἐπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτοιεν. ἔπειτα, καὶ τὸν ὀλισθῶσαν ἀνάγκη κλείω γίγνεσθαι, ἰδρῶτων ἐν τῷ πηλῷ, ὃ σὺ ταῖς ἐγχεύουσιν εἰκαζες, καὶ ἀχρεῖον, καὶ γαλοῖον ὄν· ἀλλὰ καὶ τῆτο ἐς ἰσχὺν καὶ τόνον καὶ ὀλίγα συντελεῖ, ὅποτεν ἔτιως ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγκάζονται ἐγκρατῶς ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ συνέχειν διολισθαίνοντάς. αἰρεσθαί περ ἐν πηλῷ ἰδρωπότα μετ' ἐλαίῃ ἐκπεσεῖν, καὶ διαῤῥυῆναι τῶν χειρῶν σπινθάζοντα, μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε. καὶ ταῦτα πάντα, ὥσπερ ἔφην ἔμπροσθεν, ἐς τὰς πολέμας καὶ χρήσιμα, εἰ δέοι φίλον τρωθέντα φραδίῳ ἀράτμενον ὑπεξενεγκεῖν, ἢ καὶ πολέμιον συναρπάσαντα

τα

in durum impingant, sed in molle cadant sine periculo: deinde magis omnia lubrica fiant necesse est, cum madescunt in luto, quod tu anguillis comparabas: idque nec inutile est neque ridiculum, sed ipsum quoque ad robur et contentionem non parum confert, cum ita se habentes cogantur fortiter alteri alteros prehendere, et continere elabentes: tollere sane eum qui praeter oleum in luto permaduit, elabi et effluere manibus studentem, noli paruum quiddam putare. Atque haec omnia, ut dicebam, ante, in bello etiam vtilia, si oporteat amicum vulneratum facile sublatum acie efferre, aut etiam hostem com-

prehen-

τα ἦμεν μετέωρον κομίζοντα. καὶ διὰ τῆτο ἐς
ὑπερβολὴν ἀσκήμεν, τὰ χαλεπώτερα προτιθέν-
τες, ὡς τὰ μικρότερα μακρῶ εὐκολώτερον φέ-
ροισιν.

Τὴν μέντοι κόνιν τὲναντίον χρησίμην οἰόμεθα
εἶναι, ὥς μὴ διολισθάνοιεν συμπλεκόμενοι. ἐπι-
δὲν γὰρ ἐν τῷ πηλῷ ἀσκηθῶσι συνέχειν τὸ δια-
διδράσκον ὑπὸ γλισχρότητος, ἐθίζονται καὶ ἐκ-
φύγαν αὐτοὶ ληφθέντες ἐκ τῶν χειρῶν· καὶ
ταῦτα ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. καὶ μὴ καὶ τὸν
ἰδρωτὰ συνέχειν δοκεῖ ἡ κόνις, ἀθρόον ἐκχεόμε-
νον ἐπιπαττομένη, καὶ ἐπιπολὺ διαραεῖν ποιεῖ
τὴν δύναμιν, καὶ κώλυμα γίνεται μὴ βλάπτε-
σθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἀραιοῖς τότε καὶ ἀνεω-
γόσι

prehensum sublimem rapere. Ac propter hoc vi-
tra modum illos exercemus, propositis difficilio-
ribus, uti minora multo ferant facilius.

29. Pulverem autem contra ea ad hoc utilem puta-
mus, ne de complexu elabantur: postquam enim in
luto edocti sunt continere illud quod prae lubrici-
tate facile effugit, adfuefiunt etiam effugere ipsi
comprehensi si fuerint, e manibus, idque etiam-
si, unde fugere difficile sit, teneantur. Verum
etiam sudorem inspersus pulvis continere videtur,
ne densus nimis effluat: et facit uti diutius durent
vires, atque impedimento est, ne damnum a ventis
percipiat, qui laxatis tum atque apertis corpori-

γόσι τοῖς σώμασιν ἐπιπτόντων· ἄλλως τε καὶ
τὸν ῥύπον ἀποσμά, καὶ σιληπνότερον ποιῇ τὸν
ἄνδρα· καὶ ἔγω γε ἠδέως ἂν παρασησάμενος
πλησίον τῶν λευκῶν τινα ἐκείνων, καὶ ὑπὸ σκιᾷ
δεδιητημένων, καὶ ὃν ἂν ἔλῃ τῶν ἐν τῷ Λυαίῳ
γυμναζομένων, ἀποπλύναι τὴν κόριν καὶ τὸν στή-
λον, ἐρείμην ἂν σε ποτέρῳ ἂν ὅποιος εὖξαιτο γέ-
νεσθαι; οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα ἔλαιο ἂν ἐν πρῶ-
της προσόψεως, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ τῶν ἔργων περ-
ραθείης ἑκατέρῃ, συνεσηκῶς καὶ συγκεκροτημένος
εἶναι μᾶλλον, ἢ θρύπτεσθαι, καὶ διαρρεῖν, καὶ λευ-
κὸν εἶναι ἀπορία καὶ Φυγῇ εἰς τὰ εἴσω τῆς αἵματος.

Ταῦτ' ἐστίν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἃ τὰς νέας ἡμεῖς
ἀσκᾶμεν, οἰόμενοι Φύλακας ἡμῶν τῆς πόλεως
ἀγα-

bus incidunt. Caeterum sordes etiam detergit,
ac nitidiorem reddit hominem. Atque ego liben-
ter in proxime collocatis cum alborum istorum
vno, qui sub umbra vixere, tum quemcunque
delegeris ex eo numero, qui in Lyceo exercitati
sunt, ut pulverem et lutum abluat; interrogane-
rim te, utri similis fieri praeoptes? Noui enim;
te statim ex primo adspectu electurum, etiam si
neutrum factis tentaueris, consistentem et com-
pactum esse potius, quam esse delicatum, et
diffluere; et album esse defectu, et fuga interio-
ra versus, sanguinis.

30. Haec sunt, Anacharsi, ad quae iuvenes
nos exercemus; rati, custodes nobis ciuitatis bo-
nos

ἀγαθούς γενέσθαι, καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ βιώσεσθαι
 αὐτούς· κρατοῦντες μὲν τῶν δυσμενῶν εἰ
 ἐπιοίεν, φοβεροὶ δὲ τοῖς περιοίκοις ὄντες, ὥς
 ὑποπτήσσειν τῆ, καὶ ὑποτελεῖν ἡμῖν τοὺς
 πλείους αὐτῶν. ἐν εἰρήνῃ τε αὖ πολὺ ἀμεί-
 νουσιν αὐτοῖς χρεώμεθα, περὶ μηδὲ τῶν αἰ-
 σχρῶν φιλοτιμουμένοις, μηδ' ὑπ' ἀργίας ἐς
 ὕβριν τρεπομένοις, ἀλλὰ περὶ τὰ τοιαῦτα
 διατρίβουσι, καὶ ἀσχόλοις οὖσιν ἐν αὐτοῖς.
 καὶ ὅπερ ἔφην τὸ καινὸν ἀγαθόν, καὶ τὴν
 ἀκραν πόλεως εὐδαιμονίαν, τοῦτ' ἐσι λέγειν.
 ὅσποτα ἐς τε εἰρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἀ-
 ριστα παρεσκευασμένη φάνοιτο ἡ νεότης, πε-
 ρὶ τὰ καλλίστα ἡμῖν ἐπουδάσατες.

ANAX.

nos futuros, et fore. vt in libertate ipsorum opera
 viuamus, deuictis, si inuadant, hostibus; terri-
 biles autem vicinis, vti nos inetuant plerique, et
 tributa pendant. Pace vero multo illis vtimur
 melioribus, qui de re turpi nulla aemulentur,
 neque ex otio vertantur in contumeliosam libidi-
 nem; sed in talibus rebus agant, et otium omne
 consumant. Et quod dixi commune bonum et
 summam ciuitatis felicitatem, hoc significat,
 quando ad pacem pariter ac bellum optime para-
 ta videtur iuuentus, in iis quae pulcherrima no-
 bis sunt, elaborantes.

ANAX. Οὐκ ἔν, ὦ Σόλων, ἦν ποτε ὑμῖν
ἐπίωσιν οἱ πολέμιοι, χρυσάμενοι τῷ ἐλαίῳ, καὶ
κονισάμενοι, πρόϊτε καὶ αὐτοὶ, πύξ τὰς χεῖρας
ἐπ' αὐτοὺς προβεβλημένοι· καὶ κείνοι δὴλαδὴ
ὑποπτήσασιν ὑμᾶς, καὶ Φεύγαςι δεδοῖτες, μὴ
σφίσι κεχρηόσι, πάσσητε τὴν ψάμμον ἐς τὸ
σώμα, ἢ περιπηδῆσαντες, ὡς κατὰ νύκτα γένη-
σθε, περιπλέξητε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ τὴν
γαστέρα, καὶ διαγύχητε, ὑπὸ τὸ κράνος ὑποβα-
λόντες τὸν πῆχυν· καὶ νῆ· Δι', οἱ μὲν τοξού-
σαςι· δηλονότι, καὶ ἀκοντισσίν, ὑμῶν δὲ, ὡς
περ' ἀνδριάντων, ἔ· καθίζεσθαι τὰ ῥέλη, κεχρη-
σμένων πρὸς τὸν ἥλιον, καὶ πολὺ τὸ αἶμα πε-
πορισμένων. Ἐ· γὰρ καλὰ μὴ καὶ ἀθέρες ὑμεῖς ἐσθε,
ὡς

31. ANACH. Igitur, Solon, si quando in-
vadunt vos hostes, vñcī oleo et pulvere sparsi
etiam vos proceditis pugnosque contra illos expe-
ditis. Et ipsi nempe metuant vos et fugiunt, ti-
mētes, ne sibi miantibus in os ingeratis arenam,
aut corpore saltu circumhēto quo terga possitis in-
vadere, crura deinde circa ventrem illorum im-
plicetis, angatisque ipsos cubitu subiecto sub ga-
leam: et, per Iouem, alii sagittas arcu mittent
nimbram, et isculabuntur: in vos vero, tan-
quam in statuas non penetrabunt tela, qui colo-
rem a sole traxeritis, et multo sitis sanguine in-
structi; neque enim stipula vos estis aut paleae,
qui

ὥς τάχιστα ἐνδιδόναι πρὸς τὰς πληγὰς, ἀλλὰ
οὔτε ποτε ἐν, καὶ μόλις κατασπινόμενοι βαθε-
αι τοῖς τραύμασιν, αἶμα ἐλθὼν ὑποδείξετε.
τοιαῦτα γὰρ Φῆς, εἰ μὴ πάνυ παρήκμασε τοῦ
παραδείγματος.

Ἡ τὰς παροπλίας ἐκείνας τότε ἀναλήψασθε,
ταῖς τῶν κωμωδῶν τε, καὶ τραγωδῶν. καὶ ἦν
προτεθῆ ἡμῖν ἔξοδος, ἐκεῖνα τὰ κράνη περιθῆ-
σθε τὰ κοχλῆντα, ὡς φοβερώτεροι εἴητε τοῖς
ἐναντίοις, μαρμολυττόμενοι αὐτὰς, καὶ ὑποδή-
σασθε τὰ ὑψηλὰ ἐμπεῖνα. δηλαδὴ· Φεύγεαί τε
γὰρ, ἦν δέη, κῆφα, καὶ ἦν διώκητε, ἄφικτα
τοῖς πολεμίοις ἔσση, ὑμῶν ἔτω μεγάλα διαβα-
νόντων ἐπ' αὐτὰς. ἀλλ' ὅρα μὴ ταῦτα μὲν ὑμῖν
τὰ

qui celeriter cedatis plagis: sed sero tandem ali-
quando, et vix profundis confossi vulneribus,
paullum sanguinis subostenderitis. Talia enim
diciis nisi plane aberravi a sensu similitudinis.

32. Aut forte illa tunc arma sumetis Comoedo-
rum et Tragoedorum, et si eruptio vobis propo-
sita sit, galeas illas imponetis hiantes ut formidabi-
liores sitis hostibus, quos sic larvati perterreatis:
altosque illos induetis calceos nimirum, leues
enim, si ita opus sit, fugientibus, et, si ipsi per-
sequamini, effugere ea hostes non poterunt, ma-
gnos ita gradus illorum ope vobis facientibus. Ve-
rum enim vero vide, ne illa, quae ita lepida vo-

τὰ κομψὰ λήσας ἤ, καὶ παιδιὰ ἄλλως, καὶ δια-
 τριβὰν ἀργῶσι καὶ ῥαθυμεῖν ἐθέλῃσι τοῖς νεα-
 νίσκοις. εἰ δὲ βέλτερόν τι πάντως ἐλεύθεροι καὶ
 εὐδαίμονες εἴημι, ἄλλων ὑμῖν γυμνασίων δεήσας,
 καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς τῆς ἐν τοῖς ἀπλοις, καὶ
 ἡ ἀμύλλα ἔς πρὸς ἀλλήλους μετὰ παιδιᾶς, ἀλλὰ
 πρὸς τὰς δυσμενεῖς ἔσται, μετὰ κινδύνων μελε-
 τῶσι τὴν ἀρετὴν. ὥς ἀφέντας τὴν κένιν καὶ
 τὸ ἔλασον, διδάσκειτε αὐτὰς τοῦτο καὶ ἀναγ-
 τίζειν, μὴ μᾶλλον διδόντες τὰ ἀκαταστάτα, καὶ οἷα
 διαφέρεσθαι πρὸς τὸν ἀνέμῳ, ἀλλ' ἔσω λόγχῃ
 βαρεῖα, μετὰ συρισμῷ ἐπιτιομένη, καὶ λίθος
 χειροπληθὴς, καὶ σάγαρις, καὶ γέρον ἐν τῇ ἀν-
 ριτερᾷ, καὶ θώραξ, καὶ κράνος.

Ὡς

bis videntur, nugae sint et ludus temere susce-
 ptus, et occupatio otiosorum, ac remittere ani-
 mum volentium adolescentulorum. Si vero vo-
 lueritis liberi omnino ac beati esse, aliis vobis
 gymnasiis opus erit, et exercitatione vera quae fit
 sub armis: ac certamen non inter vos cum ludo,
 sed contra inimicos vobis instituetur, inter peri-
 cula virtutem meditantibus. Itaque relicto pul-
 vere atque oleo, sagittare illos docete et iaculari,
 nec date lenia illis iacula, quae ventis ferantur;
 sed esto lancea longa, quae cum sibilo contorta
 feratur, et lapis manum implens, et securis, et
 in sinistra scutum, et thorax et galea.

33. Vt

ὡς δὲ νῦν ἔχετε, θεῶν τίνος εὐμενείᾳ σώζε-
σθαι μοι δοκῆσα, οἱ μὴδέπω ἀπολώλατε ὑπὸ
πικρῶν ὀλέγων, ψυχῶν ἐπιπεσόντων. ἰδὲ γὰρ τοι
ἤν σπασάμενός τὰ μικρὸν τὸ το ἐκφίδιον τὰ περ
ἐκπῆν ζώνην, μόνος ἐπὶ σπῆσσω τοῖς νέοις ὑμῶν
ἐπίασεν, αὐτὸ βασιλεὺς ἔσθωμι τὸ χιτῶνάσιον, φων-
ημάτων ἐκείνων, καὶ ἄδενός ἀντιβλέπειν τῷ εἰδῶ-
ρι πολυμῶκος· ἀλλὰ περὶ τῆς ἐνδριάντας αἰσπε-
ρῆσαι μένοι, καὶ περὶ τῆς κίονος κατακρυπτόμε-
νοι, γέλωτες αἰνῶμαι παρὰσχόμεν, δακρυόντες οἱ
παῖδες, καὶ τρέμοντες, καὶ τότε αὖ ἰδοὺς οὐκ
ἐτι ἐνδριάντας αὐτὸς τὰ αἵματα, οἷον νῦν
εἶσιν, ἀλλὰ φοβεροὶ ἅπαντες αὐτίκα γένοιντ' αἰν-
ὺν τοῦ δέους μεταβαφέντες. οὕτως ὑμᾶς ὁ
εἰρήνη

33. Vt vero nunc habetis, Deorum cuiusdam
benevolentia seruari mihi videmini, qui nondum
ab ingruentibus paucis levis armaturae militibus
perieritis. Certe si stricto isto paruo ad Zonam
gladiolo solus irruam in iuvenes illos vestros o-
mnes, ipso primo clamore capiam Gymnasium, fu-
gientibus illis, et nemine contra intueri ferrum
auso, sed circumstantes statuas, et occultati circa
columnas, risum mihi lacrimis plerique suis ac
trepidatione praebeant. Ac tunc videas illos non,
vt nunc, rubentes corporibus, sed pallidi statim
fiant omnes, tincti aliter a timore. In eum vos

εἰρήνη διατέθηκε βαθεῖα ἔσα, αἷς μὴ ἀνέροδως
 ἀνασχέσθαι κόπον ἕνα πράσας πολεμικῶς ἰδόντας
 ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα ἔφασαν, ὦ Ἀναχάρστη,
 Θρακῶν τε ὅσοι μετ' Εὐμόλῃσιν ἐφ' ἡμᾶς ἐστρά-
 τευσαν, καὶ αἱ γυναῖκες ὑμῶν, καὶ μετὰ Ἱππο-
 λύτης ἐλάσασαί ἐπὶ τῇ πόλει, εἰδὲ ἄλλοι ὅσοι
 ἡμῶν ἐν ὅπλοις ἐπειράθησαν. ἡμεῖς γάρ, ὦ μακ-
 κάρτε, ἐν ἐπείδηκερ οὕτω γυμνά τὰ σώματα
 ἐκπονῶμεν τῶν νόων, διὰ τῆτο καὶ ἀνοπλὰ εἴ-
 ῃγαμεν ἐπὶ τὰς κινδύνους· ἀλλ' ἐπιδάσκασθ' αὐ-
 τὰς ἀρίστοι γύνυνται, ἀσκένται τὸ μετὰ τῆτο
 ζῶν τοῖς ὅπλοις, καὶ πολὺ ἀμεινον χρῆσαντ' ἂν
 αὐτοῖς, ἔτω διακείμενοι. ΑΝΑΧ. Καὶ ποῦ
 τῆτο ὑμῖν ἐστὶ τὸ γυμνάσιον τὰ ἐν τοῖς ὅπλοις;
 ἔ γάρ

statum longinqua pax adduxit, vt non facile cri-
 stam vnam hostilis galeae videre sustineatis.

34. S O L. Non dicebant ista, Anacharsis,
 Thracum illi, quotquot cum Eumolpo expeditio-
 nem contra nos susceperunt, neque illae vestrae
 mulieres, quae Hippolyta ducē urbem nostram
 inuasere, neque alii, quicumque periculum no-
 stri fecerunt in armis. Nos vero, beate, non
 quoniam nuda sic iuuenum corpora labore subi-
 gimus, propterea etiam inermia educimus ad pe-
 ricula: sed vbi pro se sunt optimi, postea exer-
 centur cum armis; quibus sic affecti multo iam
 vtantur melius. ANACH. Et vbi est illud vo-
 bis armatorum gymnasium? Ego certe tale nihil
 in

εἰ γὰρ εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πόλει τοιοῦτον αὐδὲν
ἀπασαν αὐτὴν ἐν κύκλῳ περιελθὼν. ΣΟΛ
Ἀλλὰ ἴδαις ἂν, ὦ Ἀναχάρσι, ἐπιπλέον ἡμῶν
συνδιατρίβας, καὶ ὅπλα ἐκάσθω μάλα πολλὰ,
οἷς χρώμεθα ὁπόταν ἀναγκαῖον ᾖ, καὶ λείψας
καὶ Φάλαρα, καὶ ἵππους, καὶ ἱππείας σχεδὸν
τὸ τέταρτον τῶν πλείων. τὸ μὲντοι ὅπλοφο-
ρεῖν αἰεὶ, καὶ ἀκινυμένην παρεστώσθαι, περιττὸν
ἐν εἰρήνῃ οἰόμεθα εἶναι. καὶ πρόσμιόν γ' ἔστιν
ἔστις ἐν ᾧ σφίσι σιδηροφορεῖν μὴδὲν δεῖν, ἢ ἔπκα
ἐξαιρέτοις εἰς τὸ δημόσιον. ὑμῖς δὲ συγγνωστὰ
ἐν ὅπλοις αἰεὶ βιβντες. τὸς τε γὰρ ἐν ἀφραγκῶν
οἰκῇν, ῥάδιον ἐς ἐπιβελήν· καὶ οἱ πόλεμοι μά-
λα πολλοί, καὶ ἄδηλον ὁπότε τις ἐπίσας, κοι-
μώμε-

in vrbe vidi, quam vndique totam iustitauerim.
SOL. Sed videre poteris, Anacharsi, si diutius
apud nos moreris, et arma vnicuique nostrum
multa, quibus utimur, quoties opus est, et cri-
stas, et phaleras, et equos, et equites quartam
fere partem citium. Verum arma gestare semper,
et cinctum esse acinace, superfluum in pace puta-
mus: ac poena sancita est, si quis in vrbe cum
ferro sit, vbi opus non est, aut arma in publi-
cum efferat. Vobis vero ignoscendum, quod in
armis semper viuitis. Quum enim habitetis sine
munimentis, expoliti estis infidiis; et bella vobis
bene multa; obscurumque, quando aliquis subito
adstans

μαίμενον κατασπᾶσαι ἀπὸ τῆς αἰμάξης, φονεύ-
σθαιεν. ἢ τε πρὸς ἀλλήλους ἀπειρία αὐθαρέτως 5),
καὶ μὴ ἐν νόμῳ συμπολιτεύεσθαι, ἀνρχαῖον αἰ-
τὸν σίδηρον ποιεῖ, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνῶντα
εἴ τις βιάζοιτο.

ANAX. Εἴτα, ὦ Σόλων, σίδηρα φερεῖν ἔδε-
νός ἀναγκάει ἐνεκα περιττὸν ἡμῖν δοκεῖ, καὶ τῶν
ἄπλων φείσεσθε, ὡς μὴ διὰ χειρὸς ἔντα φθει-
ροῖτο· ἀλλὰ φυλάττετε ἀποκείμενα, ὡς χρη-
σόμενοι τότε, τῆς χρείας ἐπιτάσσης· τὰ δὲ σώ-
ματα τῶν νέων, ἔδενός δεινῷ ἐπείγοντος, κατα-
παύετε παύοντες, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδρωτῶν κατ-

adstans detractum de plaustro dormientem inter-
ficiat. Etiam mutua inter vos diffidentia, et
quod suo quisque arbitrio, non lege quadam in
communione ciuili viuitis, necessarium semper
ferrum faciunt, vt prope sit quo defendatis, si
quis vim inferat.

35. ANACH. Tum vobis, Solon, ferrum
quidem sine necessitate gestare superfluum videtur,
et armis parcendum, ne, si in manibus sint, per-
dantur; sed reposita custoditis, vt, cum opus
fuerit, utamini; corpora autem iuuenum, nullo
urgente incommodo, labore subigatis, feriendo

et
5. αὐθαρέτως] Ante hoc verbum deesse ali-
quid videtur, minimum particulae καὶ τὸ,
vel τὸ, τε. Et sic interpretatus sum.
Gesner.

ἐκκαλίσκοντες, ἔταμιεύοντο πρὸς τὸ ἀναγ-
καῖον τὰς ἀλκὰς 6) αὐτῶν, ἀλλ' εἰκὴ ἐν τῷ πυρ-
ρῷ καὶ τῇ κόνει ἐκχέοντες. ΣΟΛ. "Εδοικας, ὦ
Ἀνάχαρσι, τοῖον δέ τι δυνάμειος πέρι ἐννοεῖς,
ὡς οἶνω ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλω τῶν ὑγρῶν ὁμοίαν αὐτ-
τὴν ἔσαν· δέδοικας ἔν μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγείου κερα-
μεῦ λάθῃ διαρρεῖσα ἐν τοῖς πόνοις; καὶ τοι ἡμῖν
κενὲν καὶ ξηρὸν οἶχηται τὸ σῶμα καταλιπεῖσα
ὑπὸ μηδενὸς ἐνδοθεν ἀναπληρέμενον. τὰ δὲ ἔχ-
ῃ τῷ ἔχει σοί· ἀλλ' ὅσω τις 7) ἂν αὐτὴν ἔξαι-

et exhauriendo sudoribus, non reponentes ad ne-
cessitatem illorum robora, sed temere in luto at-
que puluere effundentes. SOL. Videris, Ana-
charsi, tale quid cogitare de viribus, quasi vino,
aut aquae, aut alii liquorum eae sint similes:
metuis ergo, ne velut ex fictili vase furtim inter
labores effluant, ac deinde inane nobis et aridum
corpus relinquentes abeant, cum nihil sit a quo
intus suppleatur. At illud non ita se habet: ve-
rum quanto quis magis illas laboribus exhauriat,
tanto

6. ταμιεύοντο — τὰς ἀλκὰς.] Eodem mo-
do utitur Diod. Sic. IV. c. 12. Ad quem
Wessch. No. 17. pluribus docet, usurpari de
militibus non omnes vires primo impetu ef-
fundentibus, sed dispensantibus. Reitz.

7. ὅσω τις.] Sequens μάλλον etiam hic tacite
repetendum. Reitz.

τλῇ τοῖς πόνοις, τοσούδ' ἄλλ' ἐπιρρεῖ, κατὰ
 τὸν τῆς Ἰδραε μῦθον, εἴ τινα ἤκασας, ὡς ἀντί-
 μιᾶς κεφαλῆς τμηθεῖσθαι, δὴ αἰεὶ ἄλλαι ἀνε-
 φύοντα. ἦν δὲ ἀγύμναστος ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἀτο-
 νος ἦ, μηδὲ διακινῆ τὴν ὕλην ἔχῃ ὑποβεβλημέ-
 νην, τότε ὑπὸ τῶν καμάτων βλάπτοιοτο αὐ-
 καὶ καταμαρζινοίτο, οἷόν τι ἐπὶ πυρὸς καὶ λύ-
 χνου γίνεται. ὑπὸ γὰρ τῷ αὐτῷ Φυσήματι,
 τὸ μὲν πῦρ ἀνακαύσειας αὐτῇ, καὶ μείζον ποιή-
 σειας ἐν βραχεῖ, παρὰ τῆ γων τῷ πνεύματι·
 καὶ τὸ τοῦ λύχνου Φῶς ἀποσβέσειας, ἐκ ἔχον
 ἀπεχρῶσαν τῆς ὕλης τὴν χορηγίαν, ὡς διαρ-
 κῆ εἶναι πρὸς τὸ ἀντιπνέον. οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυ-
 ρᾶς οἶμαι τῆς ἕξιν ἀνεφύετο.

ANAX.

tanto magis adfluunt, secundum illam Hydrae
 fabulam, si quam audisti, ut pro vno abscisso ca-
 pite, duo semper alia succreuerint. Si vero ab
 initio non exerceantur neque contendantur, nec
 satis ipsis suppeditetur materiae, tum demum lae-
 datur a laboribus et consumatur: quale quid in
 igne et lucerna solet fieri. Eodem enim flatu vel
 accendas ignem, et maiorem breui tempore fa-
 cias, quippe quem spiritu quasi acuas; vel extin-
 guas flammam lucernae, si non satis materiae illi
 suppeditetur, ut durare aduersus vim flatus possit:
 nec enim *flamma* eiusmodi satis firma de radice
 existit.

36. ANACH.

ΑΝΑΧ. Ταυτὶ γάρ, ὦ Σόλων, οὐ πάνυ
 συνήμι. λεπτότερα γὰρ ἢ κατ' ἐμέ εἴρηκας
 ἀκαθάρτους τινος Φροντίδος, καὶ διανοίας ὅξυ δε-
 δορυίας δεόμενα. ἐκείνο δέ μοι πάντως εἶπε,
 τίς ἐνεκα ἔχει καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς Ὀλυμ-
 πιαῖσι, καὶ Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις,
 ὅποτε πολλοί, ὡς Φῆς, συνάσιν ὀφόμενοι τὰς
 νέας ἀγωνισομένους, εἰς ποτε ἐν ὅπλοις παῖ-
 σθε τὴν ἀμύλλαν, ἀλλὰ γυμνὰς ἐς τὸ μέσον παρ-
 αγαγόντες, λακτιζομένους καὶ παλομένους ἐπι-
 δέοντες, καὶ νικήσασι μῆλα καὶ κότινον δίδοτε;
 ἄξιον γὰρ εἰδέναί τε τὸ γε, ἔτινος ἐνεκα τῆτο
 ποιεῖτε. ΣΟΛ. Ἠγάμεθα γάρ, ὦ Ἀνάχαρσι,
 τὴν ἐς τὰ γυμνάσια προθυμίαν ἔτις ἂν πλείω
 ἐγγενέ-

36. ANACH. Ista enimvero, Solon, non
 plane intelligo. Subtiliora enim, quam pro meo
 captu dixisti, accurata quādam cogitatione et
 mentē acutum cernente indigentia. Illud vero
 mihi omnino dicito, Cur non etiam in Olympicis
 certaminibus, et in Isthmo, et Pythone, et reli-
 quis, cum multi, ut ais, conueniunt visuri iu-
 venes certantes, interdum in armis instituitis pu-
 gnam, sed nudos in medium producit, calci-
 bulisque petendos et feriendos ostenditis, victori-
 bulisque mala datis atque oleam? Dignum enim
 scitu est, cur hoc faciatis. SOL. Putamus enim,
 Anacharsi, maiorem ita exercitationum amorem
 in

ἐγγενέσθαι αὐτοῖς, εἰ τὰς ἀριστεύοντας ἐν τοῖς τοῖς ἴδοιεν τιμωμένους, καὶ ἀνακηρυττομένους ἐν μέσοις τοῖς Ἑλλήσι, καὶ διὰ τῆτο ὡς ἐς τούτους δ) ἀποδυσόμενοι, εὐεξίας τε ἐπιμελῶνται, ὡς μὴ αἰσχύνηντο γυμνωθέντες, καὶ ἀξιοκρίνοντον ἑκάστος αὐτὸν ἀπεργάζεται. καὶ τὰ ἄλλα, ὥσπερ ἔμπροσθεν εἶπον, ἔμπροσθεν, ὁ ἑπαινεὶς ὁ παρὰ τῶν θεατῶν, καὶ τὸ ἐπισημώτατον γενέσθαι, καὶ δέκνυσθαι τῷ δακτύλῳ, ἀριστεύειναι τῶν καθ' ἑαυτὸν δοκούντων. τοιγάρτοι πολλοὶ τῶν θεατῶν, οἷς καθ' ἡλικίαν ἔτι ἡ ἀσκήσις,

in illis oriturum, si eos, qui primas in his tulerint, ita honorari videant, et in mediis Graecis celebrari praeconio. Ac propterea, ut qui apud hos exuendi sint, et bono habitu esse student, ne pudeat ipsos nudari, et dignissimum se reddit unusquisque victoria. Praemia vero, ut antea dicebam, non parua; laus a spectatoribus, et quod maxime fit insignis, et digito monstratur, tanquam aequalium suorum praestantissimus. Proinde multi spectatorum, quibus tempestiva adhuc propter

8. ἐς τούτους] τούτους Solino dedimus, quia efficacius, si dicas, in tot ac tantorum hominum conspectum nudum prodire. Gesneri versionem tamen feruisti, quia ad vulgatam, τούτους, composita nihil incommodi habet. Ritz.

εις, ἀπίασιν ἔ μετρίως ἐκ τῶν τοιούτων ἀρετῆς
καὶ πόνων ἐκασθέντες· ὥς εἴ γέ τις, ὦ Ἀνά-
χαρσι, τὸν τῆς εὐκλείας ἔρωτα ἐκβάλοι ἐκ τῆς
βίης, τί ἂν ἔτι ἀγαθὸν ἡμῖν γένοιτο; ἢ τίς ἂν
τι λαμπρὸν ἐργάσασθαι ἐπιθυμήσειε; νῦν δὲ
καὶ ἀπὸ τούτων εἰκάζειν παρέχοιεν ἂν σοι, ὅποιοι
ἐν πολέμοις ὑπὲρ πατρίδος, καὶ παίδων, καὶ γυ-
ναικῶν, καὶ ἱερῶν γένοιεντ' ἂν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ
κοτίνῃ περὶ καὶ μῆλων γυμνοὶ τοσαύτην προθυ-
μίαν ἐς τὸ νικᾶν εἰσφέρομενοι.

Καίτοι τί ἂν πάθοις 9), εἰ θεάσαιο καὶ ἐρτυ-
γων

propter aetatem exercitatio, discedunt non medio-
cri ab hisce virtutis ac laborum amore inflammati.
Nam si quis, Anacharsi, bonae famae amorem e
vita expulerit, quid iam boni nobis contingat?
aut quis splendidum quiddam cupiat perficere?
Iam vero ex his quoque coniiciendum tibi prae-
beant, quales sint in bellis pro patria, et liberis,
et vxoribus, et sacris, armati, qui pro olea et
malis, nudi tantam vincendi cupiditatem adferant.

37. Verum quid diceres, si coturnicum et Gal-
lorum

9. τί ἂν πάθοις] Non semel habuimus, pro,
quid faceres? tamen hoc melius erit, quo-
modo adfectus fueris, i. e. nonne mirareris?
Sed quia sequitur, γελάσῃ δηλονότι, quid
faceres aliquo modo locum haberet, minus
tamen commodum fuerit. Interim liberior

Luc. Op. T. VI.

Y

versio,

γων καὶ ἀλεκτρυόνων 10) ἀγῶνας παρ' ἡμῖν, καὶ
 σπαδὴν ἐπὶ τέτοις ἔμικράν; ἡ γελᾶση δηλονό-
 τι, καὶ μάλισα ἦν μάθης ὡς ὑπὸ νόμῳ αὐτὸ
 δρῶμεν, καὶ προσέτακται πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ
 παρεῖναι, καὶ ὁρᾶν τὰ ὄρνεα διαπυκτεύοντα μέ-
 χρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως; ἀλλ' ἐδὲ τέτο
 γελοῖον. ὑποδύεται γάρ τις ἡρέμα ταῖς ψυχαῖς
 ὁρμὴ ἐς τοὺς κινδύνους, ὡς μὴ ἀγεννέστεροι καὶ
 ἀτολμότεροι φαίνοντο τῶν ἀλεκτρυόνων, μηδὲ
 προ-

lorum apud nos pugnare videres, et studium ea
 in re non paruum? Ridebis nimirum: praesertim
 si audias lege nos istuc facere, et imperatum esse
 adultis omnibus adesse, et videre aves ad ultimam
 usque animi defectionem pugnantes. Sed neque
 hoc ridiculum. Subit enim sensim aliquis in ani-
 mos ad pericula impetus, ne ignaviores videantur
 et minus audaces gallis, nec prius *quam illi* defi-
 ciant

versio, *quid diceret*, ad sensum adcommoda
 non displicet. *Reitz.*

10. ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας] De his omnia *Sant.*
Peritius ad LL. Att. I, 40. f. p. 84. Si ve-
 ram eorum certaminum originem docet *Ae-*
lian. V. H. 2, 28. ubi refert ad Themisto-
 clem, non cauit sibi ab insigni anachronismo
 aliquot aetatum *Lucianus*, ut neque in illo,
 quod paullo post σύγχρονον Soloni facere vi-
 detur *Lycurgum*, ducentis forte annis ma-
 iorem. *Gesner.*

περὶ απαγορεύοιεν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων,
ἢ τε ἄλλῃ δυσχερεῶς. τὸ δὲ δὴ ἐν ὅπλοις πειρα-
σθαι αὐτῶν, καὶ ὄραν τιτρωσκομένους, ἀπαγε,
θηριῶδες γὰρ, καὶ δεινῶς σκαιόν, καὶ προσέτε-
γε ἑλυσίτελές ἀποσφάττειν τὰς ἀρίστες, καὶ
οἷς ἂν τις ἀμεινον χρήσαιο κατὰ τῶν δυσμενῶν.

Ἐπεὶ δὲ Φῆς, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ τὴν ἄλλην
Ἑλλάδα ἐπελεύσεσθαι, μέμνησο ἣν ποτε καὶ ἐς
Λακεδαίμονα ἔλθης, μὴ καταγελάσαι μηδὲ ἐκεί-
νων, μηδὲ εἰσεσθαι μάτην πονεῖν αὐτάς, ἐπὶ οὐρανῷ
ἢ σφαίρας περὶ ἐν τῷ θεάτρῳ συμπέσοντες,
παίωσιν ἀλλήλους, ἢ ἐς χωρίον ἐσελθόντες, ὕδα-
τι περιγεγραμμένον, ἐς Φάλαγγα διαζάντες,
τὰ πολεμίων ἀλλήλους ἐργάζονται, γυμνοὶ καὶ αὐ-
τοὶ,

ciant a vulneribus, aut laboribus, aut difficultate
quacunque alia. In armis autem tentari illos,
et videri vulnerari, spage. Beluinum enim, et
plane finistrum, atque insuper inutile, interficere
optimos, quibus melius aliquis utatur aduersus
inimicos.

38. Cum autem dicas, Anacharsi, te reliquam
etiam Graeciam peragratum, memento, ubi
Lacedaemonem videris, ne derideas illos, neque
putes, frustra illos laborare, cum aut de pila in
theatro certantes impetu facto, alteri alteros cae-
dunt: aut ingressi in locum aqua circumdatum,
diuisique in suam quisque Phalangem, hostiliter,
audi et ipsi, se mutuo inuadunt, donec circum-

τοὶ, ἄχρὶς ἂν ἐκβάλωσι τῷ περιγράμματι τὸ ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τὰς κατὰ Λυκῆργον οἱ κατ' Ἡρακλέα, ἢ ἑμπαλιν, συνωθῶντες ἐς τὸ ὕδωρ (τὸ γὰρ ἀπὸ τῆς εἰρήνης λοιπὸν) καὶ ἄδεις ἂν ἔτι παῖσις. μάλιστα δὲ ἦν ὄρεας μασιγυμένους αὐτὰς ἐπὶ τῷ βωμῷ, καὶ αἵματι ρεομένους, πατέρας δὲ καὶ μητέρας παρεσώσας, ἔχ' ὅπως ἀνιωμένους ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλούσας, ἦν μὴ ἀντέχοιεν πρὸς πληγὰς, καὶ ἰκετεύσας ἐπιμήκισεν διαρκέσαι πρὸς τὸν πόνον, καὶ ἐγκαρτερῆσαι τοῖς δαινοῖς. πολλοὶ γὰρ καὶ ἐναπέθανον τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεύσαι ζῶντες ἔτι, ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων, μηδὲ εἶχαι τοῖς σώμασιν ὧν καὶ τὰς ἀνδριάντας ὄψει τιμωμένους δημοσίᾳ, ὑπὸ τῆς

Σπάρ-
scripto illo loco alterum agmen alteri eiiciant, nempe Lycurgi factionem Herculanī, aut contra, detrudentes in aquam; hoc enim facto pax caeterum, neque quisquam alterum percusserit: maxime vero si videas, cum flagris caeduntur ad altare, et sanguine fluunt; patres vero aut matres adstantes adeo indigne, quae aguntur, non ferunt, ut etiam minentur, si non durent ad plagas, atque illis supplicent, ut quam longissime ferant molestiam, et mala tolerant. Multi ergo huic certamini immortui sunt, cum nollent se victos fateri, dum vita superesset, in oculis suorum, neque cedere corpore: quorum etiam statuas videbis honorari publice, a Spartanorum repu-

Σπάρτης ἀναστρέφοντας. ὅταν τοίγυν ὁρᾷς καὶ
 κῆναι, μὴτε μαίνεσθαι ὑπολάβῃς αὐτὰς, μὴτε
 εἴπῃς, ὡς ἔδεμιάς ἔνεκα αἰτίας ἀναγκάσας τα-
 λαπωρεῖσι, μὴτε τυράννῃ βιαζομένῃ, μὴτε πο-
 λεμίων διατιθέντων. εἴποι γὰρ ἂν σοι καὶ ὑπὲρ
 ἐκείνων Λυκῆργος ὁ νομοθέτης αὐτῶν πολλὰ τὰ
 εὐλογα, καὶ ἃ συνιδὼν κολάζει αὐτὰς, ἐκ ἐχθρὸς
 ὢν, ἔδὲ ὑπὸ μίσους αὐτὸ δρῶν, ἔδὲ τὴν νεολαίαν
 τῆς πόλεως εἰκῇ παραναλίσκων, ἀλλὰ καρτερι-
 κωτάτης, καὶ παντὸς δεινῆς κρείττονας ἀξίων
 εἶναι τὰς σώζειν μέλλοντας τὴν πατρίδα. καίτοι
 καὶ μὴ ὁ Λυκῆργος εἶπῃ, ἐννοεῖς, οἶμαι, καὶ
 αὐτὸς, ὡς ἐκ ἂν ποτε ληφθεῖς ὁ τοιῆτος ἐν
 πολέμῳ, ἀπόρρητόν τι ἐξείποι τῆς Σπάρτης,
 αἰκίζο-

republica positas. Etiam ista proinde cum vide-
 bis, noli putare illos furere, neque dicito, illos
 nulla idonea caussa aerumnas sustinere, neque
 tyranno cogente, neque hostibus illam necessita-
 tem imponentibus. Dicat enim pro illis etiam
 Lyeurgus illorum legislator multa rationabilia,
 quidque spectans illos ita castiget, qui non vt ho-
 stis, neque odio illud faciat, nec qui sobolem
 ciuitatis ita consumere velit temere, sed quod po-
 stulet, vt patientissimi, et malo omni superiores
 sint, qui seruaturi sint patriam. Quamquam,
 etsi non dicat Lyeurgus, ipse, puto, intelligis
 quam non vnquam captus in bello talis areanum
 quoddam Spartae enunciaturus sit, hostibus

αἰκίζομένων τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καταγελαῶν αὐ-
τῶν, μασιγοῖτο ἂν, ἀμειλόμενος πρὸς τὸν παί-
οντα, ὡς πρότερος ἀπαγορεύσειεν.

ANAX. Ὁ Λυκῆργος δὲ καὶ αὐτὸς, ὦ Σό-
λων, ἐμασιγᾶτο ἐφ' ἡλικίας, ἣ ἐκπρόθεσμος
ὦν ἤδη τᾷ ἀγῶνος, ἀσφαλῶς τὰ τοιαῦτα ἐνεα-
νίστατο; ΣΟΛ. Πρεσβύτης ἤδη ὦν ἐγραψε
τὰς νόμους αὐτοῖς Κρήτηθεν ἀφικόμενος· ἀπο-
δοδεμήκει δὲ παρὰ τὰς Κρήτας, ὅτι ἤκασον εὐ-
νομωτάτες εἶναι, Μίνως, τᾷ Διὸς, νομοθε-
τήσαντος ἐν αὐτοῖς. ANAX. Τί ἔν ἐ καὶ σὺ,
ὦ Σόλων, ἐμιμήσω Λυκῆργον, καὶ μασιγοῖς τὰς
νέους; καλὰ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀξία ὑμῶν εἰσιν.

ΣΟΛ.

ipsum torquentibus; sed derisis illis, ita flagellan-
dum se praebiturum, ut ad certamen prouocet
ferlentem, vter prius fatigetur.

39. ANACH. Vtrum vero ipse quoque, mi
Solon, Lycurgus, iuuenis cum esset pulsatus est,
an egressus iam aetatem certaminis illius pro-
prian, scire talia iuuenili velut petulantia con-
stituit? SOL. Senex iam erat, cum has illis le-
ges scriberet, e Creta redux: eo autem peregri-
natum abierat ad Cretenses, quod optimis illos le-
gibus florere audierat, quarum Minos Iouis filius
conditor fuerit. ANACH. Cur igitur tu quo-
que, Solon, non imitaris Lycurgum, et flagel-
las adolescentulos? pulchra enim ista, et vobis
digna.

ΣΟΛ. Ὅτι ἡμῖν ἱκανὰ, ὦ Ἀνάχαρσι, ταῦτα
τὰ γυμνάσια, οἰκῆαι ὄντα· ζήλῃν δὲ τὰ ξενικὰ
καὶ πάνυ ἀξιάμεν. ANAX. Οὐκ· ἀλλὰ συώης,
οἶμαι, οἷόν τι ἐστὶ μασιγᾶσθαι γυμνὸν, ἄνω τὰς
χεῖρας ἐπαίροντα, μηδενὸς ἔνεκα ὠφελίμῃ, ἢ
αὐτῷ ἐκάσῃ, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὥς ἔγωγε ἦν
ποτε ἐπιδημήσω τῇ Σπάρτῃ, καθ' ἐν καιρὸν
ταῦτα δρῶσι, δοκῶ μοι τάχιστα καταλευσθή-
σεσθαι δημοσίᾳ πρὸς αὐτῶν, ἐπιγελῶν ἐκάστοις,
ὅπότεν ὁρῶ τυπτομένους καθάπερ κλέπτας, ἢ λω-
ποδύτας, ἢ τι ἄλλο τοιοῦτον ἐργασαμένους. ἀτε-
χνῶς γὰρ ἐλλεβόρε δεῖσθαι μοι δοκεῖ ἢ πόλις αὐ-
τῶν, ἔτω καταγέλασα ὑφ' ἐαυτῆς πάσχουσα.
ΣΟΛ.

digna. SOL. Quod istae nobis sufficiunt exer-
citationes, domesticae quae sint: peregrina au-
tem aemulari non sane dignum nobis putamus.
ANACH. Non? Verum intelligis nempe,
quid sit, flagellis caedi nudum, manibus in al-
tum protensis, nullius bonae rei causa, quae vel
ad vnumquemque singulatim, vel communiter
ad civitatem perveniat. Igitur si quando peregri-
ner Spartaе, equidem, quo tempore ista faciunt,
metuo, ne statim publice lapidibus ab iis obruar,
si ad singula rideam, videns pullari illos tanquam
fures, aut grassatores, aut qui aliud ex eo gene-
re fecerint. Omnino enim helleboro mihi indi-
gere eorum videtur civitas, quae tam ridicula fie-
ri publice patiatur.

ΣΟΛ. Μὴ ἐρήμην, ὦ γενναῖε, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν ἀπόντων, μόνος αὐτὸς λέγων, οἷα κρατεῖν. ἔσαι γὰρ τις ὁ καὶ ὑπὲρ ἐκείνων σοι τὰ εἰκότα ἀντερῶν ἐν Σπάρτῃ. πλὴν ἀλλ', ἐπεὶ περ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξελήλυθα, σὺ δὲ καὶ πάντες ἀρεσνομένῳ αὐτοῖς ἔοικας, καὶ ἄδικα αἰτήσιν ἔοικα παρὰ σὲ, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει διεξέλθης πρὸς μέ, ἐν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκυθῶν διασκεῖτε τὰς νέας τὰς παρ' ὑμῖν, καὶ οἷς τισι γυμνασίοις ἀνατρέφετε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίνονται. ΑΝΑΧ. Δικαιοτάτα μὲν ἐν, ὦ Σόλων, καὶ ἐγὼ γε διηγήσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, καὶ σεμνὰ ἴσως, καὶ δὲ κατ' ὑμᾶς, εἴγε καὶ κατὰ κόρης παταχθῆναι τολμήσαι
μεν

40. SOL. Ne puta, o generose, te desertam litem, vel absentibus viris, dum solus dicis, victurum. Erit enim Spartae, qui pro istis etiam, ea quae par est, tibi respondeat. Verum quandoquidem ego nostra tibi enarraui, tu autem non satis illa probare videris, nihil iniusti ego abs te petiturum me arbitror, ut tu etiam vicissim enarres mihi, quo modo vos Scythae iuvenes vestros quibusque in exercitationibus educetis, et quomodo honesti apud vos viri fiant. ANACH. Iustissime tu quidem istuc, Solon. Et enarrabo tibi Scytharum legitima, non ita splendida fortasse, neque vestris similia, qui neque aliam
in ala

μεν ἂν μίαν πληγὴν· δειλοὶ γὰρ ἐσμεν· ἀλλὰ εἰρήσεται γε ὅποια ἂν εἴη. ἐς αὐριον μέντοι, εἰ δοκεῖ, ὑπερβαλώμεθα τὴν συνεισίαν, ὥς ἂν τε αὐτὸς ἔδῃς, ἔτι μᾶλλον ἐννοήσῃμι καθ' ἡσυχίαν, ἢ τε χρὴ εἰπεῖν, συναγάγοιμι τῇ μνήμῃ ἐπελθὼν. τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἀπίωμεν ἐπὶ ταῖς, ἐσπέρα γὰρ ἦδη.

mala vnam excipere audeamus, meticulosi homines; sed dicetur tamen, qualia sint. Verum in crastinum, si videretur, differamus disputationem, ut et quae ipse dixisti magis adhuc silentio perpendam, et quae dicenda sint, memoria percurrentes cogitem. Nunc autem ut se res habet, his ita dictis abeamus. Iam enim est ~~opera~~ opera.

Περὶ πένθους.

Αξιὸν γε παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, καὶ λεγόμενα, καὶ τὰ ὑπὸ τῶν παραμυθεμένων δῆθεν αὐτὰς αὐτοῖς λεγόμε-

De luctu.

Operae pretium sane fuerit observare, quae a vulgo fiunt in luctu ac dicuntur, quaeque vicissim ab his, qui consolantur istos, dicuntur;

γόμενα, καὶ εἰς ἀφόρητα ἡγῶνται τὰ συμβαίνοντα σφίσι τε αὐτοῖς οἱ ὀδυρόμενοι, καὶ ἐκείνους ἕς ὀδύρονται, ἔ, μὰ τὸν Πλάτωνα, καὶ Περσεφόνην, κατ' ἑδὲν ἐπισάμενοι σαφῶς, ἔτ' εἰ πονηρὰ ταῦτα καὶ λύπης ἄξια, ἔτε εἰ τῶναντίον ἡδίω καὶ βελτίω τοῖς παθῶσι, νόμῳ δὲ καὶ συνηθείᾳ τὴν λύπην ἐπιτρέποντες. ἐπειδὴν τοῖνυν ἀποθάνῃ τις, ἔτω ποιῇσι. μᾶλλον δὲ πρότερον εἰπεῖν βέλομαι ἅς τινας περὶ αὐτῶν τῶ θανάτου δόξας ἔχουσιν. ἔτω γὰρ ἔσῃ φανερόν, ἔ τινος ἔνεκα τὰ περιττὰ ἐκείνα ἐπιτηδεύουσιν.

Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὄμιλος, ἕς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ καλεῖσιν, Ὀμήρῳ τε καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις μυθοποιοῖς περὶ τέτων πειθόμενοι, καὶ νόμον

et ut intolerabilia lamentantes putant, cum quae sibi eueniunt ipsis, tum quae illis, quorum vicem dolent: non illi, per Plutonem ac Proserpinam! vlla ex parte scientes dilucide, nec, sintne mala ista ac dolore digna, neque an contra ea suauiora sint ac meliora his, quibus eueniunt; sed institutis et consuetudini illum dolorem suum, condonantes. Cum igitur mortuus fuerit aliquis, sic faciunt. Quin illud prius volo dicere, de morte ipsa quas habeant sententias: sic enim apparebit, cuius rei causa in superuacuis illis elaborent.

2. Vulgus igitur promiscuum, quos idiotas appellant docti, Homero atque Hesiodo, et fabularum auctoribus caeteris, fidem qui habeant, et legem

νόμον θέμενοι τὴν ποιήσιν αὐτῶν, τόπον τινὰ
 ὑπὸ τῇ γῇ βαθύν, "Ἀδην ὑπεκλήφασι, μέγαν
 δὲ καὶ πολυχώρον τέτον εἶναι, καὶ ῥοφερόν
 καὶ ἀνήλιον, ἐκ οἷδ' ὅπως αὐτοῖς φωτίζεσθαι
 δοκῶντα, πρὸς τὸ καὶ καθορᾶν τῶν ἐνόντων ἕκα-
 ρον. βασιλεύειν δὲ τῷ χάσματος ἀδελφὸν τῷ
 Διὶ, Πλῆτωνα κεκλημένον (ὡς μοι τῶν ταῦ
 τοιαῦτα δεινῶν τις ἔλεγε) διὰ τὸ πλατεῖν τοῖς
 νεκροῖς τῇ πρᾶσηγορίᾳ τετιμημένον· τέτον δὲ
 τὸν Πλῆτωνα τῇ παρ' αὐτῷ πολιτείᾳ, καὶ τὸν
 κάτω βίον καταστήσασθαι τὸν τοιῶτον. κεκλη-
 ρῶσθαι μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχην τῶν ἀποθανόν-
 των· καταδεχόμενον δὲ αὐτὸς, καὶ παραλα-
 βόντα, κατέχευεν δεσμοῖς ἀφύκτοις, ἕδνι τὸ
 παρά-

legem sibi statuant illorum fictionem, locum
 quendam sub terra profundum esse putant inferos,
 eumque magnum et spatiosum esse, et tenebrico-
 sum, ac sole carentem; eundem tamen nescio
 qua ratione illustrem in tantum, ut quae in eo
 sunt conspici possint omnia. Imperare autem in
 magno illo hiatus fratrem Iouis, Plutonem s. *Di-*
rem nomine, qua quidem appellatione (ut aliquis
 mihi talium peritissimus retulit) ideo cohonestatus
 est, quod *diues* sit mortuis. Hunc porro *Direm*
 suae ciuitatis, et vitae illius apud inferos, haec
 habere instituta. Nam sorte ipsi obtigisse mor-
 tuorum imperium, quos ille receptos atque as-
 sumptos vinculis contineat, quae effugere nemo
 possit,

παράπαν τῆς ἀνόδου ὑφίσταμενον, πλὴν ἐξ ἅπαν-
τος τῆ αἰῶνος πάνυ ἀλγύνων ἐπὶ μεγίστας αἰτίαις.

Περιρρέεσθαι δὲ τὴν χώραν αὐτῆ ποταμοῖς
μεγάλοις τε καὶ φοβεροῖς, καὶ ἐκ μόνων τῶν ἐνομα-
των· Κοκυτοὶ γάρ, καὶ Πυριφλεγέθοντες, καὶ τὰ
τοιαῦτα κέκληνται. τὰ δὲ μέγιστον, ἡ Ἀχερυσία
λίμνη πρέμεται, πρώτη δεχομένη τὰς ἀπαντῶν-
τας, ἣν ἐνὶ διαπλευσῇ, ἢ παρελθεῖν, ἄνευ τῆ
πορθμείως· βαθεῖά τε γὰρ περᾶσαι τοῖς ποσὶ,
καὶ διανήξασθαι πολλή· καὶ ὅλως, ἐν αὐτῇ
διαπταίη· καὶ τὰ νεκρὰ τῶν ὀρνέων.

Πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ καθόδῳ, καὶ πύλῃ, ἔσθι ἀ-
δαμαντίνη, ἀδελφιδῆς τῆ βασιλέως Αἰακός ἐστι,
τὴν

possit, nec ulli omnino redeundi facultatem tri-
buet, nisi ob maximas causas quibusdam ab omni
seuo paucissimis.

3. Circumflui autem ipsius regionem fluviiis
magnis, et terrorem vel ipso nomine iniicienti-
bus; Cocyti enim (*ploratus*) et Pyriphlegethontes
(*ignicremi*) et similiter appellantur. Quod vero
maximum, Acherusia palus obiacet, quae pri-
mum venientes excipit, quam traicere non licet,
nec praeterire sine portitore; cum profundior sit,
quam ut pedibus transiri possit, et latior, quam
ut natatu traicias; adeo ut neque volucres mortui
eam transuolare possint.

4. Ad ipsum porro descensum et portam, quae
adamantina est, Aeacus est fratre regis genitus,
cui

τὴν Φρουρὰν ἐπιτετραμμένος, καὶ παρ' αὐτῷ,
κύων τρεῖςφάλος, μάλα κάρχαρος, τοὺς μὲν
ἁφικνωμένους Φίλιόν τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέ-
πων, τὰς δὲ περῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν,
καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος.

Περαιωθέντας δὲ τὴν λίμνην ἐς τὸ εἶσω, λειμῶν
ὑποδέχεται μέγας, τῷ ἀσφοδέλῳ κατὰφυτος,
καὶ ποτὸν, μνήμης πολέμιον. Λήθης γὰρ διὰ τῆ-
το ὠνόμασαι. ταῦτα γὰρ ἀμέλει διηγῆσαντο τοῖς
πάλοι ἐκείθεν ἁφικνέμενοι Ἀλκίσις τε, καὶ Πρω-
τεσίλαος οἱ Θετταλοὶ, καὶ Θησεὺς ὁ τῷ Αἰγύῳς,
καὶ ὁ τῷ Ὀμήρῳ Ὀδυσσεὺς, μάλα σεμνοὶ καὶ
ἀξιόπιστοι μάρτυρες, ἐμοὶ δοκεῖν, οὐ πτόντας
τῆς πηγῆς, ἔ γάρ αὖν ἐμέμνηντο αὐτῶν.

Ὁ μὲν

cui custodia illius credita, et prope illum triceps
canis, asperrimus, qui aduenientes quidem ami-
co vultu et pacato adspiciat, fugere autem si qui
conentur, latratu atque rictu terreat.

5. Hunc qui lacum superarunt, eos intus pra-
tum suscipit magnum, confitum asphodelo, et
potus expugnator memoriae, Lethes (*obliuionis*)
enim *potus* propter hoc ipsum appellatus est.
Haec nimirum narrarunt antiquis, qui inde redie-
runt, Alcestis atque Protefilaus, Thessali, et Ae-
gei Theseus *filius*, et Homericus Vlysses, graues
et digni fide testes, vt mihi videtur, qui de fon-
te illo non biberunt, neque enim alias memoriam
eorum retinuissent.

6. Dis

Ὁ μὲν ἔν Πλάτων, ὡς ἐκείνοι εἶπασαν, καὶ ἡ Περσεφόνη, δυνάστευσσι, καὶ τὴν τῶν ὅλων δεσποτείαν ἔχασιν· ὑπηρετεῖσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὴν ἀρχὴν συνδιαπράττουσιν, ὄχλους πολλούς, Ἑρρινύες τε, καὶ Ποινὰ, καὶ Φόβοι, καὶ ὁ Ἑρμῆς· ἕτος μέν γε ἔκ αἰεὶ συμπαρόν.

Ἑταῖροι δὲ, καὶ σατράπαι, καὶ δικασαὶ κάθονται δύο, Μίνως τε καὶ Ῥαδάμανθυς, Κρητὲς ὄντες, καὶ υἱοὶ τῷ Διὶ. ἕτοι δὲ τὲς μὲν ἀγαθὰς τῶν ἀνδρῶν, καὶ δίκαιας, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβηκότας, ἐπειδὴν συναλισθῶσι πολλοί, καὶ θάπερ εἰς ἀποικίαν τινὰ, πέμπουσιν εἰς τὸ Ἡλύσιον πεδίον, τῷ αἰετῷ βίῳ συνεσομένους.

Ἄν δὲ τινὰς τῶν πονηρῶν λάβωσι, ταῖς Ἑρρινύσι παραδόντες, εἰς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον ἐκπέμπουσιν.

6. Dis ergo, vt illi dixerunt, et Proserpina, imperant, atque in dominio habent omnia; ministrant vero illis, et imperium vna exercent, turba multa, Furiae, Poenae, Terrores, et Mercurius: hic quidem non semper praefens.

7. Magistratus vero et Satrapae et iudices sedent duo Minos ac Rhadamanthus Cretenses, et Iouis filii. Hi vero bonos quidem viros et iustos, qui cum virtute vixere, vbi plures contulerunt, tanquam in coloniam quandam mittunt in campum Elysium, vbi vitam agant beatissimam.

8. Si vero malos deprehendant, traditos Furis in impiorum locum detrudunt, pro portione suae

πέμπεσσι, κατὰ λόγον τῆς ἀδικίας κολασθησο-
 μένης. ἔνθα δὴ τί τῶν κακῶν ἐ πάσχεσι,
 σρεβλάμενοί τε καὶ καϊόμενοι, καὶ ὑπὸ γυπῶν
 ἐσθιόμενοι καὶ τροχῶ συμΦερόμενοι, καὶ λίθας
 ἀνακυλίοντες; ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος, ἐπ' αὐτῇ
 τῇ λίμνῃ αὔρος ἔζηκε, κινδυνεύων ὑπὸ τῷ δίψας
 ὁ κακοδαίμων ἀποθανεῖν.

Οἱ δὲ τῷ μέσῃ βίᾳ πολλοὶ ὄντες ἔτοι, ἐν τῷ
 λειμῶνι πλανῶνται ἄνευ τῶν σωμάτων, σκιαῇ
 γειόμενοι; καὶ ὑπὸ τῇ ἀΦῇ καθάπερ καπνὸς ἀ-
 Φανιζόμενοι. τρέφονται δὲ ἄρα ταῖς παρ' ἡμῖν
 χοαῖς, καὶ τοῖς καταγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφω-
 ῶς εἰ τῷ μὴ εἶη καταλειμμένος ὑπὲρ γῆς Φί-
 λος, ἢ συγγενής, ἄσιτός ἔτος νεκρός, καὶ λι-
 μώττων ἐν αὐτοῖς πολιτεύεται.

Ταῦτα

suae iniustitiae puniendos. Ibi vero quid non
 malorum patiuntur? torti, vstulati, carpti a
 vulturibus, a rota circumacti, saxa per arduum
 voluentes. Tantalus quidem, ad ipsum stans la-
 cum ficcus, siti mori miser metuit.

9. Sed mediae cuiusdam vitae homines, ma-
 gnus sane numerus, per pratum oberrant sine
 corporibus, vimbrae facti, quique sub ipso tactu
 fumi instare evanescent. Nutriuntur ergo libami-
 nibus nostris, et inferiis quas tumulis illorum
 mittimus. Itaque si cui non sit relictus supra
 terram amicus aut cognatus, ille esurit mortuus,
 et fame cruciatus inter illos vitam agit.

10. Haec

Ταῦτα ἔτιωσ ἰσχυρῶς περιελήλυθε τὰς πολ-
 λὰς, ὥς ἐπειδὴν τις ἀποθάνῃ τῶν οἰκείων,
 πρῶτα μὲν φέροντες ὀβολόν, εἰς τὸ σῶμα κατέ-
 θηκεν αὐτῷ, μισθὸν τῷ πορθμῇ τῆς ναυτι-
 λίας γενησόμενον· οὐ πρότερον ἐξετάσαντες
 ὁποῖον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ εἰ διαχωρεῖ 1)
 παρὰ τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις
 Ἀττικὸς, ἢ Μακεδονικὸς, ἢ Αἰγιναιῶς ὀβολός·
 εἰ δ' ὅτι πολὺ κάλλιον ἦν μὴ ἔχειν τὰ πορθμῆα
 καταβαλεῖν. ἔτω γὰρ ἂν, εἰ παραδεξαμένε τῇ
 πορθμῶς, ἀναπόμπιμοι πάλιν εἰς τὸν βίον
 ἀφικνῶντο.

Μετὰ

10. Haec firmiter adeo occuparunt vulgus, ut
 si quis moriatur familiarium, primo quidem obo-
 lum in os illi imponant, mercedem futuram por-
 titori traiectus, non explorato prius, quod numi
 genus lege ibi receptum sit? an apud inferos com-
 meet? valeatne apud illos Atticus, an Macedoni-
 cus, an Aegineticus obolus; neque *illud cogitant*,
 multo esse melius, si qui pro vectura solvere non
 possint, sic enim portitore non admittente reiecti
 in vitam rursus redeant.

11. Postea

1. διαχωρεῖ] Eandem hic notionem habet hoc
 verbum, quam cognato προχωρεῖν copiose
 vindicat *Salmas.* ad Solin. p. 769, b. B. quae-
 que convenit cum eo quem vulgo *cursum*
 vocamus? *Gesner.*

Μετὰ ταῦτα δὲ, λήσαντες αὐτὰς, ὡς ἔχ
 ἱκανῆς τῆς κάτω λίμνης λητρὸν εἶναι τοῖς ἐκεῖ,
 καὶ μύρω τῷ καλλίσῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς
 δυσωδίαν ἤδη βιαζόμενον, καὶ σεφανώσαντες
 τοῖς ὠραίοις ἄνθεσι, προτίθενται, λαμπρῶς
 ἀμφιέσαντες, ἵνα μὴ ῥιγῶεν δηλονότι παρὰ τὴν
 ὁδὸν, μηδὲ γυμνοὶ βλέποιντο τῷ Κερβέρῳ.

Οἰμωγαὶ δὲ ἐπὶ τέτοις, καὶ κωκυτὸς γυναι-
 κῶν, καὶ παρὰ πάντων δάκρυα, καὶ σέρνα τυ-
 πτόμενα, καὶ σπαραττομένη κόμη, καὶ Φοινισ-
 σόμενα παρειά. καὶ πᾶ καὶ ἐσθῆς καταρρή-
 γνυται, καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πᾶσσεται, καὶ
 οἱ ζῶντες οἰκτρότεροι τῶ νεκρῶ. οἱ μὲν γὰρ
 χαμαὶ καλνδοῦνται πολλάκις, καὶ τὰς κε-
 φαλὰς ἀράττεσι πρὸς τὸ ἔδαφος. ὁ δὲ εὐ-
 σχή-

11. Postea vero cum abluerunt illos, (quasi
 non sufficiat pro lauacro infernus iste lacus his,
 qui ibi sunt) et vnguento optimo vnixerunt pro-
 cliue iam ad foetorem corpus, et floribus illud
 tempestiuus coronarunt, splendide vestitum pro-
 ponunt, ne videlicet in via frigeant, vel nudi
 conspiciantur a Cerbero.

12. Inter haec ploratus, et fletus mulierum,
 et lacrimae ab omnibus, et planctus pectorum,
 et laceratae comae, et genae cruentatae: alicubi
 vestis etiam laceratur, et puluis inspergitur capiti,
 et miseres viui mortuo. Nam illi quidem hu-
 mi saepe voluntur, et capita allidunt solo: at

σχήμων καὶ καλὸς, καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἐσεφαι-
νωμένος, ὑψηλὸς πρόκειται, καὶ μετέωρος, ὥς-
περ ἐς πομπὴν κεκοσμημένος.

Εἰθ' ἡ μήτηρ, καὶ, νῆ Δί', ὁ πατήρ, ἐκ μέ-
σων τῶν συγγενῶν προελθὼν, καὶ περιχυθεὶς
αὐτῷ (προκείμενον γάρ τις νέος, καὶ καλός, ἵνα
καὶ ἀκμαϊότερον ἐπ' αὐτῷ τὸ δρᾶμα ᾗ) Φωνὰς
ἀλλοκότας, καὶ ματαίας ἀφίησι, πρὸς αὐτὸν ὁ
νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρίναιτ' ἂν, εἰ λάβοι Φωνήν.
Φήσει γάρ ὁ πατήρ, γοερόν τι φθγγόμενος,
καὶ παρατείνων ἕνασον τῶν ὀνομάτων, Τέκνον
ἡδίστον, οἶχ' μοι 2), καὶ τέθνηκας, καὶ πρὸ αἰῶνος
ἀνερ-

iste decorus et pulcher, et ultra quam fas est co-
ronatus, sublimis iacet et elatus, ornatus quasi
ad pompam.

13. Tum mater, et, per Iovem, pater, de
medio cognatorum agmine progressus, eumque
complexus (propositum enim fingamus iuvenem,
et pulchrum aliquem, ut magis in eo actus quasi
fabulae vigeat) voces quasdam absurdas ac vanas
edit, ad quas ipse mortuus, vocis usu impetrato,
respondeat. Dicet enim pater lugubri voce pro-
ductis singulis nominibus, *Fili dulcissime, sic ne
abis mihi, et mortuus es, et ante maturam aetatem*
abre-

2. οἶχ' μοι] Verbum istud in recenti luctu
vsurpatum illustrat Bergler. ad *Alciph.* p.
172. Gesner.

ἀντηπάσθης, μόνον ἐμὲ ἔτι τὸν ἄθλιον κατα-
λιπὼν, ἔ γαμήσας, ἔ παιδοποιήσάμενος, ἔ
εραυτεύσάμενος, ἔ γεωργήσας, ἔκ εἰς γῆρας ἐλ-
θὼν, ἔ κωμάσῃ πάλιν, ἔδ' ἐρασθήσῃ, τέκνον,
ἔδ' ἐν συμποσίῳ μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν με-
θύσθῃ.

Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα φήσῃ, οἴμενος
τὸν υἱὸν δεῖσθαι μὲν ἔτι τέτων, καὶ ἐπιθυμεῖν
καὶ μετὰ τὴν τελευταίην, ἔ δύνασθαι δὲ μετέ-
χειν αὐτῶν. καίτοι τί ταῦτα φημί; πόσοι γάρ
καὶ ἵππες, καὶ παλλακίδας, οἱ δὲ καὶ οἰνοχόας
ἐπικατέσφαξαν, καὶ ἐσθῆτα, καὶ τὸν ἄλλον
κόσμον συγκατέφλεξαν, ἢ συγκατάρουξαν, ὡς
χρησόμενοις ἐκτῇ, καὶ ἀπολαύσουσιν αὐτῶν
κάτω;

Ὁ δὲ

*abreptus es, solo me relicto infelici, non uxore di-
cta, non susceptis liberis, non attigisti militiam,
agrum non coluisti, non pervenisti ad senectutem!
Non comissaberis iterum, non amabis, fili, non in-
ebriaberis in convivio cum aequalibus!*

14. Haec autem atque his similia dicet, putans,
filium suum adhuc indigere talibus, et appetere
ea etiam post mortem, participem autem eorum
non posse fieri. Quamquam, quid ista dico?
Quot enim etiam equos, et pellices, alii vero et-
iam pocillatores iugularunt in funere, vestemque
et alium mundum una combusserunt, defoderunt-
que, quasi usus ibi et fruituris apud inferos?

·Ο δ' ἔν περσβύτης ὁ πενθῶν ἔτωσὶ πάντα ταῦτα ὅποσα εἶρηκε, καὶ ἔτι τέτων πλείονα, ἔτε τῷ παιδὸς εἵνεκα τραγωδεῖν ἔοικεν· οἶδε γὰρ καὶ ἀκουσόμενον, ἔδ', ἂν μείζον ἐμβοήσῃ τοῦ Στέντορος· ἔτε μὴν αὐτῷ. Φρονεῖν γὰρ ἔτω, καὶ γινώσκειν ἱκανὸν ἦν καὶ ἄνευ τῆς βοῆς. ἔδεις γὰρ δὴ πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. λοιπὸν ἔν ἐσιν αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτα ληρεῖν, ἔθ' ὅ, τι πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα, ἔθ' ὅποι κεχώρηκε, μᾶλλον δὲ ἔτε τὸν βίον αὐτῷ ἐξέτασαντα ὁποῖός ἐστιν· ἔ γὰρ ἂν τὴν ἐξ αὐτῷ μετασασιν ὥς τι τῶν δεινῶν ἐδυσχέραινεν.

·Εἶποι δ' ἂν ἔν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς, παραιτησάμενος τὸν Αἰακὸν καὶ τὸν Ἀἰδωνέα πρὸς ὀλίγον

15. Senex igitur iste lugens, quaecumque dixit, et his etiam plura, neque filii causa tragica voce proclamasse videtur; nouit enim non auditurum, etsi plusquam Stentorea voce inclamet; neque sua ipsius, cum sic sentire et arbitrari etiam sine clamore sufficiat: nemo quippe, ut ad se ipse clamet, opus habet. Relinquitur ergo, illum praesentium causa sic delirare, qui neque quid filio acciderit sciat, neque quorsum abierit; quin, qui neque vitam illius, qualis fuerit, explorarit; alioquin enim ipsius inde transitum non tanquam malum quiddam grauitur ferret.

16. Dicat ergo illi filius, exorato Aeaco et Di-te, ut paulum prospicere de illo *inferorum* ostio sibi

γον τῷ σπμίῳ ὑπερκύψῃ, καὶ τὸν πατέρα παῦσαι·
ματαιάζοντα, ὦ κακὸς δαίμον ἄνθρωπε, τί κέ-
κρυγας; τί δέ μοι παρέχεις πράγματα; παῦσαι
τιλλόμενος τὴν κόμην, καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ ἐπι-
πολῆς ἀμύσσεων· τί μοι λοιδορεῖ, καὶ ἄθλιον
ἀποκαλεῖς καὶ δύσμορον, πολὺ σε βελτίω καὶ
μακαριώτερον γεγεννημένον; ἢ τί σοι δεινὸν πά-
σχειν δοκῶ; ἢ διότι μὴ τοις τοσὶ γέρον ἐγενό-
μην οἷος εἶ σύ, Φαλακρὸς μὲν τὴν κεφαλὴν, τὴν
δὲ ὄψιν ἐρρύτιδωμένος, κυφὸς, καὶ τὰ γόνατα
νωθῆς, καὶ ὅλως ὑπὸ τῷ χρόνῳ σαθρὸς, πολ-
λὰς τριακάδας, καὶ Ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας,
καὶ τὰ τελευτάῃα δὴ ταῦτα, παραπαίων ἐπὶ το-
σάτων μαρτύρων; ὦ μάταίε, τί σοι χρῆσόν εἴ-
ναι δοκεῖ παρὰ τὸν βίον, ἔμμηκέτι μεθέξομεν;
ἢ τὰς

fibi liceat, et a vanis querelis patrem reuocare,
Quid clamas homo infelix? quid molestias mihi fa-
cessis? Desine comas vellere, et faciei cutem cruen-
tare. Quid maledicis mihi, et miserum me vocas,
et fato malo usum, qui multum te melior factus sum
ac beator? Aut quid mali pari tibi videor? illudne
quod non talis, qualis tu es, senex factus sum,
caluo capite, facie rugosa, incuruus, imbecillis
genibus, atque in uniuersum a tempore ipso veter-
nosus, post menses multos atque Olympiadas imple-
tas, denique sic delirans sub tot testibus? Stolide,
quid boni tibi videtur in vita, cuius non amplius
Z 3 *fuit.*

ἢ τὰς πότας εἶς δηλονότι, καὶ τὰ δείπνα, καὶ
 ἐσθῆτα, καὶ Ἀφροδίσια; καὶ ἀδίας μὴ πᾶτων
 ἐνδεὴς γενόμενος, ἀπόλωμαι; καὶ ἐννοεῖς δὲ ὅτι
 τὸ μὴ διψῆν, πολὺ κάλλιον τῷ πιεῖν, καὶ τὸ μὴ
 πεινῆν 3), τῷ Φαγεῖν, καὶ τὸ μὴ ῥιγᾶν, τῷ
 ἀμπυχόνῃς εὐπόρεῖν.

Φέρε τοίνυν ἐπειδὴ εἰκας ἀγνοεῖν, διδάξο-
 μαί σε θρηγεῖν ἀληθέστερον, καὶ δὴ ἀναλαβὼν
 ἐξ ὑπαρχῆς βόα, Τέκνον ἀθλιον, ἐκέτι διψή-
 σεις; ἐκέτι πεινήσεις, καὶ δὲ ῥιγώσεις. οἶχῃ μοι,
 κακός-

*futurus sim particeps? Potationes dices nimirum et
 coenās, et vestes, et res Venerēas; ac metuis, ne
 hisce carens miser sim? Non cogitas autem, non
 sitire multo esse, quam bibere, melius; et non esu-
 rire, quam edere; et non rigere, quam copiam ha-
 bere vestium?*

17. Age vero, quandoquidem ignorare videris,
 docebo te lamentari verius. Itaque repetito initio
 clama, Fili miser, non amplius sities, non esuries
 amplius, non algebis. Abiisti mihi, infelix, effu-
 gisti

3. διψῆν — πεινῆν] Διψᾶν et πεινᾶν At-
 tica forma postulare videretur; verum δι-
 ψῆν; πεινῆν etiam his potius usitatum, be-
 ne monent Grammatici. Vid. *Aristoph. Nub.*
 440. παρέχω τύπτεν, πεινῆν, διψῆν.
Phryn. p. 18. πεινῆν, διψῆν, λέγε, ἀλλὰ
 μὴ διὰ τῷ ᾧ. Reitz.

κακόδαιμον, ἐκφυγὼν τὰς νόσας, οὐ πυρετὸν
 ἔτι δεδιώς, ἔ' πολέμιον, ἔ' τύραννον· ἐκ ἔρω-
 σε ἀνιάσει, ἔδδ' συνεσία παρατρέψει, ἔδδ' σπα-
 θήσεις 4) ἐπὶ τᾷτω δὲς ἢ τρεῖς τῆς ἡμέρας, ὦ
 τῆς

*gisti morbos, febrim non amplius metuis, non bo-
 stem, non tyrannum. Non amor tibi faceffet ne-
 gotium, non coitus te atteret, neque insuper infer-
 cies te bis aut ter in die: o miseriam! Neque senex*
Z 4 factus

4. παρατρέψει, ἔδδ' σπαθήσεις] Putabam le-
 gendum esse παρατρέψει, quod verbum
 conuenire huic loco, non est opus vt
 ostendatur. Alterum σπαθᾶω intelli-
 gam de epulis, quas bis, aut ter adeo, so-
 litas apud Graecos etiam instaurari in singu-
 los dies, vel nomina ἀρίστει, δείπνῃ, ac δόρ-
 πῃ satis indicant. Porro ipsa propria verbi
 σπαθᾶω notio non tam ad *dissipationem* et
dilapidationem bonorum pertinet, quam ad
 aliquid *densandum, inferciendum*, cum signi-
 ficet proprie spathae textoriae ope subtemen
 intra staminis tramas insertum densare et
 coire cogere. Puto igitur σπαθᾶν vel σπα-
 θᾶσθαι dici eos, qui cupide ac copiose ci-
 bum potumque ingerunt; tum, ventri aua-
 ro omnia donant, et in illud barathrum
 tota detrudunt patrimonia. Haec commode
 transtuleris ad loca auctorum, quae collegit
Spanhem. ad Aristoph. Νεφ. 55. 'Επὶ τᾷτω
verti eodem sensu atque ἐπὶ τᾷτοις insuper;
 non

τῆς συμφορᾶς. οὐδὲ καταφρονηθήσῃ, γέρων
γενόμενος· εἰδ' ὅχληρὸς ἔσῃ τοῖς νεοῖς βλεπόμενος.

Ἄν ταῦτα λέγῃς, ὦ πάτερ, ἐκ οἷοι πολὺ ἀ-
ληθέστερα, καὶ γελοϊότερα ἐκείνων ἔρεῖν; ἀλλὰ
ὄρα μὴ τόδε σε ἀνιά, καὶ διανοῇ τὸν παρ' ἡμῶν
ζόφον καὶ τὸ πολὺ σκότος, κατὰ δέδicias μὴ σοι
ἀποπνιγῶ κατακλεισθεῖς ἐν τῷ μνήματι; χρὴ
δὲ πρὸς ταῦτα λογίζεσθαι ὅτι τῶν ὀφθαλμῶν
διασαπέντων, ἢ καὶ, νῆ Δία, καέντων μετ'
ὀλίγον, εἶγε καῦσαί με διεγνώκατε, οὔτε σκό-
τος, οὔτε Φῶς ὄραν δυνησόμεθα. καὶ ταῦτα
μὲν ἴσως μέτρια.

Τί

*factus contemneris, neque molestus eris ipso con-
spectu iuuenibus.*

18. Haec si dicas, pater, nonne putas te multo
veriora istis et magis ridicula dicturum? Verum vi-
de an non illud te cruciet, et cogites tenebras, quae
apud nos sunt, et multam caliginem; deinde illud
metuas, ne tibi suffocer in sepulcro conclusus? O-
portet autem adcoGITARE illud, putrefactis oculis,
aut etiam, per Iouem, combustis paullo post, si qui-
dem cremare me decreuistis, neque tenebras neque lu-
cem videre poterimus. Ac ista forte quidem tolera-
bilia.

19. Quid

non quo vehementer probem, sed quod nihil
noui rectius. *Gesner.*

Τί, δέ, με ὁ κωκυτός ὑμῶν ὀνίνησι, καὶ ἡ πρὸς
τὸν αὐλὸν αὕτη σερυοτυπία, καὶ ἡ τῶν γυναι-
κῶν περὶ τὸν θρήνον ἀμετρία; τί δὲ ὁ ὑπὲρ τοῦ
σάφους λίθος ἐξεφανωμένος; ἢ τὴν ὑμῶν δύναται
τὸν ἄκρατον ἐπιχρῆν; ἢ νομίζετε κατασάξαι
αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς, καὶ μέχρι τῆς Ἀδᾶ διίξεσθαι;
τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν καθαρῶν καὶ αὐτοῖς ὄρα-
τε, οἶμαι, ὡς τὸ μὲν νοσιμώτατον τῶν παρε-
σκευασμένων ὁ καπνὸς παραλαβὼν, ἄνω εἰς τὸν
ἔραν ὀίχεται, μηδέν τι ἡμᾶς ὀνήσας τὰς κα-
τω· τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἢ κόνις, ἀχρεῖον,
ἐκτὸς εἰ μὴ τὴν σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι πεπι-
σεύκατε. ἔχ' ἔτως ἄσπορος, ἔδ' ἀκαρπὸς ἡ τῆς
Πλάτωνος ἀρχῆς, ἔδ' ἐπιτέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀσφύ-
δελος,

19. *Quid vero me fletus ille vester iuuat, et ille
ad tibiam planctus pectorum, et mulierum illa immo-
derata lamentatio? Quid vero coronatum in sepul-
cro saxum? Aut quid apud vos valet infundere
illi merum? an putatis destillaturum illud ad nos,
penetraturumque esse ipsos ad inferos? Quod enim
ad inferiarum sacrificia, et ipsi, puto, videtis,
cum, quae facillime fugiunt, fumus auferat, ea ad
superiora in caelum abire, neque quidquam nobis
prodesse inferis: quod autem relinquitur, puluerem
inutilem, nisi forte cineribus vesci nos creditis.
Non adeo sterile nobis atque infrugiferum Divisim-
perium est, neque asphodelus nobis deficit, a vobis
cibus*

δελος, ἵνα παρ' ὑμῶν τὰ σιτία μετασελῶμεθα.
ὥς μοι, νῆ τὴν Τισιφόνην, πάλα δὴ, ἐφ' οἷς
ἐποιεῖτε καὶ ἐλέγχετε, παμμέγεθες ἐπ' αἶνα
καγχάσαι· διεκάλυψε δὲ ἡ ὀδὸν, καὶ τὰ ἔρια,
οἷς μὲ τὰς σιαγώνας ἀπεσφίγγατε.

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτοιο κάλυψε.
πρὸς Διὸς δὲ, ἂν λέγῃ ταῦτα ὁ νεκρὸς ἐπιστρα-
φείς, ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος, εἰ ἂν οἴω-
μεθα δικαιοτάτα ἂν αὐτὸν εἰπεῖν· ἀλλ' ὅμως
οἱ μάταιοι καὶ βωῶσι, καὶ μετασελῶμενοί τινα
θρήνων σοφιστῆν, πολλὰς συνειληχότα παλαστὰς
συμφορὰς, τὰ τῶ συναγωνιστῇ, καὶ χορηγοῖ τῆς
ἀνοίας καταχρῶνται, ὅποι ἂν ἐκεῖνος ἐξάραχῃ
πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες.

Καὶ

*cibos ut arcessamus. Itaque, sic me Tisiphone, olim
propter ea quae faciebatis dicebatisque clarum cachin-
nari subiit: at impedit linteum ac lanae, quibus
mibi deinxistis maxillas.*

20. Hæc orantem atris penitus mors abdidit alis.
At per ego vos Iouem obsecro, si dicat talia con-
uerſus mortuus, et nixus cubito; nonne aquis-
sima nobis videatur dicere? Sed tamen stolidi ho-
mines et vociferantur, et arcessito quodam la-
mentationum Sophista, qui veteres multas calamita-
tes collegerit, hoc adiutore et prae-centore quasi
suae amentiae vtuntur, et ubi ille inceptit, suas
querelas illius cantui subiiciunt.

21. Et

Καὶ μέχρι μὲν Θρήνων, ὁ αὐτὸς ἅπασιν νόμος
τῆς ἀβελτηρίας· τὸ δ' ἀπὸ τέτων, διαλόμενοι
κατὰ ἔθνη τὰς ταφάς, ὁ μὲν Ἕλληνας ἑκαυσεν,
ὁ δὲ Πέρσης ἔθαψεν, ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῳ περι-
χρίει 5), ὁ δὲ Σκύθης κατεσθίει, ταριχεύει
δε

21. Et quantum ad lamentationes, eadem omni-
bus lex ineptiarum. Quod vero superest, diui-
si per gentes quantum ad sepulturae rationem,
Graecus illōs cremat, humat Persa, Indus vitro
quodam oblinat, Scythia vero edit, *succis velut*
muria

5. ὑάλῳ περιχρίει] Περιχύει vel περιχέει
malim ex *Diod. Sic.* Nam de mortuis, hoc
modo condendis et condiendis loquens saepe
et constanter verbo περιχεῖσθαι utitur ut II,
15. de Aethiopibus; nec non III, 9, non
tamen nostrum vitrum fuisse recte ad locum
priorem No. 45. monet *Wesseling*. At si ar-
tificialis, quod *Gesner*. existimat, composi-
tionis incrustatio fuerit, vulgatum Luciani
περιχρίει aequae satisfaciat. *Reitz*. Non vi-
trum proprium hic intelligi posse, manife-
stum est ex verbi περιχρίει notione. *He-
sych.* non tantum ὑάλειν et ὑαλόειν λαμπρὸν
interpretatur ac διαφανές, sed ipsum etiam
ὑαλόν. Et quid similis vitro, quam illa
accepta a Seribus, h. e. Indis pigmenta,
quas *Laccas* vocamus? et variae gummata-
rum solutiones ac praeparationes ad condi-
turam corporum idoneae? *Gesner*.

δὲ ὁ Αἰγύπτιος. οὗτος μέντοι (λέγω δὲ ἰδὼν)
 ξηράνας τὸν νεκρὸν, σύνδεσπον καὶ συμπότην
 ἐποίησατο, πολλάκις δὲ καὶ δεομένῳ χρημάτων
 ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ, ἔλυσε τὴν ἀπορίαν, εἰέχυσον
 ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ γενόμενος ἐν καιρῷ.

Χώματα μὲν γάρ, καὶ πυραμίδες, καὶ σῆλαι,
 καὶ ἐπιγράμματα, πρὸς ὀλίγον διαρκέοντα, πῶς
 εἰ περὶ τὰ, καὶ παιδιαῖς προσεικότα;

Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἔνιοι διέθεσαν, καὶ λόγους
 ἐπιταφίαις εἶπον ἐπὶ τῶν μνημάτων, ὥσπερ
 συναγορεύοντες, ἢ μαρτυρῆντες παρὰ τοῖς κἀ-
 τω δικασταῖς τῷ νεκρῷ.

Ἐπὶ

muria condit Aegyptius. Hic vero, quae vidi
 narro, siccatum cadaver conuiuium suum et com-
 potorem solet facere. Saepe etiam pecuniae in-
 digenti Aegyptio soluit inopiam pignori opposi-
 tus in tempore frater paterue.

22. Aggesti quidem tumuli, et pyramides, et
 cippi, et inscriptiones paruo tempore durantes,
 quei non superflua, et lusibus similia?

23. Verum etiam ludorum certamina quidam
 instituerunt, et funebres ad monumenta oratio-
 nes habuerunt, quasi causam defuncti agerent,
 aut testimonium illi perhiberent apud illos infero-
 rum iudices.

24. Post

Ἐπὶ πᾶσι τῆτοις τὸ περιδειπνον, καὶ πάρε-
σιν οἱ προσήκοντες, καὶ τὰς γονέας παρὰ μὲν θέν-
ται τῷ τετελευτηκότῳ, καὶ πείθασι γεύσα-
σθαι ὡς ἐκ ἀηδῶς, μὰ Δί', ἐδ' αὐτὰς ἀναγκα-
ζομένους, ἀλλ' ἤδη ὑπὸ λιμῷ τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν
ἀπηνυθηκότας· καὶ μέχρι μὲν τίνος, ὦ οὗτος,
ὀδυρόμεθα; ἔασον ἀναπαύσασθαι τὰς τῷ μακά-
ρίτῃ δαίμονας· εἰ δὲ καὶ τὸ παράπαν κλάειν διέ-
γνωκας, αὐτῇ τε τῇτῃ ἕνεκα χρεὶ μὴ ἀπόσιτον
εἶναι, ἵνα καὶ διαρκέσης πρὸς τῷ πένθους τὸ μέ-
γεθος. τότε δὴ τότε πρὸς ἀπάντων βραψώδην-
ται δύο τῷ Ὀμήρῳ σίχροι·

Καὶ γάρ τ' ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτῃ. καὶ
Γασέρι δ' ἔπῳς ἐς ἑνέκων πενθήσασα Ἀχαιῆς.

Οἱ

24. Post haec omnia sunt parentales epulae:
Adfunt cognati, et parentes consolantur defuncti,
et gustare illos cogunt, ut qui non inuiti, per
Iouem, cogendos se praebeant, sed iam trium
dierum fame macerati ferre inedia diutius non
possint. Et, quo usque tandem, aiunt, lugemus?
amice. Patere requiescere felicitis pueri manes. Si
vero omnino plorare decreuisti, illius ipsius rei caus-
sa oportet cibo non abstinere, ut magnitudini luctus
sufficiat. Tunc sane, tunc in omnium ore sunt
duo Homeri versus:

Pulchricoma haud Niobe rament est oblita cibo-
rum

Et: Non iam ventre licet functos lugere Pelasgis.

illi

Οἱ δὲ ἄπτονται μὲν, ἀσχυρόμενοι δὲ τὰ πρῶ-
τα, καὶ δεδιότες, εἰ Φανένται μετὰ τὴν τελευ-
τὴν τῶν Φιλτάτων τοῖς ἀνθρώποις πάθεσιν
ἐμμένοντες. ταῦτα, καὶ πολὺ τέτων γελοίο-
τερα εὖροι τις ἂν ἐπιτηρῶν ἐν τοῖς πένθεσι γι-
γνόμενα, διὰ τὸ τὲς πολλὰς τὸ μέγιστον τῶν
κακῶν τὸν θάνατον εἶσθαι.

Illi vero attingunt, cum pudore quidem ab initio,
et veriti, si videantur post carissimorum mortem
humanis tamen passionibus obnoxii. Haec, et
multo his magis ridicula, inueniat aliquis si ob-
seruet, quae in luctu fiunt propterea, quod vul-
gus maximum malorum putat mortem.

Ῥητόρων διδάσκαλος.

Ἐρωτᾷς, ὦ μεράκιον, ὅπως ἂν ῥήτωρ γένοιο,
καὶ τὸ σεμνέτατον τέτο καὶ πάνδημον ὄνο-
μα, σοφιστὴς αὐτὸς εἶναι δόξης. ἀβίωτα γὰρ
εἶναι σοι φῆς, εἰ μὴ τοιαύτην τινα τὴν δύναμιν
περι-

Rhetorum praeceptor.

Quaeris, adolescens, quomodo fieri possis Rhe-
tor, atque honestissimum illud et omnium
ore celebratum nomen, Sophista ipse esse videaris.
Nec vitam enim tibi dulcem esse ais, nisi talem
quan-

περὶ ἀλλοιοῖο ἐν τοῖς λόγοις, ὡς ἄμαχον εἶναι,
καὶ ἀνυπόστατον, καὶ θαυμάζεσθαι πρὸς ἀπάν-
των, καὶ ἀποβλέπεσθαι, περισπείδασον ἄκκ-
σμα τοῖς Ἑλλήσι δοκῶντα. καὶ δὴ τὰς ἐπὶ τῷ
τοῦ ἀγέστας ὁδῶς, οἳ τινὲς ποτέ εἰσιν, ἐθέλεις
ἐμμεθεῖν. ἀλλὰ εἰς Φθόνοσ, ὧ παῖ· καὶ μά-
λισα ὁπότε νέος τις αὐτὸς ὢν ὀρεγόμενος τῶν
ἀρίστων, ἐκ εἰδῶς ὅθεν ἂν ταῦτα ἐκπορίσαιοτο,
ἰερόν τι χρῆμα τὴν συμβεβληὴν ἔσαν, καθάπερ
νῦν σὺ, τῷ αἰτοίῃ προσελθὼν. ὥς ἄκκε τὸ
γε ἐπ' ἐμοὶ 1), καὶ πάνυ θαρρῶν, ὡς τάχιστα
δεινὸς ἀνὴρ ἔσῃ γινώσκῃ τε τὰ δέοντα, καὶ ἐρ-
μηνεύ-

quandam in dicendo facultatem assequaris, ut in-
uictus sis, neque quisquam consistere te contra
audeat, admirabilis porro apud omnes, et conspi-
cuius, et quem audire Graeci omnes vehementer
studeant. Vias ergo, quae ad hoc ducant, quae-
cumque tandem sint, studeas ediscere. Verum
nulla, puer, inuidia est: in primis ubi iuuenis
aliquis, optimarum ipse rerum cupidus, ignarus
autem vnde haec petat, illud *tamquam* consilium,
rem sanctam, uti tu modo, rogatum veniat. Au-
di ergo quod in mea potestate est, et cum fidu-
cia, ut quam celerrime vir acer fias, tum ad co-
gno-

1. τὸ γε ἐπ' ἐμοὶ] Recte *Gesner*. iungit, pro
κατὰ τὸ γε, i. e. *quantum in me*. *Reitz*.

μηνεῦσαι αὐτὰ, ἣν τὸ μετὰ τῷτο ἐθελήσεις αὐ-
τὸς ἐμμενεῖν οἷς ἂν ἀκέρους παρ' ἡμῶν, καὶ Φι-
λοπόνως αὐτὰ μελετᾷν, καὶ προθύμως ἀνύειν
τὴν ὁδὸν, ἕς' ἂν ἀΦίκη πρὸς τὸ τέρμα.

Τὸ μὲν ἔν θήραμα ἔ σμιμρὸν, ἔδὲ ὀλίγης τῆς
επουδῆς δεόμενον· ἀλλὰ ἐφ' ὅτῳ καὶ πονῆσαι
πολλὰ, καὶ ἀγρυπνῆσαι, καὶ πᾶν ὅτι ἐν ὑπομῆ-
ναι ἄξιον. σκόπει γὰρ ὅπόσοι τέως μηδὲν ὄντες,
ἔνδοξοι, καὶ πλέσιοι, καὶ, νῆ Δί', εὐγενέστατοι
ἔδοξαν ἀπὸ τῶν λόγων.

Ὅμως δὲ μὴ δέδιθι, μηδὲ πρὸς τὸ μέγεθος
τῶν ἐλπιζομένων ἀποδυσπετήσης, μυρίας τινὰς
τὰς πόνους προπονήσῃν οἰηθεῖς. ἔ γάρ σε τρα-

χειάν

gnoscendum quae opus est, tum ad explicandum,
si postea manere in illis, quae a nobis audies,
volueris, et diligenter ea meditari, et studiose
viam pergere, donec ad metam perueneris.

2. Atque illud quod venaris non paruum est,
neque paruae curae indigum, sed in quo multum
laborare, et vigilare, et nihil non sustinere ae-
quum sit. Vide enim, quot homines, qui an-
tea nihil essent, nobiles, et diuites, et, per Io-
vem, generosissimi, ob dicendi facultatem visi sint.

3. Interim tamen noli metuere, neque te ma-
gnitudo eorum, quorum spes proponitur, ipsa
assequendi difficultate reiiciat, qui putes, infini-
tos tibi ante subeundos labores. Neque enim
aspe-

χειάν τινά, εἰ δὲ ὄρεθιον, καὶ ἰδρωτός μεσὴν ἡμεῖς
γε ἄζομεν, ὥς ἐκ μέσης αὐτῆς ἀναστρέψαι κα-
μόντα. ἐπεὶ οὐδὲν ἂν διεφέρομεν τῶν ἄλλων,
ἔσοι τὴν συνήθη ἐκείνην ἡγᾶνται, μακρὰν, καὶ
ἀνάντη, καὶ καματηράν, καὶ ὥς τὸ πολὺ ἀπε-
γνωσμένην. ἀλλὰ τότε παρ' ἡμῶν ἐξαιρετον
τῆς συμβαλλῆς, τῆτό ἐστιν, ὅτι ἡδίστην τε ἅμα
καὶ ἐπιτομωτάτην, καὶ ἱππήλατον 2) καὶ κατ-
άντη, σὺν πολλῇ τῇ θυμηδία καὶ τρυφῇ, διὰ
λειμώνων εὐανθῶν καὶ σκιᾶς ἀκριβῆς, σχολῇ
καὶ βάδην ἀνιών, ἀνιδρωτὶ ἐπισήσῃ τῇ ἀκρᾷ,
καὶ ἀγρεύσεις ἔ καμῶν, καὶ, νῆ Δί', εὐωχῆσθαι
κατα-

asperam te neque arduam et plenam sudoris viam
ducemus, vt in media illa fatigatus retro eas:
alioqui nulla parte meliores essemus reliquis, qui
consuetae illius duces sunt, longae, et praeruptae,
et laboriosae, et vt plurimum desperatae. Ve-
rum eximium in consilio nostro illud est, quod
per iucundissimam simul et maxime compendia-
riam, et equos etiam capientem viam, atque de-
cliuem, multa cum voluptate atque oblectatione,
per prata florida et umbram solidam, otiose ince-
dens, sine sudore stabis in summo, et prae-
dam nullo labore capies, et, ita me Iupiter,
epula-

2. ἱππήλατον] Hemsterk. equitabilem superscri-
pserat, quod Gesner. per circuitionem de-
dit. Reitz.

κατακείμενος; ἐκείνους 3), ὅποσοι 4) τὴν ἐτέραν ἐστράποντο, ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς ἐπισκοπῶν ἐν τῇ ὑπὸ ὑψείᾳ τῆς ἀνόδου, ἔτι κατὰ δυσβάτων καὶ ὀλισθηρῶν τῶν κρημνῶν μόλις ἀνέροντας, ἀποκυλισμένους ἐπὶ κεφαλὴν ἐνίστε, καὶ πολλὰ τραύματα λαμβάνοντας περὶ τραχείαις ταῖς πέτραις· σὺ δὲ πρὸ πολλοῦ ἄνω ἐξεφανωμένος, εὐδαιμονέστατος ἔσῃ, ἅπαντα ἐν βραχεῖ, ὅσα ἐσὶν

epulabere iam accumbens, cum anhelantes, quotquot alteram illam viam secuti sunt, ab alto videbis, circa imum adscensum, adhuc per difficilia et lubrica praecipitia vix repentes, deuolutos nonnunquam in caput, et vulnera multa asperis in rupibus accipientes: tu contra ea olim supra coronatus, felicissimus eris, qui breui tempore,

3. ἐκείνους] Ante Benedictum iam *Flor.* Ed. recte habebat. Reliqui libri, quod mireris ἐκπνους. *du Soul.*

4. ἐκπνους, ὅποσοι] Sanus mihi videtur locus, tentatus vt videtur, propter verbum nondum relatum in Lexica. Vt ἀπνους est, qui non respirat, δύσπνους qui difficulter: sic ἐκπνους, qui labore, cursu, multam spiritus effudit, et nunc aegre eum recipit, verbo *anhelus*. Iungo igitur ἐπισκοπῶν ἐκπνους et deinde ἀνέροντας κ. τ. λ. *Gesner.*

ἐσὶν ἀγαθὰ παρὰ τῆς ῥητορικῆς μονοναχὶ κα-
θεύδων λαβῶν.

Ἡ μὲν δὴ ὑπόσχεσις ἔτω μεγάλη· ἀλλὰ πρὸς
Φιλίᾳ Διὸς, μὴ ἀπίσῃσῃς, εἰ ῥᾷδ' αὖ τε ἄμικ' καὶ
ἡδιστὰ σοι ταῦτα ἐπιδείξεν Φαμέην. εἰ γὰρ Ἡ-
σίοδος μὲν ἐλίγα Φύλλα ἐκ τῶ Ἑλικῶντος λαβῶν,
αὐτίκα μάλα ποιητὴς ἐκ ποιμένος κατέστη, καὶ
ἦδε θεῶν καὶ ἡρώων γένη, κάτοχος ἐκ Μουσῶν
γενόμενος· ῥήτορα δὲ, ὃ πολὺ ἐνερθε τῆς ποιη-
τικῆς μεγαληγορίας ἐστίν, ἐν βραχεὶ κατασηῆναι
ἀδύνατον, εἴ τις ἐκμάθοι τὴν ταχίστην ὁδόν;

Ὡς ἔγωγε καὶ διηγῆσασθαί σοι βέλομαι Σι-
δωνίᾳ τινὸς ἐμπόρου ἐπίνοϊαν, δι' ἀπιστίαν ἀτε-
λῇ

pore, quaecumque bona sunt a Rhetorice tantum
non dormiens acceperis.

4. Promissio sane quam magna; Sed per ego
te amicitiae praesidem Iouem rogo, ne fidem nobis
deneges, si facillima simul et suauissima haec
tibi nos ostensuros esse dicimus. Si enim Hesio-
dus, paucis ex Helicone sumtis foliis, poeta sta-
tim de pastore factus est, et Deorum genera at-
que hominum, a Musis obsessus cecinit: Rhetor-
emne, quod multum infra poeticam magnilo-
quentiam est, breui tempore fieri posse negabi-
mus, si celerrimam quis viam ediscat?

5. Quorsum ego etiam enarrare tibi volo Sido-
nii cuiusdam mercatoris inuentum, quod ob ne-

λῇ γενομένην, καὶ τῷ ἀκράσαντι ἀνόνητον. ἦρ-
 χε μὲν γὰρ ἤδη Ἀλέξανδρος Περσῶν, μετὰ τὴν
 ἐν Ἀρβήλοις μάχην, Δαρεῖον καθηρηκῶς. ἔδει
 δὲ πανταχόσε τῆς ἀρχῆς διαθεῖν τὰς γραμμα-
 τοφόρους, τὰ ἐπιτάγματα τῷ Ἀλεξάνδρῳ κομί-
 ζοντας· ἐκ Περσῶν δὲ πολλὰ εἰς Αἴγυπτον ἐγί-
 γνετο ἡ ὁδός· ἐκπεριιέναι γὰρ ἔδει τὰ ὄρη, εἴτα
 διὰ τῆς Βαβυλωνίας εἰς τὴν Ἀραβίαν ἐλθεῖν·
 εἴτα ἐρήμην ποίλῃν ἐλάσαντας 5), ἀφινέσθαι
 ποτὲ μόλις εἰς Αἴγυπτον, εἴκοσι μηκίστας ἀνδρὶ
εὐζώνῳ σαθμῆς τέττης διανύσαντας. ἤχθετο
 ἐν Ἀλεξάνδρῳ ἐπὶ τῷ, διότι Αἰγυπτίως τι πα-
 ρακί-

gatam illi fidem caruit successu, et vtilitatem au-
 dienti nullam attulit. Imperabat iam Persis Ale-
 xander, post devictum praelio ad Arbela Darium.
 Opus autem erat per omnes imperii partes discur-
 rere tabellarios, perferentes Alexandri imperia.
 Porro multum erat ex Persis in Aegyptum viae.
 Circumeundi enim montes, deinde per Babylo-
 niam pergendum in Arabiam, tum, deserta re-
 gione multa superata, peruenire denique in Ae-
 gyptum, viginti maximas expedito viro istas man-
 siones emensum. Molestum hoc ferebat Alexander,
 quia, audito, moliri aliquid Aegyptios, non pot-
 erat

5. ἐλάσαντας] Ἐλαύνειν γῆν pro vagari, pera-
 grave regionem, etiam supra Alex. c. 46.
 γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. Reitz.

ρακινεῖν ἀκάνων, ἐκ εἵχε διαταχέων ἐκπέμπειν
 τοῖς σατράπαις τὰ δοκῶντα οἱ περὶ αὐτῶν. τό-
 τε δὴ ὁ Σιδώνιος ἔμπορος, Ἐγὼ σοι, ἔφη, ὦ
 βασιλεῦ, ὑποσχῶμαι δεῖξαι ὁδὸν, ἢ πολλὴν ἐκ
 Περσῶν εἰς Αἴγυπτον· ἐγὼ γάρ τις ὑπερβαίη τὰ
 ὅρη ταῦτα, ὑπερβαίη δ' αὖν τριταῖος, αὐτίκα
 μάλα β) ἐν Αἰγύπτῳ ἔτος ἐστὶ· καὶ εἶχεν ἔτω
 πλὴν,

erat satis celeriter mittere ad Satrapas, quid de
 illis sibi placeret. Tum ergo Sidonius mercator,
*Ego tibi, inquit, Rex, promitto me ostensurum
 viam non longam e Persis in Aegyptum. Si quis
 enim mones istos superet, superaverit vero triduo,
 ille statim est in Aegypto. Et res ita se habuit.*

Aa 3

Verum

6. αὐτίκα μάλα] Si veram narrat historiam
 Lucianus, merito fides non est habita ho-
 mini vano ab Alexandro, quem alia omnia
 edocere nempe poterant mensores sui. In-
 ter fines occidentales Persidis et Orientales
 Aegypti intersunt gradus non minus xv;
 id est milliarum Germanica minimum cc, ex-
 pedito etiam homini xx mansiones deno-
 rum milliarium. Itaque puto hanc ipsam
 narrationem vel fictam vel veram pertinere
 ad ironiam Luciani, demonstrandumque τὸ
 ἀδύνατον τῆς ὑποσχέσεως potius, quam
 eo, quo verba, illa praesertim, καὶ εἶχεν
 ἔτω, ducunt. *Gesner.*

πλὴν ἔγχε Ἀλέξανδρος ἐκ ἐπίστευσεν, ἀλλὰ γόη-
τα εἶναι τὸν ἔμπορον ᾤετο. ἔτω τὸ παράδοξον
τῆς ὑποσχέσεως ἅπισον ἐδόκει τοῖς πολλοῖς.

Ἀλλὰ μὴ σύ γε πάθῃς τὸ αὐτό· εἴσῃ γὰρ πει-
ρώμενος ὡς ἔδέν σε κωλύσει ῥήτορα δοκεῖν μιᾶς
ἑδ' ὅλης ἡμέρας, ὑπερπετασθέντα τὸ ὄρος ἐκ
Περσῶν εἰς Αἴγυπτον. ἐθέλω δέ σοι πρῶτον,
ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος, εἰκόνα γραψάμενος τῷ
λόγῳ, ἐκτέραν ἐπιδείξαι τὴν ὁδὸν (δύο γάρ
ἔσον, αἷ πρὸς τὴν ῥητορικὴν ἄγετον) ἧς ἔρᾶν οὐ
μετρίως μοι δοκεῖς. καὶ ὅτῃτα, ἡ μὲν ἐφ' ὑψη-
λᾷ καθίσθω, πάνυ καλῇ, καὶ εὐπρόσωπος,
τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρως ἔχουσα ἐν τῇ δεξιᾷ
παντοίοις καρποῖς ὑπερβρύον· ἐν θασέρᾳ δέ μοι
δόκει

Verum non credidit Alexander, sed impostorem
esse mercatorem putavit. Itaque quod praeter
spem promittebatur, incredibile visum vulgo.

6. Tibi vero ne tale quid in mentem veniat.
Experimento enim scies, nihil obstare, quin Rhe-
tor videaris, intra unum nec solidum diem alis
traiecto monte ex Persia in Aegyptum. Volo
autem tibi prius, ut ille Cebes, imagine verbis
depicta utramque viam ostendere. Duae enim
sunt, quae ducunt ad Rhetoricen, quam non
mediocriter adamasse mihi videris. Nimirum ipsa
iam in alto sedeat, pulchra undique, Amaltheae
cornu dextra gerens, fructibus abundans omni-
genis :

δοκεῖ τὸν πλεῖστον παρεξῶτα ὁρᾶν, χρυσῶν ὅλον ὄντα, καὶ ἐπέρασον. καὶ ἡ δόξα δὲ, καὶ ἡ ἰσχὺς παρέξωσαν, καὶ οἱ ἔπανοι περὶ πᾶσαν αὐτὴν, ἔρωσι μικροῖς εὐκότες, πολλοὶ ἀπανταχόθεν περιπλεκέσθωσαν, ἐκπετόμενοι. εἴπε τὸν Νεῖλον εἶδες γραφῇ μεμιμημένον, αὐτὸν μὲν κείμενον ἐπὶ κροκοδείλῃ τινὸς ἢ ἵπποποτάμῃ, οἷον οἱ πολλοὶ γράφουσιν ἐναὐτῷ· μικρὰ δὲ τινα παιδία παρ' αὐτὸν παίζοντα (πήχεις αὐτὰς γ) οἱ

Αἰγύ-

genis: ad alteram vero manum imaginare adstantem Plutum, aureum totum atque amabilem: adstant vero etiam Gloria, et Vis, et Plautus circa illam undique, paruis Cupidinibus similes, multi, amplexi se mutuo, circumuolent. Si quando Nilum depictum vidisti, ipsum quidem iacentem in crocodilo quodam aut hippopotamo, ut plerique in eo *repraesentando* pingunt: paruos autem ludentes circa illum puerulos, Cubitos illos vo-

A a 4

cant

7. *πήχεις αὐτὰς*] Si quis inspicere velit *Philostorari* Icona I, 5. et quae ibi dedit *Olearius*, nihil ad explanationem huius loci desiderabit. Caeterum *Πήχεις* in vers. reliquit, *Peches*, *Olearius*; ego non dubitavi dare *Cubitos*, cum *Dactylos* *Idaeos* *Digitos* vocare non refugerint *Cicero* de Nat. Deor. 3, 16. atque *Arnobius* 3. p. 124. Nempe utrobique ad significationem nominis respicitur, quod de Digitis docet *Pollux* 2, 156. Cubi-

Αἰγύπτιοι καλῆσι) τοῖς τοῖς καὶ περὶ τὴν ῥητο-
ρικὴν οἱ ἔπαινοι. πρόσκει δὴ σὺ ὁ ἔρασις, ἐπι-
θυμῶν δηλαδὴ ὅτι τάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τῆς
ἡμέρας, ὡς γαμήσειάς τε αὐτῇ ἀνελθὼν, καὶ
πάντα ἐκείνῃ ἔχοις, τὸν πλεῖστον, τὴν δόξαν
τῆς ἐπαινεῖς. νόμῳ γὰρ ἅπαντα γίγνεται τοῦ
γεγαμημένος.

Εἶτα ἐπειδὴν πλησιάσης τῷ ὄρει, τὰ μὲν
πρῶτον ἀπογιγνώσκεις τὴν ἀνοδὸν καὶ τὰ πρῶ-
γμα ὁμοίον σοι εἶναι δοκεῖ, οἷα ἡ Ἀορνος ἐφάνη
τοῖς Μακεδόσιν, ἀπόξυρον αὐτὴν ἀπανταχόθεν
ἰδοῦσιν, ἀτεχνῶς οὐδὲ βρῦνοις ὑπερπτήναι ἐραδίαν,

Διονύ-

cant Aegyptii: tales etiam circa Rhetoricam sunt
Plautus. Accede iam tu, amator, cupiens nimi-
rum quam celerrime in finem esse, ut et ipsam
uxorem ducas ubi ascenderis, et omnia illa habeas,
Plutem, Gloriam, Plautus: lege enim fiunt o-
mnia mariti.

7. Deinde cum ad montem accedis, primo
quidem desperas ascensum, et similis tibi res vi-
detur, qualis Aornus visa Macedonibus, cum
praeuptam undique cernerent, neque auibz ad-
eo ad transuolandum facilem, Baccho quodam

aut

Cubitos Philostratus l. c. παιδία vocat ζύμ-
μετρα τῷ ὀνόματι. Et quod Noster de
Aegyptiis dicit, sine dubio illi nomine
suae linguae, cubitum notante, utebantur.
Gefner.

Διονύσε τινός, ἢ Ἡρακλέους, εἰ μέλλοι κενταυροθήσεσθαι, δεομένην. ταῦτά σοι δοκεῖ τὸ πρῶτον· εἴτα μετ' ὀλίγον ὁρᾷς δύο τινὰς ὁδούς· μᾶλλον δὲ ἢ μὲν ἀτραπὸς ἐστὶ γενή, καὶ ἀκανθώδης, καὶ τραχεῖα, πολὺ τὸ δάψος ἐμφαίνουσα, καὶ ἰδρωτά. καὶ ἔφθη γὰρ ἡδὴ Ἡσίοδος, εὖ μάλα ὑποδείξας αὐτήν, ὥς ἐδὲν ἐμὰ δεῖσῃ· ἢ ἑτέρα δὲ πλατεῖα, καὶ ἀνθηρά, καὶ εὐυδρος, τοιαύτη, οἷαν μικρῷ πρόσθεν εἶπον, ἵνα μὴ κατὰ αὐτὰ λέγων πολλάκις, ἐπέχω σε ἡδὴ ῥήτορα εἶναι δυνάμεον.

Πλὴν τό γε τοσῶτο προσθήσεν μοι δοκῶ, ὅτι ἢ μὲν τραχεῖα θείνη, καὶ ἀνάντης, ἢ πολλὰ καὶ ἴχνη τῶν ὁδοιπόρων εἶχεν· εἰ δὲ τινὰ, πάνυ παλαιά·

aut Hercule, si capienda sit, indigentem. Haec tibi primum videntur. Tum post paullo vides duas quasdam vias: quin altera semita modo est angusta et spinis obsita, et aspera, sitim multam ostentans ac sudorem. Et iam occupavit illam pulchre ostendere Hesiodus, itaque nihil mea opera indigebit. Altera autem lata, florida, irrigua, talis, qualem paullo ante dicebam; ne etiam eadem dicendo saepius retineam te, cum iam Rhetor esse posses.

8. Verum illud modo adiciendum puto, asperam illam atque arduam, non multa habuisse viatorum vestigia: si vero quaedam, ea omnino

παλαιά· καὶ ἔγωγε κατ' ἐκείνην ἄθλιος ἀτήλ-
 θον, τοσαῦτα καμῶν, ἔδεν δέον· ἢ ἑτέρα δέ
 ἄτε ὀμολή ἔσα, καὶ ἀγκύλον ἔδεν ἔχουσα, πόρ-
 ρωθέν μοι ἐφάνη, οἷά ἐσιν, ἔχ ὁδεύσαντι αὐ-
 τῷ. οὐ γὰρ ἐώρων νέος ἔτι ὢν, τὸ βέλτιον·
 ἀλλὰ τὸν ποιητὴν ἐκείνον ἀληθεύειν ὥμην, λέ-
 γοντα, ἐκ τῶν πόνων φύεσθαι τὰ ἀγαθὰ. τὸ
 δ' ἐκ εἶχεν ἔτως. ἀπονητὶ γὰρ ὄρω τὰς πολ-
 λὰς μειζόνων ἀξικμένεες, εὐμοιρίᾳ τῆς αἰρέσεως
 τῆς τῶν λόγων καὶ ἐδῶν. ἐπεὶ δ' ἔνθ) εἰς τὴν
 ἀρχὴν

antiqua. Et ego etiam miser per illam ascendi,
 tot susceptis sine caussa laboribus. Altera vero,
 utpote aequabilis, anfractum habens nullum, e
 longinquo mihi, qualis sit, conspecta est: non
 qui ipse ea iucrim, nec enim, iuuenis cum es-
 sem, videbam, quod sit melius, sed vera dicere
 poetam illum putabam, ex laboribus nasci bona,
 dicentem. At illud non ita habebat. Video enim
 sine labore plerisque maiora consequutos quadam
 eligendarum rationum viarumque felicitate. Ad
 initium

8. ἐπεὶ δ' ἔνθ] Ἐπεὶ non habet, quo satis
 commodè referatur: sequitur enim ὡς ἔνθ.
 Equidem aut ἐπειτ' ἔνθ legendum putem,
 aut dicam, τὴν εἰς esse glossam τῆς ἐπὶ,
 proinde omittendam. Atque hoc interpre-
 tando expressi. Gesner.

ἀρχὴν ἀφικόμενος, εὖ οἶδα ὅτι ἀπορήσεις, καὶ ἤδη ἀπορεῖς ὁποτέρᾳ καὶ τραπητῶν. ὥς οὖν ποιήσας ἤδη, ῥᾶστα ἐπὶ τὸ ἀκρότατον ἀναβήσῃ, καὶ εὐδαιμονήσεις, καὶ γαμήσεις, καὶ θαυμαστὰς πᾶσι δόξεις, ἐγὼ σοι Φράσω· ἱκανὸν γὰρ τὸ ἐαυτὸν ἐξαπατηθῆναι, καὶ πονῆσαι. σοὶ δὲ ἁσπορα καὶ ἀνήρστα Φυέσθω πάντα, καθάπερ ἐπὶ τῷ Κρένῃ.

Εὐθύς οὖν πρόσεισί σοι καρτερός τις ἀνὴρ, ὑπόσκληρος, ἀνδρώδης τὸ βᾶδισμα, πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τῷ σώματος δεικνύς, ἀρρένωπός τὸ βλέμμα, ἐγρηγορώς, τῆς τραχείας ἐκείνης ὁδῷ ἡγεμὼν, λήρης τινὰς ὁ μάταος διεξιὼν πρὸς σέ, ἔπεσθαι οἱ παρακελευόμενος, ὑποδεκνύς τὰ Δημοσθένους ἰχνη, καὶ Πλάτωνος, καὶ ἄλ-
λων

initium igitur *utriusque viae* delatus, *dubitabis, scio; et iam dubitas in utram te vertas? Quid igitur iam faciendo facillime elcendas in summum, et beatus sis, et *illam* ducas, et admirabilis omnibus videre, ego tibi dicam. Satis enim est, quod ipse deceptus laboravi. At tibi sine semine et aratro nascantur omnia, ut sub Saturno.

9. Statim ergo accedit ad te robustus vir quidam, subdurus, virili incessu, multum in corpore solem ostendens, masculo vultu, vigilax, asperae illius dux viae, nugas quasdam stolidus ille apud te enarrans, uti se sequaris adhortans, monstrans tibi Demosthenis et Platonis, et aliarum quo-

λων τινῶν, μεγάλη μὲν, καὶ ὑπὲρ τῆς νῦν, ἀ-
μαυρὰ δὲ ἤδη, καὶ ἀσαφὴ τὰ πολλὰ ὑπὸ τοῦ
χρόνου, καὶ φήσει εὐδαίμονά σε ἔσεσθαι, καὶ νό-
μιμω γαμήσειν τὴν ῥητορικὴν, εἰ κατὰ τούτων
ὁδεύσεις, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν κήλων βαίνοντες.
εἰ δὲ καὶ μικρὸν τι παραβῇ, ἢ ἐξω τῆς εὐ-
θείας, ἢ ἐπὶ θάτερά μᾶλλον κλιθείης τῇ βάσει,
ἐκπεσῇσθαί σε τῆς ὁρθῆς ὁδῆ, καὶ ἀγέσης ἐπὶ
τὸν γάμον. εἴτ' αὖ σε κενύσει ζηλῶν ἐκείνης τῆς
ἀρχαίας ἀνδραγ, ἕωλα παραδείγματα παρτι-
θεῖς τῶν λόγων, ἢ ῥάδια μιμῆσθαι, οἷα τὰ
τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐσίν, Ἡγησίε, καὶ τῶν
ἀμφὶ Κράτῃτα, καὶ Νησιώτην 9), ἀπεσφιγμέ-
να,

quorundam vestigia, magna illa quidem, et his,
quae nunc sunt, maiora, sed obscura iam, et ple-
raque a tempore euanida: ac dicet, beatum te
futurum, et lege ducturum esse Rhetoricen, per
haec si incedas, ut qui per funes eunt; si vero
vel pauxillum quiddam aut transgrediare extra
lineam, aut in alterutram partem magis inclines
vestigium, futurum esse, uti ducente ad nuptias
recta via excidas. Deinde imitari te iubebit an-
tiquos illos viros: obsoletis orationum exemplis
propositis, nec facilibus ad imitandum, qualia
sunt de illa veteri officina, Hegesiae, et Cratetis,
et Insulani illius, adstricta, et nervosa, et aspera,
et

9. Καὶ τῶν ἀμφὶ Κράτῃτα, καὶ Νησιώτην]
In

να, καὶ νευρώδη, καὶ σκληρά, καὶ ἀκριβῶς
ἀποτεταμένα τὰς γραμμαῖς· πόνον δὲ καὶ ἀ-
γρυπνίαν, καὶ ὕδατοποσίω, καὶ τὸ λιπαρές 10),
ἀναγ-

et accurate intentis *quasi* lineis descripta: laborem
porro et vigiliam, et potum aquae, et cultum
neglectiorem, necessaria esse dicet, et quae de-
preca-

In MS. legitur Καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτιαν καὶ
Νησιώτην. quod est verius. Critias cele-
bris fuit discipulus Socratis, corruptus a
Thessalis, et vnus ex triginta tyrannis.
Per Νησιώτην vero intelligit Gorgiam
Leontinum ex Sicilia, quae κατ' ἐξοχὴν
νῆσος dicitur, quia insularum maris medi-
terranei fuit maxima, is fuit Empedoclis di-
scipulus, et principatum inter antiquissimos
Sophistas tenuit. *Graenius*. Vide omnino
Φιλοφ. c. 18. Quo loco rite perpenso pa-
tet, ni fallor, delendam esse coniunctionem
καὶ, vt Critias hic etiam νησιώτης dicatur.
Ego vero non de Rhetoribus haec dicta pu-
to, sed pictoribus aut potius sculptoribus,
ad Critiamque confugio, qui l. c. νησιώτης
iterum vocatur, et inter sculptores recense-
tur. *du Soul*.

10. τὸ λιπαρές] *Quom. Hist. c. 1. λιπαρεῖ*
τῷ πυρετῷ, febrī continua, s. magna. Ab-
dic. c. 4. προθυμία λιπαρεῖ. Gesn. reddi-
dīt, multo studio. At quum hic dedit, cul-
tum neglectiorem, credo ἀλιπαρές ei placuif-
se. Iam vero verterem, adfuitatem, imo
indi-

ἀναγκαῖα ταῦτα, καὶ ἀπαραίτητα Φήσῃ. ἀδύνατον γὰρ εἶναι ἄνευ τῶν διανῦσαι τὴν ὁδόν. ὃ δὲ πάντων ἀνιάρωτατον, ὅτι σοὶ καὶ τὸν χρόνον πᾶμπολυν ὑπογρέψῃ τῆς ὁδοιπορίας, ἔτη πολλὰ, καὶ κατὰ ἡμέρας, καὶ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν, ὥς προσηκουμένον τὸν ἀκρόντα, καὶ ἀπαγορεῦσαι, πολλὰ χεῖρην φράσαντα τῇ ἐλπιζομένῃ ἐκείνῃ εὐδαιμονίᾳ. πρὸς δὲ τῆτοις καὶ δὲ μισθὸς ὀλίγους ἀπαιτεῖ τῶν τοιούτων κακῶν. ἀλλὰ ἐκ ἂν ἡγήσαιο σοὶ, εἰ μὴ μεγάλα πρότερον λάβοι.

Ο

precari non liceat; fieri enim non posse, ut viam absque his emetiare. Quod vero omnium est molestissimum, *illud est*, quod plurimum etiam tibi temporis itineris huius praescribet, annos multos, non secundum dies aut menses, sed secundum totas Olympiades numerans, adeo ut, qui audit, ante succumbat et renunciaret labori, et longum valere speratam illam felicitatem iubeat. Praeter haec etiam mercedes non exiguas poscere ausit talium malorum, neque viae se ducem praestiterit, nisi magnum quiddam ante acceperit.

IC. II.

indigentiam, cum Hesychio, qui λιπαρές, τὸ δεόμενον exponit, καὶ τὸ παρεδρευτικόν, ἀπὸ τῆς λῆαν παρεῖναι unde et λιπαρεῖν δεῖσθαι, κολακεύειν. Per *indigentiam* hic intelligo aliorum gratiam*auxiliumue rogandi necessitatem. *Reiz.*

Ὁ μὲν ταῦτα φήσει ἀλαζών, καὶ ἀρχαῖος ὡς
 πλεονάζων, καὶ Κρονικὸς ἄνθρωπος, νεκρὰς εἰς μί-
 μησιν παλαιὰς προτιθεῖς, καὶ ἀνορύττειν ἀξίων
 λόγους πάλαι κατορωρυγμένους, ὥς τι μέγιστον
 ἀγαθόν, μαχαιροποιεῖ ὑπὸν, καὶ ἄλλον Ἀτρωμή-
 τε τινὸς γραμματιστῆ, ζητῶν ἀξίων, καὶ ταῦ-
 τα ἐν εἰρήνῃ μὴτε Φιλίππου ἐπιόντος, μὴτε Ἀ-
 λεξάνδρου ἐπιτάττοντος, ὅπως τὰ ἐκείνων τέως
 ἐδόκει χρήσιμα· ἐκ εἰδῶς ὅποια νῦν κεκαινοτό-
 μηται, ταχέϊα καὶ ἀπράγμων, καὶ ἐς τὸ εὐθύ
 τῆς ῥητορικῆς ὁδός. σὺ δὲ μὴτε πείθεσθαι, μὴ-
 τε προσέχειν αὐτῷ, μὴ σε ἐκτραχηλίσῃ που
 παραλαβὼν, ἢ τὸ τελευταῖον, προσηράσῃ τοῖς
 πόνοις παρασκευάσῃ. ἀλλὰ εἰ πάντως ἐρᾷς, καὶ
 ταχί-

10. Ille quidem ista dicet, insolens homo et
 obsoletus vere et Saturnum olens, qui mortuos
 antiquos ad imitationem proponat, et eruere te
 postulet rationes olim sepultas, tanquam maxi-
 mum quoddam bonum gladiatorum fabri filium,
 et alium Atrometi grammatistae, aemulari te iu-
 bens; idque in pace, neque Philippo inuadente,
 neque imperante Alexandro, ubi illorum ratio
 utilis tum videbatur; nesciens quae nunc recens
 inuenta sit, brevis, et minime laboriosa, et dire-
 cta via Rhetorices. At tu noli credere, neque
 attendere illi, ne te forte assumptum euertat, aut
 denique ante tempus ut consenes laboribus,
 efficiat. Verum si omnino amas Rhetoricen, et
 quam

πάχιστα ἐθέλεις τῇ ῥητορικῇ συνεῖναι, ἀκμάζων
 ἔτι, ὡς καὶ σπευδάσεις πρὸς αὐτῆς, ἴθι τῷ μὲν
 δασεῖ τέττω, καὶ πέραν τῆ μετρίε ἀνδρικῷ, μα-
 κρὰ χαίρειν λέγε II) ἀναβαίνειν αὐτὸν καὶ ἄλ-
 λας, ὅπως αὖ ἐξαπατᾷν δύνηται, ἀνάγειν,
 καταλιπὼν ἀσθμαίνοντας καὶ πολλῷ ἰδρῶτι
 συνόντας.

Πρὸς δὲ τὴν ἑτέραν ἐλθὼν, εὐρήσεις πολλὰς
 μὲν καὶ ἄλλας, ἐν τέτοις δὲ καὶ πάνσοφον τι-
 να, καὶ πάγκαλον ἄνδρα, διαπεσालευμένον τὸ
 βάδισμα, ἐπικεκλασμένον τὸν αὐχένα, γυναι-
 κῆιον τὸ βλέμμα, μελιχρὸν τὸ Φώνημα, μύ-
 ρων ἀποπνέοντα, τῷ δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφα-
 λην

quam celerrime illa vis potiri, plenā adhuc vigo-
 re dum frueris, ut etiam ab illa colare; videlicet
 hirsutum illum et ultra mediocritatem virilem,
 longum valere iube, escendere ipsum, et alios,
 quotquot decipere potest, educere; anhelantes-
 que et multo sudore diffuentes relinque.

II. Ad alteram vero viam transgressus, cum
 alios multos inuenies, tum in his omniscium
 quendam et usquequaque pulchrum hominem,
 fluctuante incessu, infracta ceruice; vultu femi-
 neo, mellita voce, vnguenta spirantem, summo
 digi-

II. χαίρειν λέγε] Ita construo, λέγε μακρὰ
 χαίρειν, λέγε ἀναβαίνειν etc. Reitz.

λήν κινύμενον. ὀλίγας μὲν ἔτι, ἔλας δὲ καὶ ὑα-
κινθίνας τὰς τρεῖδας εὐθετίζοντα, πάντα βρόντι-
να Σαρδανάπαλλον, ἢ Κινύραν, ἢ αὐτὸν Ἀγάθω-
να, τὸν τῆς τραγωιδίας ἐπέγραψον ἐκείνον ποιη-
τὴν. λέγω δὲ ὡς ἀπὸ τέτων γινώσκεις αὐτόν,
μὴδὲ σε ἔτω θεσπέσιον χρῆμα, καὶ Φίλον Ἀ-
φροδίτη καὶ Χάρισι, διαλάθοι. καίτοι τί Φη-
μι; καὶ εἰ μὴ οὐ γὰρ σοὶ προσελθὼν εἶποι τὸ
Τμήττιον ἐκεῖνο ἀνοίξας σῆμα, καὶ τὴν συν-
ῆθη Φωκῶν ἀΦίη, μάθοις ἂν ὡς ἐχὶ τῶν κατ'
ἡμᾶς τίς ἐστίν, οἱ ἀρέρης καρπὸν ἔδομεν, ἀλλὰ
τι ξένον Φάσμα δρόσω ἢ ἀμβροσίᾳ τρεφόμε-
νον. τάτω τοίνυν προσελθὼν καὶ παραδὲ σεαυ-
τὸν,

digito scalpentem caput, paucos illos iam quidem,
sed crispas ferrugineo colore capillos studiose com-
ponentem, delicatissimum quendam Sardanapa-
lum, aut Cinyram, aut Agathonem ipsum, ve-
nustum illum poetam Tragoediae. Dico autem
ideo, ut his illum indiciis agnoscas, neque fugiat
te res adeo diuina, adeo Veneri cara atque Gra-
tiis. Quamquam quid dico? Si enim ad te clau-
dentem oculos accedens dicat aliquid, Hymenio
illo aperto ore, et consuetam vocem emittat, sta-
tim agnoscas, non esse de nostro genere aliquem,
qui terrae fructum edimus, sed peregrinum quod-
dam monstrum, rore pastum vel ambrosia. Ad
hunc igitur si accesseris, huic te si tradideris, e
Luc. Op. T. VI. B b vesti-

τὸν, αὐτίκα μάλα ῥήτωρ ἔσῃ καὶ περίβλεπτος,
καὶ, ὡς ὀνομάζει αὐτὸς, βασιλεὺς ἐν τοῖς λό-
γοις ἀπονητὶ κατασῆσῃ, τὰ τέθριππα ἐλαύ-
νων τᾷ λόγῳ. διδάξεται γὰρ σε παραλαβὼν τὰ
πρῶτα μὲν ἐκεῖνα.

Μᾶλλον δὲ αὐτὸς εἰπάτω πρὸς σέ. γελοῖον
γὰρ ὑπὲρ τοιάτῃ ῥήτορος ἐμὲ ποιῆσθαι τὰς λό-
γους, Φαῦλον ὑποκριτὴν ἴσως τῶν τοιότων καὶ
τηλικύτων, μὴ καὶ συντρίψω πε πεσὼν τὸν ἥ-
ρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. Φαίη ἂν τοιγαρὲν πρὸς
σέ ὥδ' ἔπος, ἐπισπασόμενος ὅποσον ἔτι λοιπὸν
τῆς κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκεί-
νο, καὶ ἀπαλὸν, οἷον εἴωθεν, Αὐτοθαΐδα τὴν
κωμικὴν, ἢ Μάλθακην, ἢ Γλυκέραν τινὰ μι-
μησάμενος τῷ προσηνεῖ τᾷ Φθέγματι. ἄγροι-
κον

vestigio Rhetor eris, et conspicuus, et, vt ipse
appellat, rex in dicendo sine labore constitueris,
quadrigris orationis inuectus: assumptum enim te
prima statim ista docebit.

12. Potius vero ipse te alloquatur: ridiculum
enim fuerit pro eo me Rhetore verba facere, ma-
lum forte talium tantorumque actorem, *vt metus*
siue lapsus alicubi *personam* Herois quam ago,
conteram. Dicat ergo ad te ita fere, vbi prius
quantum adhuc superest comae demulserit, ac
venustulum illud atque molle, vt solet, subriserit,
Comicam Autothaidem, aut Malthacen, vel Gly-
ceram quandam blanditia vocis imitatus: rusticus
enim

κον γὰρ τὸ ἀρρενωπὸν, καὶ εἰ πρὸς ἀβρεῖ καὶ ἐρα-
σμῷ ἐήτορος.

Φήσιν δ' οὖν πάνυ μετριάζων ὑπὲρ ἑαυτοῦ·
μὲν σε, ὦ ἀγαθέ, ὁ Πύθιος ἐπεμψε πρὸς μέ,
ἐητόρων τὸν ἄριστον προσειπὼν, ὥσπερ ὅτε Χαι-
ρεφῶν ἤρετο αὐτὸν, ἔδειξεν αὐτῷ ὅς τις ἦν ὁ σο-
φώτατος ἐν τοῖς τότε; εἰ δὲ μὴ τῆτο, ἀλλὰ
κατὰ κλῆρος αὐτὸς ἦκεις ἀνέων ἀπάντων ὑπερ-
πεπληγμένων τὰ ἡμέτερα, καὶ ὑμνούντων, καὶ
ταθιηπύτων, καὶ ὑποπεπτηχότων, αὐτίκα μά-
λα εἶση πρὸς οἶον τινα δαιμόνιον ἄνδρα ἦκεις.
προσδοκῆσεις δὲ μηδὲν τριῖτον ὄψεσθαι, οἶον
Φῶδε ἢ τῶδε παραβαλεῖν, ἀλλ' εἰ τις ἢ Τιτυὸς,
ἢ Ὠτος, ἢ Ἐφιάλτης, ὑπὲρ ἐκείνης πάνυ φα-
νείται

enim est virilis ille vultus, nec delicatum amabi-
lemque Rhetorem decens.

13. Dicit igitur modestè admodum de se,
Numquid te, vir optime, Pythius misit ad me,
quem Rhetorum vocavit optimum, ut Chaeirhonti
se interroganti ostendit, quis esset eorum, qui cum
vivere, sapientissimus? Si vero non istud, sed
gloria inuitatus sponse venis, cum omnes audias su-
pra modum ad nostra percelli, et decantare eadem,
atque stupere, et fascēs nobis subministrare: statim
sanè scies, ad quam dignitatem virum veneris. Ex-
pectabis vero nihil te eorum visurum, quale hūc vel
illi queat comparari: sed si quis aut Tityus, aut
Otus, aut Ephialtes, supra illos omnino ingens tibi

ἡταί σοι τὸ πρᾶγμα ὑπερφύες, καὶ τερασίαν
ἐπεὶ τὰς γε ἄλλας τοσῶτον ὑπερφωνόντα εὐή-
σεις, ὅπως ἡ σάλπιγξ τὰς αὐλὰς, καὶ οἱ τέτ-
τιγες τὰς μελίττας, καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδι-
δόντας 12).

Ἐπεί

*nostrum opus et prodigiosum videbitur: quandoquid-
dem ita superari meis clamoribus inuenies alias,
quantum a tuba iſſiae, et apes a cicadis, et a cho-
ris, qui tonos accinunt.*

14. Quan-

12. τὰς ἐνδιδόντας.] Versum est, qui remisse
canunt. Et est sane verbo ἐνδιδόναι etiam
illa concedendi et remittendi notio, sumta
ab his qui poculum, vt hoc vtar, ministrant
et praebent bibenti, atque ad eum se ac-
commodant, vid. *Xenoph.* Cyrop. 1, 3.
Vnde deinde ἐνδιδόναι et ἐπιτείνειν oppo-
nuntur apud *Plur.* de discr. adul. p. 95. fin.
Steph. Verum haud paullo melius conuenire
videtur ille intellectus, quem monstrat no-
men τὸ ἐνδάσιμον, late a *Budaeo* explica-
tum. Nempe ἐνδιδόναι dicitur praecentor,
cum submissa voce choro tonum indicat,
quo iam statim vtendum sit. Etiam nostri
vocant, *den ton angeben*, cum praecentor
tenui voce, vt nemo praeter proxime ad-
stantes exaudiat, harmonicam tetractyn, c,
e, g, c, vel similem accinit, quam illi dein-
de legem carminis habent. Hinc demum
vis illa comparisonis apparet. *Gesner.*

Ἐπεὶ δὲ καὶ ῥήτωρ αὐτὸς ἐθέλει γενέσθαι, καὶ τῆτο καὶ ἂν παρ' ἄλλης ῥῶον μάθοις, ἔπου μόνον, ὃ Κλητίε μᾶλημα, οἷς ἂν εἴπω, καὶ ζή-
λη πάντα, καὶ τὰς νόμους, οἷς ἂν ἐπιτάξω χρῆ-
σθαι, ἀκριβῶς μοι παραφύλαττε. μᾶλλον δὲ
ἤδη προχώρει, μηδὲν ὀκνήσας, μηδὲ πτοηθεὶς,
εἰ μὴ προτελέσθης ἐκείνα τὰ πρὸ τῆς ῥητορικῆς,
ὅποσα ἡ ἄλλη προπαιδεία τοῖς ἀνοήτοις καὶ μα-
ταίοις μετὰ πολλῶν καμάτων ὁδοποιεῖ· ἐδὲν γὰρ
αὐτῶν δεῖται· ἀλλ' ἀνίπτοις τοῖς πᾶσιν (ἡ παρ-
οιμία Φησὶν) ἐμβαινέ, ἐ μῖτον ἔξων διὰ τῆ-
το, ἐδ' ἂν τὸ κοινότατον, μηδὲ γράφειν τὰ
γράμματα εἰδῆς. ἄλλο γὰρ τι παρὰ πάντα
ταῦτα ὁ ῥήτωρ.

Λέξω

14. Quando autem ipse quoque Rhetor vis fieri,
et sane a nemine facilius hoc didiceris, sequere tan-
tum, cura Clytii, ea quae dicam, et aemulare
omnia. Et leges quibus te vi iussero, accurate mihi
observa. Quin potius iam procede, nihil cunctatus,
neque perterritus, si non initiatus ante sis illis,
quae ante Rhetoricen altera illa praeuia disciplina
dementibus et vanis hominibus multo cum labore tan-
quam viam substernit. Nihil enim iis opus erit.
Sed illoris pedibus, ait proverbiū, ingredi, ni-
hilo propter hoc deteriore condicione futurus, etiam
si neque communissimum illud scias scribere literas.
Aliud enim quid Rhetor, supra ista omnia.

Bb 3

15. Di-

Λέξω δὲ πρῶτον μὲν ὅποσα χρή αὐτόν σε οἴ-
κοθεν ἔχοντα ἦκειν ἐφόδια πρὸς τὴν παρείαν,
καὶ ὅπως ἐπισιτίσασθαι, ὡς ἂν τάχιστα διανύ-
σαι δυνηθεῖς. ἔπειτα καὶ αὐτός, ἃ μὲν προϊόν-
τι ἐπιδεικνὺς κατὰ τὴν ὁδόν, ἃ δὲ καὶ παραι-
νῶν, πρὶν ἥλιον δύναι, ῥητορὰ σε ὑπὲρ τὰς πάν-
τας ἀποφανῶ, οἷος αὐτός εἰμι, ἀναμφιλέκτως
τὰ πρῶτα, καὶ μέσα, καὶ τελευτᾶτα τῶν λέ-
γειν ἐπιχειρῶντων ἔχων. κόμιζε τοίνυν τὸ μέ-
γιστον μὲν τὴν ἀμειδίαν, εἴτα θράσος ἐπὶ τέ-
τοις· καὶ ἄλλως δὲ τόλμαν καὶ ἀναισχυντίαν.
αἰδῶ δὲ ἢ ἐπιείκειαν, ἢ μετριότητα, ἢ ἐρύθη-
μα, οἴκοι ἀπόλιπε. ἀχρεῖα γάρ, καὶ ὑπεναν-
τία τῷ πράγματι. ἀλλὰ μὴν καὶ βοήν ὅτι μεγί-
στην,

15 *Dicam vero prius, quae oporteat ipsum te
viatici instar ad hoc iter domo afferre, et quomodo
commeatum parare, ut quam celerrime emeas illud
possis. Tum ipse quoque partim progredienti in via
ostendens, partim admonens ante solem occasum Rhe-
torem supra omnes efficiam, qualis ipse sum, qui
extra controuersiam primas et medias et ultimas fe-
ram eorum qui audent dicere. Affer igitur maxi-
mum quidem inscitiam, deinde confidentiam post
haec, et praesertim audaciam atque impudentiam:
pudorem vero, aut aequitatem, aut modestiam, aut
ruborem domi relinque: inutilia enim et contraria
negotio. Verum enimvero clamorem quam maxi-
mum*

σην, καὶ μέλος ἀναίσχυντον, καὶ βάδισμα, οἶον
τὸ ἐμόν. ταῦτα δὲ ἀναγκαῖα πάντα, καὶ μόνα
ἔσιν ὅτε ἱκανά. ἡ ἐσθῆς δὲ ἔσω εὐκυνθῆς, καὶ
λευκῇ, ἔργον τῆς Ταραντίνης ἀργασίας, ὡς δια-
φραίνεσθαι τὸ σῶμα· καὶ ἡ κρηπὶς Ἀττικὴ καὶ
γυναικεῖα, τὸ πολυσχιδές 13)· ἡ ἐμβάς Σικυω-
νία,

*num affer, et modulationem impudentem, incessum-
que qualis meus est. Haec verò necessaria omnino,
et quae sola interdum sufficiant. Vestis autem sit
florida, et candida, de Tarenzino textrino, ut cor-
pus perluceat: crepida Attica, et muliebris, illa scis-*
B b 4 *filis:*

13. πολυσχιδές] Vix dubium, idem esse ge-
nus calceamenti, de quo Pollux 7, 85.
σχισαὶ πολυτελεῖς ὑπόδημα, καὶ θρυπτι-
κόν· ταύτας δὲ καὶ λεπτοσχιδεῖς ὠνόμα-
ζον. Porro ita interpungo hunc locum, καὶ
ἡ κρηπὶς Ἀττικὴ καὶ γυναικεῖα, τὸ πολυ-
σχιδές· ἡ ἐμβάς Σικυωνία κ. τ. λ. Κρη-
πίδας et ἐμβάδας vno tempore vt induat
aliquis, non videtur posse fieri: quare pro
ἡ ἐμβάς legendum puto ἦ. Denique πῖλας
intelligo tibialia e lana condensata vel con-
ciliata. Vnice huc facit Pollux. Adscriba-
mus verba 7, 171. Οὐ μόνον δὲ ὁ ἐπὶ τῶν
κεφαλῶν ἐπιτιθέμενος πῖλος ἄτως ἐναλαῖ-
το, ἀλλὰ καὶ ὁ τοῖς ποσίν, ὡς δημοῖ Κρα-
τῖνος ἐν Μαλθακοῖς λόγων, λευκὰς ὑπὸ
ποσίν ἔχων πῖλας. Gesner.

νία, πίκτοις τοῖς λευκοῖς ἐπιπρέπασα, καὶ ἀκό-
λαστοι πολλοί, καὶ βιβλίον ἐπὶ. ταῦτα μὲν
κύττον χρεὶ συνταλεῖν.

Τὰ δ' ἄλλα καθ' ὅδον ἤδη προΐων, ὅρα καὶ
ἔπεε. καὶ δὴ σοι τὰς νόμας δίδωμι, οἷς χρωμα-
νόν σε ἡ Ῥητορικὴ γνωριεῖ καὶ προσήσεται, εἰδὲ
ἀποσφραφῆσεται καὶ σιορακιεῖ 14), καθάπερ ἀ-
τέλεσόν τινι καὶ κατάσκοπον τῶν ἀπορρήτων.
ἄλλα σχήματος μὲν τὸ πρῶτον ἐπιμεληθῆναι
χρεὶ μάλιστα, καὶ εὐμόρφα τῆς ἀναβολῆς, ἔπει-
τα πεντεκαίδεκά πε, ἢ ἔπλεον γε τῶν εἰκοσιν
Ἀττικά ὀνόματα ἐκλέξας ποθὲν, καὶ ταῦτα
ἀκρι-

*filis: aut calceus Sicyonius, "qui in albis coactilibus
magis deceat. Sint etiam pedissequi multi, et semper
liber. Ex haec ipsum te conferre oportet.*

16. Reliqua in via iam inter progrediendum vide
atque audi. Nimiram leges tibi explico, quibus
vientem agnoscet te Rhetorice atque admitter, neque
aversabitur et iubebit faceffere, tanquam non ini-
tium et mysteriorum exploratorem. Sed primo
maxima habitus cura habenda est, et decentis ami-
ctus. Deinde quindecim circiter, non plura certe
viginti, Attica nomina undecumque collecta, eaque
diligen-

14. σιορακιεῖ] Quasi tu dicas inornabit, h. e.
in coruorum praedam cedere iubebit, ira-
cunde reiciet, a vulgari illo ἐς κόρακας.

Illustrat Bergler. ad Alciphro. p. 177. Gesner.

ἀκριβῶς ἐκμελετήσας, προχέουσα ἐπ' ἀκρας τῆς
γλώττης ἔχει, τὸ ἄττα, καὶ καῖτα, καὶ μῶν,
καὶ ἀμηνέπη, καὶ λῶζε, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ
ἐν ἅπαντι λόγῳ, καθάπερ τι ἡδυσμα ἐπιπάττε
αὐτῶν. μελίστω δὲ μηδὲν τῶν ἄλλων, εἰάν ἀνό-
μοια τέτοις, καὶ ἀσύμφυλα καὶ ἀπώδα. ἡ
πορφύρα 15) μόνον ἔστω καλὴ, καὶ εὐανθής, καὶ
σισύρα τῶν παχειῶν τὸ ἱμάτιον ἦ.

Μετά

*diligenti meditatione comprehensa, in promptu ex ek-
kema lingua habeto, illud ἄττα et καῖτα et μῶν,
et ἀμηνέπη, et λῶζε, et similia, et in unaquaque
oratione, tanquam condimentum illorum adsperge:
reliquorum vero nulla cura sit, si dissimilia his, et
ex alia quasi tribu sint, et absfona. Purpura modo
pulchra sit, et florida, licet crassa de pellibus penula
sit ipsum vestimentum.*

Bb 5

17. Post.

15. ἡ πορφύρα] Nimirum ad clauum illum
purpureum tunicarum respicit, et ad prae-
textam togae purpuram, s. ἑσθῆτα περι-
πόρφυρον. Absurdam nempe huius Prae-
ceptoris orationem sic declarat, vt dicat si-
milem centoni misero, de leuidensi panno,
filo crasso, vel de pellibus adeo hirsutis, cui
attexta vel assuta sit purpura. Nempe σισύρας
nomen non satis definitam habet notionem,
et ista complecti potest omnia; quod appa-
ret, si quis conferre velit, quae ad Aristoph.
Nub. 10. attulit Spanhem. et antiquus Schol.
ad Euclid. Ran. 1507. Gefuer.

Ματὰ δὲ ἀπόρρητα καὶ ξένα ῥήματα, καὶ σπιν-
 νιάκας ὑπὸ τῶν πάλαι εἰρημένα. καὶ ταῦτα συμ-
 φορήσας ἀποτόξευς προχειρίζομενος ἐς τὰς προσ-
 ομιλῶντας. ἔτω γάρ σε ὡς λέως ὁ πολὺς ἀπο-
 βλέψαντα, καὶ θαυμαστὸν ὑπολήψαντα, καὶ
 τὴν παιδείαν ὑπὲρ αὐτοὺς. εἰ ἀποσλεγγίσασ-
 θαι 16) μὲν τὸ ἀπαξύσασθαι λέγεις, τὸ δὲ
 ἡλιώ θέρεσθαι, εἰληθερεῖσθαι, τὸν ἀρραβῶνα
 δὲ προτίμιον, τὸν ὄρθρον δὲ ἀεροκνεΦές· ἐνίοτε
 δὲ καὶ αὐτὸς παίει καινὰ καὶ ἀλλόκοτα ὀνόματα,
 καὶ

17. *Postea abstrusa sumto et peregrina verba, et
 rareriter a veteribus dicta. Atque haec collecta in
 promptu habe, ut iaculari possis in eos, qui tecum
 loquantur: ita enim vulgus te respicient, atque ad-
 mirandum hominem putabunt, cuius supra caput
 suum sit eruditio, si ἀποσλεγγίσασθαι dicas pro
 destringi et pro sole uri εἰληθερεῖσθαι, et arrha-
 bonem, nomines προτίμιον, et diluculum ἀεροκνε-
 Φές. Interdum vero et ipse facies, ac pones rebus,*
 noua

16. ἀποσλεγγίσασθαι] Nisi consultum vide-
 retur in ipsa interpretatione signare voces
 damnatas, possit forte effingendis de Latino
 fonte verbis ostendi, quid de Graecis iudicet
 Lucianus. Sic ἀποσλεγγίσασθαι esset de-
 strigilari, εἰληθερεῖσθαι solicalere, προτί-
 μιον proprietium, ἀεροκνεΦές summitrepuscu-
 lum, εὐλεξιν benedicium, σοφόνην doctanimum,
 χειροσοφον manu ductum. Gesner.

καὶ ὀνοματοθέτει τὸν μὲν ἐρμηνεύσαι δεινόν, εὐ-
 λεξὸν καλὸν, τὸν συνετὸν, σοφόν, τὸν ἀρ-
 χηστὴν δὲ χειρὶ σοφόν. ἂν σολομίσῃς δὲ, ἢ βαρ-
 βαρίσῃς, ἢ ἐς ὧ Φάρμακον, ἢ ἀναίσχυντία·
 καὶ πρόχειρον εὐθὺς ὄνομα, ἅτε ὄντος τινὸς,
 ἅτε γενομένου ποτὲ ἢ ποιητῆ, ἢ συγγραφέως,
 ὃς ἔτω λέγειν ἐδοκίμαζε σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τὴν
 Φωνὴν ἐς τὸ ἀκρότατον ἀπηκριβωμένος. ἀλλὰ
 καὶ ἀναγίγνωσκε τὰ παλαιὰ μὲν μὴ 'σύ γε, μη-
 δέ τίς τίς ὁ λῆρος Ἰσοκράτης, ἢ ὁ χαρίτων ἄμοι-
 ρος Δημοσθένης, ἢ ὁ ψυχρὸς Πλάτων, ἀλλὰ τὰς
 τῶν πρὸ ἡμῶν ἐλίγον λόγας, καὶ ὥς Φασι παύ-
 τας μελέτας, ὥς ἔχῃς ἀπ' ἐκείνων ἐπισιτισά-
 μενος

*noua et absurda nomina; vocans eum, qui eloquen-
 do valet, εὐλεξιν, et prudentem σοφόν, salta-
 torem vero χειρὶ σοφόν. Si vero vel in iungendis
 verbis peccaueris, vel barbara singula protuleris;
 unum sit remedium, impudentia, ac in promptu sta-
 tim nomen, alicuius, qui neque sit, neque fuerit
 unquam, poetae, vel solutae orationis scriptoris,
 qui ita dicendum probauerit, vir doctus, et linguae
 ad summam accuratorem peritus. Verum leges et-
 iam non tu quidem vetera, neque si quid nugator ille
 Isocrates, aut expertus Gratiarum Demosthenes, aut
 frigidus Plato, scripsere: sed libros paullo ante no-
 stram aetatem editos, et istas quas declamationes vo-
 cant, ut commeatu ab iis instructus habeas, quo in
 tempo-*

μενος ἐν καιρῷ καταχρῆσθαι, καθάπερ ἐκ τα-
μαίε προαιρῶν.

Ἐπειδὴν δὲ καὶ δέη λέγειν, καὶ οἱ παρόντες
ὑποβάλλωσι τινὰς ὑποθέσεις, καὶ ἀφορμαὶ τῶν
λόγων, ἅπαντα μὲν, ὅποσα ἂν ἢ δυσχερῇ 17),
λεγέ-

tempore abutaris, atque inde, tanquam e penu de-
promas.

18. *Si vero etiam dicendum sit, et argumenta*
quaedam praesentes subiiciant, atque dicendi materi-
em; quaecumque difficilia sunt, facilia dicantur, et con-

17. ὅποσα ἂν ἢ δυσχερῇ] Editi misere hic
corrupti omnes. Quomodo legendum cen-
seam, iam interpretatio indicat, nempe
hunc in modum: Ἄπαντα μὲν, ὅποσα ἂν
ἢ δυσχερῇ, εὐχερῇ λεγέσθω, καὶ —
αὐτῶν ἐλομένων. Καὶ μὴ μελεήσας λέγας,
ὅττι κεν ἐπὶ γε γλῶτταν ῥῆμα ἐλθῇ. Vi-
deamus de mutationis ratione singulatim.
Post δυσχερῇ ob similitudinem maximam
ekcidisse aio εὐχερῇ. Parum nouit genus
hominum, de quo hic sermo, quod non-
dum totum κατὰ γαῖα κάλυψε, qui nesciat,
primam artem esse contemnere, facilia nimis
dicere, quae ipsi nesciant: Postulat hoc sup-
plementum sequens ἐκφραυλιζέσθω. Quam
imperite diuulsa sint αὐτῶν et ἐλομένων,
ita apertum mihi videbatur, vt reuerentia
quadam lectorum nihil ea de re dicendum
putem. Sed admissa semel praua interpun-
ctione,

λέγῃσθω, καὶ ἐκφραζέσθω, ὡς εἶδεν ὅλως
 ἀνδράδες αὐτῶν ἐλομένων· καὶ μὴ μελλήσας
 λέγει ὁ, ΤΤΙΜΕΝ ΕΠΙ ΚΕ ῥῆμα γλῶτταν ἔλθῃ, μὴ
 δὲν ἐκείνων ἐπιμεληθεῖς, ὡς τὸ πρῶτον, ὡς περ
 ἔν καὶ ἐς πρῶτον, ἐρεῖς ἐν καιρῷ προσήμοντι,
 καὶ τὸ δεύτερον μετὰ τῆτο, καὶ τὸ τρίτον μετ'
 ἐκείνο· ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἐμπεσον, πρῶτον λε-
 γέσθω, καὶ ἦν οὕτω τύχη, περὶ τῷ μετῴ-
 κω μὲν ἡ κνήμης, περὶ τῇ κνήμῃ δὲ ἡ κόρυς.
πλὴν

*correctissimar, quasi virile omnino nihil ipse elegerint;
 ex vero nihil cunctatus dicitur, quodcumque tandem
 verbum in linguam venerit, nihil curans ista, ut pri-
 mum, sicut nempe primum est, suo tempore dicas,
 et secundum post hoc, et post illud tertium: sed
 quod subierit primum, primum dicatur; ac si ita
 usu veniat, fronti ocrea circumdetur, et galea cruri.*

Vtrum

ctione, καὶ in δὲ facile abiit. Μελλήσας an
 ullo modo huc conveniat, valde dubito;
 μελλήσας aptum esse apparet. Rhetor non
 permittit longum deliberandi spatium audito-
 ribus, sed fortiter occupat argumentum, de
 quo ipse manult dicere. Cui κε in γε muta-
 tum audacius videtur, illum rogo, uti me
 doceat, ecquid possit κε post κεν, proximae
 voci adiectum, orationi addere? Denique
 ῥῆμα esse nominativum casum, et ab ἐπὶ
 regi γλῶτταν, dubio caret. Superest, ut
 ἐπὶ ad γλῶτταν admoveatur. Gesner.

πλὴν ἀλλ' ἔπειγε, καὶ σὺνείρε, καὶ μὴ σιωπᾶ μόνον.
 καὶν περὶ ὕβρις ἔτινος, ἢ μοιχῶ λήγης Ἀθήνησι,
 τὰ ἐν Ἰνδοῖς, καὶ τὰ ἐν Ἐκβατάνοις λεγέσθω. ἐπὶ
 πᾶσι δὲ ὁ Μαραθῶν, καὶ ὁ Κυναίγειρος, ὧν ἔκ ἄν
 τι ἄνευ γένοιτο. καὶ αἰεὶ ὁ Ἄθως πλείσθω, καὶ ὁ
 Ἑλλήσποντος περυσέσθω, καὶ ὁ ἥλιος ὑπὸ τῶν
 Περσικῶν βελῶν σκεπείσθω, καὶ Ξέρξης Φευγέτω,
 καὶ ὁ Λεωνίδας θαυμαζέσθω, καὶ τὰ Ὀθρυάδων
 γράμματα ἀναγνῶσκέσθω, καὶ ἡ Σαλαμίς, καὶ
 τὸ Ἀρτεμίσιον, καὶ αἱ Πλαταιαί, πολλὰ ταῦτα
 καὶ πυκνά, καὶ ἐπίπασα τὰ ὀλίγα ἐκείνα ὀνόματα
 ἐπιπολαζέτω, καὶ ἐπανθείτω, καὶ συνεχὲς τὸ
 ἅττα καὶ τὸ δῆπερ, καὶν μηδαμῶς αὐτῶν δεῖ.
 καλὰ γάρ ἐσι καὶ εἰκὴ λεγόμενα.

Ἦν

*Verum instā, et verba continua, et modo ne tace.
 Et si de stupratore aliquo aut adultero dicas Athenis,
 hanc apud Indos aguntur et Ecbatanis, dicantur:
 praeter omnia vero Marathon et Cynaeirus, sine
 quibus nihil fit: et semper navigetur Athos, et pe-
 dibus transseatur Hellespontus; regaturque sol a sa-
 gittis Persicis, et fugiat Xerxes, et Leonidas in ad-
 miratione sit, et legantur sanguineae Oebryadis li-
 tae, et audiantur Salamis, et Artemesium, ac Pla-
 taeae. Multa haec sunt et crebra: tum adspersa
 pauca illa nomina in summo quasi natene, et florum
 instar praeniteant: perpetuamque sit illud ἅττα,
 atque δῆπερ, licet nusquam illis sit opus: pulcra
 enim sunt, etiam cum dicuntur temere.*

19. Si

Ἦν δὲ ποτε καὶ ᾄσαι καιρὸς εἶναι δοκῇ, πάντα ἀδύσθω, καὶ μέλος γινέσθω. καὶν ποτε ἀπορήτης πράγματος ᾧδμῃ, τὰς ἀνδρας τὰς δικασὰς ἐνομάσας ἐμμελῶς, πεπληρωμέναι σέου τὴν ἀρμονίαν. τὸ δὲ οἶμοι τῶν κακῶν, πολλὰ καὶ καὶ ὁ μηρὸς πατασέσθω, καὶ λαρυγγίζε (18), καὶ ἐπιχρέμπτου τοῖς λεγομένοις, καὶ βάδιζε μεταφέρων τὴν πυγὴν. καὶ ἦν μὲν σε μὴ ἐπαινώσιν, ἀγανάκτη, καὶ λοιδορεῖ αὐτοῖς· ἦν δὲ ὀρθοὶ ἐπήκωσιν, ὑπὸ τῆς αἰσχύνης ἤδη πρὸς τὴν ἔξοδον.

19. Si vero aliquando etiam cantandi tempus esse videatur, cantentur omnia et fiant cantilena. Et si quando non habeas, quod cantari aptum sit, appellandis, flexa in cantum voce, iudicibus impletam tibi harmoniam existima. Atque illud bei malorum! frequens esto, et percutiatur femur, cum modulanti gutture pronuncia, et screati verba distingue, et inter agendum fluctuante podice ingredere. Et si te non laudent, indignator illis, et maledicito: sin pudore quodam stent suspensi, ad abeundum parati, affide-

18. λαρυγγίζε] Quod Aeschini obiicit Demosthenes pro Cor. c. 9c. repetit Plinius Epist. 4, 7, 6. Videtur autem λαρυγγίζειν, qui imum patulumque guttur, quantum potest, ad pronuntiandum adhibet, et inde tanquam ex ἡχείῳ quodam augere modulationemque reddere sonum audet. Gesner.

ἔξοδον ἔτοιμοι, καθέζεσθαι κέλευε, καὶ ὅπως, τυραννίς τὸ πρᾶγμα ἔσω.

Ὅπως δὲ καὶ τὸ πλήθος θαυμάζωσι τῶν λόγων, ἀπὸ τῶν Ἰλιακῶν ἀρξάμενος, ἡ καὶ νῆ Δία, ἀπὸ τῶν Δευκαλίωνος καὶ Πύρρας γάμων, ἦν δοκῇ, καταβίβαζε τὸν λόγον ἐπὶ τὰ νῦν καθεστῶτα. οἱ μὲν γὰρ συνιέντες, ὀλίγοι, οἱ μάλιστα μὲν σιωπήσονται ὑπὸ εὐγνωμασύνης· ἡ δὲ καὶ λέγῳσί τι, ὑπὸ Φθόνης αὐτὸ δόξασι δρᾶν· οἱ πολλοὶ δὲ καὶ σχῆμα, καὶ Φωνήν, καὶ βάδισμα, καὶ περίπατον, καὶ μέλος, καὶ κρηπίδα, καὶ τὸ ἅττα σε ἐκείνο θαυμάσονται, καὶ τὸν ἰδρῶτα ὀρῶντες, καὶ τὸ ἄσθμα, ἔχ' ἔξουσιν ὅπως ἀπίσῃσιν μὴ εἰς πάνδεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις

offidere illos iubeto, atque in uniuersum, regnum quoddam exercero.

20. *Ut vero vulgus etiam admiretur orationem tuam, ab Iliacis inde temporibus facto initio, aut, per Iouem, a Deucalionis et Pyrrhae nuptiis, si videatur, ad illum qui nunc est status rerum orationem deducito. Nam qui intelligunt, pauci; iique maximam partem bonitate quadam reicebunt: si quid vero dicant etiam, inuidia quadam videbuntur facere. Sed vulgus habitum, et vocem, et incessum, et inambulationem, et caurrillationem, et crepidam, et illud tuum ἅττα admirabuntur, ac viso sudore tuo atque anhelatione, non poterunt non credere, formidandum te in discendo certatorem esse. In primis*

γοῦς ἀγωνιστὴν εἶναι σε. ἄλλως τε καὶ τὸ ταχὺ
ταῦτο, ὃ σμικρὰν ἔχει τὴν ἀπολογίαν, καὶ θαῦ-
μα παρὰ τοῖς πολλοῖς· ὥσπερ ἔρα μήποτε γε-
ψῃς, ἢ σκεψάμενος παρέλθῃς. ἔλεγχος γὰρ
σαφὴς ταῦτά γε.

Οἱ Φίλοι δὲ πηδάτωσαν αἰεὶ, καὶ μισθὸν τῶν
δείπνων ἀποτινέτωσαν, εἴ ποτε αἰσθαιντό σε
καταπεσάμενον, χεῖρα ἐρέγοντες, καὶ παρέχον-
τες εὐρεῖν τὸ λεχθισόμενον ἐν τοῖς μεταξὺ τῶν
ἐπαίνων διαλείμμασι 19). καὶ γὰρ αὖ καὶ τῷδε
μελέ-

*primis vero etiam illa extemporalitas excusationem
nou paruum praesiat, atque apud populum admira-
tionem. Itaque vide, ne unquam scribas, aut post
aliquam cogitationem ad dicendum prodeas: in ista
enim sperze deprehendaris.*

21. *Amici autem semper plaudant pedibus, et
mercedem soluant coenarum, si quando labare te sen-
tiant, praebentes manum, et inter moras laudatio-
num inueniendi quid dicas occasionem suppeditantes.*
Nam

19. τῶν ἐπαίνων διαλείμμασι] *Moras lauda-
tionum vocat Quintil. II, 3, 126. et 131.*
Illud artificium dissimulandi haesitationem
tanto felicius procedebat nonnunquam, quod
solebant interdum oratores eius notae, quam
describit noster *resistere subito, et laudem
silentio postere*, ut ait *Fabius l. c. f. 121.*
Hoc ut ponerem dedi *Fabio*, e quo illud
etiam πηδάτωσαν explicari potest, cum re-
Luc. Op. T. VI. C c pre-

μελέτω σοι τὸν χορὸν ἔχειν οἰκεῖον, καὶ συνα-
δοντα. ταῦτα μὲν σοι τὰ ἐν τοῖς λόγοις. με-
τὰ ταῦτα δὲ προϊόντα σε δορυφορεῖτωσαν, ἐγ-
κεκαλυμμένον αὐτὸν, καὶ περὶ ὧν ἔφης μεταξὺ
διαλαμβάνοντα. καὶ ἦν τις ἐντύχη, θαυμάσια
ὑπὲρ σουτᾶ λέγε, καὶ ὑπερεπαίηται, καὶ ἐπαχθῆς
γίγνηται αὐτῷ. τί γὰρ ὁ Παλαινεὺς πρὸς ἐμὲ; καὶ,
πρὸς ἓνα ἴσως μοι τῶν παλαιῶν ὁ αἰών; καὶ τὰ
τοιαῦτα.

Ὁ δὲ μέγιστον, καὶ πρὸς τὸ εὐδοκίμεῖν ἀναγ-
καϊότατον, ὀλίγου δεῖν παρέλιπον, ἀπάντων
καταγέλα τῶν λεγόντων, καὶ ἦν μὲν τις καλῶς
εἶπη, ἀλλότρια, καὶ ἔχ' ἑαυτᾶ δεικνύειν δοκεῖτω·

ἦν δὲ

*Nam illud quoque tibi curae sit, chorum tibi iun-
viri habeas, qui concinat. Haec quidem observanda
tibi in ipsis orationibus. Post ea vero procedentem
te deducant, suo rectum satellitio, et de his, quae
dixisti, disputantem. Et si quis forte fiat obuiam,
admiranda de te dicito, et supra modum te ipse lau-
da, ut gravis ei sis: Quid enim ad me ille Pae-
nienensis? Et, Ad unum forte veterum mihi cer-
tamen est? et id genus alia.*

22. *Quod autem maximum, et ad famam paran-
dam in primis necessarium, fere praetermissem.
Quicumque dicunt eos deride. Et si quis bene di-
xerit, aliena, non sua, proferre videatur: si fera-*

tur

*prehendit 2, 2, 9. assurgendi exsultandique
in laudando licentiam. Gesner.*

ἦν δὲ μετρίως ἐνεχθῆ, πάντα ἔσω ἐπιλήψιμα.
καὶ ἐν ταῖς ἀκροάσεσι μετὰ πάντας εἰσιέναι χρὴ,
ἐπίσημον γάρ· καὶ σιωπήσαντων ἀπάντων, ξέ-
νον τινὰ ἔπαινον ἐπειπεῖν, τὰς ἀκοὰς τῶν παρ-
όντων ἐπιστρέφοντα, καὶ ἐνοχλήσοντα, ὡς ναυ-
τιᾶν ἅπαντας ἐπὶ τῷ φορτικῷ τῶν ἐνομάτων,
καὶ ἐπιφράττεσθαι τὰ ὦτα. ἐπισείσης δὲ μὴ
πολλάκις τὴν χεῖρα, εὐτελές γάρ, μὴδ' ἀνα-
σχῆς, πλὴν ἅπαξ γε ἢ δις τὸ πλεῖστον· ὑπομει-
δία δὲ τὰ πολλὰ, καὶ δῆλος γίγναι μὴ ἀρεσκό-
μενος τοῖς λεγομένοις. ἀμφιλαφεῖς 20) δὲ αἱ
ἀφορ-

*sur mediocriter, reprehensione digna sunt omnia.
In recitationibus ultimus omnium ingredi; facit
enim te conspicuum: et tacentibus omnibus peregrini-
am quandam laudationem subiicere memento, quae
aures praesentium aduerfat et offendat, ut nauseent
omnes ad verborum insolentiam, et aures obturent.
Neque vero manum saepe ad laudandum moueas,
vile enim id est: neque assurgas, nisi semel forte
aut bis ad summum. Subride autem frequenter, et
ostende, non placere tibi, quae dicuntur. Ancipi-*

C c 2

res

20. ἀμφιλαφεῖς] Et etymon huius nominis
et rem ipsam praeclare explicat *Epiet. Ench.*
c. 65. πᾶν πρᾶγμα δύο ἔχει λαβὰς, τὴν
μὲν φορητὴν, τὴν δὲ ἀφορητον. Sed pot-
est hic quidem ἀμφιλαφῆς simpliciter op-
portunum notare: qui reprehendere volunt,
ansam vbique accipiunt. *Gesner.*

ἀφορμαὶ τῶν μέμψεων τοῖς συκοφαντικοῖς τὰ ὧτα, τὰ δὲ ἄλλα, χρηθάρρειν· ἡ τόλμα γάρ, καὶ ἡ ἀναισχυντία, καὶ τὸ ψεῦσμα πρόχειρον, καὶ ὄρκος ἐπ' ἀκροῖς αἰεὶ τοῖς χεῖλεσι, καὶ Φθόνος πρὸς ἅπαντας, καὶ μῖσος, καὶ βλασφημία, καὶ διαβολαὶ πιθαναί. ταῦτά σε ἀοίδιμον ἐν βραχεῖ καὶ περίβλεπτον ἀποφανεῖ. τοιαῦτα μὲν τὰ Φανερά καὶ τὰ ἔξω.

Ἰδίᾳ δὲ πάντα πράγματα ποιεῖν σοι δεδοχθῶ, κυβεύειν, μεθύσκεσθαι, λαγνεύειν, μοιχεύειν, αὐχεῖν γε, καὶ μὴ ποιήσης, καὶ πρὸς ἅπαντας λέγειν, καὶ γραμματικά ὑποδεικνύειν ὑπὸ γυναικῶν δῆθεν γραφείτα· καλὸς γὰρ εἶναι θέλε, καὶ σοι μελέτω ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπαράζεσθαι. δοκεῖν·

res autem sunt reprehendendi occasiones apud eos, qui pronas ad calumniandum aures habent. Ceterum confidendum est: audacia enim, et impudentia, et mendacium in promptu, et iusiurandum in extremis semper labiis, et invidia contra omnes, et odium, et maledicentia, et calumniae probabiles. Haec celebrem te breui et conspicuum facient. Atque talia sunt quae extra sunt et apparent.

23. *In priuato autem facinora omnia committere tibi decretum sit, aleatorem esse, inebriari, libidinari, moechari, gloriarique etsi non feceris, idque apud omnes dicere, et literulas ostendere scriptas a mulieribus. Etenim pulcher esse velle debes, et hoc agere, ut mulieres studiose videantur te sectari.*

Nam

δοκεῖν. ἐς τὴν ῥητορικὴν γὰρ καὶ τῷτο ἀνοίσκ-
 σιν οἱ πολλοί, ὡς διὰ τῷτά σε καὶ ἄχρι τῆς
 γυναικωνίτιδος εὐδοκιμῶντος· καὶ τὸ δεῖνα δὲ
 μὴ αἰδεσθῆς, καὶν πρὸς ἀνδρῶν ἐπὶ τῷ ἐτέρῳ
 ἐρᾶσθαι δοκοίης· καὶ ταῦτα γενειήτης, ἢ καὶ
 νῆ Δία, Φαλακρὸς ἤδη ὢν. ἀλλ' ἔσωσαν οἱ καὶ
 ἐπὶ τῷτω συνόντες· ἦν δὲ μὴ ὦσιν, οἱ οἰκείται
 ἱκανοί. πολλὰ γὰρ καὶ ἐκ τῶ τακτε πρὸς τὴν
 ῥητορικὴν χρήσιμα παραγίγνεται. πλείων ἢ
 ἀναισχυντία, καὶ θράσος· ὅρῳς ὡς λαλίστρα
 αἱ γυναῖκες, καὶ λυιδροῦνται περισσῶς, καὶ
 ὑπὲρ τὰς ἀνδρας; εἰ δὲ τὰ ὅμοια πάσχοις, διοί-
 σεις τῶν ἄλλων· καὶ μὴν καὶ πιττῆσθαι χρὴ
 μάλιστα μὲν τὰ πάντα· εἰ δὲ μὴ, πάντως ἐκείνα.
 καὶ

*Nam hoc quoque ad Rhetoricen vulgo referent,
 quasi ea causa in ipsa quoque gynaeconitide gratio-
 sus sis. Verum nec illud, quod dicere nolo, tibi
 pudori sit, etsi a viris alterius rei causa amari vi-
 deare, idque barbatus cum iam sis, aut, ita me
 Iupiter, caluus. Sed sint, qui etiam hac ipsa caus-
 sa semper tecum sint. Si vero non sint, serui certe
 sufficient. Multa enim ex hac etiam re commoda
 facultati dicendi virilia accedunt: maior certe impu-
 dentia atque audacia. Vides, ut loquaciores sint
 mulieres, et abunde maledicant ac supra viros. Si
 ergo idem quod illae patiaris, praecelles reliquis.
 Verum etiam pice velli oportet maxime sane per
 omnia; si vero minus, omnino quidem illa. . . Ipsum
 vero*

καὶ αὐτὸ δέ σοι τὸ σῶμα πρὸς ἅπαντα ἡδέως
 κεχηνέτω, καὶ ἡ γλῶττα ὑπηρετεῖτω καὶ πρὸς
 τὰς λόγους, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, ὅποσα ἂν δύνη-
 ται. δύναται δὲ ἔσολοικίζειν μόνον, ἔδδ βαρ-
 βαρίζειν, ἔδδ ληρεῖν, ἢ ἐπιιορῆν, ἢ λαιδορεῖ-
 σθαι, ἢ διαβάλλειν, καὶ ψεύδεσθαι, ἀλλὰ καὶ
 νύκτωρ τι ἄλλο ὑποταλεῖν· καὶ μάλιστα ἦν πρὸς
 ἔτω πολλὰς τὰς ἔρωτας μὴ διακριέσης, πάντα
 αὐτὴ γε ἐπισιάσθω, καὶ γονιμωτέρα 21) γιγνέ-
 σθω, καὶ μηδὲν ἀποσρεφείσθω.

Ἦν ταῦτα, ὦ παῦ, καλῶς ἐκμάθης (δύνα-
 σαι δέ· οὐδὲν γὰρ ἐν αὐτοῖς βαρὺ) θαρρύνων ἐπ-
 αγγέλ-

*vero os tibi ad omnia biez facile, et ministret lin-
 gua cum ad sermones, tuum ad alia quaecumque pot-
 erit. Potest autem non soloecismos tantum commit-
 tere aut barbarismos, neque nugari solum, aut
 peierare, aut male dicere, aut calumniari ac menti-
 ri; sed noctu aliud quoque subire ministerium, in
 primis ad multos adeo amores si non sufficias. Omnia
 quidem illa norit, et natiua magis fiat, neque quid-
 quam auerfetur.*

24. Haec si, puer, diligenter edidiceris, potes
 vero; neque enim quidquam est in illis difficile:
 confi-

21. γονιμωτέρα] Illud monemus, etiam apud
 Longinum l. 31. γόνιμον esse orationis virtu-
 tem, quam forte commodissime expressit
 Pearcius, cum natiuam reddidit, fecundam
 sublimitatis alii, alii puram, genuinam. Gesner.

αγγέλλομαι ἔτι εἰς μακράν σε ἄριστον ῥήτορα, καὶ
 ἡμῖν ὁμοιον ἀποτελεσθήσεσθαι. τὸ μετὰ τῷ-
 το δὲ ἔτι ἐμὲ χρὴ λέγειν, ὅσα ἐν βραχεὶ παρέσαι-
 σοι τὰ ἀγαθὰ παρὰ τῆς Ῥητορικῆς. ὁρᾷς γάρ
 ἐμὲ, ὃς πατρὸς μὲν ἀφανὲς, καὶ ἐδὲ καθαρῶς
 ἐλευθέρῃ ἐγενόμην, ὑπὲρ Εὐρίν καὶ Θυμῖν δεδω-
 λευκός, μητρὸς δὲ ἀνεστρίας, ἐπ' ἀμφοδίου
 τινός· αὐτὰς δὲ τὴν ὥραν ἔ παντάπασιν ἀδόκι-
 μος εἶναι δόξας, τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ ψιλῷ τῷ
 τρέφεσθαι συγῆν τινι κακοδαίμονι, καὶ γλίσχρῳ
 ἐραστῇ. ἐπεὶ δὲ τὴν ἄδὸν ταύτην ῥάσιν οὖσαν
 κατέιδον, καὶ διεκπεράσας, ἐπὶ τῷ ἀνρῷ ἐγε-
 νόμην (ὑπῆρχε γάρ μοι, ὦ Φίλη Ἀδράστεια,
 πάντα ἐκεῖνα, ἃ πραεῖπον ἐφόδια, τὸ θρά-
 σος,

*confidenter tibi polliceor, non longa interiecto tem-
 pore optimum te Rhetora et nobis similem redditurum
 iri. Quod sequitur, non opus est uti ego dicam,
 quot breui bona a Rhetorice adfutura tibi sint. Vi-
 des enim me, qui ignobili patre natus sim, et ue
 pure quidem libero, ut qui ultra Xoin et Thmuin
 seruieris, matre autem sarcinatrice triuiiali. Ipse
 vero qui forma videretur esse non omnino contemnenda,
 primo solorum alimentorum pretio fui cum amatore
 misero atque avaro. Cum autem viderem, banc
 viam essem facillimam, eamque emensus in summo
 iam esse, (Aderant mihi enim, parce cara Adrastea!
 praesidia illa, quae modo dicebam, omnia, confi-
 dentia,*

σος, ἡ ἀμαθία, ἡ ἀναίσχυντία) πρῶτον μὲν
 ἐκ ἔτι Ποσειδῶνος ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς
 καὶ Λήδας παισὶν ὁμώνυμος γεγέννημαι· ἔπειτα
 δὲ γραῖ συνοικήσας, τὸ πρῶτον μὲν ἐγαστριζό-
 μην 22) πρὸς αὐτῆς, ἐρᾷ προσκαίμενος γυναι-
 κὸς ἐβδομηκοντάτιδος, τέτταρας ἔτι λοιπὰς
 ὀδόντας ἐχέσσης, χρυσίῳ καὶ τέττας ἐνδεδεμένους.
 πλὴν ἀλλὰ γε διὰ τὴν πενιανυφιστάμεν τὸν ἄθλον,
 καὶ τὰ ψυχρὰ ἐκείνα τὰ ἐκ τῆς σορῆς Φιλήμα-
 τα, ὑπερήδισά μοι ἐποίει ὁ λιμός. εἶτα ὀλίγη
 δεῖν, κληρονόμος ὧν εἶχεν ἀπάντων κατέστην,
 εἰ μὴ

*dentia, inscitia, impudentia) primo quidem non
 amplius. Porbinus, nominor, sed iam, Iouis et Leda
 pueris cognominis factus sum. Deinde adiunxi me
 ad anum mulicrem, a qua primum laute alebar,
 amare dum simulo mulicrem septuagenariam, dentes
 adhuc quatuor habentem reliquos, auro reuinctos et
 ipsos. Veruntamen paupertatis causa laborem susti-
 nui, cum frigida illa de capulo oscula suauissima
 mihi fames redderet. Deinde parum aberat, quin
 beres constitutus essem, quas habebat, omnium, nisi
 feruus*

22. ἐγαστριζόμεν] Recte Attici Phrynichus, Tho-
 mas Magister, ipse Hesychius, ac Suidas
 aiunt significare hanc vocem λαμπρότερον
 τρέφεσθαι, ἐμπιπλάσθαι, κορέννυσθαι,
 χορτάσθαι, λαβρότερον τρέφεσθαι. Sic cer-
 te hic Lucianus, in libello, ubi Sophisticam
 licentiam reprehendit. Gessner.

εἰ μὴ κατάρχτος τις οἰκέτης ἐμήνυσεν, ὥς Φάρμακον εἶην ἐπ' αὐτὴν ἐωνημένος.

Ἐξωσθεῖς δὲ ἐπὶ κεφαλὴν, ὅμως ἔδεδότε ἠπόρησα τῶν ἀναγκαίων, ἀλλὰ καὶ ῥήτωρ δοκῶ, καὶ ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι, προδίδας τὰ πολλὰ, καὶ τὰς δικαστὰς τοῖς ἀνοήτοις καθυπὸπτιχνόμενος. καὶ ἡττῶμαι μὲν τὰ πλεῖστα· οἱ Φοῖνικες 23) δὲ ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἐξεφανωμένοι· τῆτοις γὰρ ἐπὶ τὰς δυσυχεῖς χρωῶμαι τοῖς δολέασιν. ἀλλὰ καὶ τὸ μισεῖσθαι πρὸς πάντων, καὶ ἐπίσημον εἶναί με ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ τῶ τρόπου,

πρ,

seruus execrabilis indicasset, venenum a me, quod illi darem, esse emtum.

25. Praeceptis igitur eiectus, necessariis tamen ne sic quidem carui. Sed Rhetor esse videtur, et in iudiciis probandum me praebeo, praeuaricans saepe, et iudicium corruptionem imprudentibus pollicens. Et plerumque causa equidem cado: sed palmae tamen in ianua virides, in coronam plexae. Illa enim ad infelices esca viror. Sed id ipsum quoque, quod odio sum omnibus, et quod insignis sum ob morum

Cc 5

peruer-

23. οἱ Φοῖνικες.] De palmis ad ianuas Rhetorum et caussidicorum Casaub. ad Sueton. Domit. 23. Caeterum cogitabam, an forte melius legatur ἐξεφανωμένη, vt ad θύραν referatur: sed. necesse non est. Gesner.

πρ, καὶ πολὺ πρότερον 24) τῶν λόγων, καὶ τὸ δεικνυσθαι τῷ δακτύλῳ τῆτον ἐκείνον τὸν ἀνότατον ἐν πάσῃ κακίᾳ λεγόμενον, ἔ μικρὸν ἔμοιγε δοκεῖ. ταῦτά σοι παρανῶ, νῆ τὴν πάνδημον 25), πολὺ πρότερον ἑμαυτῷ παρανέσας, καὶ χάριν ἑμαυτῷ ἔ μικρὰν ἐπισπασάμενος.

Εἶπεν· ὁ μὲν γεννάδας εἰπὼν ταῦτα πεπαύσεται· σὺ δὲ ἦν πεισθῆς τοῖς εἰρημένοις, καὶ δὴ παρῆναι νόμιζε οἷπερ ἐξαρχῆς ἐπόθεις ἐλθεῖν.
καὶ

peruersitatem, et prius etiam orationis, quodque digito ostendor, atque ipse princeps in omni malitia dicor, non paruum mihi quidem videtur. Haec tibi, ita me popularis Venus! praecipio, quae multo prius ipse mihi praecepi, eaque ratione, gratiam mihi non paruam conciliaui.

26. *Sint ista satis!* Generosus ille post haec dicta tacebit. Tu vero si dictis ab illo moueare, etiam adesse te puta, quorsum venire initio de-
fide-

24. καὶ πολὺ πρότερον] Repeto ἀπὸ τῆ κοινῶν verba, ἐπίσημον ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ. Qui nondum vitium hominis norunt, odio tantum illum habent ob orationis peruersitatem, cum primum audiere. *Gesner.*

25. τὴν πάνδημον] Hic *Venerem* Deam quidem intelligi notum est; at respicitur simul ad eam orationis venustatem, qua celebritatem per totum orbem, vel saltem vniuersam suam nationem orator adipiscitur. *Gesner.*

καὶ ἂν σε κωλύσει ἐπόμενον τῷ νόμῳ ἔντα
τοῖς δικαστηρίοις κρατεῖν, καὶ ἐν τοῖς πλήθε-
σιν εὐδοκιμεῖν, καὶ ἐπέρασεν εἶναι, καὶ γαμεῖν
καὶ γράυν τινα τῶν κωμικῶν, καθάπερ ὁ νομοθέ-
της καὶ διδάσκαλος, ἀλλὰ καλλίστην γυναῖκα τὴν
Ῥητορικὴν, ὡς τὸ τῷ Πλάτῳ ἐκείνο πτηνὸν
ἄρμα ἐλαύνοντα φέρεσθαι, σοὶ μᾶλλον πρέπειν
περὶ σεαυτοῦ εἰπεῖν, ἢ ἐκείνῳ περὶ τοῦ Διός·
ἐγὼ δὲ (ἀγεννὴς γὰρ καὶ δειλὸς εἰμι) ἐκζητοῦμαι
ὕμιν τῆς ἀδῆς, καὶ παύσομαι τῇ ῥητορικῇ ἐπι-
πολάζων, ἀσύμβολος 26) ὣν πρὸς αὐτὴν τὰ
ὕμεις

fiderabas; neque quidquam te prohibebit, quo
minus legi *illi* obsecutus cum in iudiciis vincas,
tum bene audias apud multitudinem, et amabi-
lis sis, ducasque non anum quandam comicam,
vt tuus ille legislator et magister, sed mulierem
pulcherrimam Rhetoricen, adeo vt magis te deceat
de te dicere, te Platonis illo volucris curru ve-
ctum ferri, quam ipsum de Ioue *dicere decuit*.
Ego vero, ignauus enim et timidus sum, de via
vobis decedam, et desinam Rhetoricen sectari,
qui consiliis ad eam *obtinendam* vestris vti non
possim.

26. ἀσύμβολος] Versionem Gesneri ad vul-
gatum ἀσύμβελος esse factum, quilibet vi-
det; sed alterum potius esse credens, iam
verterem: *qui vestra ad illam spectata*, (i. e.
cum illa) *conciliare nequeam*. ἀσύμβολος enim
αὐτοματὸς coniicio, hic est, qui conie-
ctura

ὑμέτερα. μᾶλλον δὲ ἤδη πέπαυμαι. ὥς ἐ ἀνο-
νιτὶ ἀνακηρύττεσθε, καὶ θαυμάζεσθε, μόνον
τῆτο μεμνημένοι, ὅτι μὴ τῷ τάχει ἡμῶν κε-
κρατήκατε, ὠκύτεροι φανέντες, ἀλλὰ τῷ ῥά-
σῃν καὶ πρᾶνῇ τραπέσθαι τὴν ὁδόν.

possim. Vel potius iam desii. Itaque sine pul-
vere praedicandos vos atque admirandos praebe-
te, illud solum recordati, non celeritate vos ve-
stra vicisse, qui velociores iudicati litis, verum
quod facillimam et declivem viam elegistis.

ἔτι ἀδσεῖν οὐ δύναται; καὶ ἔστι καλὸν εἶναι, εἰ μόνον
ἔστιν ἀδσεῖν, ὅπως οὐδὲν ἔστιν ἀδσεῖν, ὅπως
αὐτὴν καὶ ὑμέτερα ἀδσεῖν οὐ δύναται; ἔστιν ἡ
ἀδσεῖν, ὅπως οὐδὲν ἔστιν ἀδσεῖν. *Reiz.*

Φιλοψευδής, ἢ ἀπιστῶν.

Τυχιάδης καὶ Φιλοκλῆς.

ΤΥΧ. **Ε**χθρὸς μοι, ὦ Φιλοκλῆς, εἰπεῖν, τί ποτε ἄρα τῆτό ἐστιν, ὃ τὰς πολλὰς

εἰς ἐπιθυμίαν τῶ ψεύδεσθαι προάγειται, ὡς αὐτὰς τε χαίρειν μηδὲν ὕγιες λέγοντας, καὶ τοῖς τὰ τοιαῦτα διεξιῶσι μάλιστα προσέχειν τὸν νῦν;

ΦΙΛ. Πολλὰ, ὦ Τυχιάδη, ἐστίν, ἃ τὰς ἀνθρώπους ἐνίκους ἀναγκάζει τὰ ψευδῆ λέγειν, ἐς τὸ χρήσιμον ἀποβλέποντας. ΤΥΧ. Οὐδὲν πρὸς ἕπος ταῦτα, Φασίν, καὶ περὶ τέτων ἡρώων, ὅσοι τῆς χρείας ἐνεκα ψεύδονται. συγγνώμης τοιγαρὲν αὐτοῖ γε μᾶλλον καὶ ἐπαινετὶν ἐν τῶν

Philopseudes, siue incredulus.

Tychiades ac Philocles.

TYCH. **P**otesne mihi, Philocles, dicere, quid sit tandem illud, quod ad mentiendi libidinem homines allicit, ut et ipsi gaudeant, cum nihil sani dicunt, et narrantibus talia maxime attendant? PHIL. Multa sunt, Tychiades, quae cogunt homines quosdam mendacia dicere, utilitatis suae respectu. TYCH. Nihil haec ad rem, neque de his ego rogabam, quotquot usus alicuius causa mentiuntur. Etenim venia hi potius, quidam etiam laude digni sunt, qui vel

hostes

τῶν ἄξιοι, ὅποσοι ἢ πολεμίας ἐξηπάτησαν, ἢ ἐπὶ σωτηρίᾳ τῷ τοιᾷτω Φαρμάκῳ ἐχρήσαντο ἐν τοῖς δεινοῖς, οἷα πολλὰ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐποίει, τὴν τε αὐτᾷ ψυχὴν ἀρνύμενος, καὶ τὸν νόσον τῶν ἐτάρων. ἀλλὰ περὶ ἐκείνων, ὦ ἄριστε, Φημί, οἱ αὐτὸ ἄνευ τῆς χρείας τὸ ψεῦδος περὶ πολλᾷ τῆς ἀληθείας τίθενται, ἠδόμενοι τῷ πρᾶγματι, καὶ ἐνδιατρίβοντες ἐπ' ἑδεμιά προφάσει ἀναγκαίᾳ. τέττες ἔν ἐθέλω εἰδέναί, τί νος ἀγαθᾷ τέττο ποιῶσιν.

ΦΙΛ. Ἡ περ κατανενόηκας ἤδη τινὰς τοιᾷτας, οἷς ἔμφυτος ἔρως ἑτάς ἐς ἰπρὸς τὸ ψεῦδος; ΤΥΧ. Καὶ μάλα πολλοὶ εἰσιν οἱ τοιᾷτοι.

ΦΙΛ. Τί δ' οὖν ἄλλο, ἢ ἄνοιαν χρὴ αἰτίαν εἶναι αὐτοῖς φάναί τε μὴ ἀληθῆ λέγειν, εἴ γε
τὸ

hostes deceperunt, vel ad salutem tali remedio in malis vti sunt, qualia etiam Vlysses multa fecit, dum vel suam vitam redimeret, vel reditum sociorum. Verum de illis dico, vir optime, qui praeter necessitatem, longe mendacium veritati praeponunt, eaque re delectantur, et nulla causa necessaria in ea versantur. De his scire velim ego, cuius boni causa hoc faciant.

2. PHIL. Numquid nosti tales quosdam, quibus insitus sit talis amor mendacii? TYCH. Et plurimi quidem sunt tales. PHIL. Quid ergo aliud causae illis esse, quam amentiam, dicendum est, quod verum non dicunt, quando quod possi-

τὸ χείριστόν ἀντὶ τῆ βασιλείου προαιροῦνται;
 ΤΥΧ. Οὐδὲν τῆτο· ἐπεὶ πολλὰς ἂν ἐγὼ σοὶ
 δείξαιμι, συνετὰς τὰλλα, καὶ τὴν γνώμην θαυ-
 μασιὰς, ἢ οἷδ' ὅπως ἐαλωκότας 1). τῆτο τῷ
 κακῷ, καὶ Φιλοψευδεῖς ὄντας, ὡς ἀνιᾶσθαι με,
 εἰ τοῖετοι ἄνδρες ἄριστοι πᾶ πάντα, ὅμως χαί-
 ρουσιν αὐτὰς τε καὶ τὰς ἐκτυγχάνοντας ἐξαπα-
 τῶντες. ἐκείνης μὲν γὰρ τὰς παλαιὰς πρὸ ἐμῆ
 σε χρὴ εἶδέναι, τὸν Ἡρόδοτον, καὶ Κτησίαν τὸν
 Κνίδιον, καὶ πρὸ τῶν, τὰς ποιητὰς, καὶ τὸν
 Ὀμήρου αὐτὸν, ἀοιδίμως ἄνδρας, ἐγγράφῃ
 τῷ ψεύσματι κεχρημένους, ὡς μὴ μόνον ἐξαπα-
 τῶν

peffimum est pro optimo eligunt? TYCH. Hoc
 nihil est: quandoquidem plurimos ego tibi osten-
 derim, prudentes alioqui, et admirabili sapientia,
 nescio quomodo illo malo captos et mendaciorum
 studiosos, adeo ut male me habeat, si tales viri,
 optimi *reliqua* omnia, tamen gaudent seque et
 illos, in quos incidunt, decipere. Illos enim
 antiquos prius quam ego, ut noueris, oportet,
 Herodotum, et Ctesiam Cnidium, et ante hos,
 poëtas, Homerumque adeo ipsum, viros celeberrimos,
 scripto yfos mendacio, adeo ut non mo-
 do,

1. ἐαλωκότας] Hoc exemplum Iensus ad Ty-
 ran. c. 12. adlegat, quo probet hoc particip.
 actiuum, aequè ac ἀλὰς valere passiuè. Re-
 ste; et quidem perpetuo apud alios etiam,
 vid. Bud. Comment. L. Gr. et Scheidii Ind.
 Herodiani. Reitz.

τῶν τὰς τότε ἀκρόντας αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ μέχρις
 ἡμῶν διῖκνεσθαι τὸ ψεῦδος, ἐκ διαδοχῆς ἐν
 κηλίσις ἔπεσι καὶ μέτροις Φυλαττούμενον. ἐμοὶ
 γὰρ πολλάκις αἰδέεσθαι ὑπὲρ αὐτῶν ἔπεισιν, ὅπο-
 πην ἔρην τομῇν, καὶ Προμηθεὺς δέσμαι διηγῶν-
 ται, καὶ Γιγάντων ἐπανάσσειν, καὶ τὴν ἐν Ἀδᾷ
 πᾶσαν περχωδίαν, καὶ ὡς δὲ ἔρωτα ὁ Ζεὺς ταῦρος
 ἢ κύκνος ἐγένετο, καὶ ὡς ἐκ γυναικὸς τις ἐς ὄρνεον ἢ
 ἐς ἄφοτον μετέπεσεν· ἔτι δὲ Πηγάσας, καὶ Χιμαί-
 ρας, καὶ Γεργόνας, καὶ Κύκλωπας, καὶ ἕσα τοιαῦ-
 τα, πάνυ ἀλλόκοτα, καὶ τεράσια μυθῖδια, παί-
 δων ψυχὰς ἀηλεῖν δυνάμενα, ἔτι τὴν Μορμῶ 2),
 καὶ τὴν Λάμιαν δεδιότων.

Καί-

do, qui tum erant, auditores suos deceperint, sed ad nos etiam mendacium successione quadam verbis, versibusque pulcherrimis commendatum, pervenerit. Itaque saepe subit illorum vicem pudere, cum Caeli castrationem et vincula Promethei enarrant, et seditionem Gigantum, et totam inferorum tragoediam, et ut propter amorem Iupiter sit taurus vel cycnus factus, et ut ex muliere in avem aut vrsam aliqua mutata sit. Ad haec vero Pegasos, et Chimaeras, et Gorgones, et Cyclopes, et quae sunt ex eo genere, absurdae omnino et portentosae fabellae, puerulorum mentes mulcere aptae, qui Laruam Lamiamque metuunt.

3. Quam-

2. τὴν Μορμῶ] Μορμῶ, ἕς f. μορμών, ὄντος
 laruam

Καίτοι τὰ μὲν τῶν ποιητῶν ἴσως μέτρια. τὰ
 δὲ καὶ πόλεις ἤδη, καὶ ἔθνη πολλὰ, κοινῇ καὶ
 δημοσίᾳ ψεύδεσθαι, πῶς ἔ γελοῖον; εἰ Κρήτες
 μὲν τῷ Διὶ τὰ Φων δεικνύοντες ἐκ αἰσχύνονται,
 Ἀθηναῖοι δὲ τὸν Ἐριχθόνιον ἐκ τῆς γῆς ἀναδο-
 ῦναι Φασι, καὶ τὰς πρώτας ἀνθρώπους ἐκ τῆς
 Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λαχάνα· πο-
 λὺ σπερνότερον ἄτοι τῶν Θηβαίων, οἱ ἐξ ὄφειος
 ὀδόντων, Σπαρτές τινες ἀναβεβησσημένα διη-
 γνῶνται. ὅς δ' ἐν ταῦτα καταγέλαστα ὄντα,
 μὴ οἴηται ἀληθῆ εἶναι, ἀλλ' ἐμφρόνως ἂν ἐξε-
 τάζων ταῦτα, Κοροίβη τινὲς, ἢ Μαργίτη να-
 μίσει

3. Quamquam poëtarum forte tolerabilia fue-
 rint mendacia. Quod vero iam ciuitates et gentes
 multae, communiter, et publice, mentiuntur,
 qui non ridiculum? Si Cretenses Iouis sepulcrum
 ostendentes non erubescunt, Athenienses vero
 Erichlithonium de terra exstitisse aiunt, primos-
 que homines, olerum instar, de Attico solo ena-
 tos: multo hi quidem speciosius quam Thebanis,
 qui de serpentis dentibus Spartos (*sarinos*) quos-
 dam germinasse narrant. Si quis vero haec tam
 ridicula non putet vera esse, sed, iis prudenter
 examinatis, Coroebi cuiusdam aut Margitae iu-
 dicet,

laruam esse, pueris horrendis confectam a
 nutricibus, vnde *μορμολύττειν* est, et *μορ-
 μολύσειον*, peruiulgatum est. *Gesner.*

μῖζοι τὸ πείθεσθαι, ἢ Τριπτόλεμον ἐλάσαι
 διὰ τῷ ἀέρος ἐπὶ δρακόντων ὑποπτέρων, ἢ Πάνα
 ἦκεν ἐξ Ἀρκαδίας σύμμαχον ἐς Μαραθῶνα, ἢ
 Ὀρείθυϊαν ὑπὸ τῷ Βορέᾳ ἀναρπασθῆναι, ἀσεβὲς
 ἔτος γε, καὶ ἀνόητος αὐτοῖς ἔδοξεν, ἔτω προ-
 δήλοις καὶ ἀληθεσί πράγμασιν ἀπιστῶν· ἐς το-
 σῆτον ἐπικρατεῖ τὸ ψεῦδος.

ΦΙΛ. Ἄλλ' οἱ μὲν ποιηταί, ὧ Τυχιάδῃ, καὶ
 αἱ πόλεις δὲ συγγνώμης τυγχάνουσιν ἄν· οἱ μὲν
 τὸ ἐκ τῷ μύθῳ τερπνὸν ἐπαγωγότατον ὄν, ἐγ-
 καταμιγνύντες τῇ γραφῇ, ἔπερ μάλιστα δεόν-
 ται πρὸς τὰς ἀκροατάς· Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Θη-
 βαῖοι, καὶ εἴ τινες ἄλλοι, σεμνοτέρως ἀποφαί-
 νονται τὰς πατρίδας ἐκ τῶν τοιούτων. εἰ γὰρ τις
 ἀφεί-

dicet, credere, aut Triptolemmum per aëra vectum
 alatis draconibus, aut Panem venisse ex Arcadia
 auxiliatum in Marathonem, aut raptam a Borea
 Orithyiam: ille impius et amens illis videri solet,
 qui manifestis adeo et veris rebus fidem neget.
 Eo usque mendacium inualuit.

4. PHIL. Sed poëtae, Tychiade, et cinitates
 veniam consequantur; alteri suavitatem ex fabu-
 lis, quae tantam habeat illecebram, suae scriptio-
 ni admiscentes, qua scilicet maxime, ad audito-
 res suos opus habent: Athenienses vero ac Theba-
 ni, et si qui alii, augustiores talibus *commentis*
 reddunt patrias. Si, quis enim tollat e Graecia
 fabulo-

ἀφ' ἑλπίος τὰ μυθώδη ταῦτα ἐκ τῆς Ἑλλάδος,
ἐδὲν ἂν κωλύσει λιμὸν τὰς περιηγητὰς αὐτῶν
διαφθερῆναι, μηδὲ ἀνίσθ' ἰ τῶν ξένων τὰληθὲς
ἀκούειν ἐδελησάντων. οἱ δὲ μηδὲ μιᾶς ἕνεκα
παιούτης αἰτίας ὁμῶς χαίροντες τῷ ψεύσματι,
παγγέλαιοι βιάτως δοκοῖεν ἂν.

ΤΥΧ. Εὐ λέγεις. ἐγὼ γὰρ παρὰ Εὐκράτης
ἤκουσ' οἱ τῷ πάνυ, πολλὰ τὰ ἄπιστα καὶ μυθώ-
δη ἀνέσας· μᾶλλον δὲ μετὰ τοὺς λεγομένους ἄπιστων
ἐχόμεν, ἔ. φέρων τῷ πράγματι τὴν ὑπερβο-
λήν, ἀλλὰ με ὥσπερ αἱ Ἑριννύες ἐξήλασαν, πολ-
λὰ τεράστια καὶ ἀλλόθροτα διεξέοντος. ΦΙΛ. Καί-
τοι, ὦ Τυχιάδῃ, ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης ἐστὶ,
καὶ εἰς αὐτὸν εἰς πείθειν, ὡς ἐκεῖνος, ἔτω
βαθύν

fabulosa ista, nihil prohibuerit fame eorum mon-
stratores perire, cum ne gratis quidem hospites
audire verum velint. At qui nulla tali causa
inducti tamen gaudent mendacio, illi merito pla-
ne videantur ridiculi.

5. TYCH. Recte istuc dicis. Ego enim ab
Eucrate tibi adsum, praeclaro viro; ubi incredi-
bilibus multis et fabulosis auditis; vel potius in
media eorum enarratione, discessi, qui ferre
egressam modum licentiam non possem. Sed
tanquam Furiae quaedam me eiecerunt, illo por-
tentosa multa et absurda enarrante. PHIL. At
qui, Tychiade, fide dignus Eucrates est, neque
quisquam temere crediderit, illum, qui proli-

βαδὺν πώγωνα καθεμένος, ἐξηκοντέτης ἀπὸς,
 ἔτι καὶ Φιλοσοφία ζυνὼν τὰ παλαιά, ὑπομει-
 νειν ἂν καὶ ἄλλα τινὸς ψευδομένῃ ἀκῆσαι παρ-
 ὼν, ἔχ' ὅπως αὐτὸς τι τολμῆσαι τοιᾷτον. ΤΥΧ.
 Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ ἐταῖρε, οἷα μὲν εἶπεν, ὅπως
 δὲ αὐτὰ ἐπιστάσαιο, ὥς δὲ καὶ ἐπαύμνυτο τοῖς
 πλείοις, παρασησάμενος τὰ παιδία, ὥς με
 καὶ ἀποβλέποντα ἐς αὐτὸν, ποικίλα ἐννοεῖν.
 ἄρτι μὲν ὡς μεμήνοι, καὶ ἔγω εἶη τὰ καθεστηκό-
 τος, ἄρτι δὲ ὡς γόης ὢν, ἄρα τοσῶτον χρόνον
 ἐλελήθει με ὑπὸ τῇ λεοντῇ γαλοῖόν τινα πίδα-
 κην περιβέβλων, ἔτως ἄτοπα διηγέιτο. ΦΙΛ.
 Τίνα ταῦτα πρὸς τῆς Ἑσίας, ὦ Τυχιάδη; εἰδέ-
 λω

xam adeo barbam submiserit, hominem sexagē-
 narium, et in Philosophia diu versatum, vel su-
 stinere posse, vt audiat alium se praesente men-
 tientem, nedum vt ipse tale quidaudeat. TYCH.
 Nempe nescis, sodalis, qualia dixerit, quomodo
 fidem illis facere studuerit, quomodo deieraue-
 rit ad pleraque, pueros etiam suos (*per quorum*
caput iuraret) interponens, vt etiam vultu in il-
 lum defixo varia cogitarem: iam quidem furere
 hominem, et mente non constare; nunc, impo-
 storem esse ac tamdiu me fugisse, qui leonina pek-
 le simium tegeter ridiculum; adeo absurda narra-
 bat. PHIL. Quaesnam ista? per ego te Vestiam
 rogo,

λαο γὰρ εἰδέναι ἦν τινὰ τὴν ἀλαζονείαν ὑπὸ τη-
λακίῳ τῷ πύγωνι ἔσκεπεν.

ΤΤΧ. Εἶωθα μὲν καὶ ἄλλοτε, ὦ Φιλόκλης,
Φαιτᾶν πρὸς αὐτόν, εἴ ποτε πάλιν τὴν σχο-
λὴν ἄγαιμι. τήμερον δὲ Λεοντίχῳ συγγενέσθαι
δεόμενος (ἐταῖρος δέ μοι, ὡς αἶσθα) ἐκίστας
παρὰ τῷ παιδὸς ὡς παρ' Εὐκράτην ἔωθεν ἀπέλ-
θοι, νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος 3), ἀμφοῖν ἕνεκα
ὡς καὶ τῷ Λεοντίχῳ συγγανοίμην, κακῶν
ἔδοιμι (ἠγορήκει γὰρ ὡς νοσοῦν) παραγίνομαι
πρὸς αὐτόν· εὐρίσκω δὲ αὐτόφει τὸν μὲν Λεόντι-
χον ἐν ἐτι (ἐφθάκει γὰρ ὡς ἔφασκον, ὀλίγον
προβέ-

rore. Tychiade. Volo enim scire, ecquam sub
tanta barba tegat vanitatem.

6. TYCH. Solebam etiam alias, Philoctes,
venitare ad illum, si valde otiosus essem. Hodie
vero cum Leonticho conuento mihi opus esset,
qui meus, ut nosti, sodalis est, audissemque ab
eius puero, mane abiisse ad Eucratem, ut aegro-
tantem viseret; utriusque causa, ut nempe et
Leontichum convenirem, et viderem ipsum,
ignarus aegrotum esse, eo venio. Ac Leonti-
chum quidem non amplius ibi inuenio, qui paul-
lo ante, uti dicebant, discessisset: sed alios fre-

Quen-

3. νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος] ἐπισκέψασθαι
proprie esse inuisere aegros, docet Elsner.
ad Matth. 25, 36. ἡσθένησα, καὶ ἐπισκέ-
ψασθέ με. Reitz.

προεξηληλυθώς) ἄλλας δὲ συχνας, ἐν οἷς Κλεό-
 δημός, τε ἦν ὁ ἐκ τοῦ Περιπάτου, καὶ Δι-
 νόμαχος ὁ Στωϊκός, καὶ Ἴων· οἷσα τὸν ἐπὶ
 τοῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι ἀξιοῦντα,
 ὡς μόνον ἀκριβῶς κατανενοηκότα τὴν γνώμην
 τῶν ἀνδρῶν, καὶ τοῖς ἄλλοις ὑπεσφητεῦσθαι δυνά-
 μενον. ἐρῶς οἷας ἀνδρας σοὶ Φημί, πανσόφεις,
 καὶ παναρέτας; ὅ, τι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ
 ἐκείνης προαφύσεως, αἰδοσίμους ἀπαντας, καὶ
 μονοεχὶ Φεβεράς τὴν πρόσοψιν. ἔτι καὶ ὁ ἰα-
 τρὸς Ἀντίγονος παρῆν, κατὰ χρείαν, οἷμαι,
 τῆς νόσου ἐπικληθείς, καὶ ῥῶτον ἐδόκει ἤδη ἔχειν
 ὁ Εὐκράτης, καὶ τὸ νόσημα τῶν συντροφῶν ἦν.
 τὸ ῥεῦμα γάρ, ἐς τὰ πόδας αὐτοῖς αὐτῷ κατε-
 ληλυθεῖ. καθ' ἕσθαι ἔν με παρ' αὐτὸν ἐπὶ τῇ κλινῇ
 ἢ ὅ

quentes, in quibus Cleodemus erat Peripateticus,
 et Stoicus Dinomachus, atque Ion: nosti illum
 qui Platonicarum disputationum causa admi-
 rationi esse postulat, tanquam qui solus accurate
 sententiam viri perceperit, et interpretari possit
 aliis. Vides, quos tibi viros narrem sapientis
 omni et virtute praeditos, quodque caput rei est,
 de vnaquaque secta, venerabiles omnes, ac tan-
 tum non adspectu ipso terribiles. Insuper vero
 aderat Antigonus Medicus, morbi causa, puto,
 aduocatus. Ac iam mollius videbatur habere
 Eucrates, eratque familiaris illi morbus: defluxio
 enim iterum in pedes illi descenderat. Igitur
 assidere me apud se in lectulo iussit Eucrates,
 sub-

νη ὁ Εὐκράτης ἐκέλευεν, ἡρῆμα ἐγκλίνας τῇ Φω-
νῇ εἰς τὸ ἀσθενικόν, ὅποτε εἶδέν με, καίτοι βοῶν-
τος αὐτῷ καὶ διατεινομένῃ, τί μεταξὺ εἰσιῶν
ἐπῆκον· καὶ γὰρ μάλα πεφυλαγμένως μὴ ψαύ-
σαιμι τῶν ποδῶν αὐτῷ, ἀπολογησάμενος τὰ
συνήδη ταῦτα, ὡς ἀγνοῆσαιμι νοσῶντα, καὶ ὡς
ἐπεὶ ἔμαθον, ἁρμαῖας ἔλθαιμι, ἐκαθ' ἑσόμεν
πλησίον.

Οἱ μὲν δὲ ἐτύγχανον ἤδη ὑπὲρ τῷ νοσήματος
τὰ μὲν ἤδη πρῶτον, τὰ δὲ καὶ τότε διεξ-
όντες, ἔτι δὲ καὶ θεραπείας τινὰς ἑκάστος ὑπο-
βάλλοντες. ὁ γὰρ Κλεόδημος, εἰ τοίον, Φησί,
τῇ ἀριστερῇ τις ἀναλόμενος χαμόθεν τὸν ὀδόντα
τῆς μυγᾶλης, οὕτω φονευθείσης, ὡς προεῖπον,
ἐνδύ-

submissa paullum ad infirmitatem significandam
voce, cum me vidisset, quamquam clamantem
illum, et contenta voce aliquid dicentem, in ipso
ingressu audirem. Et ego summa cautione adhi-
bita, ne forte pedes illius attingerem, excusatio-
ne illa vulgari prolata, me morbum ipsius igno-
rasse, audito autem, cursim statim venisse, pro-
pe illum assedi.

7. Illi forte iam de morbo partim dixerant, par-
tim adhuc disputabant, insuper vero etiam cura-
tiones unusquisque nonnullas subiiciebant. Nam
Cleodemus, si ergo, inquit, sinistra aliquis bu-
mi tollat dentem mustelae, ita vii dixi interfectae,

ἐνδῆσκειν εἰς δάρυμα λέοντος, ἄρτι ἀποδαρύντος,
εἴτα περιάψει περὶ τὰ σκέλη, αὐτίκα παύεται
τὸ ἄλγος. ὅτε εἰς λέοντος, ἔφη ὁ Δεινόμα-
χος, ἐγὼ ἤκιστα ἐλάφῃ δὲ θηλείᾳ, ἐτι παρ-
θένη καὶ ἀβάτη· καὶ τὸ πρῶτον ἔτω πιθανώ-
τερον· ὡς γὰρ ἡ ἐλάφος, καὶ ἔρρωται μάλιστα
ἐκ τῶν ποδῶν· καὶ ὁ λέων ἀλκίμος μὲν, καὶ τὸ
λίπος αὐτῆς, καὶ ἡ χεὶρ ἡ δεξιὰ, καὶ αἱ τρίχες
ἐκ τῆς πύργου αἱ ὀρθαί, μεγάλα δύναντο, εἴ
τις ἐπίστατο αὐτοῖς χρῆσθαι μετὰ τῆς αἰκείας
ἐπώδης ἐκάστη. ποδῶν δὲ ἴσιν ἤκιστα ἐπαγγέλ-
λεται. καὶ αὐτός, ἦ δ' ὅς ὁ Κλεόδημος, ἔτω πα-
λαι ἐγίγνωσκον ἐλάφῃ χρῆναι τὸ δέρμα εἶναι 4),
διότι

et excoiati modo leonis pello deliget, ac deinde cir-
cumponat cruribus; statim cessat dolor. Non leoni-
na, inquit Dinomachus, auditur equidem, sed cer-
vae virginis et nondum initae: et probabilior fides
est: celere enim cerua et robustum maxime pedibus.
Et leo fortis ille quidem, atque adeps illius et ma-
nus dextra, et pili de barba recti, multum valeant,
si quis cum suo quodque carmine adhibere possit.
Pedum vero curationem minime promittit. Ipse quo-
que, inquit Cleodemus, ita olim putabam, ceruae
oportere pellem esse, propterea quod velox cerua.
Sed

4. χρῆναι — εἶναι] Non nihil incommodi prae-
ferunt hi infinitivi; verum quia recte ἐστὶ
χρῆναι licet vis, vel utendum est, dicitur; non
offen-

διότι οὐκ ἔλαφος. ἐναγχος δὲ Λίβυς ἀνὴρ σο-
φὸς τὰ τοιαῦτα, μετεδιδάχξέ με εἰπὼν, ὡκυτέ-
ρες εἶναι τῶν ἐλάφων τὰς λέοντας. ἀμέλει
ἔφη, καὶ ἀρέσιν αὐτὰς διώκοντες. ἐπῆνεσαν
οἱ παρόντες, ὡς εὖ εἰπόντος τῷ Λίβυος.

Ἐγὼ δέ, αἶσαθε γάρ, ἔφη, ἐπωδάς τιπτε
τὰ τοιαῦτα παύεσθαι, ἢ τοῖς ἐξώθεν παρα-
τήμασι, τῷ κακῷ ἐνδον διατρέποντες; ἐγέλα-
σαν ἐπὶ τῷ λόγῳ με, καὶ ἄλλοι ἡσυχάζοντες
κέτες με πολλὴν τὴν ἀνοιαν, ἐπεὶ μὴ ἐπιστάμεν
τὰ προδηλότατα, καὶ περὶ ὧν ἂν ἄδεις Φρανῶν
ἀντεῖποι, μὴ ἔχῃ ἔτιως ἔχειν. ὁ μὲντοι ἰατρὸς
Ἀντι-

*Sed nuper e Libya vir sapiens talium, aliter me do-
cuit, cum diceret, velociores esse leones cervis. Ni-
mirum, dicebat, capiunt illos etiam persecuti. Lau-
dabant praesentes Libyn, qui recte dixisset.*

2. At ego, *Putas enim, dicebam, incantatio-
nibus quibusdam talia sedari, aut rebus extra ap-
pensis, cum tamen intus habiter malum?* Ridebant
in hoc sermone meo, ac manifestum erat con-
demnari ab illis multam meam incantationem, quando
nescirem, quae essent manifestissima, ac de qui-
bus nemo sanus contradiceret, quasi non ita se
haberent. Verumtamen Antigonus Medicus vi-

D d 5

deba-

offendet peritum, utrumque infinite, ut
structura postulabat, efferri. Reitz.

Ἀντίγονος ἰδοὺ μοι ἡσθῆναι τῇ ἐρωτήσει με·
 πάλα γὰρ ἡμελεῖτο, οἶμαι, βοηθεῖν ἀξιῶν τῷ
 Εὐκράτει μετὰ τῆς τέχνης, οἷνε τε παραγγέλ-
 λων ἀπέχεσθαι, καὶ λάχανα σιτέεισθαι, καὶ
 ὅλως ὑφαρτῆν τῷ τόνῳ 5). ὁ γὰρ Κλεόδημος,
 ἐπικριδιῶν ἅμα, Τί λέγεις, ἔφη, ὦ Τυχιάδῃ;
 ἄπιστον εἶναι σοι δοκεῖ τὸ ἐκ τῶν τοιέτων γί-
 γνεσθαι τινος ὠφελείας ἐς τὰ νοσήματα; ἔμοι
 γὰρ ἦν δ' ἐγώ· εἰ μὴ πάνυ τὴν εἶνα κορυΐης με-
 σὸς εἶην, ὡς πισεύσειν τὰ ἔξω καὶ μηδὲν κοινῶ
 νῆντα

debatur delectari mea interrogatione, olim enim,
 puto, negligebatur, qui auxilium de arte sua
 afferre vellet. Eucrati, et vino illum abstinere
 iuhens, et vesci olivibus, et in uniuersum de
 contentione remittere. Cleodemus ergo subri-
 dens, *Quid ais*, inquit, *Tychiade?* *Incredibile*
tibi videtur, quasdam existere e talibus utilitates
ad morbos? *Mibi vero*, inquam; *nisi omnino pi-*
uitia plenus tibi sit nasus, ut credam, externa
 et

5. ὑφαρτῆν τῷ τόνῳ] Videtur exprobrare ta-
 cite Eucrati intemperantiam, ut circa vinum
 et carnes, sic etiam circa res venereas,
 quorsum τόνον hic respicere suspicor, licet
 generalius nomen ad omnem contentionem
 vehementiorem pertinere non ignorem.
Gesner.

πάντα τοῖς ἐνδοθεν ἐπεκρίναι τὰ νοσήματα με-
τὰ ῥηματίων, ὡς φάτε, καὶ γνητείας τινὲς ἐν-
εργεῖν, καὶ τὴν ἴασιν ἐπιπύπειν προσαρτῶμε-
ναι. τὸ δ' ἐν ἀν-γένετο, ὡδ' ἦν ἐς τὴν Νεμεῖα
λέοντος τὸ δέρμα ἐνδύσῃ τῇ ἐκκαίδεκα ὀλας μυ-
ριαδῶν. ἐγὼ γὰρ αὐτὸν πόν λέοντα εἶδον πολλὰς
μὲν χολεύοντα ὑπ' ἀλγηδόνων, ἐν ὀσκληρῷ τῷ
αὐτῷ δέρματι.

Πάνυ γὰρ ἰδιώτης, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, εἴ
καὶ τὰ τοιαῦτα ἐν ἐμέλησέ σοι ἐκμαθεῖν, οὐ
τίνα τρόπον ὠφελεῖ τοῖς νοσήμασι προσφερό-
μενα καὶ μαῖ δοχεῖς, εἰς τὰ προφανέστατα
ἐν παραδεξασθαι ταῦτα, τῶν ἐν περιόδῳ πυρε-
τῶν τὰς ἀποπομπὰς, καὶ τῶν ἐρπετῶν τὰς κατα-
θέσεις.

*et quae nihil communicent cum internis rebus, mor-
bos excitantibus, cum oculis quibusdam, ut dici-
ris, praestigiisque operosa esse, et sanationem, si
appendantur, immittere? Enimvero hoc non conti-
gerit, neque si quis in pelle de Nemeaeo leone sex-
decim totas mustelas deliget. Ego enim leonem ip-
sum saepe claudicantem prae dolore in integra sua
pelle vidi.*

9. Omnino nimirum idiota es, ait Dinomachus,
neque talia discere curasti, quemadmodum, cum
morbis adhibemur, profins: ac videris mihi ne ma-
nifestissima quidem ista recipere, febrium intermit-
tentium depulsiones, et serpentium multedines, et
tumo.

θάλασσαν, καὶ βαβαίνων ἰάσεις, καὶ τὰλλα ὁπό-
 σα καὶ αἱ γῆραις ἤδη ποιῶσιν. εἰ δὲ εἰσεῖναι γί-
 νηται ἅπαντα, τί δὴ ποτε ἔχι ταῦτα αἰήση
 γίνεσθαι ὑπὸ τῶν ὁμοίων; ἀπέθαντα, ἦν δ'
 ἐγὼ, συμπεραίνῃ, ὦ Δεινόμαχε, καὶ ἤλω, Φα-
 σίν, ἐκέρχεις τὸν ἥλον. εἰδὲ γὰρ ἃ Φῆς, ταῦ-
 τα δῆλα μετὰ τοιαύτης δυνάμεως γιγνόμενα.
 ἦν γὰρ μὴ πείσης πρότερον ἐπάγων τὸν λόγον
 διότι φύσιν ἔχει γίνεσθαι, τῷ τε κυρετῷ, καὶ
 τῷ οἰδήματος δεδιότος, ἢ ἄνομα θεσπέσιον, ἢ
 ῥῆσιν βαρβαρικὴν, καὶ διὰ τῷτο ἐκ τῷ βαβῶ-
 νος δραπετεύοντος, ἔτι σοι γράων μῦθοι τὰ λε-
 γόμενά ἐσι.

Σύ μοι δοκεῖς, ἦδ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, τὰ ται-
 αῦτα λέγων, εἰδὲ θεὸς εἶναι πιστεύειν, εἴγε μὴ οἶε
 τὰς

*tumorum inguinalium sanationes, et reliqua, quae
 iam et anus faciunt? Si vero illa fiunt omnia, quid-
 ni et ista putabis fieri a similibus? Ea quae non
 consequuntur, inquam, concludis, Dinomache, et
 clauo, quod aiunt, clauum eiicis. Neque enim,
 quae dicis, ea tali potentia fieri manifestum est. Ni-
 si enim prius eo conuersa disputatione persuaferis,
 quomodo fieri ista possint, meruente febris aut tu-
 more, uel diuinum nomen, uel sermonem Barbari-
 cam, et propterea de inguinibus aufugiente; adhuc
 quae dicis aniles sunt fabulae.*

10. *Videris tu mihi, ait Dinomachus, talia qui
 dicas; neque Deas credere, si quidem non putas fie-*

ποιῶν ἰάσεις οἷόν τε εἶναι ὑπὸ ἱερῶν ὀνομάτων γι-
γνεσθαι. τῷτο μὲν, ἦν δ' ἐγώ, μὴ λέγε, εἰ
ἄριστε· κωλύει γὰρ ἄδεν, καὶ θεῶν ἄντων, ὅμως
τὰ τοιαῦτα ψευδῆ εἶναι. ἐγὼ δὲ καὶ θεῶς σέ-
βω, καὶ ἰάσεις αὐτῶν ὁρῶ, καὶ αἰεὶ ποιεῖσι τὰς
κάρμοντας, ὑπὸ Φαρμάκων καὶ ἰατρικῆς, ἀνι-
στάντες. ὁ γὰρ Ἀσκληπιὸς αὐτός, καὶ οἱ παῖ-
δες αὐτοῦ, ἐπὶ αὐτῶν φάρμακα πᾶσσοι, ἐθερά-
πουν τὰς νοσούντας, ἐλόντας καὶ μεγάλας
περιάπτοντες.

Ἐκ τῷτον, ἔφη ὁ Ἴων, ἐγὼ δὲ ὑμῶν θαυμά-
σιόν τι διηγῆσομαι. ἦν μὲν ἐγὼ μετρώμενον ἔτη
ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν· ἦν δὲ
τις ἀγγέλλων τῷ πατρί, Μίδαυ τὸν ἀμπελοργόν,

vi posse, ut per diuina nomina sanationes contin-
gant. Illud quidem, inquam, noli dicere, vir op-
time. Nihil enim prohibet, etiam si Dii sunt, ta-
men talia esse mendacia. Ego vero et colo Deos, et
curationes illorum video, et quae bene faciant la-
borantibus, quos medicamentorum et medicinae op-
era restituant. Aesculapius enim ipse, eiusque filii,
medicamentis bonis miscendis sanabant aegros,
non leonibus mustelisque alligandis.

II. Omisere istum, inquit Ion. Ego mirabile
quiddam vobis enarrabo. Adolescentulus eram cir-
ca quatuor et decem fere annos. Venit autem ali-
quis patri nuntians, Midam vinicentem, robustum
(casse-

ἔρρωσάνον ἐς τὰ ἄλλα οἰκίστην, καὶ ἐργατὴν
 ἑμφί πληθυσίαν ἀγορῶν, ὑπὸ ἐχέοντος δηχθέν-
 τα, καὶ ὄντος ἤδη σεσηκότα τὸ σκέπος. ἀναδέν-
 τι γὰρ αὐτῷ τὰ κλήματα, καὶ ταῖς χεράσι πε-
 ριπλέκοντι, προσεπύσαν τὸ θηρίον, δακτύλου κα-
 τὰ τὸν μέγαν δάκτυλον, καὶ τὸ μὲν φθάσαι,
 καὶ κατεσθῆναι αὐτίς ἐς τὸν Φωλεόν, τὸν δὲ οἰ-
 μώζειν, ἀπολλύμενον ὑπ' ἀλγηδόνων. ταῦτα
 τῷ οὖν ἀπηγγέλλετο, καὶ τὸν Μίδαυ διωρῶμεν
 αὐτὸν ἐπὶ σκίμποδος ὑπὸ τῶν ὁμοδάλων προσ-
 κομιζόμενον, ὅλον ἑδηκότα, τελειόνον, μυδιῶν-
 τα τὴν ἐπιφανέων, ὅλην ἐπὶ ἐμπνέοντα. λε-
 λυπημένον δὴ τῷ πατρὶ, τῶν φίλων τις παρῶν,
 Θάρρεϊ, ἔφη, ἐγὼ γὰρ σοὶ ἄνδρα Βαβυλωνίαν
 τῶν Χαλδαίων, ὡς φασιν, αὐτίκα μέτειμι, ὃς ἰα-

σεται

caetera ferunt, ex efficacia, pleno foro a serpente
 morsum, iacere iam putrescente crure. Deligant
 enim palmites, et palis applicanti, adrepentem vipe-
 ram, morsu apprehensisse pallicem, ac subito suam rur-
 sus cavernam subiisse: illum veroplorare, qui peri-
 ret doloribus. Haec igitur nunciabamur: ac Mi-
 dam videbamus ipsum in grabato adferri a conser-
 vis, idtum tumoribus inflatum, lividum, putrescen-
 tem iam, quod oculis cerneret, acgre adhuc spiran-
 tem. Tristi autem patri amicorum aliquis, qui
 forte aderat, Bono es animo, inquit, ego enim
 tibi Babylonium hominem, de Chaldaeis, quos
 vocant, statim arcesso, qui sanabit hominem. Et

σεται τὸν ἄνθρωπον. καὶ ἵνα μὴ διατρέβω λέ-
γων, ἦκεν ὁ Βαβυλώνιος, καὶ ἀνέστησε τὸν Μί-
δαν, ἐπώδῃ τινι ἐξελάσας τὸν ἰὸν ἐκ τῆς σώμα-
τος, ἐπὶ καὶ προσαναρτήσας τῷ ποδὶ ταθρηκυίας
παρθένα λίθον ἀπὸ τῆς σήλης ἐκκόψας. καὶ
τῆτο μὲν ἴσως μέτριον, καίτοι ὁ Μίδας αὐτὸς
ἀράμενος τὸν σκίμποδα, ἐφ' ᾧ ἐνεκόμιστο, ὥχε-
το ἐς τὸν ἀγρὸν ἀπιών. τοσῶτον ἡ ἐπώδῃ ἐδυ-
νήθη, καὶ ὁ σηλήτης εὐεῖνος λίθος.

Ὁ δὲ καὶ ἄλλα ἐποίησε θεσπέσια, ὡς ἀλη-
θῶς. ἐς γὰρ τὸν ἀγρὸν ἐλθὼν ἔωθεν, ἐπειπὼν
ἐρατικά τινα ἐκ βίβλου παλαῆς ὀνόματα ἐπτα,
θεῖω καὶ δαδὶ καταγνίσας τὸν τόπον, περιελ-
θὼν ἐς τρεῖς, ἐξήλασεν ὅσα ἦν ἐρπετὰ ἐντὸς
τῶν

ne moras narrandi faciam, venit Babylonius, re-
stituit Midam, carmine quodam eiiciens de corpore
venenum, cum alligaret insuper pedi illius lapidem,
quem de columella sepulchrali virginis defunctae exci-
deras. Atque hoc fortassis mediocre videatur: quam-
quam ipse Midas, sublato in quo portatus fuerat
grabato, discedens rus abiit. Tantum carmen illud
valuit et ille lapis de sepulcro.

12. At ille alia quoque patrauit vere diuina. In
praedium enim cum abiisset, mane, pronuntians ex
veteri libro sanctis septem nominibus, loco per sul-
phur et facem tribus circuitibus lustrato, quocumque
intra fines illos fuerant serpentes eiecit. Veniebant
igitur

τῶν ὄφρων. ἦσαν ἄν ὥσπερ ἐλκόμενοι πρὸς τὴν ἐπώδην ὄφεις πολλαί, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, καὶ κερᾶσαι, καὶ ἀκοντίαι, Φρυγί τε, καὶ Φυβαιοι· ἐλείπετο δὲ εἰς δράκων παλαιός, ὑπὸ γῆρας, οἶμα, ἐξεκῦσαι μὴ δυνάμενος, παρακίνας τῷ προσάγματος· ὁ δὲ μάγος, ἐκ ὅφῃ παροῖναι ἅπαντας, ἀλλ' ἓνα τινὰ τῶν ὄφρων τὸν νεώτατον χειροτονήσας, πρᾶβευτήν ἐπεμψεν ἐπὶ τὸν δράκοντα, καὶ μετὰ μικρὸν ἦκε κώκεϊνος. ἐπεὶ δὲ συνηλίσθησαν, ἐνεφύσησε μὲν αὐτὰ ὁ Βαβυλώνιος, τὰ δὲ αὐτίκα μάλα κατεκαύθη ἅπαντα ὑπὸ τῷ Φυσήματι, ἡμεῖς δὲ ἐθαυμάζομεν.

Εἰπέ μοι, ὦ Ἴων, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ ὄφεις, ὁ πρᾶβευτῆς ὄνδρος, ἄρα καὶ ἐχειραγῶγει τὸν δράκοντα ἤδη, ὡς Φῆς, γεγηρακότα, ἢ σκίπωνα ἔχων ἐκεί-
νος,

igitur velut tracti ad incautationem angues multi et aspidēs, et viperæ, ac cerastæ, et iaculi, et ruberæ ac bufones. Remanserat draco unus vetulus, qui prae senio, arbitror, non poterat crepere, ac propterea dicto audiens non fuerat. At Magus negat omnes adesse, atque unum serpentium minimum natu electum, legatum mittit ad draconem. Ex venit paullo post iste etiam. Cum vero congregati essent, afflavit illos Babylonius: ac illi confestim ab illo ipso flatu, nobis admirantibus, combusti sunt.

13. Dic mihi, Ion, dicebam ego, serpens ille legatus, iunior, numquid manu ducobat draconem, vortulum, ut dicebas? an illa scorpione nixus ingredieba-

τος, ἐπ' ἀσκηρίστο; σὺ μὲν παῖς εἶς, ἔφη ὁ Κλεό-
 δημος, ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὰς ἀπιστότερος ὢν σε πα-
 ραι τὰ τοιαῦτα (ὥμην γὰρ εἶδέναι λόγῳ δυνατόν
 γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ πισεῦσαι) ὁμῶς ὅτε τὸ πρῶ-
 τον εἶδον πετόμενον τὸν ξένον τὸν βαρβαρον (ἐξ
 Ἰππερβορέων δὲ ἦν ὡς ἔφασκον) ἐπίστευσα, καὶ
 ἐνίκηθην, ἐπισπολὺ ἀντισχών. τί γὰρ εἶδει ποιεῖν
 αὐτὸν ὁρῶντα διὰ τῆ ἀέρος φερόμενον, ἡμέρας
 εἴσῃς, καὶ ἐφ' ὕδατος βαδίζοντα, καὶ διὰ πυρός
 διεξιόντα, καὶ σφαλῆ, καὶ βάρην; σὺ ταῦτα,
 ἦν δ' ἐγὼ, εἶδες, τὸν Ἰππερβορέον ἄνδρα πετό-
 μενον, ἢ ἐπὶ τῆ ὕδατος βεβηκότα; καὶ μάλα
 ἦδ' ὅς, ὑποδεδεμένον γὰρ καρδιασίνης, οἷα μά-
 λιστα εἰσὶναι ὑπερδύντα. τὰ μὲν γὰρ σμικρὰ
 ταῦτα,

diebatur? Tu quidem ludis, Cleodemus inquit:
ego vero et ipse magis etiam quam tu incredulus
circa talia cum essem, (fieri enim nulla modo posse
putabam, ut ea crederem) tamen, ut primum volan-
tem vidi peregrinam, barbarum, erat autem, ut dicti-
tabat ex Hyperboreis, credidi, et diu reluctatus
candem vinci me passus sum. Quid enim facerem,
qui viderem illum, sudo die, per acrem ferri, su-
per aqua incedere, per ignem transire otiose et gra-
durim. Tu haec, inquam ego, vidisti, Hyperbo-
reum hominem volare, et super aqua incedere? Ego
vero, inquit, calcantum quidem credo corio, ut
plerumque illi calceantur. Nam parva illa quid-
, Luc. Op. T. VI. E e dicere

ταῦτα, τί χρὴ καὶ λέγειν, ὅσα ἐπεδείκνυτο, ἔρωτας ἐπιπέμπων, καὶ δαίμονας ἀνάγων, καὶ νεκρὰς ἐώλκας ἀνακαλῶν, καὶ τὴν Ἐκάτην αὐτὴν ἐναργῆ παριςτάς, καὶ τὴν Σελήνην κατασπῶν.

Ἐγὼ γὰρ διηγῆσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον γενόμενα ὑπ' αὐτῆς ἐν Γλαυκίᾳ τῇ Ἀλεξικλέῃς. ἄρτι γὰρ ὁ Γλαυκίας, τῆς πατρὸς ἀποθανόντος, παραλαβὼν τὴν ὑσίαν, ἤραςθη Χρυσίδος τῆς Δημανέτης θυγατρὸς. ἐμοὶ δὲ διδασκάλῳ ἐχρῆτο πρὸς τὰς λόγους· καὶ εἴ γε μὴ ὁ ἔρως ἐκείνος ἀπησχόλησεν αὐτὸν, ἅπαντα ἂν ἤδη τὰ τῆς Περιπάτου ἠπίεστο· ὅς καὶ οὐκωκαιδεκάτης ὥν, ἀνέλυε, καὶ τὴν Φυσικὴν ἀκρόασιν μετεληλύθει εἰς τέλος· ἀμυχανῶν δὲ ὁμῶς τῷ ἔρωτι, μνησκει μοι τὸ πᾶν.

dicere opus est, quae ostendit, imminuendis amoribus, daemonibus evocandis, mortuis veteribus reuocandis in vitam, ipsa Hecate manifesto sistenda, ac detrahenda Luna.

14. Ego enim enarrabo vobis, quae vidi ab eo fieri apud Glauciam Alexiclis. Glaucias enim cum patre vix mortuo adiisset hereditatem, amore captus est Chrysidis Demaeneti filiae. Me autem philosophiae cum magistro utebatur: ac nisi amor illum detinuisset, omnia iam Peripateticae scholae placita didicisset, qui duodeviginzi annorum adolescens iam analysi uteretur, et acroamaticos de natura libros ad finem usque pertractasset. Attamen consilii circa suum amorem inopi, omnia mihi indicat. Ego vero,

πάν· ἐγὼ δὲ ὥσπερ εἰκὸς ἦν, διδάσκαλον ὄντα,
τὸν Ἵπερβόρεον ἐκείνον μάγον ἄγω πρὸς αὐτόν,
ἐπὶ μναῖς τέσσαρσι μὲν τὸ παραυτίκα. (ἔδει
γὰρ προτελέσαι τι πρὸς τὰς θυσίας) ἐκκαίδεκα
δὲ εἰ τύχοι τῆς Χρυσίδος. ὁ δὲ αὐξομένην τη-
ρήσας τὴν σελήνην (τότε γὰρ ὡς ἐπιτοπολὺ τὰ
ταιαῦτα τελεσιουργεῖται) βόθρον τε ὀρυξάμε-
νος ἐν αἰθρίῳ τινὶ τῆς οἰκίας, παρὶ μέσας νύκτας
ἀνεκάλεσεν ἡμῖν πρῶτον μὲν τὸν Ἀναξικλέα τὸν
πατέρα τῆ Γλαυκίᾳ, πρὸ ἑπτὰ μηνῶν τεθνεῶ-
τα· ἠγανάκτει δὲ ὁ γέρων ἐπὶ τῷ ἔρωτι, καὶ
ὠργίζετο, τὰ τελευταῖα δὲ ὁμῶς ἐφῆκεν αὐτῷ
ἔρᾳν. μετὰ δὲ τὴν Ἑκάτην τε ἀνήγαγεν ἐπα-
γομένην τὸν Κέρβερον, καὶ τὴν Σελήνην κατέ-
σπασε, πολύμορφόν τι θέαμα, καὶ ἄλλοτε
ἀλ-

vero, quod magistrum decebat, Hyperboreum illum
magum ad eum deduco, quatuor in praesens mina-
rum mercede interposita; oportebat enim statim nu-
merare aliquid ad sacrificia: sexdecim vero, si frui
daretur Cbryside. Ille vero plenam cum servasset
Lunam, cum enim plerumque talia sacra peragun-
tur, fossa in subdiuali domus depressa, circa me-
diam noctem euocavit nobis primo quidem Anaxiclem,
patrem Glauciae, ante menses septem defunctum.
Graviter autem ferebat senex amorem, atque ira-
scebatur: denique vero tamen amare illi permisit.
Post vero Hecaten euocavit, quae Cerberum secum
duceret; et Lunam detraxit, multiforme spectacu-
lum,

ἄλλοιόν τι φανταζόμενον· τὸ μὲν γὰρ πρῶτον ἡ γυναικείαν μορφήν (6) ἐπεδείκνυτο, εἴτα βῆς ἐγένετο πάγκαλος, εἴτα σκύλαξ ἐφαίνετο. τέλος δ' ἔνθ' ὁ Ὑπερβόρεος ἐκ πηλᾶ ἐρώτιόν τι ἀναπλάσας, Ἄπιεθι, ἔφη, καὶ ἄγε Χρυσίδα. καὶ ὁ μὲν πηλὸς ἐξέπλαντο, καὶ μετὰ μικρὸν δὲ ἐπ' ἐξηκόπτεσσα τὴν θύραν εἰσὶνῃ, καὶ εἰσελθῆσα περιβάλλει τὸν Γλαυκίαν, ὥς ἂν ἐμμνεῖσά τω ἐρῶσα, καὶ συνῇ ἄχρι δὴ ἁλκυοντρύωνων ἡκῶσα μενυρόδόντων. τότε δὴ ἢ τε σελήνη ἀνέπτατο ἐς τὸν ἔρανόν, καὶ ἡ Ἑκάτη ἔδυ κατὰ τῆς γῆς, καὶ τὰ ἄλλα Φάσματα ἠφανίσθη, καὶ τὴν Χρυσίδα ἐξέπέμψαμεν περὶ αὐτὴν περ σχεδὸν τὸ λυκαυγές.

Ei

lum', diuersamque prae se speciem ferens. Prima quidem muliebrem prae se formam gerebat: tum hos fiebat pulcherrima: deinde caetella videbatur. Tandem Hyperboreus de luto cum finxisset paruulum Cupidinem, Abi, inquit, adduc Chrysidem! Auolat latam, nec ita multo post adstixit illa pulsans ianua: et ingressa Glauciam amplectitur, ut quae ad summum furorem usque amaret hominem, fuitque cum illo dum gallorum cantum audiremus. Tunc nempe Luna euolauit in caelum, et terram Hecate subiit, et reliqua spectra euanuere, et emissimus, circa ipsum fere diluculum, Chrysidem.

15. Haec

6. γυναικείαν μορφήν] Nempe species humana pertinet ad Dianam, hos est Isis, canis Hecate, quae nomina ad Lunam referri constat. Gesner.

ἢ ταῦτα εἶδεις, ὦ Τυχιάδῃ, ἐκ ἂν ἐπὶ ἡπί-
 στας εἶναι πολλά ἐν ταῖς ἐπωδαῖς χρήσιμα. εὖ
 λέγεις, ἣν δ' ἐγώ. ἐπίσσουν γὰρ ἂν εἶγε εἶδον
 αὐτὰ, νῦν δὲ συγγνώμη. οἶμαι, εἰ μὴ τὰ ὅμοια
 ὑμῖν ὀξυδερκεῖν ἔχω· πλὴν ἀλλ' οἶδα γὰρ τὴν
 Χρυσίδα ἣν λέγεις, ἐρασὴν γυναῖκα καὶ πρὸ χει-
 ρον· ἔχ' ὁρῶ δὲ τάνος ἔνεκα ἐδεήθητε ἐπ' αὐτὴν
 τῷ πηλίνῃ πρεσβευτῷ, καὶ μάλα τῷ ἐξ Ἑπε-
 ρορέων, καὶ σαλήνησ' αὐτῆς, ἣν εἰκοσι δραχμῶν
 ἀγαγεῖν ἐς Ἑπερορέας δυνατόν ἦν. πάνυ γὰρ
 ἐνδίδωσι πρὸς ταύτην τὴν ἐπωδὴν ἡ γυνή, καὶ
 τὸ ἐκκντίον τοῖς φάσμασι πέπονθεν. ἐκεῖνα μὲν
 γὰρ ἦν ψόφον ἀκέραια χαλκῷ, ἡ σιδήρε' πέφεν-
 γε. καὶ ταῦτα γὰρ ὑμεῖς φατε. αὐτὴ δὲ ἂν ἀρ-
 γυρίον

15. Haec si vidisses, Tychiade, non amplius fi-
 dem negares diceantibus, esse multa in incantationi-
 bus utilia. Recte, inquam, mones. Crederem
 enim, ea si vidissem. Nunc autem venia, puto,
 parata est, si non ita acute ut vos videre talia pos-
 sum. Verum enim vero, novi enim Chrysidem,
 quam dicis, amatricem mulierem, facilemque ex
 promptam, non video quam ob causam opus habue-
 ritis legato ad illam luteo, aut mago ex Hyperboreis,
 ipsaque adeo luna; quam viginti drachmis ad ipsas
 abducere licebat Hyperboreos. Omnino tali carmini
 cedit mulier, et contrario spectris ingenio est. Nam
 illa si strepitum audiant aeris aut ferri, fugiunt;
 nempe et haec vos dicitis: haec autem argentum si

γυρίον πε ψοφῇ, ἔρχεται πρὸς τὸν ἥχον· ἀλλως τε καὶ θαυμάζω αὐτῇ τῇ μάγῃ, εἰ δυνάμενος αὐτὸς ἐρασθῆναι πρὸς τῶν πλεσιωτάτων γυναικῶν, καὶ τάλαντα ὅλα παρ' αὐτῶν λαμβάνειν, ὁ δὲ τεττάρων μνῶν, πάνυ σμικρολόγος ὢν, Γλαυκίαν ἐπέραςον ἐργάζεται. γελοῖα ποιεῖς, ἔφη ὁ Ἴων, ἀπιστῶν ἅπασιν.

Ἐγὼ γὰρ ἡδέως ἀν' ἐροίμην σε, τί περὶ τέτων Φῆς, ὅσοι τὰς δαιμονῶντας ἀπαλλάττασι τῶν δειμάτων, ἔτω σαφῶς ἐξάδοντες καὶ τὰ φάσματα. καὶ ταῦτα ἐν ἐμῇ χρὴ λέγειν, ἀλλὰ πάντες ἴσασι τὸν Σύρον τὸν ἐκ τῆς Παλαιστίνης τὸν ἐπὶ τέτων σοφιστὴν), ὅσας παραλαβὼν
κατα-

qua tinniat, venit ad sonum. Alioquin ipsum quoque Magum admiror, si cum possit ipse amari a di-
tissimis mulieribus, et solida ab illis talenta accipere; pro quatuor minis sordidus homo. Glauciam red-
dit amabilem. Ridicule facis, inquit Ion, qui fi-
dem neges omnibus.

16. Itaque libens interrogauerim te, de illis quid sentias, qui daemones liberant terroribus, aper-
te adeo ipsa quoque spectra excantantes? Et haec me dicere nihil opus est: sed norunt omnes Syrum illum e Palaestina, talium curationum Sophistam:
quos

7. ἐπὶ τέτων σοφιστὴν] Ἐπὶ cum secundo
casu notat eum qui praeest, praepositus est
illi negotio, vt Luc. 12, 42. ὃν καταστήσει
ὁ κύ-

καταπίπτοντας πρὸς τὴν σελήνην, καὶ τὸ ὄφθαλμῷ διασρέφοντας, καὶ ἀφ' ἑᾶς πιμπλαμένους τὸ σῶμα, ὅπως ἀνίστησι καὶ ἀποπέμπει ἀρτίως ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ 8) ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν ἐπειδὴ γὰρ ἐπιτῆ νειμένοις, καὶ ἔρηται ὅθεν εἰσεληλύθασιν εἰς τὸ σῶμα, ὁ μὲν νοσῶν αὐτὸς σιωπᾷ, ὁ δαίμων δὲ ἀποκρίνεται ἑλληνίζων, ἢ βαρβαρίζων, ἢ ὅθεν ὦν αὐτὸς ἢ, ὅπως τε καὶ ὅθεν ἐπῆλθεν εἰς τὸν ἄνθρωπον· ὁ δὲ ὄρκους ἐπάγων, εἰ δὲ

quos ille traditos sibi cadentes ad Lunam, distorquentes oculos, spuma os repletum habentes, tamen suscitatur, et sanos dimittit magna mercede malis liberatos. Cum enim adstat iacentibus, et interrogat, unde intrauerint in corpus? ipse quidem tacet aegrotus: respondet vero Graece vel Barbare daemon, tum unde sit ipse, tum quomodo atque unde venerit in hominem: tum iste adiuratione, et, si non pareat,

E e 4

minis

ὁ κύριος ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτῶν. Ac sine verbo, ut hic, *Ioseph. Ant. XII. 1. ὁ ἐπὶ βιβλιοθηκῶν, Bibliothecarius. Et apud Nostrum Toxar. c. 29. ὁ ἐπὶ δεσμῶν, praefectus carceris.* Reitz.

8. ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ] Haec verba faciunt, ut non credam de Christiano Exorcista sermonem esse, quos de Magistri sui voluntate χαρίσματα illa sua etiam gratis dedisse constat: nec unquam obiecta illis, quod sciam, aut depulsa auaritia. Gesner.

εἰ δὲ μὴ πεσοῦσθαι, καὶ ἀπείλων, ἐξελκύουσι τὰ
δαίμονα. ἔγω γ' ἐν καὶ εἶδον ἐξίοντα μέλανα
καὶ καπνώδη τὴν χροίαν, καὶ μέγα, ἣν δ' ἐγὼ
τὰ τοιαῦτα σέο ἔβην, ὦ Ἴων, ὦγε καὶ αἱ ἰδέαι
αὐταὶ φαίνονται, ὥς ὁ πατήρ ὑμῶν Πλάτων
δείκνυσιν, ἀμαυρόν τι θεῖον, ὡς πρὸς ἡμᾶς τὰς
ἐμβλυώττους.

Μόνος γὰρ Ἴων, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τὰ τοιαῦτα
εἶδεν, καὶ δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ δαίμονες ἐν
τετυχήκεσαν, οἱ μὲν νύκτωρ, οἱ δὲ μεθ' ἡμέ-
ραν; ἐγὼ δὲ ἔχ' ἅπαξ, ἀλλὰ μυριάκις ἤδη τὰ
τοιαῦτα τεθεάμαί. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐταρατ-
τόμην πρὸς αὐτὰ, νῦν δὲ ὑπὸ τῷ ἔθους, ἐδόν τι
ἐταρалоγον ὁρᾶν μοι δοκῶ; καὶ νῦν καλίστα, ἐξ
ἧ μοι τὸν δακτύλιον ὁ Ἀραβὶ ἔδωκε, σιδήρεον

*minis daemones expellit. Atque ego vidi etiam
exequitem nigro colore et fumoso. Non erat ma-
gnum, inquam, talia te videre, Ion, cui ipsae et-
iam ideae appareant, quas Plato, pater vester, osten-
dit, evanidum ac tenue spectaculum, quantum ad
nos qui caecus sumus.*

17. Nempe solus talia, Eucrates inquit, vidit
Ion? nonne etiam alii multi inciderunt in daemones,
noctu pariter, pariter interdiu? Ego vero non semel,
sed decies milles iam vidi talia. Ac primo quidem
quod ea perterrebar. Ion vero quod consuetudinem inu-
sitatam nihil videre mihi videor: et nunc maxime,
a quo tempore anulum mihi dedit Arabs, de ferro
pati-

ἡ ἐν τῶν σαυρῶν 9) πεποιημένον, καὶ τὴν ἐπὶ
 αὐτῇ εἰδούσαν τὴν πρὸς τὸν νοῦν ἔχουσαν, ἵνα μὴ καὶ
 ἀπιστήσῃς, ὡς Τυχιάδῃ. καὶ πῶς αὖτ' ἐγὼ δὲ
 ἐγὼ, ἀπιστήσασαι Εὐκράτει τῷ Διωνῶντος, τοῦ
 ἀνδρὶ μάλιστα, καὶ ἐλευθερίᾳ τὰ δοκῶντα οἱ
 λέγοντι αἰετοὶ παρ' αὐτῷ μετ' ἑστέρας;
 Τὸ γὰρ παρ' ἀνδριάντος, ἡ δὲ ὁ Εὐκρά-
 τῆς, ἀπασὶ τοῖς ἐπὶ τῆς οἰκίας, ὅσαι νύκτες
 φαινόμενον, καὶ πᾶσι, καὶ νεανίας, καὶ ἡλικί-
 ας, καὶ παρ' ἐμῇ μόνον ἀκρόασις ὦν, ἀλλὰ καὶ
 παρὰ τῶν ἡμετέρων ἀπάντων, πλείου, ἢ ὁ
 ἐγὼ.

*paribulorum factum, et carmen me multorum uocant-
 um docuit: nisi forte nec mihi credis, Tychiade.
 Et quomodo, inquam, non credam Eucrati Diwonis
 P. sapientissimo viro, et libere quae sibi videntur,
 et cum auctoritate, domi suae dicenti?*

18. Illud enim de statua, inquit Eucrates, quod
 domesticis omnibus quot noctibus apparet, et pueris,
 et adolescentibus, et senibus, illud igitur non ex me
 solo audias, sed ex nostris omnibus. De qua, in-
 Ee 5 quam,

9. ἐν τῶν σαυρῶν] Cane hoc ad Christianos
 referas, nondum eo fatuitatis dicam an su-
 perstitionis deuolutos, vt ligno virtutem tri-
 buerent. Circulatores isti nempe faciebant,
 quod hodieque fere a stultis hominibus fit,
 qui suspensorum adipi, et cui non rei, vir-
 tutem magicam affingunt. du Saul,

ἐγὼ, ἀνδριάντος; Οὐχ ἑώρακας, ἔφη, εἰσίων
 ἐν τῇ αὐλῇ ἐσηκότω πύγμαλον ἀνδριάντα, Δη-
 μητρείου ἔργον τῷ ἀνθρωποποιού; μὲν τὸν δι-
 σκεύοντα, ἦν δ' ἐγὼ, Φῆς, τὸν ἐπικρυφόντα
 κατὰ τὸ σχῆμα τῆς ἀφέσεως, ἀπετραμμένον
 εἰς τὴν δισκοφόρον ἰοῖ), ἡρέμα ὀκλαζόντα τῷ
 ἑτέρῳ, εἰκότα ξυνανασησομένῳ μετὰ τῆς βο-
 λῆς; ἐκ ἐκείνου, ἦδ' ὅς, ἐπεὶ τῶν Μύρωνος ἔρ-
 γων ἐν καὶ τῷτό ἐστιν ὁ δισκοβόλος, ὃν λέγεις·
 εἰ δὲ τὸν παρ' αὐτόν, Φημι, τὸν διαδέχμενον τὴν
 κεφαλὴν τῇ ταμίᾳ τὸν καλόν· Πολυκλείτης γάρ
 τῷτο ἔργον. ἀλλὰ τὰς μὲν ἐπὶ τὰ δεξιὰ εἰσιόν-
 των, ἄφες, ἐν οἷς καὶ τὰ Κριτίας τῷ Νησιώτῃ
 πλα-

quam, statua? Non vidisti, inquit, ingrediens,
 in aula stans signum pulcherrimum, Demetrii opus
 statuarum humanarum artificis? Num discobolon,
 inquam, dicis, incurvantem se ad habitum emit-
 tendi iam disci, reflexo vultu ad eam quae discum
 attulit, paululum submisso genu altero, ut in ipso
 statim iactu surrecturus una videatur? Non, in-
 quit, illud quandoquidem Myronis operum et ipsum
 est, discobolus, quem dicis. Neque illud iuxta
 stans dico, illud caenia redimitum caput, pulchrum;
 istud enim Polyclezi opus. Sed omitte, quae sunt
 ad dextram introeuntium, in quibus Critiae Nesio-
 tae

ΙΟ. τὴν δισκοφόρον] De manu discum gestan-
 te et vibratura intellige. Idem.

πλάσματα ἔζηκεν, οἱ τυραννοκτόνοι. σὺ δὲ εἴ
τινα παρὰ τὸ ὕδωρ τὸ ἐπιρρέον εἶδες προγάσσο-
ρα, Φαλαντίαν, ἡμίγυμνον τὴν ἀναβολὴν, ἡνε-
μωμένον τῇ πώγωνος τὰς τρίχας ἐνίας, ἐπίση-
μον τὰς Φλέβας, αὐτοανθρώπῳ ὅμοιον II),
ἐκείνον λέγω, Πέλιχος ὁ Κορίνθιος στρατηγὸς εἴ-
ναι δοκεῖ.

Νῆ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, εἶδόν τινα ἐπὶ τὰ δεξιὰ
τοῦ Κρόνου, ταινίας καὶ σεφάνης ξηρὰς ἔχοντα,

κεχρη-

tae opera stant, Tyrannicidae. Tu vero si quam
vidisti statuam ad influentem aquam, ventre promi-
nulo, caluam, seminudam amictu, cuius barbae
pilos aliquot ventus videtur iactare, insignes habenti-
zem venas, indiscreta hominis similitudine, illam
dico: Pelichus Corinthiorum dux videtur.

19. Per Iouem, inquam, vidi quandam ad de-
xtram Saturni, vittas habentem et corollas aridas,
cuius

II. αὐτοανθρώπῳ ὅμοιον] Omnis status hu-
mana vel leui arte facta similis est homini;
talem si diceret hanc, ὅμοιον ἀνθρώπῳ πλά-
σμα dixisset; at iam vult eam ita referre vi-
uum ac spirantem i. e. verum hominem, vt
nihil differentiae appareat, quin sit ipse ho-
mo. Talia praeter philosophorum αὐταρχίᾳ,
αὐτοσοφίᾳ etiam aliis vsurpantur, vt αὐτο-
παις, quod Hesych. adfert, αὐτόλυκος fur
pecudes-lupi instar furari solitus. Reitz.

ἡχευόμενον πετάλοισι τὸ σῆθος. ἐγὼ δὲ, ὡς
Εὐκράτης ἔφη, ἐκείνα ἐχρῆσασα, ὁπότε μὲν
ἴασατο διὰ τρίτης ὑπὸ τῆς ἡπιάλης ἀπολλύμενα,
ἦν γὰρ καὶ ἰατρός, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ βέλτιστος ἔτος
Πελίχου; ἔστι, καὶ μὴ σκῶπτε, ἡ δ' ὅς ὁ Εὐκρά-
της, ἢ σε καὶ εἰς μακρὰν μέτεσιν ὁ ἀνὴρ οἶδα
ἐγὼ ὅσον δύναται ἔτος ὁ ὑπὸ σῆς γελῶμενος ἀν-
δριάς, ἢ καὶ νομίζεις τῶν αὐτῶν εἶναι καὶ ἐπιπέμ-
πειν ἡπιάλης, αἷς ἂν ἐθέλοι, εἴγα καὶ ἀποπέμ-
πειν ἡναιτὸν αὐτῷ; ἴλεως, ἦν δ' ἐγὼ, ἔσω ὁ
ἀνδριάς, καὶ ἡπίος ἔτως ἀνδρείας ὢν, τί δ' ἐν
καὶ ἄλλο ποιεῖντα ὁρᾶτε αὐτὸν ἅπαντες οἱ ἐν τῇ
ρίκῃ; ἐπειδὴν τὰ χεῖρα, ἔφη, νύξ γένηται, ὁ δὲ
καταβάς ἀπὸ τῆς βίσεως, ἔφ' ἢ ἔσηκε, περι-
τίσιν ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν, καὶ πάντες ἐντυγχάνου-

σιν

cuins pectus bracteis inauratum est. At ego inquit
Eucrates, inauravi illa, cum me sanasset, tertium
iam febris querquera percuntem. Fuit nempe medi-
cus etiam optimus ille Pelichus? Est; et noli irri-
dere, inquit Eucrates, aut non ita multo post ille
te vir ulciscetur. Noui ego quid possit ista derisa
a te statua. Aut non putas eiusdem esse immittere,
quibus velit, querqueras, si expellere potest? Propi-
cia, inquam, sit et placata virilis adeo statua?
quid igitur aliud quoque facientem quicumque in
domo estis, videtis? Cum primum, inquit, nox
oritur, descendens de sua basi, in qua stat, domum
orbis quodam circumit, et omnes illi accurrunt, non-

nun-

σιν αὐτῷ, εἴποτε καὶ ἀδούνη· καὶ ἐκ ἔστιν ὄντιο
να ἡδίκησεν, ἐκτρέψεσθαι γὰρ χρη μόνον· ὁ δὲ
παρέρχεται, μηδὲν ἐνοχλήσας τὰς ἰδόντας· καὶ
μὴν καὶ λαέται τὰ πολλὰ, καὶ παίζει δι' ὅλην
νυκτὸς, ὥς ἀκθεῖν τῷ ὕδατος ψοφῶντος. ὅρα
τοῖον, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ ἔχι Πελίχης ὁ ἀνδρίας
ἀλλὰ Τάλως ὁ Κρής ὁ τῷ Μίνωος ἦ. καὶ γὰρ
ἐκείνος χαλκῶς τις ἦν, τῆς Κρήτης περίπολος
εἰ δὲ μὴ χαλκῶς, ὦ Εὐκράτης, ἀλλὰ ξύλῳ ἐπε-
ποίητο, εἶδεν αὐτὸν ἐκώλυεν ἡ Δημητρεῖς εἶργον
εἶναι, ἀλλὰ τῶν Δαιδάλε τεχνημάτων. δευπτε-
τεύει γὰρ, ὡς Φῆς, ἀπὸ τῆς βύσσου καὶ ἑτρος.
Ὅρα, ἔφη, ὦ Τυχιάδῃ, μὴ σοι μεταμελήσῃ
τῷ σιωμμέντῳ ὕστερον. οἶδ' ἐγὼ· οἶα ἑσταθεὶς
τὰς ὀβολὰς ὑφελόμενος, εἰς κατὰ τὴν νημηνίαν
ἐνάσῃν

nunquam etiam cantavi, neque est, quem laeserim
modo opus est, ut illi decedatur: si praeterit, nulla
molestia afficiens videntes. Quin etiam lauat saepe,
et tota nocte ludis, ut strepitus aquae exaudiantur:
Vide ergo, dicebam, ne non Pelichus sit illa statua,
sed Cretensis Talus, Minois F. Nam et ille aeneas
erat Cretae circuitor. Si vero non ex aere, sed ex
ligno factus esset, Eucrates; nihil prohiberet non
Demetrii esse opus, sed unum de Daedali artificibus:
Nam, ut ais, fugit de sua base hic quoque.

20. At tu vide, inquit, Tychiade, ne dicti te
postea poeniteat. Noni ego quid usu venerit ei quid
obolos furatus fuerat, quos singulis nonilunniis ipse
offeri

ἐκάσῃν τίθασμεν αὐτῷ· πάνδενα ἔχερῃν, ὁ Ἴων
 ἔφη, ἱερόσυλόν γε ὄντα. πῶς ἐν αὐτὸν ἡμύνα-
 το, ὦ Εὐκράτης; ἐθῶλω γὰρ ἀκῆσαι, εἰ καὶ ὅτι
 μάλιστα ἔτοσὶ Τυχιάδης ἀπισήσει. πολλοί, ἦ
 δ' ὅς, ἔκιντο ἐβόλοι πρὸς τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ,
 καὶ ἄλλα νομίσματα ἔνια ἀργυρᾶ πρὸς τὸν μη-
 ρόν, μῆρῳ κεκολλημένα, καὶ πέταλα ἐξ ἀργύρε,
 εὐχαὶ τινός, ἢ μισθὸς ἐπὶ τῇ ἰάσει, ὅποσοι δι'
 αὐτὸν ἐπαύσαντο πυρετῷ ἐχόμενοι. ἦν δὲ ἡμῖν
 Αἴβυς τις οἰκέτης, κατάρατος ἱπποκόμος. ἕτος
 ἐπεχείρησε νυκτὸς ὑφελέσθαι πάντα ἐκείνα,
 καὶ ὑφείλετο καταβεβηκότα ἤδη τηρήσας τὸν
 ἀνδρικόντα. ἐπεὶ δὲ ἐπατελθὼν τάχιστα ἔγνω
 περιεστυλημένος ὁ Πέλιχος, ὅρα ὅπως ἡμύνατο,
 καὶ

offerimus. Gravissima quidam oportuit euenire,
 inquit Ion, sacrilego. Quomodo igitur ultus est
 illum, Eucrates? volo enim audire, etsi fidem vel
 maxime hic Tychiades negaturus sit. Multi, inquit,
 oborti ad pedes illius iacebant, et nummi aliquot alii
 argentei ad femur ipsius cera agglutinati, et argenti
 bracteolae, vocum cuiusdam, aut sanationis merces
 eorum, qui per ipsum febri erant liberati. Erat
 vero nobis seruus ex Libya, sacer homo, equiso.
 Hic ausus est noctu suffurari omnia illa, et suffu-
 ratus est, obseruato tempore, ubi descenderat statua.
 Cum primum vero rediens cognouit se spoliatum
 esse Pelichus, vide quomodo ultus sit Libyn, ac
 depre-

καὶ κατεφώρασε τὸν Λίβυν. δι' ὅλης γὰρ τῆς
 νυκτὸς περιγίει ἐν κύκλῳ τὴν αὐλὴν ἄθλιος, ἐξ-
 ελθεῖν ἔδυνάμενος, ὥσπερ ἐς Λαβύρινθον ἐμ-
 πεσὼν, ἄχρι δὴ κατελήφθη ἔχων τὰ Φώρια,
 γενομένης τῆς ἡμέρας. καὶ τότε μὲν πληγὰς ἔκ-
 ὀλγας ἔλαβεν ἄλγος· ἔπαλυν δὲ ἐπιβίβας χρό-
 νον, κακὸς κακῶς ἀπέθανε, μαστιγόμενος, ὡς
 ἔλεγε, κατὰ τὴν νύκτα ἐκάσθη, ὥς καὶ μω-
 λωπας ἐς τὴν ἐπιᾶσαν φαίνεσθαι αὐτῷ ἐπὶ τῷ
 σώματος. πρὸς ταῦτα, ὦ Τυχιάδῃ, καὶ τὸν
 Πέλιχον σκῶπτε, καὶ με, ὥσπερ τὸν Μίνωος
 ἡλικιώτην, παραπαίειν ἤδη δόκει. ἀλλ', ὦ Εὐ-
 κρατες, ἦν δ' ἐγὼ, ἔς' ἂν ὁ χαλκὸς μὲν χαλ-
 κὸς, τὸ δὲ ἔργον Δημήτριος ὁ Ἀλωπεκῆθεν εἰρ-
 γασμένος ἦ, ἔθεοποιός τις, ἀλλ' ἀνθρωποποιὸς
 ὢν,

*deprehenderit. Tota enim nocte in aula in orbem
 circumiit infelix, qui exire non posset, velus in
 Labyrinthum delapsus, dum die exorto deprehen-
 detur cum rebus furtivis. Ac tum quidem depre-
 hensus plagas accepit non paucas. Non diu vero
 cum superuixisset, malus male periit, qui diceret,
 singulis se noctibus flagellari, adeo ut vibices etiam
 postridie illius in corpore apparerent. Post haec,
 Tychiade, et Pelichum deride, et me, ut Minois
 aequalem, delirare puta. Verum, Eucrates, inquam,
 quam diu quod aes est, aes erit, et opus illud De-
 metrius Alopecienfis elaboraverit, non Deorum fa-
 ber, sed hominum statuarius; nunquam ego statuant
 Peli-*

ὄν, ἄποτε Φοβήσομαι τὸν ἀνδριάντα Περίχου
 οὐκ ἔδὲ ζῶντα πᾶν ἐδεδίειν, ἀπειλῶντά μοι.
 - Ἐπὶ ταῖσι Ἀντίγονος ὁ ἰατρός εἶπε· καί μοι
 ὦ Εὐκράτες, Ἱπποκράτης ἐστὶ χαλκῆς, ὅσον πη-
 χυαῖος τὸ μέγεθος, ὅς μόνον ἐπειδὴν ἡ θρυαλλίς
 ἀποσβῆ, περίεσι τὴν οἰκίαν ὅλην ἐν κύκλῳ ψο-
 φῶν, καὶ τὰς πυξίδας ἀνατρέπων, καὶ τὰ Φάρ-
 μακα συγχέων, καὶ τὴν θύραν περιτρέπων, καὶ
 μάστιγα ἐπειδὴν τὴν θυρίαν ὑπερβαλόμεθα, ἣν
 κατὰ τὸ ἔτος ἐκαστον αὐτῷ θύομεν· ἀξιοῖ γάρ,
 ἦν δ' ἐγώ, καὶ Ἱπποκράτης ἤδη ὁ ἰατρός θύε-
 σθαι αὐτῷ, καὶ ἀγναντεῖ, ἦν μὴ κατὰ καιρὸν
 ἐφ' ἡμερῶν τελείων ἐστίαθῃ· ὃν ἔδει ἀγαπᾶν, εἰ
 τις θναγίσσειεν αὐτῷ, ἢ μελίκρατον ἐπισπεί-
 σθαι, ἢ σεφανώσσει τὴν κεφαλὴν.

Ἄκουε

*Pelichi nimis, quem, neque si vivus mihi minatus
 esset, valde metuissem.*

21. Post haec Antigonus Medicus ait: *Eti-
 am mihi, Eucrates, aeneus Hippocrates est, cubitali
 circiter magnitudine, qui tantum, ubi linum lam-
 padis exstinctum est, usque orbe datum circumit;
 perstrepat, pyxides evertit, medicamenta confundit,
 conuertit ianuam; praesertim ubi rem sacram disse-
 rimus, quam singulis annis ei facimus.* Postulat
 ergo, inquam, modo etiam Hippocrates sacrificari
 sibi, et indignatur, si non suo tempore optimis epuletur
 hostiis? *Quem contentum esse decebat, si quis inferias
 illi minaret, aut libas mulsam, aut caput coronet.*

22. Au.

"Αλκε τοίνυν, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τᾷτο μὲν καὶ ἐπὶ μαρτύρων, ὃ πρὸ ἐτῶν πέντε εἶδον. ἐτύγχανε μὲν ἅμφι τρυγητὸν τὸ ἔτος ὃν· ἐγὼ δὲ ἅμφι τὸν ἀγρὸν μεσάσης τῆς ἡμέρας τρυγῶντας ἅφεις τὰς ἐργάτας, κατ' ἐμαυτὸν εἰς τὴν ὕλην ἀπῆειν, μεταξὺ φροντίζων τι, καὶ ἀνασκοπέμενος. ἐπεὶ δ' ἐν τῷ συνηρεφῇ ἦν, τὸ μὲν πρῶτον ὑλαγμός ἐγένετο κυνῶν· καί γ' εἰκάζον Μνάσωνα τὸν υἱόν, ὥσπερ οἶώθαι, παίζειν καὶ κυνηγετεῖν εἰς τὸ λάσιον μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν παρελθόντα. τόδ' ἐκ εἶχεν ἄτως, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον σεισμῶ τινος γενομένε, καὶ βοῆς οἶον ἐκ βροντῆς, γυναῖκα ὁρῶ προσιῆσαν φοβεράν, ἡμιθαδιαίαν σχεδὸν τὸ ὕψος· εἶχε δὲ καὶ δᾶδα ἐν πῇ ἀριστερᾷ, καὶ ξίφος ἐν τῇ δεξιᾷ, ὅσον εἰκοσάπη-

22. Audi ergo, inquit Eucrates, idque sub testibus, quod ante quinque annos vidi. Erat tempus anni circa vindemiam: ego vero, relictis in agro circa meridiem operis, solus abii in siluam, cogitans interim aliquid et commentans. Iam in opaco eram, cum primo quidem latratus exoritur canum: et ego arbitrabar Mnaasonem filium pro more ludere, et venatus caussa in densam siluae partem progressum. At illud non ita se habebat. Sed post paullo motu quodam terrae facto, et sono qualis est in sonitru, mulierem accedentem video terribilem, dimidii fere stadii altitudine. Habebat vero faciem etiam in sinistra, et in dextra gladium, viginti
Luc. Op. T. VI. Ff circi-

σάπηχυ· καὶ τὰ μὲν ἐνεσθεν ὀφίοπας ἦν, τὰ δὲ ἄνω γαργόνη ἐμφερῆς τὸ βλέμμα, Φημί, καὶ τὸ Φρικῶδες τῆς προσόψεως, καὶ ἀντὶ τῆς κόμης τὰς δράκοντας βοσρυχηδὸν περιέκειτο, εἰλημένους περὶ τὸν αὐχένα καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐρίας ἐσπειραμένους. ὁρᾶτε, ἔφη, ὅπως ἔφριξα, ὦ φίλοι, μεταξύ διηγόμενος; καὶ ἅμα λέγων, ἐδείκνυεν ὁ Εὐκράτης τὰς ἐπὶ τῷ πῆχεος τρίχας πᾶσιν, ὁρθὰς ὑπὸ τῷ Φόβῳ.

Οἱ μὲν ἂν ἀμφὶ τὸν Ἰωνά, καὶ τὸν Δεινόμαχον, καὶ τὸν Κλεόδημον, κεχηνότες ἀτενές, προσεῖχον αὐτῷ γέροντες ἄνδρες, ἐλκόμενοι τῆς ριγῆς, ἡρέμα προσκυνῶντες ἕτως ἀπίθανον Κολοσσόν, ἡμισαδιαίαν γυναῖκα, γιγάντειόν τι μορμολύ-

circiter cubitorum. Ac quantum ad inferiora anguipes erat: supra autem Gorgoni similis, vultu inquam, et adspectu horribili: et pro comia dracones erant cincinnorum in modum circumiacentes, et implexi circa collum, quidam etiam in humeris spirarum in modum se voluentes. Hic, Videte, inquit, amici, quam inter narrandum perhorruerim! et cum his verbis simul ostendit Eucrates omnibus pilos in brachio horrentes a terrore.

23. Ion igitur, et Dinomachus et Cleodemus stantes atque intenti hominem audiebant, viri senes, qui naso se trahendos praeberent; et tacite adorabant colossus plane improbabilem, mulierem dimidium stadium altam, giganteum quoddam

πολύκειον. ἐγὼ δὲ ἐνενόχην μεταξύ οἷοι ὄντες αὐτοὶ νέοις τε ὁμιλῶσιν ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ ὑπὸ πολλῶν θαυμάζονται, μόνῃ τῇ πολιᾷ καὶ τῷ πώγωνι διαφέροντες τῶν βρεφῶν· τὰ δ' ἄλλα καὶ αὐτῶν ἐκείνων εὐαγωγότεροι πρὸς τὸ ψεῦδος.

Ὁ γὰρ Δεινόμαχος, εἶπέ μοι, ἔφη, ὦ Εὐκράτες, οἱ κύνες δὲ τῆς θεᾶς πηλικοί τὸ μέγεθος ἦσαν; ἐλεφάντων, ἡδ' ὅς, ὑψηλότεροι τῶν Ἰνδικῶν, καὶ μέλανες καὶ αὐτοὶ, καὶ λάσιοι, πιναρεῶ καὶ αὐχμώσῃ τῇ λάχνῃ. ἐγὼ μὲν ἔν ιδῶν ἔσῃν, ἀναστρέψας ἅμα τὴν σφραγιῖδα, ἣν μοι ἔ'Αραψ ἔδωκεν, εἰς τὸ εἶσω τῷ δακτύλῃ. ἡ Ἐκάτῃ δὲ πατάξασα τῷ δρακοντείῳ ποδὶ τῷ δακτύλῳ, ἐποίησε χάσμα παμμέγεθες, ἡλίκον τὰς τάρειον

dam terriculamentum. Ego vero interea cogitabam, quales hi homines et versentur sapientiae causa cum adolescentulis, et multis admirationi sint, qui tamen solo capillitio cano et barba distent a puerulis, quibus ipsis caeteroqui facilius mendacio ductari se patiantur.

24. Igitur Dinomachus, Dic mihi, inquit, Eucrates, canes Deae quanti erant? Elephantis, inquit ille, Indicis altiores, nigri ex ipsi, hirsuti, villis sordidis ac squalidis. Ego itaque cum viderem, constiti, contrersa ad interiorē partem digiti palam anuli, quem Arabs mihi dedit. Hecate vero, cum percussisset anguino pede solum, biatum effecit ma-

τάρειον τὸ μέγεθος· εἴτα ὥχετο μετ' ὀλίγων
 ἀλλομένη ἐς τὸ αὐτό· ἐγὼ δὲ θαρσύνσας ἐπέκυ-
 ψα, λαβόμενος δένδρεα τινὸς πλησίον πεφυκό-
 τος, ὡς μὴ σκοτοδινιάσας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κεφα-
 λήν· εἴτα ἐώρων τὰ ἐν Ἄδᾳ ἅπαντα, τὸν Πυ-
 ριφλεγέθοντα, τὴν λίμνην, τὸν Κέρβερον, τὰς
 νεκρὰς, ὥς ἐ γνωρίζειν ἐνίχας αὐτῶν. τὸν γὰρ πα-
 τέρα εἶδον ἀκριβῶς αὐτὰ ἐκείνα ἔτι ἀμπεχόμε-
 νον, ἐν οἷς αὐτὸν κατεδάψαμεν. τί δὲ ἐπρατ-
 τον, ὁ Ἴων εἶπεν, ὦ Εὐκράτες, αἱ ψυχαί; τί
 ἄλλο, ἢ δ' ὅς, ἢ κατὰ Φύλα καὶ Φρήτρας μετὰ
 τῶν φίλων καὶ συγγενῶν διατρίβειν ἐπὶ τοῦ
 ἀσφodelοῦ κατακείμενοι. ἀντιλεγέτωσαν οὖν
 ἔτι, ἢ δ' ὅς ὁ Ἴων, οἱ ἀμφὶ τὸν Ἐπίκουρον
 τῷ

*ximum, Tartarea magnitudine: tum paullo post in
 illum defiliens euanuit. Ego sumto animo, proren-
 soque capite introspexi, apprehensa tamen arbore
 in proximo enata, ne vertigine oborta praeceps in-
 ciderem. Tum vidi, quae sunt apud inferos omnia,
 Pyriphlegethontem, lacum, Cerberum, mortuos,
 adeo quidem, ut quosdam illorum agnoscerem. Pa-
 trem quidem meum accurate noram, iisdem adhuc
 indutum, in quibus eum sepeliueramus. Quid vero
 agebant, inquit Ion, animae, mi Eucrates? Quid
 aliud, inquit, quam per gentes et tribus cum ami-
 cis et cognatis agunt, accumbentes in asphodelo?
 Contradicant ergo adhuc, inquit Ion, Epicurei
 diuino*

τῷ ἱερῷ Πλάτῳ, καὶ τῷ περὶ τῶν ψυχῶν λό-
 γῳ. σὺ δὲ μὴ καὶ τὸν Σωκράτην αὐτόν, καὶ
 τὸν Πλάτωνα εἶδες ἐν τοῖς νεκροῖς; τὸν Σωκρά-
 την ἔγωγε, ἥδ' ὅς, ἐδὲ τέτον σαφῶς, ἀλλὰ
 εἰκάζων, ὅτι Φαλακρὸς, καὶ προγάσῳ ἦν· τὸν
 Πλάτωνα δὲ ἐκ ἐγνώρισα· χρὴ γὰρ, οἶμαι,
 πρὸς Φίλκας ἀνδρας τάληθ' ἰλέγειν. ἅμα γοῦν
 ἔγωγε ἅπαντα ἀκριβῶς ἐώρακα, καὶ τὸ χάσμα
 συνέμυε, καὶ τινες τῶν οἰκετῶν ἀναζητῶντές με,
 καὶ Πυρρίας ἔτος ἐν αὐτοῖς, ἐπέσῃσαν ἔπω τέ-
 λεον μεμυκῶτος τῷ χάσματος· εἶπε, Πυρρία,
 εἰ ἀληθῆ λέγω; νῆ Δί', ἔφη ὁ Πυρρίας, καὶ ὑ-
 λακῆς δὲ ἤκεσα διὰ τῷ χάσματος, καὶ πῦρ τε
 ὑπολάμπειν ἀπὸ τῆς δαδός μοι ἐδόκει. καὶ γὰρ
 ἐγέ-

diuino Platoni et libra de animis. Tu vero num-
 quid ipsum etiam Socratem et Platonem vidisti inter
 mortuos? Socratem equidem, inquit, neque hunc
 dilucide, sed coniecturam inde faciens, quod cal-
 vus erat et ventricosus. Platonem vero non agnoui:
 oportet enim, arbitror, vera dicere apud amicos.
 Simul ergo ut omnia accurate ego vidi, et biatus
 clausus est, et quidam seruorum requirentes me, et
 in illis hic ipse Pyrrhias, adstitere, nondum plane
 clauso biatu. Dic Pyrrhia, utrum verum dicam?
 Per Iouem, ait Pyrrhias, etiam lattratum audiui
 per biatum, et ignis sublucere de face mihi videba-

ἐγέλασα, ἐπιμετρήσαντος 12) τῷ μάρτυρος τὴν ὕλακὴν καὶ τὸ πῦρ.

Ὁ Κλεόδημος δέ, Οὐ κακὰ, εἶπεν, ἀδὲ ἄλλοις ἀόρατα ταῦτα εἶδες, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ἔπρὸ πολλῷ νοσήσας, τοῖον δέ τι ἐθεασάμην. ἐπεσκόπει δέ με, καὶ ἐθεράπευεν Ἀντίγονος ἕτος. ἐβδόμη μὲν ἦν ἡμέρα, ὁ δὲ πυρετὸς, οἷος καύσωνος σφοδρότερος· ἅπαντες δέ με ἀπολιπόντες ἐπ' ἐρημίας, ἐπικλειςάμενοι τὰς θύρας, ἔξω περιέμενον. ἔτω γὰρ ἐκέλευσας, ὦ Ἀντίγονε, εἴ πως ὑνῆθείην εἰς ὕπνον τρέπεσθαι. τότε
 ἔν

tur. Et ego risi, corollarium addente teste latratum atque ignem.

25. Cleodemus autem, Non noua, inquit, neque non visa aliis haec spectasti: cum ipse quoque non ita pridem aegrotans tale quid viderim. Visebat me autem et curabat hic Antigonus. Dies erat septimus. Febris talis, ut ipsa ardentissima esset vehemenior. Omnes autem, me solo relicto, clausis foribus extra expectabant: ita enim iusseras, Antigone, si qua possem somnum capere. Tunc
 igitur

12. ἐπιμετρήσαντος] Quid proprie significet, patet ex *Dial. Mort. V. Plut. et Merc. §. I.* ἐπὶ τοῖς ἐννεμήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τὸσαῦτα. Hic igitur iocose usurpatum, pro testimonio superfluo admetiris, superaddis, idque magis placet, quam ἐπιμαρτυρήσαντος. Reitz.

ἔν ἐφίστατά μοι νεανίας ἐγρηγορότι, πάγκαλος,
 λευκὸν ἱμάτιον περιβεβλημένος· εἶτα ἀναστήσας,
 ἄγει διὰ τινὸς χάσματος ἐς τὸν Ἄδην, ὡς αὐ-
 τήκα ἐγνώρισα Τάνταλον ἰδὼν, καὶ Τίτυον, καὶ
 Σίσυφον. καὶ τὰ μὲν ἄλλα τί ἂν ὑμῖν λέγοιμι;
 ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸ δικαστήριον ἐγενόμην (παρῆν δὲ
 καὶ ὁ Αἰακὸς, καὶ ὁ Χάρων, καὶ αἱ Μοῖραι, καὶ
 αἱ Ἑρινύες) ὁ μὲν τις ὥσπερ βασιλεὺς (ὁ Πλά-
 των μοι δοκεῖ) 13) καθῆσο, ἐπιλεγόμενος τῶν
 τεθνηξομένων τὰ ὀνόματα, ἔς ἣδη ὑπερημέρας
 τῆς ζωῆς συνέβαλλεν εἶναι· ὁ δὲ νεανίσκος ἐμὰ
 Φέρων

igitur adstat mihi iuuenis vigilantī undique pulcher-
 rimus, veste caudida indutus: deinde surgere me
 iussū deducit per biatū quendam ad inferos, ut
 statim conspectu primo agnoscerem Tantalum, et
 Tityum, et Sisyphum. Ac reliqua quid vobis dicam?
 Cum vero essem apud tribunal (aderat autem Aeacus
 quoque et Charon, et Parcae, et Furiae) aliquis
 velut rex, Pluto ut mihi viderur, assidebat, pro-
 nuntians eorum, qui paullo post morituri essent,
 nomina, quos ultra diem ipsis dictum in vita mane-
 re contigerat. At iuuenis me illi sistebat. Sed
 Ff 4 Pluto

13. δοκεῖ] Mallem δοκεῖν. du Soul. Verum
 est, μοι δοκεῖν locum hic habere. At non
 opus est mutatione, quia et μοι δοκεῖ, in-
 tellecto ὡς, non incommodum sensum ex-
 hibet. Reitz.

Φέρων παρέστησεν αὐτῷ· ὁ δὲ Πλάτων ἡγανάκτησε τότε, καὶ πρὸς τὸν ἀγαγόντα με, Οὐπω πεπληρωταί, Φησι, τὸ νῆμα αὐτῷ, ὥς ἀπίτω. σὺ δὲ δὴ τὸν χαλκίεα Δημύλον ἄγε· ὑπὲρ γὰρ τὸν ἄτρακτον ἤδη βιοῖ. καὶ γὰρ ἄσμενος ἀναδραμῶν, αὐτὸς μὲν ἤδη ἀπύρετος ἦν, ἀπήγγειλον δ' ἄπασιν, ὥς τεθνήξεται Δημύλος. ἐν γειτόνων δὲ ἡμῖν ὦκει, νοσῶν τι καὶ αὐτὸς ὡς ἀπήγγελλετο. καὶ μετὰ μικρὸν ἤμενον οἰκωγῆς ὁδυρομένων ἐπ' αὐτῷ.

Τί θαυμαστόν, εἶπεν ὁ Ἀντίγονος; ἐγὼ γὰρ οἶδα τινὰ μετὰ εἰκοσὴν ἡμέραν, ἣ ἐτάφη, ἀναστάντα, θεραπεύσας καὶ πρὸ τῆς θανάτου, καὶ ἐπεὶ ἀνέστη, τὸν ἄνθρωπον. καὶ πῶς, ἦν δ' ἐγώ,

Pluto indignabundus ad ductorem meum, Nondum, inquit, impletum illius filum est: abeat igitur. Tu vero iam fabrum adduc Demylum: iam enim supra colum viuit. Ex ego laetus recurrens ipse quidem iam sine febris eram, denuntiabam vero omnibus, moriturum mox esse Demylum: in vicinia autem nostra habitabar, aegrotans ipse quoque, ut nunciabatur. Ex paullo post audiebamus planctum eorum, qui illum deplorarent.

26. *Quid mirabile, ait Antigonus? Ego enim noui quendam vicesimo die post, quam sepultus fuerat, reuixisse, qui et ante mortem, et cum rediisset in vitam, hominem curauerim. Ex quomodo, inquam,*

ὅγῳ, ἐν εἴκοσιν ἡμέραις ἔτε ἐμύθησε τὸ σῶμα,
ἔτε ἄλλως ὑπὸ λιμῆ διεφθάρη, εἰ μὴ τίνα γε
Ἐπιμενίδην σὺ γε ἐθεράπευες.

"Αμα ταῦτα λεγόντων ἡμῶν, ἐπεισῆλθον οἱ
τῷ Εὐκράτης υἱοὶ ἐκ τῆς παλαιστρας· ὁ μὲν ἤδη
ἐξ ἐφῆβων, ὁ δὲ ἕτερος ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα
ἔτη, καὶ ἀσπασάμενοι ἡμᾶς, ἐκαθέζοντο ἐπὶ
τῆς κλίνης παρὰ τῷ πατρί· ἐμοὶ δὲ εἰσεκομίσθη
θρόνος. καὶ ὁ Εὐκράτης, ὥσπερ ἀναμνησθεὶς
πρὸς τὴν ὄψιν τῶν υἱῶν, Οὕτως ὀναίμην, ἔφη,
τάτων 14) (ἐπιβαλὼν αὐτοῖν τὴν χεῖρα) ὡς
ἀληθῆ, ὦ Τυχιάδη, πρὸς σὲ ἐρῶ, τὴν μα-
καρίτιν

*inquam, viginti diebus neque putruit corpus, neque
alioquin fame perii? nisi forte tu Epimenidem quen-
dam curasti.*

27. Haec dum loquimur, superueniunt filii
Eucratis *redeuntes* de palaestra, quorum alter iam
ex ephebis excessit, alter circa quintum decimum
annum est. Hic, cum salutassent nos, assident
in lecto apud patrem: mihi vero illata est sella.
Et Eucrates, quasi admonitus ad conspectum filio-
rum, *Ita*, inquit, *hisce fruam*, iniecta utrique
manu, *ut vera tibi, Tychiade, narrabo. Vxorem*
Ff 5 *meam,*

14. ἔτως ὀναίμην — τάτων] Formula bene
precandi et adfirmandi. Τάτων pertinere
ad υἱῶν, monuit *Elfuer.* in Ep. ad *Philem.*

20. *Reisz.*

καρίτην με γυναῖκα, τὴν τέτων μητέρα, πάν-
 τες ἴσασιν ὅπως ἠγάπησα, ἐδήλωσα δὲ οἷς περὶ
 αὐτὴν ἔπραξα καὶ ζῶσαν μόνον, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ ἀπέ-
 θανε, τὸν τε κόσμον ἅπαντα συγκαταναύσας,
 καὶ τὴν ἐσθῆτα ἣ ζῶσα ἔχαιρεν. ἐβδόμη δὲ με-
 τὰ τὴν τελευταίην ἡμέραν, ἐγὼ μὲν ἐνταῦθα ἐπὶ
 τῆς κλίνης, ὥσπερ νῦν, ἐκείμην παρκαμυθόμε-
 νος τὸ γε πένθος· ἀνεγίγνωσκον γὰρ τὸ περὶ
 ψυχῆς τῆ Πλάτωνος βιβλίον ἐφ' ἡσυχίας. ἐπ-
 εισέρχεται δὲ μεταξὺ ἡ Δημαινέτη αὐτὴ ἐκείνη,
 καὶ καθέζεται πλησίον, ὥσπερ νῦν Εὐκρατίδης
 ἔτοσί, δείξας τὸν νεώτερον τῶν υἱῶν· ὁ δὲ αὐ-
 τήκα ἔφριξε μάλα παιδικῶς, καὶ πάλαι ἤδη
 ὠχρὸς ἦν πρὸς τὴν διήγησιν. ἐγὼ δὲ, ἥδ' ὅς ὁ
 Εὐκράτης, ὡς εἶδον, περιπλακεῖς αὐτῇ ἐδάκρυον
 ἀνακω-

*meam, nunc felicem, borum matrem, norunt omnes
 quantum amauerim: declaravi autem iis, quae illius
 caussa feci non uiuentis modo, sed etiam vita fun-
 ctæ, qui mundum illius omnem una cremauerim, et
 eam, qua uiua gaudebat, vestem. Septimo autem a
 morte illius die, ego hic in lectulo, uti nunc, iace-
 bam, luctus solatia quaerens: silentio enim legebam
 Platonis de anima librum. Inter haec superuenit
 Demaeneta ipsa illa, et prope affidet, ut nunc Eu-
 cratides hic, ostendens filium suum iuniorem: qui
 statim puerili more cohorrui, pallidus iam ante
 ad hanc narrationem. Ego vero, pergit Eucrates,
 cum viderem, complexus illam cum eiulatu lacruma-
 bar.*

ἀνακωνύσας· ἡ δὲ ἐκ εἰς βοᾶν, ἀλλ' ἠτιᾶτο
 με ὅτι τὰ ἄλλα πάντα χαρισάμενος αὐτῇ, θά-
 τερον τοῖν σανδάλειν χρυσοῖν ὄντοι, ἐκατα-
 καύσαιμι. εἶναι δὲ αὐτὸ, ἔφασκε, παραπεσὼν
 ὑπὸ τῇ κιβωτῷ, καὶ διὰ τῆτο ἡμεῖς εἶχ' εὐρέον-
 τες, θάτερον μόνον ἐκαύσαμεν. ἔτι δὲ ἡμῶν
 διαλεγομένων, κατάρατόν τι κυνίδιον ὑπὸ τῇ
 κλίνῃ ἐν, Μελιταῖον, ὑλάκτησεν· ἡ δὲ ἠφανί-
 σθη πρὸς τὴν ὑλακίην. τὸ μὲντοι σανδάλιον
 εὐρέθη ὑπὸ τῇ κιβωτῷ· καὶ κατεκαύθη ὕδατον.

Ἔτι ἀπιεῖν τέτοις, ὦ Τυχιάδῃ, ἀξίον ἐν-
 αργέσιν οὔσι, καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐνάτην Φαι-
 νομένοις; μὰ Δί', ἦν δ' ἐγώ· ἐπεὶ σανδάλῳ γε
 χρυσῷ ἐς τὰς πυγὰς, ὥσπερ τὰ παῖδιά,
 παύε-

*bar. Illa non passa me clamare, sed accusavit,
 quod reliquis in rebus omnibus sibi gratificatus, alte-
 rum sandaliorum, erant autem aurea, non cremaue-
 rim: decidisse vero illud dicebat iuxta arcam; ac
 propter hoc nos cum non inuenissemus, alterum mo-
 do cremaueramus. Adbuc loquentibus nobis, exse-
 crabilis quaedam sub lecto canicula Melitensis latra-
 vit; ad quem illa latratum euanuit. Sandalium ta-
 men, sub arca repertum, postridie eius diei crema-
 rum est.*

28. Adbuc ne fidem negare talibus, Tychiade,
 aequum censes, manifestis adeo, et quae singulis
 diebus appareant? Non per Iouem, inquam: quan-
 doquidem digni fuerint, quorum aureo sandalio na-
 tes,

παίσσθαι ἄξιοι ἂν εἶεν οἱ ἀπιστῶντες, καὶ ἔτι
ἀναλίσχοντες πρὸς τὴν αἰφραδίαν.

Ἐπὶ ταύταις, ὁ Πυθαγορικός Ἀρίγνωτος εἰσ-
ῆλθεν, ὁ κομήτης, ὁ σεμνὸς ἀπὸ τῆ προσώπῃ,
οἶσθα τὸν ἀοίδιμον ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, τὸν ἱερὸν
ἐπονομαζόμενον. καὶ γὰρ ἐγὼ μὲν, ὡς εἶδον αὐτόν,
ἀνέπνευσα, τῷτ' ἐκείνο ἤκειν μοι νομίσας, πέ-
λειον τινα κατὰ τῶν ψευσμάτων. ἐπισομιεῖ
γὰρ αὐτὰς, ἔλεγον, ὁ σοφὸς ἀνὴρ, ἔτι τερά-
σια διεξόντας· καὶ τὰ τῆ λόγῃ, θεὸν ἀπὸ μη-
χανῆς ἐπεισκληθῆναι μοι τῷτον ὥμην ἀπὸ τῆς
τύχης. ὁ δὲ ἐπεὶ ἐμαθέζετο, ὑπεκστάντος αὐ-
τῷ τῷ Κλεοδήμῃ, πρῶτα μὲν περὶ τῆς νόσου
ἤρετο· καὶ ὡς ῥᾶον ἤδη ἔχειν ἤκασε παρὰ τοῦ
Εὐκρά-

*tes, puerulorum instar, caedantur, si qui recusent
credere, et impudenter adeo veris repugnent.*

29. Inter haec Pythagoricus Arignotus intrauit,
comatus, vultu venerabili: nosti illum sapientiae
caussa celebrem, diuini cognomine insignem.
Atque ego illo conspecto respirabam, illud ipsum
venire mihi ratus, securim contra mendacia. Os
enim, cogitabam, istis hic obturabit vir sapiens,
prodigiosa adeo narrantibus. Et, quod est in pro-
verbio, e machina Deum aduocatum mihi hunc
a Fortuna putabam. Ille vero cum assedisset,
assurgente illi Cleodemo, primo quidem percon-
tari de morbo, et cum mollius iam habere, ab
Eucra-

Εὐκράτης, Τί δέ, ἔφη, πρὸς ἀλλήλους ἐφιλο-
σοφῆτε; μεταξύ γὰρ εἰσιῶν ἐπήκασα. καὶ μοι
δοκεῖτε εἰς καλὸν διατεθήσεσθαι τὴν διατριβήν.
τί δ' ἄλλο, εἶπεν ὁ Εὐκράτης, ἢ τρυφὴν τὸν
ἀδαμάντινον πείθομεν (δείξας ἐμὲ) ἡγεῖσθαι
δαίμονας τινὰς εἶναι, καὶ Φαντάσματα, καὶ νε-
κρῶν ψυχὰς περιπολεῖν ὑπὲρ γῆς, καὶ φαίνε-
σθαι οἷς ἂν ἐθέλωσιν; ἐγὼ μὲν ἔν η̄ρυθρίασα,
καὶ κάτω ἐνεύσα αἰδεσθεῖς τὸν Ἀρίγνωτον. ὃ
δὲ, ὄρα, ἔφη, ὦ Εὐκράτες, μὴ τῆτο Φησὶ Τυ-
χιάδης, τὰς τῶν βιαίως ἀποθανόντων μόνας
ψυχὰς περινοσεῖν, οἷον εἴ τις ἀπήγξατο, ἢ ἀπε-
τμήθη τὴν κεφαλὴν, ἢ ἀνεσκολοπίσθη, ἢ ἄλ-
λῳ γέ τῳ τρόπῳ τοιᾷτῳ ἀπῆλθεν ἐκ τῆ βίης,
τὰς

Eucrate audisset, *Ecquid vero, inquit, inter vos philosophabamini? dum enim intro, audiui: et videtur mihi, bene vos esse disputationem collocaturos. Quid vero aliud, inquit Eucrates, quam adamantino huic, me autem ostendebat, persuadere studemus, uti putet daemones quosdam esse, et spectra, et vita functorum animas vagari in terra, et quibus velint apparere. Igitur erubui equidem, et vultum Arignoti verecundia deieci. Atque is, vide, inquit, Eucrates, num hoc dicat Tychiades, solas eorum, qui violenta morte perierunt, animas oberrare, ut si quis se suspenderit, aut capite truncatus, aut palo fixus, aut alia qua simili ratione de vita egressus sit:*

τάς δὲ τῶν κατὰ μοῖραν ἀποθανόντων ἐκέτι;
 ἦν γὰρ τᾶτο λέγει, ἢ πᾶσι ἀπόβλητα φήσει.
 μὰ Δί', ἥδ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, ἀλλ' ἔδὲ ὅλως εἶ-
 ναι τὰ τοιαῦτα, ἔδὲ συνεῶτα 15) ὁρᾶσθαι
 οἶεται.

Πῶς λέγεις, ἥδ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, δριμύ ἀπι-
 δὼν εἰς ἐμέ. ἔδὲν σοι τέτων γίνεσθαι δοκεῖ,
 καὶ ταῦτα πάντων, ὡς εἰπεῖν, ὁρώντων; ἀπο-
 λελόγησθε, ἦν δ' ἐγὼ, ὑπὲρ ἐμᾶ, εἰ μὴ πιθεύω,
 διότι μὴδὲ ὁρῶ μόνος τῶν ἄλλων· εἰ δὲ ἐώρων,
 καὶ

*fit: fato autem suo mortuorum non item? Hoc enim
 si dicat, non plane reiicienda dixerit. Non ita est;
 per Iouem, respondebat Dinomachus, sed plane
 non esse talia, neque consistere ita, ut videri possint,
 arbitratur.*

30. *Quid ais?* inquit Arignotus, *toruum me
 intuens: nihil tibi horum videtur fieri, idque, cum
 omnes, pene dixerō, videant? Iam cauissimam pro me
 dixistis, inquam, si non credo, quia solus inter
 alios non video: si vero vidiſsem, crederem nimirum,*
ut

15. συνεῶτα] Συζητῶναι etiam c. 32. sic acci-
 pitur, ut significet idem fere quod ὑφεστη-
 κέναι, Φύσιν ἔχειν. Nimirum συνίσταται
 vel συνέστηκε, quidquid potest cum aliis sta-
 re, quidquid nec sibi nec aliis repugnat,
 non inuoluit contradictionem, vel implicat.
Gesner.

καὶ ἐπίσταντον ἂν δηλαδὴ ὥσπερ ὑμεῖς. ἀλλὰ,
ἦδ' ὅς, ἦν ποτε ἐς Κόρινθον ἔλθης, ἐρᾷ ἔνθα
ἐστὶν ἡ Εὐβατίδης οἰκία, καὶ ἐπειδὴν σοι δειχθῇ
παρὰ τὸ Κράνειον, παρελθὼν ἐς ταύτην λέγε
πρὸς τὸν θυρωρὸν Τίβιον, ὡς ἐθέλοις ἰδεῖν ὅθεν
τὸν δαίμονα ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος ἀνορύξας
ἀπήλασε, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν οἰκεῖσθαι τὴν οἰ-
κίαν ἐποίησε.

Τί δὲ τᾶτο ἦν, ὦ Ἀρίγνωτε; ἤρετο ὁ Εὐκρά-
της. αἰοίνητος ἦν, ἦδ' ὅς, ἐκ πολλᾶ ὑπὸ δει-
μάτων. εἰ δέ τις οἰκήσειεν, εὐθύς ἐκπλαγεῖς
ἔφευγεν, ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τινος Φοβερῆ καὶ τα-
ραχώδους Φάσματος. συνέπιπτεν ἔν ἡδῃ, καὶ
ἡ σέση κατέρρει. καὶ ὅλως ἔδεις ἦν ὁ θαρρῆσων
παρελ-

vi vos. Verum, dicebat ille, si quando Corinthum
veneris, interroga, ubi sit Eubaridae domus: et
cum ostensa tibi fuerit, ad Craneum, ingressus
in eam dic ad ianitorem Tibium, velle te videre un-
de daemonem Pythagoricus Arignotus, effosso loco,
exegerit, et habitabilem ab eo inde tempore domum
praestiterit?

31. Quid vero hoc erat? o Arignote, interroga-
bat Eucrates. Deserta fuerat, inquit, diu pro-
pter terrores. Si quis vero immigraret, max percul-
sus fugiebat, a terribili et tumultuoso spectro eie-
ctus. Ergo iam collabi domus, et defluere rectum;
nec omnino quisquam erat, qui auderet in illam in-
gredi.

παρελθεῖν εἰς αὐτήν. ἐγὼ δὲ ἐπεὶ ταῦτα ἤκου-
σα, τὰς βίβλους λαβὼν (εἰσὶ δέ μοι Αἰγύπτια
μάλα πολλὰ περὶ τῶν τοιούτων) ἦκον εἰς τὴν
οἰκίαν περὶ πρῶτον ὕπνον, ἀποτρέποντος τοῦ
ξένου, καὶ μόνον ἐκ ἐπιλαμβανομένον, ἐπεὶ ἔμα-
θεν οἱ βαδίζοιμι, εἰς πρῆπτον κακὸν, ὥς ὤστα.
ἐγὼ δὲ λύχνον λαβὼν, μόνος εἰσέρχομαι. καὶ
ἐν τῷ μεγίστῳ οἰκήματι καταθεῖς τὸ Φῶς, ἀν-
γίγνωσκον ἡσυχῇ, χαμαὶ καθεζόμενος. ἐφίσα-
ται δὲ ὁ δαίμων, ἐπὶ τινὰ τῶν πολλῶν ἦκον
νομίζων, καὶ δεδίζεσθαι καὶ με ἐλπίζων, ὥσπερ
τὰς ἄλλας, αὐχμηρὸς, καὶ κομήτης, καὶ μελάν-
τερος τῷ ζόφῳ. καὶ ὁ μὲν ἐπιστὰς ἐπειρᾷτό με
πανταχόθεν προσβάλλων, εἴ πόθεν κρατήσῃς,
καὶ ἄρτι μὲν κύων, ἄρτι δὲ ταῦρος γιγνόμε-
νος

gredi. At ego his auditis, sumo mecum libros, sunt
autem mihi Aegyptii plures de talibus; ingredior do-
mum circa primam quietem, debortante meo hospite,
ac tantum non manum iniicientē, cum quorsum irem
audisset, in praesentem, ut ipse putabat, perniciem.
Ego vero sumta lucerna ingredior solus, et in maxi-
mo conclavi deposito lumine, lego tacite, humi sedens.
Adest daemon, ad unum se de multis venire putans,
et futurum sperans, ut me quoque sicut reliquos
perterreas, squalidus, comatus, caligine nigrior:
atque adstans tentat ab omni parte me invadere, si
forte posses vincere: et nunc quidem canis, nunc
taurus

νος ἢ λέων. ἐγὼ δὲ προχειρισάμενος τὴν Φρι-
κωδεσάτην ἐπὶ ῥήσιν, αἰγυπτιαζὼν τῇ Φωνῇ,
συνήλασα κατὰ δυν αὐτὸν εἰς τινὰ γωνίαν σκο-
τεινᾶ οἰκήματος. ἰδὼν δὲ αὐτὸν, οἱ κατέδου, τὸ
λοιπὸν ἀνεπαυόμην· ἔωθεν δὲ πάντων ἀπεγνα-
κότων, καὶ νεκρὸν εὐρήσαιν με οἰομένων, καθά-
περ τὰς ἄλλας, προελθὼν ἀπροσδόκητος ἅπασι,
πρόσειμι τῷ Εὐβατίδῃ, εὐαγγελιζόμενος αὐτῷ,
ὅτι καθάραν αὐτῷ καὶ ἀδείμανταν ἤδη ἔξει τὴν
οἰκίαν οἰκῆιν. καὶ παραλαβὼν αὐτὸν τε, καὶ
τῶν ἄλλων πολλὰς (εἶποντο γὰρ τᾶ παραδόξῃ
ἔνεκα) ἐκέλευον ἀγαγὼν ἐπὶ τὸν τόπον, ὃ κα-
ταδεδυκότα τὸν δαίμονα ἐώρακειν, σκιάπτειν,
λαβόντας δικέλλας καὶ σιαφεῖα· καὶ ἐπειδὴ ἐποί-
ησαν,

taurus fit, aut leo. Ego vero deprompta allocutione
maxime horribili, Aegyptiorum sermone usus, in-
cantando illum adegī in angulum quendam tenebri-
cosi conclavis. Animaduerso autem ubi subierat,
reliquum noctis dormiui. Mane, cum desperassent
omnes, et mortuum me inuentum iri putarent, vti
reliquos, progressus praeter spem omnium, accedō
ad Eubaridem, bonum ipsi nuncium allaturus, puram
et metus expertem domum habitare illi in posterum
licere. Atque assumtis cum ipso tum aliis pluribus,
sequebantur enim rei miraculo moti, deductisque
ad ipsum locum, ubi subire daemonem videram,
iussi rastris et ligonibus bimum fodi. Quo facto
Luc Op. T. VI. G g inuen-

ησαν, εὐρέθη ὡς ἐπ' ἐργυρίαν κατορωρυγμένος τις νεκρὸς ἑωλός, μόνον τὰ ὅσα κατὰ σχῆμα συγκαίμενος. ἐκείνον μὲν ἔν' ἐθάψαμεν ἀνορύξαντες, ἡ οἰκία δὲ τὸ ἀπ' ἐκείνου ἐπαύσατο ἐνοχλημένη ὑπὸ τῶν Φασμάτων.

Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Ἀρίγνωτος, ἀνὴρ δαιμόνιος τὴν σοφίαν 16), καὶ ἅπασιν αἰδέσιμος, ἔδειξεν ἦν ἔτι τῶν παρόντων, ὅς ἐχὶ κατεγίγνωσκε μὲ πολλὴν τὴν ἀνοίαν, τοῖς τοιέτοις ἀπίστουτος, καὶ ταῦτα Ἀριγνώτῃ λέγοντος. ἐγὼ δὲ ὅμως οὐδὲν τρέσας οὔτε τὴν κόμην, οὔτε τὴν δόξαν τὴν περὶ αὐτοῦ, Τί τοῦτ', εἶφην
ω

Inuentum est ad passus altitudinem defossim cadauer antiquum, cuius sola ossa sua figura composita iacerent. Hoc igitur effossim sepeliuimus. Caeterum domus ab eo inde tempore infesta spectris esse desit.

32. Haec cum dixisset Arignotus diuina vir sapientia et venerabilis omnibus; nemo iam erat praesentium, quin magnae me accusaret amenitiae, qui fidem talibus non haberem, idque ipso dicente Arignoto. Ego vero nihil trepidans, neque ob comam, neque ob opinionem de viro,
Quid

16. δαιμόνιος τὴν σοφίαν] Facete ludit in duplici significato; quum et pro *valde sapiens*, et quasi pro eo qui in spectrorum negotiis callidus est, accipi queat. *Reitz.*

ὦ Ἀρίγνωτε, καὶ σὺ τοιᾶτος ἦσθα, ἡ μόνη ἐλπίς τῆς ἀληθείας, καπνὲ μεσὸς καὶ ἰνδαλμάτων; τὸ γὰρ τῷ λόγῳ ἐκεῖνο, Ἄνδρακες ἡμῖν ὁ Θησαυρὸς πέφηνας. σὺ δὲ, ἥδ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, εἰ μήτε ἐμοὶ πισεύεις λέγοντι, μήτε Δεινομάχῳ, ἢ Κλεοδήμῳ τέτῳ, μήτε αὐτῷ Εὐκράτει, Φέρε, εἰπέ, τίνα περὶ τῶν τοιᾶτων ἀξιοπιστότερον ἢ τὰναντία ἡμῖν λέγοντα; νῆ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, μάλα θαυμαστὸν ἄνδρα τὸν Ἀβδηρόθεν ἐκεῖνον Δημόκριτον, ὃς ἔτις ἄρα ἐπέπαισο μηδὲν οἶόν τε εἶναι συσῆναι τοιᾶτον· ὥσγε, ἐπειδὴ καθεῖρξας ἑαυτὸν ἐς μνήμα ἐξῶ πυλῶν, ἐνταῦθα διετέλει γράφων καὶ συντάττων, καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν· καὶ τινες τῶν νεανίσκων,

Quid istuc, inquam, Arignote, tunc etiam talis es, sola spes veritatis, idem tamen fumi et spectrorum plenus? Ergo tu nobis, qui thesaurus eras, ut est in proverbio, carbones appares? Tu vero, inquit Arignotus, si neque mihi credis dicenti, neque Dinomacho, aut huic Cleodemo, neque ipsi Eucrati, age dic, ecquem fide digniorem putas contraria nobis dicentem? Per Iouem, inquam, admirabilem virum, Abderitanum illum Democritum, qui nempe adeo certus erat, nihil horum consistere posse, ut cum iuclussisset se in monumentum extra portas, ibique perperno scriberet et commentaretur nocte atque interdium; adolescentulis quibusdam ludificari illum et
Gg 2 perier-

σκων, ἐρεσχελεῖν βελόμενοι αὐτὸν, καὶ δειμα-
τῆν, σειλάμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ, καὶ
προσωπέοις ἐς τὰ κρανία μεμιμημένοις περι-
ζάντες αὐτὸν, περιεχόρευον ὑπὸ πυκνῇ τῇ βά-
σει ἀνακηδῶντες· ὁ δὲ ἔτε ἔδεισε τὴν προσ-
ποίησιν αὐτῶν, ἔτε ὅλως ἀνέβλεψε πρὸς αὐτάς·
ἀλλὰ μετὰξὺ γράφων, Παύσασθε, ἔφη, παί-
ζοντες· ἔτω βεβαίως ἐπίστρεψε μηδὲν εἶναι τὰς
ψυχὰς ἔτι, ἔξω γενομένας τῶν σωμάτων. τῷ
το Φῆς, ἥδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, ἀνότητόν τινα ἄν-
δρα καὶ τὸν Δημέκριτον γενέσθαι, εἰ γε οὕτως
ἐγγινωσκεν.

Ἐγὼ δὲ ὑμῖν καὶ ἄλλο διηγήσομαι, αὐτὰς πα-
θὼν, σὺ παρ' ἄλλου ἀκούσας. τάχα γὰρ ἂν
καὶ σὺ, ὦ Τυχιάδῃ, ἀκούων, προσβιβασθείης
πρὸς

*perterrere volentibus, quod mortuorum instar nigra
veste ornati, et personis ad craniorum similitudinem
effictis, illam circumstarent, crebris passibus exsul-
tantes: nihil ipse hanc illorum assimulationem metue-
rit, nec omnino ad illos respexerit, sed inter scri-
bendum illud solum dixerit, Define ludere! Adeo
firmiter credebat, nihil amplius esse animas, cum
sunt extra corpora. Hoc ais, inquit Euerates, amen-
tem hominem etiam Democritum fuisse, si quidem
ita statuit.*

33. Ego autem vobis etiam aliud quid enarrabo,
quod mihi usu venit, non auditum ab alio. Fortas-
se enim tu quoque, Tychiade, audiens vi quadam
ad

πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆ διηγήματος. Ὅποτε γὰρ
 ἐν Αἰγύπτῳ διηγόν, ἔτι νέος ὢν, ὑπὸ τῆ πα-
 τρὸς ἐπὶ παιδείας προφάσει ἀποσταλὴς, ἐπεθύ-
 μησα ἐς Κοπτὸν ἀναπλεύσας, ἐκείθεν ἐπὶ τὸν
 Μέμνονα ἐλθὼν, ἀκῆσαι τὸ θαυμαστὸν ἐκεῖνα
 ἤχοντα, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον. ἐκεῖνα μὲν
 ἔν ἡμῶν, κατὰ τὸ κοινὸν ταῖς πολλοῖς ἀσημόν,
 τινα Φωνήν, ἀλλὰ μοι καὶ ἔχρησεν ὁ Μέμνων
 αὐτὸς, ἀνοίξας τὸ σῶμα ἐν ἔπεσιν ἑπτά. καὶ
 εἰ γε μὴ περιττὸν ἦν, αὐτὰ ἂν ὑμῖν εἶπον τὰ ἔπη.
 Κατὰ δὲ τὸν ἀνάπλεον ἔτυχεν ἡμῖν συμπλέων
 Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν γραμματέων, θαυ-
 μάσιος τὴν σοφίαν, καὶ τὴν παιδείαν πᾶσαν
 εἰδὼς τὴν Αἰγύπτιον. ἐλέγετο δὲ τρεῖς καὶ εἴκοσιν
 ἔτη

*ad narrationis veritatem adigaris. Cum in Aegypto
 viverem iuuenis adhuc, doctrinae causa eo missus a
 patre, cupido incessit animum, Coptum inde aduer-
 so flumine petere, ad Memnonem audiendum, mi-
 rabiles illos sonos oriente sole edentem. Atque illius
 quidem audiui non, ut vulgus, vocem nullius sensus:
 sed oraculum mihi ipse aperto ore Memnon reddidit
 versibus septem: ac nisi superuacuum esset, ipsos
 vobis recitarem versus.*

34. In reditu autem navigabat forte nobiscum
 homo Memphiticus, de sacris scribis unus, sapientia
 admirabili, et doctrinae omnis Aegyptiae consultus.
 Dicebatur autem tres et viginti annos in adytis sub
 terra

ἔτη ἐν τοῖς ἀδύτοις ὑπὸ γείους ὠκηκέναι, μαγεύειν
 παιδευόμενος ὑπὸ τῆς Ἰσίδος. Παγκράτην, ἔφη,
 λέγεις, ὃ Ἀρίγνωτος, ἐμὸν διδάσκαλον, ἱερὸν
 ἄνδρα, ἐξυρημένον, ἐν ὀφονίοις, νοήμονα, καθα-
 ρῶς ἐλληνίζοντα, ἐπιμάκη, σιμὸν, πρόχειλον,
 ὑπόλεπτον τὰ σκέλη. αὐτὸν, ἦδ' ὃς, ἐκείνῳ
 τὸν Παγκράτην· καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἡγνόουν ὅσις
 ἦν· ἐπεὶ δὲ ἐώρων αὐτὸν, εἶποτε ὀρμίσσαιμεν τὸ
 πλοῖον, ἀλλὰ τε πολλὰ τεράσια ἐργαζόμενον,
 καὶ δὴ καὶ ἐπὶ κροκοδείλων ὀχόμενον, καὶ συι-
 νέοντα τοῖς θηρίοις, τὰ δὲ ὑποπτῆσσοντα, καὶ
 σαίνοντα ταῖς ἑρᾶϊς, ἔγνω ἱερὸν τινα ἄνθρω-
 πον ὄντα, καὶ κατὰ μικρὸν Φιλοφρονούμενος,
 ἔλαθον ἐταῦρος αὐτῷ, καὶ συνήθης γενόμενος.

ὥς

*terra habitasse, Magicis artibus dum instruitur ab
 Iside. Pancratem dicis, inquit Arignotus, meum
 praeceptorem, virum diuinum, rasum, linea indu-
 tum, cogitabundum, pure loquentem Graece, pro-
 cerum, simum, labiosum, extenuatis cruribus.
 Ipsum illum, inquit, Pancratem. Ac primo qui-
 dem, quis esset, ignorabam. Cum vero viderem
 illum, si quando appelleremus nauigium, cum alia
 multa prodigiose facere, tum inequitare Crocodilis,
 et natare inter belluas, his vero illi se submittere,
 et adulari candidis; diuinum quendam hominem esse
 agnoui: et cum paullatim blanditiis ad illius amici-
 tiam adspirarem, opinione celerius sodalis ipsius ac
 fami-*

ὥς τε πάντων ἐκοινώνει μοι τῶν ἀπορρήτων· καὶ
τέλος πείθει με, τὰς μὲν οἰκέτας ἅπαντας ἐν
τῇ Μέμφιδι καταλιπεῖν, αὐτὸν δὲ μόνον ἀκο-
λαθεῖν μετ' αὐτῶ, μὴ γὰρ ἀπορῆσεν ἡμᾶς τῶν
διακονησομένων. καὶ τὸ μετὰ τῆτο ἔτω διή-
γομεν.

Ἐπειδὴ δὲ ἔλθοιμεν εἰς τι καταγώγιον, λα-
βὼν ἂν ὁ ἀνὴρ τὰν μοχλὸν τῆς θύρας, ἢ τὸ κό-
ρηθρον, ἢ καὶ τὸ ὕπερον, περιβαλὼν ἱματίοις,
ἐπεικὼν τινα ἐπωδὴν ἐποίει βαδίζειν, τοῖς ἄλ-
λοις ἅπασιν ἀνθρώπον εἶναι δοκῶντα· τὸ δὲ
ἀπελθὼν ὕδωρ τε ἀπὴντλει, καὶ ὀψώνει, καὶ
ἐσκεύαζε, καὶ ὅς πάντα δεξιῶς ὑπηρετεῖ καὶ διη-
κονεῖτο ἡμῖν. εἴτα δὲ ἐπειδὴ ἄλλος ἔχοι τῆς διακο-
νίας,

*familiaris factus sum. Itaque omnia mihi imper-
tiuit arcana, et tandem persuasit mihi, ut, servis
omnibus Memphi relictis, solus ipse se sequeretur,
neque enim defuturos ministros. Ac postea ita vi-
ximus.*

35. Quories in stabulum quoddam veneramus,
sumtum ille vir vectem de ianua, aut scopas, aut
pistillum, vestibus induebat, et carmine quodam pro-
nuntiato, ut incederet efficiebat, ut aliis omnibus
homo esse videretur: isque abiens ei aquam baurie-
bat, et obsonabat, parabatque, omnibusque in rebus
dextre operam nobis dabat, ministrabatque. Tum
ubi satis ministerio illius usus esset, rursum scopas
scopas,

νίας, αὐθις κόρηθρον τὸ κόρηθρον, ἢ ὕπερον τὸ ὕπερον, ἀλλήν ἐπωδὴν ἐπειπὼν, ἐποίησεν. τῷ-
το ἐγὼ πάνυ ἐσπεδακώς, καὶ εἶχον ὅπως ἐκμά-
θοιμι παρ' αὐτῶ, ἐβάσκανε γὰρ αὐτῶ, καίτοι
πρὸς τὰ ἄλλα προχειρότατος ὢν. μὲν δέ ποτε
ἡμέρᾳ λαθὼν, ἐπήκασα τῆς ἐπωδῆς, ἣν δὲ τρι-
σύλλαβος, σχεδὲν ἐν σκοτεινῷ ὑπόσας. καὶ ὁ
μὲν ὥχετο ἐς τὴν ἀγορὰν, ἐντεταμένος τῷ
ὑπέρω ἃ ἔδει ποιεῖν.

Ἐγὼ δέ, ἐς τὴν ὑπεραίαν ἐκείνην τι κατὰ τὴν
ἀγορὰν πραγματευομένου, λαθὼν τὸ ὕπερον,
σχηματίσας, ἐμίσως ἐπειπὼν τὰς συλλαβὰς,
ἐκέλευον ὑδροφορεῖν. ἐπεὶ δὲ ἐμπλησάμενος τὸν
ἀμφορέα ἐκόμισε, Πέπαυσο, ἔφην, καὶ μηκέ-
τι ὑδροφόρει, ἀλλ' ἴσθι αὐθις ὕπερον. τὸ δὲ
ἐκείτι

*scopas, aut pistillum pistillum, carmine alio pronun-
ciato reddidit. Hoc ego maximo studio non potui
tamen impetrare ab eo uti discerem, illo enim inui-
debat, licet ad alia esset promississimus. At certo
tandem die clanculum sublegi incantationem, erat
vero trium syllabarum, prope adstans in angulo tene-
bricoso. Atque ille in forum abiit, cum praecepis-
set pistillo, quid facto opus esset.*

36. Ego vero postridie illius diei, ipso aliquid
in foro negotii habente, sumo pistillum, exornatum-
que, dictis similiter syllabis, aquam afferre iubeo.
Cum vero plenam amphoram attulisset, desine in-
quam, nec amplius adfer aquam, sed rursus esto
pistil-

ἐκέτι μοι πείθεσθαι ἤθελεν, ἀλλ' ὑδροφόρει
 αἰεὶ, ἄχρι δὴ ἐνέπλησεν ἡμῖν ὕδατος τὴν οἰκίαν
 ἐπαντλοῦν. ἐγὼ δὲ ἀμυχανῶν τῷ πράγματι
 (ἐδεδίειν γὰρ μὴ ὁ Παγκράτης ἐπαυελθὼν ἀγασ-
 νακτῆσθαι, ὅπερ καὶ ἐγένετο) ἀξίνην λαβὼν, δια-
 κόπτω τὸ ὑπερον εἰς δύο μέρη· τὰ δὲ, ἐκάτε-
 ρον τὸ μέρος, ἀμφορέα λαβόντα ὑδροφόρει, καὶ
 ἀνδ' ἐνὸς δύο μοι ἐγένοντο οἱ διάκονοι. ἐν τῷ
 καὶ ὁ Παγκράτης ἐφίσταται, καὶ συνείς τὸ
 γεγόμενον, ἐκείνα μὲν αὐτῷ ἐποίησε ξύλα, ὥσ-
 περ ἦν πρὸ τῆς ἐπωδῆς· αὐτὸς δὲ ἀποκλιπὼν με-
 λαθῶν, ἐκ οἷδ' ὅποι ἀφανῆς ὤχρετο ἀπιών.
 νῦν οὖν, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, οἶσθα καὶ ἐκείνο
 ἄνθρωπον ποιεῖν ἐκ τῶ ὑπέρε; νῆ Δί', ἦδ' ὅς,
 ἐξ

pistillus. At ille non amplius parere mihi voluit,
 verum adferre aquam perrexit, donec aqua baurien-
 da domum oppleuisset. Ego consilii inops (metue-
 bam enim, ne aegre ferret rediens Pancrates, quod
 etiam factum est) securi arrepta bifariam pistillum
 diffeco. Sed utraque illa pars, captis amphoris,
 aquam ferebat, ac pro uno duo mihi iam erant mini-
 stri. Inter haec adest etiam Pancrates, intellectuque
 quid actum esset, illos iterum ligna fecit, ut ante
 incantationem fuerant; ipse vero clam me relicto,
 subduxit se nescio quorsum, et conspici desuit. Nunc
 igitur, inquit Dinomachus, adhuc illud nosti certe,
 hominem facere ex pistillo? Per Iovem, inquit,

ἐξ ἡμισείας γε· ἔκαστι γὰρ εἰς τὸ ἀρχαῖον οἶόν τε μοι ἄγειν αὐτὸ, ἣν ἅπαξ γένηται ὕδροφόρος, ἀλλὰ δαήσει ἡμῖν ἐπικλυσθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπ' αὐτλαχμένην.

Οὐ παύσθε, ἦν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦτα τερατολογᾶντες γέροντες ἄνδρες; εἰ δέ μιν, ἀλλὰ καὶ τῶν μεираκίων τούτων ἔνθα εἰς ἄλλον καιρὸν ὑπερβάλλεσθε τὰς παραδόξας ταύτας καὶ φοβερὰς διηγῆσαι, μήπως λάθωσιν ἡμῖν ἐμπλησθέντες δειμάτων, καὶ ἀλλοκότων μυθολογημάτων. Φείδεσθαι ἔν χρῆ αὐτῶν, μηδὲ τοιαῦτα ἐθίζεν ἀκχεῖν, ἃ διὰ παντὸς τῷ βίῳ ἐνοχλήσει συνόντα, καὶ ψοφοδεεῖς ποιήσει, ποικίλης τῆς δεισιδαμονίας ἐμπιπλάντα.

Εὖ γε

ex dimidia quidem parte. Nec enim licet mihi in pristinam eum formam reducere, cum semel factus est aquarius: sed elueretur nobis illo semper hauriente domus.

37. Non desinitis, inquam, talia portensa loqui senes viri? Sin minus, at certe horum adolescentulorum cussa in aliud tempus differre incredibiles istas horribilesque narrationes ne sensim impleantur terroribus, et absurdis fabulis. Parcere igitur illis oportet, neque adsuefacere talibus audiendis, quae per totam vitam turbabunt illos reserata animo, et ad unumquemque strepitum meticulosos facient, variisque superstitione implebunt.

38. Re-

Εὖγε ὑπέμνησας, ἥδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, εἰπὼν
τὴν δεισιδαμονίαν. τί γάρ σοι, ὦ Τυχιάδῃ,
περὶ τῶν τοιᾶτων δοκεῖ, λέγω δὴ χρησμῶν,
καὶ θεσφάτων, καὶ ὅσα θεοφορέμενοί τινες ἀνα-
βοῶσιν, ἢ ἐξ ἀδύτων ἀκέεται, ἢ παρθένος ἔμ-
μετρα φθεγγομένη, προθεσπίζει τὰ μέλλοντα;
ἢ δηλαδὴ καὶ τοῖς τοιᾶτοις ἀπισήσεις; ἐγὼ δὲ
ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλω-
νος τῷ Πυθίᾳ εἰκόνα ἐκτυπάσης τῆς σφραγίδος,
καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων φθέγγεται πρὸς ἐμὲ, ἔ-
λέγω, μὴ σοι ἄπιστα δόξω περὶ ἐμαυτοῦ μεγαλ-
αυχεῖσθαι· ἀλλ' ἐν Ἀμφιλόχῳ τε ἤκουσα
ἐν Μαλλῷ, τοῦ Ἡρώος ὑπερδιαλεχθέντος μοι,
καὶ συμβαλεύσαντος ὑπὲρ τῶν ἐμῶν, καὶ ἃ εἶδον
αὐτός,

38. Recte me mones, inquit Eucrates, superstitionem dum nominas. Quid enim, Tychiade, de talibus tibi videtur, de oraculis dico, et diuinis vocibus, et quae a Deo agitati quidam proclamant, aut audiuntur ex adytis, aut virgo versibus deuincta loquens futura significat? Nimirum etiam talibus fidem negabis? Ego vero, esse mihi sacrum quendam anulum, cuius sigillum Pythii Apollinis imaginem exprimat, eumque Apollinem loqui mecum, non dico, ne tibi incredibilia de me ipse gloriari videar. Quae vero in Amphilochi templo audiui, in Mallo, Heroë praeterea mecum loquente, et de rebus mihi meis consulente, quaeque ipse vidi, dicere

αὐτὸς, ἐθέλω ὑμῖν εἰπεῖν. εἴτα ἐξῆς αἰ ἐν Περ-
γάμῳ εἶδον, καὶ ἤκουσα ἐν Πατάροις. ὁπότε
γὰρ ἐξ Αἰγύπτου ἐπανήεν οἴκαδε, ἀκούων τὸ
ἐν Μαλλῷ τῷτο μαντεῖον ἐπιφανέσατόν τε, καὶ
ἀληθέςατον εἶναι, καὶ χρᾶν ἐναργῶς πρὸς ἔπος
ἀποκρινόμενον, οἷς ἂν ἐγγράψας τις εἰς τὸ γραμ-
ματεῖον παραδῶ τῷ προφῆτῃ, καλῶς ἂν ἔχεν
ἡγησάμην ἐν παράπλῃ πειραθῆναι τῷ χρησῆρι,
καὶ τι περὶ μελλόντων συμβαλεύσασθαι τῷ θεῷ.
Ταῦτα ἔτι τοῦ Εὐκράτους λέγοντος, ἰδὼν οἱ
τὸ πρᾶγμα προχωρήσεν ἐμέλλει, καὶ ὥς ἔπερὶ
μικρᾶς ἐνήρχετο τῆς περὶ τὰ χρησῆρια τραγω-
δίας, ἔδοκεῖν οἰηθεῖς δεῖν μόνος ἀντιλέγειν ἁ-
πασιν, ἀκολιπὼν αὐτὸν ἔτι διαπλέοντα ἐξ Αἰ-
γύπτου

*dicere vobis volo: tum deinceps, quae Pergami vi-
di, et audiui Pataris. Cum enim ex Aegypto do-
mum redirem, audito, illud Malli oraculum illu-
strissimum esse verissimumque, et dilucida fundere
oracula, dum ad verbum respondeat bis, quae in
tabellis scripta Prophetarum tradat aliquis; optimum
factu putabam, ut obiter tentarem oraculum, et de
futuris aliquid deliberarem cum Deo.*

39. Haec adhuc dicente Eucrate, cum viderem
quorsum res euaderet, utque inciperet non par-
vam illam oraculorum tragoediam; ratus, non
decere me solum contradicere omnibus, relin-
quens illum nauigantem adhuc ex Aegypto ver-
sus

γύπτῃ εἰς τὴν Μαλλὸν (καὶ γὰρ συνίην ὅτι μοι
 ἄχθονται παρόντι, καθάπερ ἀντισοφιστῇ τῶν
 ψευσμάτων) Ἀλλ' ἐγὼ ἄπειμι, ἔφην, Λεόν-
 τιχον ἐπιζητήσων· δέομαι γὰρ αὐτῷ τι συγγε-
 νέσθαι. ὑμεῖς δὲ ἐπεὶ ἔχικανὰ ἡγείσθε τὰ ἀν-
 θρώπινα εἶναι, καὶ αὐτὰς ἤδη τὰς θεὰς καλεῖ-
 τε συνεπιληψομένους ὑμῖν τῶν μυθολογούμενων·
 καὶ ἅμα λέγων, ἐξήειν. οἱ δὲ ἄσμενοι ἐλευθε-
 ρίας λαβόμενοι, εἰσίων, ὡς τὸ εἶκος, αὐτοὺς,
 καὶ ἐνεφοροῦντο τῶν ψευσμάτων. τοιαῦτά
 σοι, ὦ Φιλόκληι, παρὰ Εὐκράτει ἀκούσας ἤκω,
 νῆ τὸν Δία, ὥσπερ οἱ τῶν γλευκούς πιόντες,
 ἔμπεφυσημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτου δέομενος.
 ἡδέως δ' ἂν ποθεῖν ἐπὶ πολλῷ ἐπριάμην ληθεδα-
 νόν

ius Mallum, (etenim sentiebam illos praesentiam
 meam grauari, vt qui contra illorum mendacia
 disputarem.) Ego vero, inquam, *discedo* requisi-
 turus Leontichum: etenim illo mihi conuenit opus
 est. Vos vero, quandoquidem satis vobis non esse
 humana putatis, ipsos iam vocate Deos, fabulosa-
 rum disputationum vestrarum adiutores: et cum
 dicto exiui. Illi vero libertatem eam lubenter
 arripientes, tanquam epulis, credibile est, se
 tractarunt inuicem et ingurgitarunt mendaciis.
 Talibus tibi, Philocles, apud Eucratem auditis
 venio, vt qui mustum biberunt ventre inflato;
 vomitorii indigens. Lubens autem alicunde et
 magno emerim medicamentum obliuionem indu-
 cens

νόν τι Φάρμακον, ὦν ἤκιστα, ὥς μή τι κακὸν ἐργάσεται με ἢ μνήμη αὐτῶν ἐνοικερεῖσα. τέρατα γοῦν, καὶ δαίμονας, καὶ Ἑκάτας ὄραν μοι δοκῶ.

ΦΙΛ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Τυχιάδῃ, τοιοῦτόν τι ἀπέλαυσα τῆς διηγήσεως. Φασὶ γέ τοι μὴ μόνον λυττᾶν, καὶ τὸ ὕδωρ φοβεῖσθαι, ὅποσους ἂν οἱ λυττῶντες κύνες δάκωσιν, ἀλλὰ καὶ τινὰ ὁ δηχθεὶς ἄνθρωπος δάκῃ, ἴσα τῷ κυνὶ δύναιται τὸ δῆγμα· καὶ τὰ αὐτὰ καὶ κείνος φοβεῖται. καὶ σὺ τοίνυν ἔοικας αὐτὸς ἐν Εὐκράτους δηχθεὶς ὑπὸ πολλῶν ψευσμάτων, μεταδεδωκέναι καὶ μοι τοῦ δήγματος. ἔτω δαιμόνων μοι τὴν

cens eorum quae audiui, ne quid mali mihi faciat in me residens illorum memoria. Portenta enim, et Daemones, et Hecatas videre mihi videor.

40. PHIL. Ipse etiam ego, Tychiade, tale quid de narratione tua abstuli. Dicunt certe, non solum insanire et aquam metuere, quos canes rabiosi momorderint; sed etiam, si quem homo morsus mordeat, eandem quam canis, vim habere illum morsum, eademque illum quoque metuere. Et tu igitur morsus in Eucratis domo a multis mendaciis, mihi videris aliquid illius morsus impertuisse; ita daemonibus mihi mentem

opple-

τὴν ψυχὴν ἐνέπλησας. ΤΤΧ. Ἀλλὰ θαρρῶ-
μεν, ὦ Φιλότης, μέγα τῶν τοιοῦτων ἀλεξιφάρ-
μακον ἔχοντες τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸν ἐπὶ πᾶ-
σι λόγον ἔρθόν. ὦ χρωμένους ἡμᾶς, οὐδὲν οὐ
μὴ ταραξή τῶν κενῶν καὶ ματαίων τούτων ψευ-
σμάτων.

oppleuisti. TYCH. Sed bono firmus animo, ami-
ce, magnum talibus noxis depellendis remedium
habentes, veritatem, et rectam in omnibus ratio-
nem, qua vfos nos de vanis hisce atque inanibus
mendacijs nullum turbabit.

Ἱππίας, ἢ βαλανεῖον.

Τῶν σοφῶν ἐκείνης μάλις ἐγωγέ Φημι δεῖν ἐπικινεῖν, ὅπόσοι μὴ λόγους μόνον δεξιούς παρῆσχοντο ὑπὲρ τῶν πραγμάτων ἐκείνων, ἀλλὰ καὶ ἔργοις ὁμοίοις τὰς τῶν λόγων ὑποσχέσεις ἐπισώσαντο. καὶ γὰρ τῶν ἰατρῶν ὅγε νῦν ἔχων οὐ πᾶς ἄρις ὑπὲρ τῆς τέχνης εἰπεῖν δυναμένος μεταξελεῖται νοσῶν, ἀλλὰ τοὺς πράξαι τι κατ' αὐτὴν μεμελετηκότας. ἀμείνων δὲ καὶ μουσικός, οἶμαί, τῷ διακρίνειν ῥυθμὸς καὶ ἁρμονίας ἐπισαμένε, ὃ καὶ ψάλλει καὶ κιθαρίσσει αὐτὸς δυνάμενος. τί γὰρ ἂν σοι τῶν σφακτηγῶν λέγοιμι τοὺς εἰκότως ἀρίστους κριθέντας, ὅτι οὐ

Hippias, seu Balneum.

ERuditorum ex numero illos maxime laudandos aio equidem, quotquot non disputationes modo acutas de negotio vnoquoque attulerunt, sed operibus similibus firmarunt promissiones verborum. Etenim de medicis, si quis sapiat aegrotus non eos arcesset, qui optima dicere de arte possunt, sed qui ad faciendum ex arte exercitatione se parauerint. Melior etiam musicus, arbitror, eo, qui numeros et harmonias norit discernere, ille fuerit, qui cantare etiam et citharam pulsare ipse possit. Quid enim duces tibi narrem, qui merito suo optimi iudicati sunt, non

αὐτὰρ τῶν μόνων καὶ παραινέειν ἦσαν ἀγαθοί,
 ἀλλὰ καὶ προμάχεσθαι τῶν ἄλλων, καὶ χειρὸς
 ἔργα ἐπιδείκνυσθαι; οἷον τῶν πάλαμ μὲν Ἀγα-
 μέμνονα καὶ Ἀχιλλεῖα, τῶν κάτω δὲ τὸν Ἀλέξ-
 ανδρον καὶ Πύρρον ἴσμεν γεγονότας.

Πρὸς δὴ τί ταῦτ' ἔφην; εἰ γὰρ ἄλλως ἰσορίαν
 ἐπιδείκνυσθαι βελλόμενος, ἐπεμνήσθην αὐτῶν,
 ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν μηχανικῶν ἐκείνες ἀξίον θαυ-
 μάζειν, ὅποσοι ἐπὶ τῇ θεωρίᾳ λαμπροὶ γενόμε-
 νοι, καὶ μνημόσυνα ὅμως τῆς τέχνης, καὶ πρά-
 γματα τοῖς μετ' αὐτὰς κατέλειπον. ἐπεὶ οἱ γὰρ
 τοῖς λόγοις μόνοις ἐγγεγυμνασμένοι, σοφιστὰς
 εἰκότως μᾶλλον, ἢ σοφοὶ καλοῖντο. τοιοῦ-

τον

non in ordinanda modo acie et adhortandis *militi-*
bus praestantes, sed etiam vt in prima acie pugna-
 rent et manu rem gererent? qualem ex antiquis
 Agamemnonem atque Achillem, sequioris autem
 aetatis Alexandrum et Pyrrhum fuisse cognoui-
 mus.

2. Quorum vero ista dixi? Non enim temere
 illorum mentionem feci, vt historiae peritum me
 ostenderem, sed hoc *vt ostenderem*, etiam inter
 mechanicos admiratione dignos esse, quotquot
 inspectione et scientia clari, tamen etiam monu-
 menta artis et opera posteris reliquere. Quando-
 quidem sola in disputatione exercitati, sophistae
 potius quam sapientes dici meruerint. Talem

Luc. Op. T. VI.

Hh

audi-

τον ἀκούομεν τὸν Ἀρχιμήδην γενέσθαι, καὶ τὸν
Κνίδιον Σώστρατον· τὸν μὲν Πτολεμαῖον χειρω-
σάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν, ἄνευ πολιορκίας,
ἄποστροφῇ καὶ διαρέσει τῷ ποταμῷ· τὸν δὲ τὰς
τῶν πολεμίων τριήρεις καταφλέξαντα τῇ τέ-
χνῃ. καὶ Θαλῆς δὲ ὁ Μιλήσιος πρὸ αὐτῶν, ὑπο-
σχόμενος Κροίσῳ ἄβροχον διαβιβάσειν τὸν στρα-
τὸν, ἐπινοίᾳ κατόπιν τῷ στρατοπέδῳ μιᾷ νυκτὶ
τὸν Ἄλυν περιήγαγεν, ἔμμηχανικὸς ἔτος γενό-
μενος, σοφὸς δὲ καὶ ἐπινοῆσαι, καὶ συνέιναι πι-
θανώτατος. τὸ μὲν γὰρ τῷ Ἐπειῷ πάνυ ἀρ-
χαῖον, ὃς ἔμνονον τεχνήσασθαι τοῖς Ἀχαιοῖς
τὸν ἵππον, ἀλλὰ καὶ συγκαταβῆναι αὐτοῖς ἐς
αὐτὸν λέγεται.

Ἐν

audimus Archimedem fuisse, et Cnidium Sostra-
tum, quorum hic Ptolemaeum subegerit atque
Memphin, sine obsidione, auersione sola ac dis-
persione fluvii: ille vero triremes hostium arte
sua combusserit. Atque ante hos Milesius Thales,
cum promississet Croeso, se siccum traiecturum
exercitum, commento quodam a tergo castrorum
intra unam noctem circumduxit Halyn; non
quod ipse machinandi artifex esset, sed homo acu-
tus ad inveniendum, et in sermone vehementer
probabilis. Nam illud de Epeo antiquum nimis,
qui non tantum machinatus esse Achiuis equum,
sed etiam cum reliquis descendisse in illum dicitur.

3. In

· Ἐν δὴ ταύτοις καὶ Ἰππίῃ τετάρτῃ τῷ καθ' ἡμᾶς, μεμνησθαι ἀξιόν· ἀνδρὸς, λόγοις μὲν παρ' ὃν τινα βέλει τῶν πρὸ αὐτῆ γεγυμνασμένῃ, καὶ συν-
 ὄναι τε ὀξέως, καὶ ἐρμηνεύσαι σαφεστάτῃ, τὰ δὲ ἔργα πολὺ τῶν λόγων ἀμείνω παρεχομένου, καὶ τὴν τῆς τέχνης ὑπόσχεσιν ἀπαπληρῶντος, ἐκ ἐν τοιαύταις μὲν ὑποσχέσεσιν 1), ἐν αἷς οἱ πρὸ αὐτῆ γενέσθαι ἡτύχισαν, κατὰ δὲ τὸν γεωμετρικὸν λόγον, ἐπὶ τῆς δοθείσης, Φασίν, εὐθείας τὸ τρίγωνον ἀκριβῶς συνισαμένῃ. καί-
 τοι τῶν γε ἄλλων ἕκαστος ἐν τι τῆς ἐπιστήμης ἔργον ἀποτεμώμενος, ἐν ἐκείνῳ εὐδοκίμησας, εἴ-
 ναι

3. In his vero Hippiae quoque huius, qui nostra aetate fuit, mentionem iniicere aequum est, viri literarum exercitatione cuius antiquorum comparandi, in disputando acuti, disertissimi in explicando, opera autem verbis multo meliora praestantis, et artis suae professionem implentis, non in argumentis modo talibus, in quibus bona quadam fortuna superiores iam versati sunt; sed, ex Geometrico prouerbio, in data quacumque recta triangulum accurate construentis. Atqui reliquorum unusquisque, si in vno quodam artis opere, sibi desumto, bene rem gessisset, tamen

H h 2

esse

I. ὑποσχέσεσιν] Repetiit, puto, librarius improvide vocem, quae paullo ante adfuerat: legendumque ὑποθέσεσιν, ut non ita multo post κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις. Gesner.

καὶ τις ὁμῶς ἔδοξεν. ὁ δὲ μηχανικῶν τε ὧν τὰ
 πρῶτα, καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἀρμονικῶν,
 καὶ μουσικῶν φαίνεται· καὶ ὁμῶς ἑκάστον τῶν
 ἄνω ἐντελῶς δείκνυσιν, ὡς ἐν αὐτῷ μόνον ἐπι-
 στάμενος. τὴν μὲν γὰρ περὶ ἀκτίνων καὶ ἀνα-
 κλάσεων, καὶ κατόπτρων θεωρίαν, ἔτι δὲ καὶ
 αἰσρονομίαν, ἐν ἣ παῖδες τὰς πρὸ αὐτῶ ἀπέφη-
 νεν, ἔκ ὀλίγου χρόνου ἂν εἴη ἐπαινεῖν.

Ἄ δὲ ἐναγχος ἰδὼν αὐτῶ τῶν ἔργων κατασπλά-
 γην, ἐκ ὀκνήσω εἰπεῖν. κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπό-
 θεσις, καὶ τῷ καθ' ἡμᾶς βίῳ πάνυ πολλή, βα-
 λανεὶς κατασκευή· περίνοια δὲ, καὶ ἐν τῷ κοι-
 νῷ τῶν συνέσις θαυμασθή. Τόπος μὲν ἦν ἐκ
 ἐπίπεδος, ἀλλὰ πάνυ προσάντης, καὶ ὄρθιος,
 ὃν

esse aliquid visus est: hunc vero et mechanicorum
 principem, et geometrarum, et harmonicorum
 musicorumque esse apparet: et tamen vnumquod-
 que horum adeo perfecte *in se esse* ostendit, qua-
 si illud ipsum vnum modo sciret. Scientiam de
 radiis et refractionibus et speculis, insuper etiam
 Astronomiam, in qua effecit ut pueri videantur
 superiores, laudare, non parui temporis fuerit.

4. Quae vero illius opera nuper cum stupore
 viderim, enarrare non pigrabor. Argumentum
 quidem commune, et in vita nostra satis frequens
 balnei aedificatio, at ingenium, et intelligentia
 in re ita vulgari admirabilis. Locus erat non ae-
 quabilis planitieci, sed acclivis admodum et ere-
 ctus,

δὲ παραλαβὼν κατὰ θάτερα εἰς ὑπερβολὴν τὰ
 κείνον, ἰσόπεδον θάτερον ἀπέφηνε, κρηπίδα
 μὲν βεβαιοτάτην ὅπαντι τῷ ἔργῳ βαλλόμενος,
 καὶ θεμελίων θέσει τὴν πῶν ἐπιτιθεμένων ἀσφά-
 λειαν ἐμπεδωσάμενος, ὕψει δὲ πάνυ 2) ἀπο-
 τόμοις, καὶ πρὸς ἀσφάλειαν συνεχομένους τὸ
 ὅλον κρατυνάμενος· τὰ δὲ ἐποικοδομηθέντα τῷ
 τε τῷ τόπῳ μεγέθει σύμμετρα, καὶ τῷ εὐλό-
 γῳ τῆς κατασκευῆς ἁρμοδινώτατα, καὶ τὸν τῶν
 Φώτων λόγον φυλάττοντα.

Πυλὼν

Etus, quem cum accepisset ab vna parte vehemen-
 ter humilem, solo alterius aequavit, subiecta
 toti operi firmissima crepidine, eorumque quae
 imponenda erant securitate, positus rite funda-
 mentis, stabilita. Altitudinibus autem montium
 praeruptis valde, et ad securitatem continuis, to-
 tum opus roboravit. Quae porro inaedificavit,
 ea cum ad loci magnitudinem congruunt, tum
 propter observatam in tota structura proportio-
 nem, maxime sunt concinna, et respondentem
 sibi fenestrarum rationem servant.

H h 3

5. Ve-

2. ὕψει δὲ π.] Accipio haec de montium iu-
 gis circumpositis, quae portu quasi quodam
 facto tutum a ventis vndique praestarent bal-
 neum. Laudatur hic prudentia Hippiae in
 eligendo loco, et quatenus opus erat, ac-
 commodando. Gesner.

Πυλῶν μὲν ὑψηλὸς, ἀναβάσεις πλατείας
 ἔχων, ὑπτίος μᾶλλον ἢ ὀρθίος πρὸς τὴν τῶν
 ἀνιόντων εὐμαρείαν. εἰσόντα δὲ τῆτον ἐκδέ-
 χεται κοινὸς οἶκος εὐμεγέθης, ἱκανὴν ἔχων ἀ-
 κολᾶσθαι καὶ ὑπηρεταῖς διατρεῖβην· ἐν ἀρισεραῖ 3)
 δὲ τῶν ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένων οἰκημάτων.
 Βαλανεῖω δ' ἐν καὶ ταῦτα πρεπωδέσατα, χα-
 ρίσσασθαι, καὶ Φωτὶ πολλῶ καταλαμπόμενα ὑπο-
 χωρήσεις· εἴτ' ἐχόμενος αὐτῶν οἶκος, περικτὸς
 μὲν

5. Vestibulum altum, gradus ad ascendendum
 latos habens, supinum magis quam arduum, ad
 ascendentium commoditatem. Per hoc qui in-
 gressus fuerit, eum excipit Oecus communis, be-
 ne magnus, vbi morari commode pedisequi et
 ministri possint, *σις* ad sinistram paratorum ad
 delicias cubiculorum: balneo enim etiam haec
 pulchre conueniunt, secessus iucundi et multo
 lumine collustrati. Tum continens illis oecus,
 super-

3. ἐν ἀρισεραῖ] Oecus ille, (vid. noster *περί
 τοῦ οἴκου*) atrium illud magnum et commune,
 ita constitutum est, vt sinistrum sit concla-
 uium, siue ad dextram ingredientium per
 vestibulum habeat conclauia illa voluptuaria.
 De his conclauibus primo dicit auctor, ea
 decere balneum, deinde laudat a iucundita-
 te et multa luce. Nempe eadem sunt, nisi
 fallor, οἰκημάτια et ὑποχωρήσεις. Gesner.

μὲν ὡς πρὸς τὸ λατρεῖν, ἀναγκαῖος δὲ ὡς πρὸς
τὴν τῶν εὐδαιμονοῦντων ὑποδοχὴν. μετὰ δὲ
τῆτον ἐκατέρωθεν διαρκεῖς τοῖς ἀποδυομένοις
ἀποθέσεις, καὶ μέσος οἶκος ὕψει τὲ ὑψηλότα-
τος, καὶ Φωτὶ Φαιδρότατος, ψυχρῶ ὕδατος
ἔχων τρεῖς καλυμβήθρας, λακκίνη λίθῳ κεκο-
σμημένος, καὶ εἰκόνας ἐν αὐτῷ λίθου λευκῆ τῆς
ἀρχαίας ἐργασίας, ἡ μὲν Ὑγείας, ἡ δὲ Ἀσκλη-
πιεῦς.

Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται ἡρέμα χλιαρό-
μενος οἶκος, καὶ ἀπηνεῖ τῇ θερμῇ προαπαντῶν,
ἐπιμήκης, ἀμφισρόγγυλος, μεθ' ὃν ἐν δεξιᾷ
οἶκος, εὖ μάλα Φαιδρὸς, ἀλείψασθαι προση-
νῶς

superuacaneus ille quidem quantum ad balneum,
et necessarius, quatenus beatis hominibus reci-
piendis destinatum est. Post hunc ab utraque
parte, quae sufficiant exuere se volentibus, spo-
liaria; et medius *inter ea* oecus altissimus et *multa*
luce laetissimus, aquae frigidae descensiones ha-
bens tres, Lacedaemonio lapide exornatas. Sta-
ruae in illo de candido lapide vetusti operis Hy-
geae una, altera Aesculapii.

6. Progressus excipit oecus leniter tepidus, ca-
lore non molesto occurrens, longus, utrinque
rotundus: post quem in dextra parte hilaris ad-
modum oecus vngendi facultatem comiter prae-

ἄνθρωποι παρεχόμενοι, ἐκαστέρωθεν εἰσόδους ἔχοντες,
 Φρυγίῳ λίθῳ κεκαλλωπισμένους, τὰς ἀπὸ πα-
 λαιστρας εἰσιόντας δεχόμενοι. εἴτ' ἐπὶ τούτῳ
 ἄλλος οἶκος, οἴκων ἀπάντων κάλλιστος, σῆναι τε
 καὶ ἐγκαθίσθαι προσηνέστατος, καὶ ἐμβραδύ-
 ναι ἀβλαβέστατος, καὶ ἐγκυλίσασθαι ὠφελιμώ-
 τατος, Φρυγίᾳ καὶ αὐτὸς εἰς ὄρεσφιν ἀκρὰν ἀπο-
 σίλβων. ἐξῆς δὲ ὁ θερμὸς ὑποδέχεται διάδρο-
 μος, Νομάδι λίθῳ διακεκολλημένος. ὁ δὲ ἐνδον
 οἶκος κάλλιστος, Φωτός τε πολλὴ ἀνάμεσος, καὶ
 ὡς πορφύρεα διηνθισμένος.

Τρεῖς καὶ ἕτος θερμαὶς πυέλαις παρέχεται. λα-
 σαμένῳ δὲ, ἐνέσι σοι μὴ τὴν διὰ τῶν αὐτῶν αἰ-
 κῶν αὐθις ἐπανιέναι, ἀλλὰ ταχεῖαν τὴν ἐπὶ τὸ
 ψυ-

bens, ianuas vtrunque habens Phrygio lapide
 politas, intrantes de palaestra recipiens. Tum
 post hunc oecus alius, oecorum omnium pulcher-
 rimus, ad stationes ac sessiones iucundissimus,
 ad commorandum minime noxius, ad volutatio-
 nes cominodissimus, Phrygio lapide et ipse ad
 summum usque tectum fulgens. Deinde transi-
 tus excipit calidus, Numidico lapide incrustatus.
 Interior deinde oecus pulcherrimus, luce multa
 plenus, et purpurae instar floridus.

7. Tria hic labra calida praebeet. Cum vero
 laueris, licet tibi non per eosdem redire oecos,
 sed

ψυχρόν, δι' ἡρέμα θερμῶ οἰκήματος, καὶ ταῦ-
 τα πάντα ὑπὸ Φωτὶ μεγάλῳ, καὶ πολλῇ τῇ
 ἔνδον ἡμέρᾳ· ὕψη πρὸς τέτοις ἀνάλογα, καὶ
 πλάτη τοῖς μήκεσι σύμμετρα, καὶ πανταχοῦ
 πολλὴ Χάρις καὶ Ἀφροδίτη ἐπανθεῖ. κατὰ γὰρ
 τὸν καλὸν Πίνδαρον, Ἀρχομένους ἔργα, πρόσω-
 πον χρὴ θέμην τηλαυγές. τῷτο δ' ἂν εἴη ἐκ
 τῆς αὐγῆς μάλισμα, καὶ τῷ Φόγγος, καὶ τῶν
 Φωταγωγῶν μεμηχανημένον. ὁ γὰρ σοφὸς ὡς
 ἀληθῶς Ἰππίας τὸν μὲν ψυχροδόχον οἶκον, εἰς
 βορρᾶν προκεχωρηνότεν ἐποίησεν ἐκ ἁμοίρον 4)
 ἔδδ

sed celeri via ad frigidam per conclaue mediocri-
 ter calidum, idque in multa luce, et multa
 intus die. Ad haec altitudines congruentes, et
 latitudines longitudinibus pro portione respon-
 dentes, et multa vbique Gratia atque Venus eni-
 tet. Etenim ex praeclari Pindari praecepto, *Qui
 opus incipiunt, faciem ponant e longinqua fulgen-
 tem.* Haec autem contigerit maxime, e splendo-
 re, et luce, et fenestris, si quis machinetur.
 Sapiens enim vere Hippias oecum frigidarium
 fecit, ut in boream procurrat, nec meridiani ta-
 men

4. ἐκ ἁμοίρον] Vt nempe non quiescens aër
 esset, sed copiose a Septentrionibus adflu-
 ens, angustum versus meridiem exitum ha-
 beret, eaque ratione ventilatus esset salu-
 brior. Gesner.

ἔδὲ τῷ μεσημβρινῷ ἄερος· τὰς δὲ πολλὰ τῷ θαλά-
 ποδι δεομένους, νότῳ, καὶ εὐρῳ, καὶ ζεφύρῳ
 ὑπέσθηκε.

Τί ἂν σοι τὸ ἐπὶ τῷ λέγοιμι παλαίστρας,
 καὶ τὰς κοινὰς τῶν ἱματιοφυλακόντων κατα-
 σκευὰς, ταχῆϊαν τὴν ἐπὶ τὸ λειτρὸν, καὶ μὴ
 διὰ μακρῶ τὴν ὁδὸν ἐχέσας, τῷ χρησίμῳ τε καὶ
 ἀβλαβῶς ἕνεκα; καὶ μὴ με ὑπολάβῃ τις μικρὸν
 ἔργον προθέμενον, κοσμεῖν τῷ λόγῳ προαρεῖ-
 σθαι. τὸ γὰρ ἐν τοῖς κοινοῖς, καὶ ἀπὸ ἐπινοήσας
 κάλλος δείγματα, ἢ μικρὰς σοφίας ἔγω γε τί-
 θεμαι, οἷον καὶ τόδε τὸ ἔργον ὁ θαυμάσιος ἡμῖν
 Ἱππίας ἐπεδείξατο, πάσας ἔχον τὰς βαλανεῖας
 ἀρετὰς, τὸ χρησίμον, τὸ εὐκαίρον, τὸ εὐφει-
 γές

men aëris expertem: eos autem qui tepore multo
 indigent, noto et euro atque zephyro subiecit.

8. Quid deinde tibi dicam Palaestras, et com-
 munes eorum, qui vestes custodiunt, commora-
 tiones, celerem habentes ad lauacra nec per am-
 bagas transitum, vtilitatis pariter causa et salu-
 britatis? Et ne putet aliquis, paruum me opus
 oratione exornandum suscepisse. In communi-
 bus enim excogitare noua pulchritudinis speci-
 mina, non paruae sapientiae esse arbitror equi-
 dem. Quale sane hoc quoque opus nobis admi-
 rabilis ille Hippias eduxit, quod omnes habeat
 virtutes balnei, vtilitatem, opportunitatem, cla-
 rita-

γὰρ, τὸ σύμμετρον, τὸ τῷ τόπῳ ἡρμοσμένον
τὸ τὴν χρεῖαν ἀσφαλῆ παρεχόμενον· καὶ γὰρ
ἐτι τῇ ἄλλῃ περινοίᾳ πεκοσμημένον, ἀφ' ὧν
μὲν ἀναγκαίων δυσὶν ἀναχωρήσασιν, ἐξ ὧν τὰ
πολλὰς τεθυρωμένον· ὡρῶν δὲ διττὰς δηλώ-
σεις, τὴν μὲν δι' ὕδατος καὶ μυκήματος, τὴν
δὲ δι' ἡλίου ἐπιδεικνύμενον. ταῦτα ἰδόντα
μὴ ἀποδῆναι τὸν πρέποντα ἔπαινον τῷ ἔργῳ,
ἐκ ἀνοήτου μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀχαρίστου, μάλ-

λεν

ritatem, proportionem; quod loci ingenio ac-
commodatum sit, quod vsum sui securum prae-
beat: et praeterea cetero adparatu ornatum: fel-
larum familiaricarum duobus secessibus, et ianu-
is pluribus, apertum: horarum gemina indicia,
alterum per aquam et mugitum, alterum per so-
lem, exhibens. Haec si quis viderit, neque di-
gnam operi laudem tribuerit, ille non stupidus
modo, sed ingratus etiam, vel invidus potius
mihi

5. ὡρῶν — μυκήματος] Non igitur simplex
clepsydra hic indicatur, sed operosior et ma-
gis artificiosa machinatio Ctesibiana, de quo
genere *Vitruvius* 9, 9. ubi inter *mulza deli-*
ciarum genera etiam horologiorum ex aqua com-
parationes memorat, in quibus praeter cae-
tera etiam *buccinae canunt*, qui est ipse *μυ-*
κηθμός, bubulae vocis imitatio. *Gesner.*

λον δὲ βασιάνου μοι εἶναι ἔδοξεν, ἐγὼ μὲν ἐν
εἰσδύαμιν καὶ τὸ ἔργον, καὶ τὸν τεχνίτην,
καὶ δημιουργὸν ἡμεψάμην τῷ λόγῳ. εἰ δὲ θεὸς
παράσχοι καὶ λούσασθαι ποτε, πολλοὺς οἶδα
καὶ ἄλλους ἔξω τούς κοινωνήσοντάς μοι τῶν
ἐπαίνων.

mihi videatur. Ego proinde pro viribus et opus,
et artificem, atque auctorem muneris oratione
remuneratus sum. Si vero fortuna praeberit,
ut etiam lauare quandoque hic possim, multos
noui et alios in partem laudum mearum venturos.

S omnium, seu Gallus	I
Icaromenippus, siue Hypernephelus	70
Bis accusatus, seu Fora	131
De parasito, siue quod ars sit parasitica	198
Anacharsis, seu de Gymnasiis	276
De Luctu	345
Rhetorum praeceptor	366
Philopseudes, seu Incredulus	413
Hippias, siue Balneum	480

193509 - -

732

L I P S I A E
EX OFFICINA SOMMERII